

Touha

*Amanda
Quick*

Touha

Amanda Quick

Přeložily:
EVA BROŽOVÁ a TEREZA BLAŽKOVÁ

Amanda Quick: Touha
Vydání druhé.
Copyright © 1993 by Jayne A. Krentz
Published by arrangement with Bantam Books,
a division of Bantam Doubleday Dell Publishing Group, Inc.
All rights reserved.

Vydalo nakladatelství Baronet a. s., Křižíkova 16, Praha 8, www.baronet.cz
v roce 2005 jako svou 986. publikaci.
Přeloženo z anglického originálu Desire
vydaného nakladatelstvím Bantam Books, a division Bantam Doubleday Dell
Publishing Group, Inc., New York, v roce 1994.
Český překlad © 1999, 2005 Eva Brožová a Tereza Blažková.
Přebal a vazba © 2005 Ricardo a Baronet.
Ilustrace na přebalu © 2005 Richard Carrasco.
Sazba a grafická úprava Ricardo, Přemyslovská 38, Praha 3.
Tisk a vazba: FINIDR, s. r. o., Český Těšín.

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována,
či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané
Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 80-7214-763-3

*Stelle Cameronové – další ze sester,
které jsem nikdy neměla*

ÚVOD

„Je málo pravděpodobné, že by byla paní ostrova stále ještě pannou,“ prohlásil Thurston z Landry. „Ale jsem si jist, že za daných okolností dokážeš tuto vadu přehlédnout.“ Gareth se lhostejně zadíval na svého otce. Mladíkova reakce na sdělení, že jeho budoucí nevěsta se již nechala připravit o čest jiným mužem, byla prakticky nepozorovatelná, pouze v prstech pevněji sevřel pohár s vínem.

Jako nemanželský syn, který si musel své místo na světě vydobýt pomocí meče, se za tu dobu již naučil ovládat. Ve skutečnosti v tom byl takovým mistrem, že se většina lidí domnívala, že je úplně bez citu.

„Říkáte, že je dědičkou?“ Gareth se přinutil soustředit na nejdůležitější bod celé záležitosti. „Má majetek?“

„Baže.“

„V tom případě bude vhodnou manželkou.“ Gareth skryl své silné uspokojení.

Otec má pravdu. Pokud ta žena nečeká dítě s jiným mužem, Gareth byl ochoten – vzhledem k tomu, že s ní vyžení vlastní panství – záležitost týkající se nevěstiny cti ignorovat.

Vlastní panství. Ta slova zněla více než slibně.

Místo, kam bude patřit; místo, kde nebude jen nemanželským synem, jehož přítomnost musí být tolerována; místo, kde bude vítán a žádoucí nejen proto, že je díky svému bojovému umění na čas užitečný. Přál si žít tam, kde bude mít právo sedět u svého vlastního krbu.

Garethovi bylo jedenatřicet let a věděl, že taková příležitost se mu už pravděpodobně nikdy nenaskytne. Byl to muž, který se již dávno naučil využít každou šanci, kterou mu osud nabídl. Tato filozofie se mu v minulosti mnohokrát vyplatila.

„Je nyní neomezenou vládkyní ostrova Touha.“ Thurston usrkł víno ze skvostně gravírovaného stříbrného poháru a zamyšleně se zadíval do ohně. „Její otec, sir Humphrey, miloval cestování a své intelektuální záliby mnohem víc než obdělávání půdy. Bohužel,

doneslo se mi, že před několika měsíci při cestě do Španěl zemřel. Zavraždili ho bandité.“

„Žádní dědicové po meči neexistují?“

„Ne. Před dvěma lety si Humphreyův jediný syn Edmund zlomil vaz při rytířském turnaji. Clare je poslední člověk, který z rodiny zbyl. Zdělí veškerý majetek.“

„A vy, jako lenní pán sira Humphreyho, máte poručenství nad jeho dcerou. Na váš příkaz se musí provdat.“

Thurstonovi se zvlnily rty do úsměvu. „To se ještě uvidí.“

Gareth si uvědomil, že jeho otec má co dělat, aby se nerozesmál. Zmocnil se ho nepříjemný pocit.

Jako člověk, který měl od přírody velice vážnou a silně rezervovanou povahu, dokázal Gareth jen málokdy projevit svou radost. Na žerty a šprýmy, jímž se ostatní hlasitě smáli, reagoval jen zřídkka – a když – tak jen mírným pobavením.

Garethův vážný vzhled vhodně doplňoval jeho pověst nemilosrdného muže, který dokáže být neobyčejně nebezpečný. Ale nechoval se tak záměrně. Neměl proti úsměvům a smíchu vůbec nic; prostě se mu k jednomu ani k druhému nenaskytla často příležitost.

Nyní ostražitě vyčkával, až se dozví, co Thurston shledává na věci, kterou on sám považoval za přímočarou obchodní záležitost, tak zábavné.

Ve světle plamenů z krbu studoval otcův štíhlý, elegantní profil. Thurstonovi bylo kolem pětapadesáti. Husté tmavé vlasy měl protkány stříbrem, ale stále dokázal upoutat pozornost každé ženy, která se ocitla v jeho blízkosti.

Nebyla to pouze moc – kterou Thurston jako jeden z oblíbených baronů Jindřicha II. měl – jež ho činila předmětem zájmu žen, jak Gareth věděl. Ženy k němu přitahovala také jeho pohledná tvář a postava.

Thurstonovo svůdnické umění, které v mladších letech hojně využíval jak před svou oficiálně dohodnutou svatbou, tak i po ní, bylo pověstné. Garethova matka, nejmladší dcera ze šlechtické rodiny z jihu, se stala jednou z jeho mnoha obětí. Pokud Gareth věděl, byl otcovým jediným dospělým nelegitimním potomkem. Jestliže se během let narodili ještě další, žádný z nich se dospělého věku nedožil.

K Thurstonově cti – a špatně skrývané nelibosti jeho manželky – je třeba říct, že povinnost vůči svému nemanželskému synovi splnil. Znal se ke Garethovi hned od té doby, co přišel na svět.

Do osmi let vychovávala Garetha jeho matka. Během těchto roků byl Thurston častým návštěvníkem tichého panského sídla, kde Gareth se svou matkou žil. Ale když chlapec oslavil osmé narozeniny, věk, kdy se synové šlechticů začínají učit rytířským způsobům, matka Thurstonovi oznámila, že má v úmyslu vstoupit do kláštera.

Divoce se s Thurstonem pohádali. Gareth nikdy nezapomene, jak otec zuřil. Ale matka byla neústupná a nakonec vyhrála. Thurston jí dokonce poskytl bohaté věno, díky kterému ji klášter přijal do noviciátu s velkou radostí.

Thurston si odvezl svého nemanželského syna domů na hrad Beckworth. Dohlížel na Garethovu výchovu v rytíře se stejnou péčí a horlivostí, jakou uplatňoval při vzdělávání svých legitimních synů a dcery Simony.

Thurstonova manželka Lorice, krásná, chladná a pyšná žena, neměla jinou možnost než celou situaci tolerovat. Nedokázala však, což bylo pochopitelné, aby se malý Gareth cítil v domě vítaný.

Garethovi, který si uvědomoval své postavení nežádoucího, chyběla duchovní, rozjímavá atmosféra matčina domu. Proto vrhl veškerou svou energii do výcviku, při němž se učil zacházet s kopím a mečem. Neustálým trénováním nacházel prchavé uspokojení v hledání dokonalosti.

Když nevybrušoval své bojové dovednosti, vyhledával samotu knihovny místního benediktinského kláštera. Tam četl vše, co mu bratr Andrew, knihovník, doporučil.

Do sedmnácti získal Gareth hluboké znalosti v nejrůznějších oborech. Prostudoval pojednání o matematice a optice, která z řečtiny a arabštiny přeložil Gerard z Cremony. Hloubal nad Aristotelovou teorií čtyř živlů: země, vody, vzduchu a ohně. Fascinovaly ho Platonovy spisy o astronomii, světle a podstatě.

Zájem o odborné předměty neměl pro Garetha nikdy žádný praktický význam, ale jeho bojové umění a velitelské schopnosti mu otevřely cestu k výnosnému povolání.

Mnoho mocných pánů, včetně jeho otce, potřebovalo muže, který uměl chytat zloděje a loupeživé, odpadlické rytíře, jež představovali pro jejich odlehlé statky a sídla stálou hrozbu.

Lapání těchto živlů bylo dobře placené a Gareth ho mistrovsky ovládal. Tuto profesi nijak zvlášť nemiloval, ale díky svému válečnému nadání to byl muž na svém místě. Nemohl však zatím uspokojit touhu po vlastních pozemcích, která v něm již dlouho doutnala. Pouze jeho lenní pán, tedy Thurston z Landry, mu mohl darovat polnosti, které by z něho učinily příslušníka statkářské šlechty.

Před čtyřmi dny si Thurston povolal syna na Beckworth. Dnes se Gareth dozvěděl, že jeho největší přání se konečně vyplní. Musí pouze souhlasit, že přijme za manželku dívku s poskvrněnou pověstí.

Byla to jen malá cena ve srovnání s tím, že získá věc, po které toužil ze všeho na světě nejvíc. Gareth byl zvyklý platit za to, co chtěl.

„Jak je paní ostrova stará?“ zeptal se.

„Nech mě přemýšlet. Myslím, že Clare teď bude kolem třiaadvaceti,“ odpověděl Thurston.

Gareth se zamračil. „A je pořád svobodná?“

„Bylo mi řečeno, že o vdávání nestojí,“ vysvětlil mu Thurston. „To je u některých žen normální, jak jistě víš. Jen si třeba vzpomeň na svou matku.“

„Pochybuju, že má matka měla, poté co jsem byl počat, mnoho na výběr,“ poznamenal Gareth pečlivě neutrálním tónem. Toto byla stará a příliš intimní záležitost, než aby se o ní chtěl s otcem bavit. Uměl dobře skrývat svou hořkost. „Měla štěstí, že našla klášter, který ji přijal.“

„V tomhle případě se mýlíš.“ Thurston si opřel lokty o vyřezávaná dřevěná opěradla křesla a propletl dlouhé prsty pod bradou. „Věř, že s věnem, které jsem jí dal, si tvá matka mohla mezi kláštery vybírat. Naopak, přetahovaly se o ni ty nejslavnější z nich.“ Rty se mu stáhly do ironického úsměvu. „Samozřejmě v žádném z nich netušili, že ať už ji přijmou kamkoli, stejně se brzy ocitnou pod její nadvládou.“

Gareth pokrčil rameny. Nevídal matku často, ale pravidelně si s ní psal a věděl, že Thurston má pravdu. Jeho matka byla oslnivá, impozantní žena. Vlastně každým coulem stejně oslnivá a impozantní jako jeho otec.

Gareth obrátil svou pozornost zpátky k projednávané záležitosti. „Je lady Clare nějakým způsobem znetvořená?“

„Ne, pokud vím. Neviděl jsem ji od té doby, co byla dítě, ale co si vzpomínám, bylo to dobře stavěné děvče. Nezdálo se, že by z ní měla vyrůst úžasná krasavice, ale nevšiml jsem si, že by byla ošklivá nebo tělesně postižená.“ Thurston zdvihl jedno obočí. „Copak na jejím vzhledu tolik záleží?“

„Ne.“ Gareth zíral do ohně. „Pro mě je důležitá jenom její půda.“

„Také si myslím.“

„Snažím se jen pochopit, proč se nikdy nevдалa.“

Thurston odmítavě mávl rukou. Ve světle plamenů se zablýsklo nádherné karmínové a zlaté vyšívání na rukávu jeho tuniky. „Jak jsem říkal, některé ženy netouží po manželské posteli, ať už z jakéhokoli důvodu. Podle všech informací je lady Clare zřejmě jednou z nich. Souhlasila teď se sňatkem jenom proto, že jí nic jiného nezbývá.“

„Kvůli svému majetku?“

„Baže. Ostrov je tučné sousto, zralé k utrnutí. Potřebuje ochranu. Psala, že měla již problémy se svým sousedem Nicholasem ze Seabernu a taky s bandou lupičů, jež přepadává její lodní zásilky do Londýna.“

„Takže potřebuje manžela, který dokáže ochránit její majetek, a vy, pane, si přejete, aby vám z ostrova dál plynuly tučné zisky.“

„Baže. Samotný ostrov není nijak veliký. Půda umožňuje chovat ovce na vlnu a úroda záleží na příznivém počasí. Ale to není skutečný zdroj tamního bohatství.“ Thurston zvedl malý, skvostně vyšíváný sáček, který ležel na vedlejším stolku. „Tohle mu vynáší bohaté zisky.“ Hodil sáček Garethovi.

Gareth pytlík snadno chytil. Vycházela z něho vůně květin a bylinek. Přidržel si sáček u nosu a vdechoval svěží, bohaté, překvapivě intenzivní aroma. Byla to těžká vůně, která v něm kdesi uvnitř probouzela zvláštní, smyslný hlad. Znovu nasál vzduch. „Parfémy?“

„Baže. Je to ostrov květin a bylin. A výrobky, které posílají na trh, jsou parfémy a krémy všech druhů.“

Gareth se zadíval na malý voňavý sáček v ruce. „Takže se ze mě stane zahradník?“

Thurston se usmál. „Bude to pro Ďábelského psa z Wyckmeru trochu změna.“

„Baže, to bude. Nemám se zahradničením žádné zkušenosti, ale jsem přesvědčený, že se brzy všechno potřebné naučím.“

„Vždycky jsi byl v tomto ohledu bystrý, ať už šlo o jakýkoli obor.“

Gareth jeho poznámku přešel. „Takže paní ostrova je ochotná provdat se kvůli tomu, aby manžel chránil její rozlehlou květinovou zahradu. A já chci vlastní polnosti. Zdá se, že spolu budeme moci uzavřít oboustranně výhodný obchod.“

„Snad.“

Gareth přimhouřil zrak. „Je v tom snad nějaký háček?“

Úsměv, který Thurstonovi pohrával na tváři, se změnil v krátký, pobavený úšklebek. „Obávám se, že je na tento post více zájemců.“

„Jací zájemci?“

„Nicholas ze Seabernu, Clařin nejbližší soused, je také jedním z mých poddaných. Jistou dobu už po ostrově pokukuje. Vlastně je to hlavní důvod, proč si myslím, že paní ostrova už není panna.“

„On ji svedl?“

„Mí zvědové mi sdělili, že Nicholas ji minulý měsíc prakticky unesl a držel ji čtyři dny v zajetí na svém hradě.“

„A pak se ji pokusil donutit, aby se za něj provdala?“

„Baže. Clare však odmítla.“

Gareth při této informaci vytáhl obočí. Tento příběh ho nepřekvapil. Únosy svobodných dědiček nebyly nijak neobvyklé. Ale udivilo ho, že Clare se hned po únosu neprovdala. Jen málo žen by mělo odvahu, poté co ztratily panenství a dobrou pověst, sňatek s násilnickým rytířem odmítnout. „Velice neobvyklá žena.“

„Baže. Zdá se, že lady Clare má velice vyhraněné nároky na muže, který se má stát jejím manželem.“ Thurston se opět ušklíbl. „Abych řekl pravdu, vlastně mi poslala recepturu na manžela. Přeje si takového, který by odpovídal jejím přesným požadavkům.“

„Zatraceně! Recepturu?“ zavrčel Gareth. „Co je to za nesmysl? Věděl jsem, že přede mnou něco tajíte.“

„Vypsala své požadavky do nejmenších podrobností. Na, podívej se.“ Thurston zvedl přeložený list pergamenu, který ležel na vedlejším stolku, a podal ho Garethovi.

Gareth upřel pohled na zlomenou pečeť a uvědomil si, že má tvar růže.

Zběžně přelétl očima pozdrav a úvodní odstavec nádherně napsaného dopisu. Když se dostal k části, kde Clare podrobně uváděla své požadavky na manžela, zpomalil.

Hodně jsem přemýšlela o Vašich přáních a potřebách svých lidí, můj pane. S lítostí si uvědomuji, že je můj snatek nezbytný. K tomuto závěru jsem dospěla po důkladném zvážení celé záležitosti. Touha je velice odlehle místo, jak sám dobře víte. Neznám v blízkém okolí žádné vhodné muže kromě svého souseda sira Nicholase, který je však pro mě nepřijatelný.

Proto uctivě žádám, abyste ke mně poslal alespoň tři až čtyři možné nápadníky. Z nich si vyberu manžela. Abych Vám pomohla při rozhodování, jaké kandidáty pro tuto pozici vybrat, sestavila jsem recepturu určující vlastnosti, které požaduji.

Vám, můj pane, na mém ostrově zřejmě záleží. Chápu, že si přejete stejně jako já, aby ho někdo chránil. Budoucí pán ostrova proto musí být spolehlivý rytíř, který dokáže velet malé, ale výkonné jednotce bojovníků. Chci Vám připomenout, že si musí tuto jednotku přivést s sebou, protože zde na ostrově žádní vojáci nejsou.

Kromě tohoto zřejmého požadavku, který jistě zařídíte, mám další tři podmínky. Ráda bych Vám je podrobně vysvětlila, aby bylo jasné, oč mi jde.

Za prvé, pokud jde o fyzické přednosti, budoucí pán ostrova musí být muž průměrného vzrůstu. Díky svému pozorování jsem dospěla k názoru, že příliš vysocí muži často spoléhají spíše na brutální sílu než na rozum a vědomosti, aby dosáhli svých cílů. Nestojím o manžela, který se snaží druhé ovládat pomocí svých fyzických předností. Proto prosím, až pro mě budete hledat vhodné nápadníky, vezměte tento požadavek v potaz.

Za druhé, můj budoucí pán musí být muž veselé povahy s milým, příjemným chováním. Jistě chápete, že nemám nejmenší chuti být svázána s mužem, který je zasmušilý, propadá záchvatům vzteku či mívá mizernou náladu. Přeji si, aby se můj manžel rád smál a aby dokázal nalézt potěšení v prostých zábavách, které pěstujeme zde na ostrově.

Za třetí, je nezbytné, aby byl můj manžel vzdělaný, uměl číst a měl zálibu v intelektuálních rozpravách. Ráda bych si s ním hodně povídala, zejména během studených zimních měsíců, kdy budeme muset strávit spoustu času pohromadě.

Věřím, že mé tři požadavky nejsou nijak neskromné a že má žádost je jasná. Neměl by snad být problém vybrat mezi Vašimi známými několik kandidátů.

Prosím Vás, abyste ke mně poslal tyto nápadníky co nejdříve. Co nejrychleji si jednoho z nich vyberu a informuji Vás o mém rozhodnutí.

Psáno na hradě Touha, 7. dubna

Gareth složil dopis a viděl, že otci září oči pobavením. „Zajímalo by mě, kde vzala pro svého dokonalého pána a manžela předlohu.“

Thurston se přidušeně zasmál. „Domnívám se, že základní prvky přejala z romantických balad potulných pěvců. Vždyť je znáš. Většinou vyprávějí o rytířském hrdinovi, který vraždí černokněžníky jen pro své povyražení a kvůli slibu věrné lásky, který dal dámě svého srdce.“

„Dámě, která obvykle patří jinému muži,“ zamumlal Gareth. „Například lennímu pánovi našeho hrdiny. Baže, dobře vím, jaké písně máte na mysli. Mně osobně nic neříkají.“

„Ženy je ale milují.“

Gareth pokrčil rameny. „Kolik kandidátů tam pošlete, můj pane?“

„Jsem hluboce přesvědčen, že se má ženám vyhovět jen do jisté míry. Lady Clare si bude moci vybrat ze dvou nápadníků.“

Gareth vytáhl obočí. „Takže ne tři nebo čtyři?“

„Ne. Podle mých zkušeností si člověk, když poskytne ženě příliš mnoho možností, koleduje o nepříjemnosti.“

„Takže dva nápadníci. Já a ještě jeden,“ ujistil se Gareth znovu.

„Baže.“

„Kdo je tedy mým rivalem?“

Thurston se ušklíbl. „Sir Nicholas ze Seabernu. Hodně štěstí, synu. Clařiny požadavky jsou jednoduché, nebo ne? Žádala mě o muže průměrného vzrůstu, který se rád směje a umí číst.“

Gareth podal dopis zpět otci. „To má Clare štěstí, že? Splňuji jeden její požadavek. Umím číst.“

1

Clare se právě procházela s Margaret, převorkou kláštera svaté Hermíny, v zahradě, když se dozvěděla, že na ostrov dorazil první z jejích nápadníků. „Přijela velká skupina mužů, lady Clare. Už se blíží k vesnici,“ volal William. Clare se uprostřed zaujaté diskuse o tom, jak nejlépe extrahovat olej z růží, odmlčela. „Omluvte mě, madam,“ pronesla k převorce Margaret.

„Samozřejmě.“ Margaret byla pevně stavěná žena středních let. Pronikavé oči a jemně zaoblené rysy jí rámoval čepec černého benediktinského hábitu. „To je důležitá událost.“

Clare se otočila a spatřila mladého Williama, jak nadšeně poskakuje u strážního domku kláštera. Zamával na ni pytlíkem zázvorových rozinek.

Buclatý hnědovlasý tmavooký, asi desetiletý chlapec představoval dobromyslné spojení neukojitelné zvědavosti a bezmezného nadšení. On a jeho matka lady Joanna se přistěhovali na ostrov před třemi roky. Clare je oba velice milovala. Protože se její vlastní rodina rozpadla a ona zůstala na světě úplně sama, silně k Williamovi a Joanně přilnula.

„Kdo je to, William?“ Clare se připravila na odpověď. Každý obyvatel ostrova, kromě ní, celé týdny dychtivě očekával tento den. Ona byla jediná, kdo se na volbu nového pána ostrova netěšil.

Alespoň si bude moct manžela vybrat, připomněla si. V podobné situaci jako ona se již ocitla spousta žen.

„Je to první nápadník, kterého lord Thurston poslal.“ William si nácpal do pusy plnou hrst rozinek. „Říká se, že vypadá jako vznešený rytíř, lady Clare. Přivedl s sebou velkou družinu vojáků. Slyšel jsem, jak kovář John říkal, že musela vyplout polovina lodí ze Seabernu, aby převezly všechny ty muže, koně a zavazadla z pevniny na náš ostrov.“

Clare ucítila podivný záchvěv stísněnosti a těžce se nadechla. Slíbila si, že až k té události dojde, bude se chovat klidně a věcně. Ale teď, když ji od setkání s nápadníkem dělilo jen pár minut, se jí náhle zmocnila mnohem větší úzkost, než čekala.

„Velkou družinu?“ zamračila se Clare.

„Baže.“ William zářil. „Odras slunce na jejich přilbicích je tak jasný, až z toho člověka bolí oči.“ Spolkl další dvě hrsti rozinek. „A koně jsou obrovští. Zvlášť jeden, říkal John, velikánský šedivý hřebec s kopyty, pod kterými se otřásá zem.“

„Ale já nežádala o velký počet rytířů a vojáků,“ prohlásila Clare. „Ostrov potřebuje jen malou jednotku mužů na ochranu našich lodí. Co k čertu budu dělat s armádou bojovníků? A se všemi jejich koňmi? Muži a koně přece snědí spoustu jídla.“

„Nebojte se, Clare.“ Margaret se usmála. „Představa malého Williama o velké družině bojovníků je určitě úplně jiná než naše. Nezapomeňte, že jediná skupina ozbrojených mužů, kterou kdy viděl, byla malá hrstka obránců sira Nicholase na Seabernu.“

„Doufám, že máte pravdu, madam.“ Clare zvedla látkový sáček s vonnými esencemi, který jí visel z řetízku u opasku, a vdechla uklidňující směs růží a bylinek. Ta vůně ji zklidnila, ostatně jako vždycky. „Nicméně to bude dosti svízelné, nakrmit a ubytovat tolik mužů a koní. U ucha svaté Hermíny, nemám nejmenší představu, jak se o všechny ty lidi postarám. A to jde teprve o prvního kandidáta.“

„Uklidněte se, Clare,“ chlácholila ji Margaret. „Možná že ve skupině, která se vylodila dole v přístavu, je víc než jeden nápadník. Třeba ti tři nebo čtyři, o které jste žádala, přijeli najednou. To by vysvětlovalo, proč je tam tolik mužů na koních.“

Clare se při té představě zlepšila nálada. „Baže, určitě to tak je.“ Pustila sáček z ruky a ten se ještě jednou zhoupł v záhybech jejích šatů. „Všichni mí nápadníci připluli společně, a protože má každý z nich vlastní družinu, musel se v přístavu vylodit velký počet mužů a koní,“ uklidňovala se.

„Baže.“

Vtom napadla Clare další myšlenka, která s tím souvisela a která okamžitě vymazala její chvilkovou úlevu. „Doufám jen, že nezůstanou moc dlouho. Bude mě to stát majlant, abych je všechny uživila.“

„Můžete si to dovolit, Clare.“

„V tom problém není. Alespoň ne úplně.“

Margaret zajiskřilo v očích. „Jakmile si jednoho z nich vyberete, ostatní, včetně svých mužů a dvořanů, odjedou.“

„U Hermíniných palců u nohou, musím se tedy rychle rozhodnout, abychom neplýtvali potravinami a senem déle, než je nezbytně nutné.“

„Moudrý plán.“ Margaret přimhouřila oči. „Bojíte se hodně, mé dítě?“

„Ne, ne, samozřejmě že ne,“ zalhala Clare. „Ale už chci, abych měla celou tu záležitost za sebou. Máme spoustu práce. Nemůžu si dovolit marnit čas něčím takovým, jako je výběr manžela. Věřím, že lord Thurston mi poslal pouze ty kandidáty, kteří splňují veškeré mé požadavky.“

„O tom jsem přesvědčená,“ zamumlala Margaret. „Vyjádřila jste se ve svém dopise naprosto jasně.“

„Baže.“ Clare strávila nad formulací požadavků na nového pána ostrova celé hodiny.

Tyto hodiny nad nimi proseděla poté, co ještě víc času zbytečně promarnila tím, že si vymýšlela desítky rozumných důvodů, proč žádného manžela nepotřebuje. Nakonec musela využít všech svých znalostí z rétoriky, logiky a řečnických cvičení, které jí Margaret předala. Velice dobře si uvědomovala, že pokud se má vyhnout nevyhnutelnému, musí předložit lordu Thurstonovi skutečně brilantní výmluvu, proč sňatek odmítá.

Než Clare požadavky sepsala, probrala každý alespoň trochu rozumný důvod nejprve s Joannou a potom s převorkou Margaret. Obě ženy, které s ní ohledně této záležitosti soucítily, řadu opatrně formulovaných výmluv důkladně zvážily a pomohly jí kritikou i radou.

V měsících po smrti svého otce přišla – podle svého názoru – na naprosto nenapadnutelný, logicky elegantní důvod, proč není její svatba nezbytně nutná, který vycházel z přirozeně bezpečné polohy ostrova. Když tu ji postihla pohroma.

Její soused na pevnině, sir Nicholas ze Seabernu, zmařil její úsilí tím, že ji v době, kdy byla na krátké návštěvě v městě Seabern, unesl.

Clare, rozzuřená na Nicholase, protože zničil všechno tím, že jasně dokázal její osobní zranitelnost, se rozhodla, že mu učiní ze života na Seabernu peklo na zemi. Na konci jejího vynuceného pobytu si Nicholas přiznal, že je šťastný, že ji už nikdy neuvidí.

Ale bylo příliš pozdě.

Její únos byl v situaci, kdy docházelo k stále častějším nájezdům lupičů, kteří zaplavili celou oblast, poslední kapkou. Clare tušila, že je jen otázkou času, než se o něm lord Thurston dozví. Dojde k závěru, že Clare nedokáže ostrov ubránit, a jakmile si celou záležitost promyslí, bude jednat.

Rozzuřená a zničená událostmi, které ji potkaly, si musela přiznat, že nemůže Thurstona za jeho jednání tak úplně odsuzovat. Na jeho místě by udělala totéž. Část výnosů, na které měl jako lenní pán ostrova právo, byla příliš štedrá a bohatá, než aby ji dával všanc.

A Clare nemohla do nekonečna riskovat životy svých lidí zvesnice, kteří doprovázeli loď s nákladem parfémů. Dřív nebo později lupiči zaútočí a někoho z nich zabijí.

Po pravdě řečeno, nic jiného jí nezbývalo, a věděla to. Měla vůči lidem z ostrova povinnosti a závazky. Její matka, která zemřela, když bylo Clare dvanáct, ji od kolébky učila, že potřeby lidí a pozemků, které obdělávají, mají přednost před přáními vládkyně ostrova.

Clare dobře věděla, že ačkoli je schopná zaručit prosperitu ostrova, zkušenosti s bojem nemá.

Na ostrově nežili žádní rytíři, dokonce tu nezůstali ani vojáci. Ta hrstka, která kdysi přebývala v síni, se za ta léta rozprchla. Někteří doprovázeli jejího bratra Edmunda na rytířská klání, a potom co se zabil, se na ostrov již nevrátili. Ostrov, koneckonců, nebylo právě vzrušující místo. Nevyhovovalo mladým rytířům a šlechticům, kteří toužili v nekonečném kolotoči turnajů či na křížácké výpravě získat slávu a peníze.

Poslední dva ozbrojenci, kteří na ostrově žili, odcestovali s Clařiným otcem, sirem Humphreym, do Španěl. Poslali jí zprávu o otcově smrti, ale oni sami se nevrátili. Když jejich pán zemřel, zbavili se svého slibu věrnosti. Na jihu si našli nové pány.

Clare neměla nejmenší představu, kde získat spolehlivou jednotku vojáků, natož jak je cvičit a jak jim velet.

První varovný dopis od Thurstona přišel před šesti týdny. Byl zdvořile formulován a plný soucitných projevů soustrasti nad smrtí sira Humphreyho. Ale nechyběly zde zřetelné náznaky skrytých nárazek, týkajících se obrany ostrova. Druhý dopis jasně přikazoval, že se Clare musí provdat.

Clare ke svému znechucení dospěla ke stejnému názoru.

Protože věděla, že je sňatek nevyhnutelný, udělala to, co dělala vždycky, když musela splnit nějakou povinnost. Chvíli o ní přemýšlela a pak ji vykonala. Vzala však celou záležitost – pro ni typickým způsobem – do svých rukou.

Pokud má být zatížena břemenem manžela, jak oznámila Joanně a Margaret, rozhodla se výběr muže, za kterého se má provdat, trochu ovlivnit.

„Už se blíží, lady Clare,“ zavřískl William, nyní uveleбенý ve strážním domku.

Clare si z rukou očistila kvalitní černou zem z klášterní zahrady. „Doufám, že mě omluvíte, madam. Musím se vrátit do hradu, abych se mohla před příjezdem hostů převléct. Tihle pěstění rytíři z jihu bezpochyby očekávají, že budou uvítáni s náležitou obřadností.“

„A to by také měli být,“ prohlásila Margaret. „Vím, že se na sňatek právě netěšíte. Ale hlavu vzhůru, mé dítě. Nezapomeňte, že kandidáti budou pravděpodobně tři, možná dokonce čtyři. Máte možnost si slušně vybrat.“

Clare vrhla na starou přítelkyni a učitelku rychlý zkoumavý pohled. Ztišila hlas, takže ani William, ani hlídka ve vedlejším strážním domku nemohli nic slyšet. „A když se mi nebude líbit ani jeden z těch tří nebo čtyř nápadníků, které mi lord Thurston poslal?“

„Potom se budeme sami sebe ptát, jestli nejste při výběru budoucího pána ostrova nesmírně vybíravá, možná dokonce příliš malicherná, nebo jestli nehledáte výmluvy, abyste se nemusela provdat.“

Clare protáhla obličej a pak se na Margaret žalostně usmála. „Vy jste vždy tak praktická a přímočará, madam. Vždycky odhalíte jádro věci.“

„Ze své zkušenosti vím, že žena, která dokáže uvažovat prakticky a čestně, zejména bojuje-li sama se sebou, obvykle dosáhne lepších výsledků než ta, která to nedokáže.“

„Baže, tak jste mě to vždy učila, madam.“ Clare napřímila ramena. „Budu si vaše moudrá slova pamatovat i nadále.“

„Vaše matka by na vás byla pyšná, mé dítě.“

Clare si všimla, že Margaret se nezmínila o otci. Nebylo potřeba. Obě velmi dobře věděly, že sir Humphrey se o obhospodařování svých pozemků nikdy nezajímal. Světské záležitosti přenechal

manželce a později dceři, zatímco on sám pokračoval ve studiu knih a svých pokusech.

Z ulice na druhé straně zdi kláštera se ozval hlasitý výkřik. Zatímco se vesničané sbíhali, aby se podívali na nové příchozí, jejich hlasy byly údivem a vzrušením čím dál hlučnější.

William zastrčil pytlík se zázvorovými rozinkami do tobolky, která mu visela u pasu, a utíkal k nízké lavičce u klášterní zdi.

Příliš pozdě Clare došlo, co má v úmyslu. „William, neopovažuj se lézt na tu zeď. Víš, co by tomu řekla tvá matka.“

„Nebojte se, nespadnu. Jenom chci vidět rytíře a jejich obrovské koně.“ William si stoupl na lavičku a začal vytahovat svou zavalitou postavu na vršek kamenné zdi.

Clare záupěla a vyměnila si s Margaret rezignovaný pohled. Nebylo pochyb, že kdyby to viděla Williamova přehnaně úzkostlivá matka, dostala by záchvat. Joanna byla přesvědčená, že William je křehký a nesmí se zbytečně vystavovat nebezpečí.

„Lady Joanna tady není,“ prohlásila suše Margaret, jako by Clare četla myšlenky. „Takže navrhuji, abyste si jeho chování nevyšímala.“

„Jestli William spadne, Joanna mi to nikdy neodpustí.“

„Jednoho dne bude muset s tím rozmazlováním přestat.“ Margaret pokročila filozoficky rameny. „Jestli kolem něho nepřestane pobíhat jako kvočna kolem kuřat, z Williama vyroste bojácný, úzkostlivý a strašlivě tlustý mladík.“

„To vím, ale člověk se Joanně nemůže divit, že Williama tak chrání,“ pronesla Clare tiše. „Všechny ostatní ztratila. Nemůže riskovat, že přijde i o svého jediného syna.“

„Už je vidím.“ William přehodil jednu nohu přes okraj zdi. „Jsou již v ulici.“ Zastínil si oči proti jarnímu slunci. „Družinu vede velikánský šedivý kůň. Přísahám, že rytíř, který na něm jede, je skoro tak veliký jako ten hřbec.“

Clare se zamračila. „Žádala jsem nápadníky průměrné postavy.“

„Má na sobě lesklou přilbu a kroužkové brnění,“ vykřikl William. „A drží stříbrný štít, který se na slunci leskne jako velké zrcadlo.“

„Velké zrcadlo?“ Poptaná Clare se rozběhla po zahradní pěšince, aby si sama cizince prohlédla.

„Je to strašně divné, má paní. Všechno na tom rytíři je stříbrné nebo šedé – dokonce i jeho oblečení a čabraka koně jsou šedivé. Jako by byli on i jeho hřbec vytvořeni jen ze stříbra a kouře.“

„Ze stříbra a kouře?“ Clare se dívala nahoru na Williama.
„Necháváš se unášet představivostí.“

„Je to pravda, přísahám!“ vykřikl William. Bylo na něm vidět, jak je vyděšený pohledem na to, co se před ním odehrávalo.

Clare už nemohla zvědavostí vydržet. „Tak jak je ten kouřově stříbrný rytíř doopravdy veliký?“

„Je strašlivě, strašlivě veliký,“ komentoval William ze svého strategického místa.

„Tos mi toho řekl.“ Clare došla k bráně a vykoukla na ulici. Výhled jí zakrýval dav vzrušených vesničanů.

Zpráva o příchodu cizinců se rychle rozšířila. Vlastně každý, kdo měl nohy, se přiběhl podívat na oslnivou podívanou, kterou družina rytířů na koních pro vesničany připravila. Clare stáli ve výhledu kovář John, bednář Robert, sládková Alice a tři svalnatí farmáři. Všichni byli vyšší než ona.

„Neděste se té velikosti.“ Margaret se postavila vedle Clare. Oči jí zářily pobavením. „Znovu opakuji, že musíme vzít v úvahu, jak omezené životní zkušenosti mladý William má. Bude mu připadat obrovský jakýkoli rytíř na koni. Ale je to jen brnění, díky kterému se mu zdá tak veliký.“

„Ano, já vím. Přesto bych toho šedého rytíře moc ráda viděla na vlastní oči.“ Clare si pohledem změřila výšku z lavičky na vršek zdi.
„Williame, podej mi ruku.“

William konečně odtrhl pohled od podívané v ulici a zadíval se na ni. „Chcete tady na zdi sedět se mnou, lady Clare?“

„Baže. Jestli zůstanu tady dole, budu poslední člověk na ostrově, který ty návštěvníky spatří.“ Clare si nadzvedla sukni svrchní tuniky s páskem na bocích a vylezla na lavičku.

Margaret si nesouhlasně povzdechla. „Opravdu, Clare, tohle je nesmírně nevhodné. Jenom si pomyslete, jak vám bude trapně, jestli některý z vašich nápadníků uvidí, že se chováte jako vesnická uličnice a lezete po zdech. Třeba vás později pozná.“

„Nikdo si nevšimne, že tady sedím. Pokud dobře slyším, naši návštěvníci jsou příliš zaujati představením, které pro vesničany uspořádali. A já ho chci taky vidět.“

Clare sevřela vršek zdi, špičkou měkké kožené boty našla spáru mezi kameny a pokusila se vyhoupnout vedle Williama.

„Buďte opatrná, má paní.“ William se sklonil, aby ji chytil za paži.

„Neboj se,“ namáhavě ze sebe vyrazila Clare, když přehodila jednu a potom druhou nohu přes širokou kamennou zeď. „Možná že jsem ve svých třidvaceti stará panna, ale pořád ještě umím lézt přes zeď.“ Když se napřímila a urovnala si sukně, usmála se na Williama. „A teď mi řekni, kde je ten rytíř ze stříbra a kouře.“

„Je úplně vpředu.“ William ukázal směrem k přístavu. „Poslouvejte dunění koňských kopyt. Vypadá to, jako by na moři zuřila silná, ničivá vichřice.“

„Skutečně dělají takový hluk, že by probudili i mrtvého.“ Clare si odhrnula kapuci pláště a otočila se, aby viděla na horní konec úzké ulice.

Lomoz a dunění kopyt se přibližovalo. Vesničané ztichli v napjatém očekávání.

A pak Clare spatřila rytíře a hřebce jakoby utkané ze stříbra akouře. Zajíkla se, protože náhle pochopila Williamovu hrůzu.

Muž a kůň vypadali, jako by byli složeni z živlů úžasné bouře: vítr, déšť a blesk tvořily jednoditou masu. Stačil pouze jediný pohled, aby člověk věděl, že kdyby se tato šedá zuřivost jednou rozběhla, dokázala by zničit vše, co jí stojí v cestě.

Pohled na stříbrošedého rytíře vzal Clare na okamžik řeč, stejně jako vesničanům v ulici pod ní. Když si uvědomila, že se bezpochyby dívá na jednoho ze svých nápadníků, srdce se jí sevřelo zoufalstvím.

Moc veliký, pomyslela si. Strašně veliký. A strašně nebezpečný. Určitě to není ten pravý.

Šedivý rytíř jel v čele sedmičlenné skupinky mužů. Za nimi následovali rytíři, vojáci a jeden či dva sluhové. Clare si zvědavě prohlížela bojovníky, kteří klusali za tím obrovským šedivým válečným strojem. Za svůj život spatřila velice málo válečníků, ale věděla, že většina z nich si potrpí na výrazné, jasné barvy.

Všichni tito muži však byli ustrojeni obdobně jako jejich velitel. Měli na sobě střízlivé odstíny šedé, hnědé a černé, takže vypadali ještě hrozivěji.

Cizinci již byli velice blízko. Zaplnili celou uličku. Praporece pleskaly ve větru. Clare slyšela skřípání oceli po kůži. Brnění a postroje se současně pohybovaly v dobře naolejovaném rytmu.

Těžce okovaní koně se blížili jako ohromné válečné stroje, kterými také byli. Postupovali vpřed pomalým, neúnavným tempem, které

ještě zdůrazňovalo jejich sílu a zaručovalo, že všichni přítomní budou mít dostatek času si celou podívanou náležitě vychutnat.

Clare zírala na to podivné představení se stejným úžasem jako všichni ostatní. Matně si uvědomovala ztišený šepot, zvedající se a klesající ve vlně, která zahájila svou cestu v malém kamenném přístěnku, obývaném vesnickou vědmou.

Clare, fascinovaná muži na koních, kteří projížděli ulicí, si zpočátku tichého mumlání nevšímala. Ale když šeptání nabralo na hlasitost, nakonec upoutalo její pozornost.

„Co to říkají, William?“

„Nevím. Myslím, že něco o psovi.“

Clare se podívala přes rameno směrem k chýši, která byla přilepená do klášterní zdi. Žila zde vědma Beatrice, jež si svůj osamělý osud vybrala téměř před deseti lety. Podle příkazů náboženské cesty, kterou si zvolila, nikdy ze své chýše nevycházela.

Beatrice se měla jako dobrovolná poustevnice zcela oddávat modlitbám a meditacím, ale pravdou bylo, že zbožňovala vesnické drby. Nikdy jich neměla nedostatek, protože během dne prošel kolem jejího okna téměř každý vesničan. Mnoho z nich se zastavilo na kus řeči nebo ji požádalo o radu. Kdykoli ji někdo navštívil, Beatrice se k němu chovala stejným způsobem, jakým se chová dojička ke krávi. Vytáhla z návštěvníka i tu nejmenší novinku, o níž se právě mluvilo.

Beatrice také poskytovala vesničanům službu, která vyplývala z její životní volby – nabízela radu všem, co přišli k jejímu oknu, a to s velkou horlivostí. Často také lidem radila i v případech, že o to nebyla požádána. Měla v oblíbené neblahé předtuchy a ráda varovala před hrozcími pohromami a katastrofami.

Někdy měla pravdu.

„Co říkají?“ zavolala Margaret na Clare.

„Ještě si nejsem jistá.“ Clare se natáhla, aby lépe slyšela zvedající se příliv tichých hlasů. „William tvrdí, že je to něco o psovi. Myslím, že s tím začala Beatrice.“

„Pak bychom si toho raději neměli všimat,“ prohlásila Margaret. „Poslouchajte,“ přerušil je William. „Teď se dá jednotlivým slovům rozumět.“ Po moři vesničanů se opět rozběhla vlna šepotu.

„...d'ábelský pes.“

„Říkají, že je to ďábelský pes odněkud z jihu. Nezachytil jsem jméno...“

„Ďábelský pes z Wyckmeru?“

„Baže, to je ono, Wyckmere. Je známý jako Ďábelský pes z Wyckmeru. Taky povídají, že v ruce drží obrovský meč jménem Okno do pekla.“

„Proč ho tak nazývají?“

„Protože je to pravděpodobně poslední věc, kterou člověk spatří, než zemře pod jeho ostrím.“

William vyděšeně vykulil oči. Zachvěl se nad těmi šeptanými slovy strachem a okamžitě sáhl do tobolky pro další hrst zázvorového ovoce. „Slyšela jste to, lady Clare?“ zeptal se s plnou pusou rozinek. „Ďábelský pes z Wyckmeru.“

„Baže.“ Clare si všimla, že se několik lidí v davu pokřičovalo, když k nim ta zpráva došla, ale výraz posvátné hrůzy a vzrušení z jejich tváří nezmizel. Když už nic jiného, napadlo ji překvapeně, vesničané vypadají, že je příchod rytířů velice nadchl.

Vlastně, pomyslela si Clare, její lid je ctižádostivá čeládka. Nepochybně si už představovali výhody, které jim to přinese, když dostanou pána s tak hrůzostrašnou pověstí.

Taková pověst je dobrá věc, uvažovala Clare, pokud se však za ni nemusí člověk provdat.

„Ďábelský pes z Wyckmeru,“ vydechl William s úctou, která by spíše příslušela modlitbě nebo svatému zjevení. „Je to určitě vznešený rytíř.“

„Já bych jen ráda věděla,“ zajímala se Clare, „kde jsou ti ostatní?“

„Jací ostatní?“

Clare se zamračila na příjíždějící jezdce. „Měli tady být minimálně tři další rytíři, ze kterých si vyberu manžela. Zdá se, že všichni tito muži patří k Ďábelskému psu z Wyckmeru.“

„Baže, vždyť tenhle rytíř je skoro stejně veliký jako tři muži dohromady,“ oznámil William s hlubokým uspokojením. „Žádné jiné nepotřebujeme.“

Clare přimhouřila zrak. Ďábelský pes nebyl tak veliký, jak se domnívala, ale v každém případě naháněl hrůzu. A ani náhodou neměl průměrně vysokou postavu, jak žádala.

Šedý rytíř a jeho družina již byli téměř před ní. Ať už se šeptalo cokoli, návštěvníci nabídli všem přítomným oslňující podívanou.

Bude zajímavé srovnat, jestli ostatní nápadníci dokážou tuhle přehlídku oceli a síly překonat.

Neobvyklá podívaná a okolní zvuky pohltily Clare natolik, že si téměř nevšimla další vlny šepotu, která se v davu zvedla. Měla pocit, že zaslechla pronést své jméno, ale nevěnovala tomu pozornost. Jako vládkyně ostrova byla zvyklá, že si o ní lidé povídají. Tak už to chodilo.

Margaret na ni upřela zrak. „Clare, měla byste jít okamžitě domů. Jestli zůstanete tady na zdi, nestačíte se vrátit včas, abyste mohla toho vznešeného rytíře přivítat se všemi náležitostmi.“

„Na to už je příliš pozdě, madam,“ zavolala Clare, aby ji bylo slyšet přes vřavu hlasů a dusot kopyt. „Musím počkat, než projedou kolem mě, a teprve pak můžu na ulici. Dokud se zástup nerozejde, jsem tady v pasti. Na jejich uvítání dohlédne Joanna se sloužícími.“

„Co to povídáte?“ domlouvala jí Margaret. „Joanna a sloužící mohou sotva uvítat budoucího pána ostrova tak, jak očekává.“

Clare k Margaret otočila hlavu a ušklíbala se na ni. „Ach, ale my nevíme, jestli se tenhle šedý rytíř stane pánem ostrova, nebo snad ano? Vlastně si myslím, že je to velice nepravděpodobné. Z toho, co jsem zatím viděla, je jasné, že nemá tu správnou velikost.“

„Velikost, mé dítě, je to nejmenší,“ zamumlala Margaret.

Dusot kopyt a řínění zbroje zničekonic utichly. Williamův udivený výdech a náhlé ticho, které na dav padlo, Clare přiměly, aby rychle otočila hlavu zpátky.

Překvapilo ji, že družina mužů na koních, která pomalu, majestátně postupovala centrem vesnice, se uprostřed ulice na místě zastavila.

Přímo před místem, kde seděla na zdi.

Když si Clare uvědomila, že se šedý rytíř dívá přímo na ni, stísněně polkla. Její první reakcí bylo sklouznout zpátky za hradbu zdi a nenápadně se v zahradě ztratit z dohledu.

Ale na útěk bylo již příliš pozdě. Bude se s tím muset vypořádat.

Clare si najednou začala uvědomovat, že má špinavé šaty a vlasy rozfoukané větrem. Jak svírala okraj kamenné zdi vyhřáté sluncem, cítila, že se jí potí dlaně.

Určitě se nedívá na ni.

Nemůže se dívat na ni.

Neexistoval žádný důvod, proč by měla upoutat pozornost šedého rytíře. Byla jen žena, která seděla na zdi a pozorovala spolu se zbytkem vesničanů tu podívanou.

Ale on se díval na ni.

Zatímco stříbrošedý rytíř Clare nekonečně dlouhou dobu zamyšleně pozoroval, sneslo se na celou ulici podivné ticho. Připadalo jí, jako by se utišil i vítr. Listy na stromech v klášterní zahradě nehybně visely. Nikde nebylo slyšet jediný zvuk, dokonce ani plesnutí praporec.

Clare se dívala do zachmuřených, neproniknutelných očí pod kovovou přilbou a modlila se, aby ji Dábelský pes zWyckmeru považoval za jednu z vesničanek.

Na čísi nepostřehnutelný rozkaz vyrazil obrovský grošovaný hřebec směrem ke klášterní zdi. Ti, kteří stáli zvířeti v cestě, se okamžitě rozutekli stranou, aby mu uvolnili místo. Všechny oči se upíraly na Clare.

„Míří sem, má paní,“ vyjekl William. „Asi vás poznal.“

„Ale my se nikdy nesetkali.“ Clare zaťala prsty do kamene. „Neví, kdo jsem.“

William otevřel ústa, aby něco poznamenal, ale vzápětí je opět zavřel, protože mohutný válečný oř se zastavil přímo před Clare. Šedý rytíř měl oči ve stejné úrovni jako Clare.

Clare upřela pohled do jeho jasných, vážných očí, které měly barvu kouřového křišťálu.

V jeho hlubinách spatřila zářit chladnou, vypočítavou inteligenci a v tu chvíli jí došlo, že šedý rytíř dobře ví, kdo je.

Clare zadržela dech a snažila se horečně vymyslet co nejchytřejší způsob, jak se z té šlamastyky dostat. Ještě nikdy v životě tak příšerný okamžik nezažila.

„Hledám paní zdejšího ostrova,“ pronesl rytíř.

Při zvuku jeho hlasu projel Clare záchvěv zvědavosti. Netušila, proč ji ten hlas tak vzrušil, protože se k rytíři v každém případě hodil. Byl hluboký, temný a plný kontrolované síly stejně jako on.

Zaryla prsty do kamene, aby se jí nechvěly. Potom zvedla bradu a napřímila ramena. Byla paní tohoto ostrova, a přestože stála tváří v tvář nejhroživějšímu muži, jakého kdy v životě potkala, měla v úmyslu chovat se způsobem, který odpovídá jejímu postavení.

„Jsem ta, kterou hledáte, pane. Kdo jste vy?“

„Jsem Gareth z Wyckmeru.“

Clare si vzpomněla na to, co si lidé šeptali. Ďábelský pes z Wyckmeru. „Slyšela jsem, že máte ještě jedno jméno.“

„Mám mnoho dalších jmen, ale já používám tohle.“

V těch slovech bylo jasné varování. Clare je pochopila a rozhodla se stáhnout za bezpečnou hráz dobrých mravů. Společensky sklonila hlavu, aby ho pozdravila.

„Vítám vás na ostrově, sire Garethe. Dovolte mi, abych vám jménem celé vesnice poděkovala za úžasnou podívanou, kterou jste nám dnes připravili. V naší malé vesnici se nám jen zřídka poštěstí být svědky něčeho tak nádherného.“

„Mám radost, že se vám to líbilo, má paní. Věřím, že vás stejně tak potěší i zbytek tohoto představení.“ Gareth pustil uzdu, zvedl ruce v brnění a sňal přilbu z hlavy.

Neohlédl se přes rameno ani nedal znamení, které by Clare zaznamenala. Pouze natáhl ruku se zářící přilbou do strany. Jeden rytíř okamžitě vyrazil dopředu, vzal mu ocelovou přilbu z ruky a vrátil se zpět mezi ostatní bojovníky.

Clare si prohlížela Garetha se zvědavostí, kterou nedokázala úplně potlačit ani s ohledem na dobré vychování. Koneckonců, byl to jeden z mužů, který sem byl vyslán ucházet se o její ruku. S překvapením zjistila, že cosi hluboko v ní bylo s jeho vzhledem zvláštním způsobem spokojené.

Určitě byl příliš velký, ale tato do očí bijící chyba ji nyní neděsila tak jako tenkrát, když sestavovala své požadavky na manžela. Příčina byla zřejmá. Navzdory jeho výšce a očividné fyzické síle jí něco říkalo, že tohle není muž, který – aby dosáhl svého – spoléhá pouze na brutální sílu.

Gareth z Wyckmeru byl v každém případě rytíř každým coulem, zběhlý v krvavých bojových uměních, ale nevypadal jako zbedněný hlupák. To Clare poznala z výrazu jeho obličeje.

Slunce mu svítilo na hustou hřívu téměř černých vlasů, které mu sahaly po ramena. Jeho divoké, kamenné rysy Clare připomněly obrovské útesy, jež chránily její milovaný ostrov. I když mu z očí sálala inteligence, Clare cítila, že by se dokázal chovat neúprosně a odhodlaně.

Byl to muž, který musel o všechno, po čem v životě toužil, tvrdě bojovat.

Sledoval, jak si ho Clare prohlíží. Zdálo se, že nemá proti jejímu zkoumání žádné námitky. Pouze klidně seděl a s výrazem, který naznačoval, že mu na tom vůbec nezáleží, trpělivě čekal na výsledek prohlídky. Pak ji napadlo, že sleduje svůj vlastní cíl a hodlá jej dosáhnout bez ohledu na to, k čemu Clare dospěje a jak se rozhodne.

Ta představa ji vyděsila. Jakmile se Ďábelský pes z Wyckmeru rozhodne dosáhnout svého cíle, není snadné ho odmítnout.

Ale v tom případě, připomněla si Clare, musí být stejně tak rozhodná i ona, aby dosáhla svých cílů. Kvůli všem těm věcem, pro které od svých dvanácti let vládne tomuto ostrovu a všemu na něm. „No, má paní?“ zeptal se Gareth. „Jste spokojená se svým budoucím pánem?“

„Se svým budoucím pánem?“ Clare údivem zamrkala. Nevěděla, jestli se má smát, nebo ho za jeho neskutečnou drzost pokárat. Rozhodla se pro zdvořilý, ale zjevně chladný úsměv.

„To nemůžu říct,“ zamumlala Clare. „Ještě jsem neviděla ostatní kandidáty na toto místo.“

„Mýlíte se, madam. Existují pouze dva, já a sir Nicholas ze Seabernu.“

Clare úžasem otevřela ústa dokořán. „Ale to není možné. Žádala jsem, abych si mohla vybrat alespoň ze tří nebo čtyř šlechticů.“

„Člověk v životě vždycky nedostane to, oč žádá, nebo snad ano?“

„Ale vy neodpovídáte žádnému z mých požadavků, pane,“ vyhrkla ze sebe Clare. „Nemíním to urážlivě, ale nemáte tu správnou velikost. A vypadáte jako válečník tělem i duší, ne jako mírumilovný člověk.“ Zamračeně si ho změřila. „A navíc z vás nemám pocit, že jste veselý a rád se smějete.“

„Se svou výškou nemohu učinit nic. A je pravda, že jsem zběhlý v bojovém umění, ale přísahám vám, že hledám tichý, poklidný život. Pokud jde o mou povahu, kdo ví? Člověk se přece může změnit, nebo ne?“

„Tím si nejsem tak jistá,“ prohlásila Clare opatrně.

„Umím číst.“

„No, alespoň něco. Nicméně –“

„Má paní, ze své zkušenosti vím, že se všichni musíme naučit smířit se s tím, co nás potká.“

„Nikdo to nezná lépe než já,“ souhlasila Clare ledově. „Sire, řeknu to na rovinu. Máte za sebou dlouhou cestu a připravil jste nám

nádhernou podívanou. Nerada bych vás zklamala, ale obávám se, že vám se vši poctivostí musím oznámit, že jako pán našeho ostrova téměř nepřípadáte v úvahu. Možná by bylo lepší, kdybyste i se svými muži nasedli do lodí, na kterých jste sem připluli, a vrátili se zpět.“

„V žádném případě, paní. Čekal jsem příliš dlouho a jel jsem příliš daleko. Jsem zde, abych uplatnil své právo. Nemám v úmyslu odtud odjet.“

„Ale já musím trvat –“

Ozval se tichý, smrtelně nebezpečný zvuk. Garethovi se jakoby kouzlem objevil v ruce meč. Při tom rychlém, výhrůžném pohybu dav uctivě vydechl. Clare se zarazila uprostřed věty. Doširoka otevřela oči.

Jak Gareth držel zbraň ve vzduchu, na čepeli tančilo a zářilo slunce.

Opět se zdálo, jako by všechno a všichni strnuli v naprosté nehybnosti.

Teprve mladému Williamovi se podařilo to kouzlo zlomit.

„Nesmíte mé paní ublížit!“ vykřikl na Garetha. „Nedovolím, abyste jí ublížil.“

Zástup byl ohromený Williamovou smělostí, stejně jako když spatřil obnažené ostří.

„Ticho, Williame,“ sykla Clare.

Gareth pohlédl na chlapce. „Jsi velice statečný, mladíku. Jsou tací, kteří při spatření mého meče v hrůze prchají.“

Bylo jasné, že se William bojí, ale na tváři měl výraz tvrdošíjné neústupnosti. Upíral na Garetha planoucí pohled. „Neublízíte jí.“

„Neublízím jí,“ přitakal Gareth. „Jako jejího budoucího pána mě těší, že měla takového odvážného ochránce, který na ni dával pozor, než jsem přijel. Jsem tvým dlužníkem, mladíku.“

Williamův výraz znejistěl.

Gareth si dalším, jako blesk rychlým pohybem přehodil meč v ruce, takže ho držel rukojetí dopředu. V neklamném gestu úcty a respektu napřáhl zbraň směrem ke Clare. Spolu s ostatními čekal, až uchopí jeho meč.

Zdavu se ozvaly výkřiky údivu a ocenění. Clare je dobře slyšela. Cítila, že William je vzrušením skoro bez sebe. Ve vzduchu viselo napjaté očekávání.

Odmítnout meč bylo velice riskantní. Nedalo se říct, jak by Gareth zareagoval nebo co by udělali jeho jezdci, aby se za tu pohanu pomstili. Během několika minut by dokázali srovnat celou vesnici se zemí.

Jestliže však zbraň přijme, dá Garethovi a všem ostatním záminku k přesvědčení, že jeho žádost o ruku bude přijata.

Byla to past. Velice chytrá, jak musela Clare připustit, ale přesto past. Tato léčka měla pouze dvě možnosti, jak z ní uniknout, a obě byly stejně nebezpečné. Vymyslel to tak schválně. V tu chvíli také pochopila, že jde o muže, který k tomu, aby dosáhl svých cílů, používá rozum stejně jako sílu.

Clare se podívala na rukojeť dlouhého naleštěného ostří. Spatřila, že hrušku jílce zdobí velký kus křišťálu. Zdálo se, jako by byl ten matně šedý kámen plný stříbrného kouře z neviditelných plamenů. Clare náhle věděla, proč má meč takové jméno. Nebylo třeba příliš velké fantazie, aby si člověk dokázal představit, že křišťálový kámen v jílcí vypadá jako okno do pekla.

Clare se setkala s Garethovým pevným pohledem a uvědomila si, že kouřový křišťál se dokonale hodí k jeho očím.

Svědomím, že z této pasti neexistuje žádné východisko, si Clare vybrala jednu z jediných dvou možností, které měla. Pomalu natáhla ruku a sevřela jílec meče. Zbraň byla tak těžká, že musela použít obě ruce, aby ji udržela.

Zdavu se ozval hlasitý výkřik nadšení. William se usmál. Lidé se radovali a jásali. Rytíři a vojáci zvedli kopí, udeřili do svých štítů a brnění řinčelo a zvonilo.

Clare pohlédla na Garetha a měla pocit, jako by právě sestoupila z jednoho z vysokých útesů ostrova.

Gareth k ní natáhl své obrovské ruce v brnění, uchopil ji kolem pasu a zvedl ze zdi. S Clare se zatočil svět. Téměř veliký meč upustila.

Vzápětí zjistila, že je bezpečně usazená na sedle před Ďábelským psem. Podpíraly ji okované ruce, silné jako větve stromu. Zvedla hlavu a spatřila, že Garethovi sálá z očí spokojenost.

Clare přemítala, proč má pocit, jako by ztrácela pevnou půdu pod nohama.

Gareth zvedl paži, aby přivolal jednoho z rytířů. Zamířil k němu válečník s přilbou na hlavě.

„Ano, sire Gareth?“

„Ulrichu.“ Gareth zvýšil hlas, aby ho muž slyšel i přes bouřlivé ovace okolního davu. „Doprovod’ ušlechtilého ochránce mé paní způsobem, který mu za jeho skvělé služby náleží.“

„Baže.“ Ulrich zajel se svým ořem blíž ke zdi a natáhl ruce, aby uchopil Williama kolem pasu. Sundal chlapce ze zdi a usadil ho do sedla před sebe.

Clare viděla, jak se Williamovi rozšířily oči překvapením, že shlíží na zástup vesničanů ze sedla mohutného válečného oře. S trpkým zklamáním jí došlo, že Gareth právě získal oddaného obdivovatele.

Zatímco Ďábelský pes z Wyckmeru vedl svého šedého hřebce přeplněnými ulicemi, Clare naslouchala nadšeným výkřikům lidí. Ohlédla se přes rameno a spatřila Margaret, jak stojí ve dveřích do strážního domku.

Převorka jí nadšeně mávala.

Clare sevřela meč a dlouze se zadumala nad skvěle vymyšlenou pastí, do které se nechala chytit.

2

„To, jak jste předvedl Clare váš meč, bylo báječné gesto,“ ušklíbl se Ulrich, zatímco pozoroval Garetha, jak se mydlí v obrovské koupací vaně. „Pro vás celkem netypické, řekl bych.“

Ulrich se uvelebil na vypoštěřovaném sedátku u okna. Na úplně holou hlavu mu svítilo slunce. Ulrich, ostřílený rytíř, o nějakých šest let starší než Gareth, byl podsaditý, svalnatý muž s překvapivě pohlednou tváří.

Když bylo Garethovi šestnáct, lord Thurston Ulricha najal, aby se stal jeho učitelem. Starší mládenec byl jak přemýšlivý taktik, tak i zkušený bojovník. Dočkal se okamžiku, kdy byl Gareth pasován na rytíře a získal vlastní rytířskou skupinu, která s ním teď přijela. Tohoto vyznamenání se mu dostalo po těžkém střetu se skupinou loupeživých rytířů, kteří ohrožovali vesničany na jednom z Thurstonových panství.

Od prvního dne byli Ulrich a Gareth stále spolu. Jejich spojení bylo založeno na přátelství a spočívalo v důvěře a vzájemné úctě. Gareth se od Ulricha mnohému naučil a nyní poslouchal jeho rady. Ale v průběhu doby se jejich vztah učitele a žáka postupně měnil v přátelství dvou mužů, kteří spolu jednají jako rovný s rovným.

Byl to však Gareth, kdo nyní uděloval rozkazy.

Byl to Gareth, kdo kolem sebe shromáždil oddanou, dokonale vycvičenou jednotku mužů a vytvořil z ní hrozivou zbraň, jejíž služby se velice drazé platily.

Byl to Gareth, kdo vybral, od koho se nechají najmout, a rozhodl, jak a kdy služby svých mužů prodat. Převzal roli velitele ne pro své příbuzenské vztahy s Thurstonem z Landry, ale jednoduše proto, že to všem zúčastněným připadalo samozřejmé. Pro Garetha byla touha velet stejně přirozená jako potřeba dýchat.

Ulrich neměl o postavení velitele zájem. Měl nezávislou povahu. Přisahal věrnost těm, které si sám vybral, a pán, kterému slíbil svou loajalitu, se mohl spolehnout, že mu bude neochvějně oddaný. Před čtyřmi lety přísahal Ulrich věrnost Ďábelskému psu z Wyckmeru.

Ulrich znal Garetha lépe než kdokoli jiný, a to včetně Thurstona. Dobře si uvědomoval, že Gareth ještě nikdy předtím nenabídl svůj

obávaný meč žádnému muži ani ženě, pánu ani paní, vládci ani vládkyni.

„Musím přiznat, že umíte používat vznešená a působivá gesta.“ Ulrich se zamyšleně poškrábal na bradě. „Vy ale ta gesta vždycky využijete k chytré pasti. Ale tohle bylo neobvyklé jednání, dokonce i od vás.“

„Byla to neobvyklá situace.“

„Přesto šlo jen o další past, že? Clare nezbývalo nic jiného než váš meč přijmout.“

Gareth pokrčil rameny.

„Nedovedu si představit, co by se stalo, kdyby ten meč obrátila proti vám a pokusila se vás probodnout.“

„Toho jsem se nebál. Spíš jsem měl strach, že ho nepřijme.“ Gareth si přidržel u nosu voňavé mýdlo a opatrně se nadechl. „Nezdá se ti, že tady na ostrově voní všechno po kytkách?“

„Celý ten zatracený ostrov voní jako zahrada. Dal bych krk na to, že tu voní i vesnická stoka.“

„Zdálo se mi, že ji nějakým kanálem propojili do moře.“ Gareth se zamyšleně zamračil. „Odpad zřejmě splachuje příliv do oceánu. Komnaty tady v hradu se čistí podobným systémem. Velice zajímavé.“

„Nikdy jsem tu vaši posedlost vynálezy nepochopil.“ Ulrich dlouze nasál vzduch a vdechl vůni jara, která do místnosti proudila otevřeným oknem za jeho zády. „Řekněte mi, co byste udělal, kdyby ta žena meč odmítla?“

„Teď už je to stejně jedno, ne? Ona ho přijala.“

„A zpečetila svůj osud, tomu věříte? Já bych si tím nebyl tak jistý, příteli. Mám pocit, že lady Clare je velice vynalézavé děvče. Podle toho, co jste mi vyprávěl, je to ona, díky komu tenhle ostrov tak vzkvétá.“

„Baže. Matka jí předala tajemství výroby vůní. Její bratr zřejmě strávil celý život přejížděním z jednoho turnaje na druhý, dokud se nakonec nezabil. Její otec byl učenec, který nejevil o obhospodařování půdy zájem. Raději žil ve Španělsku a překládal arabská pojednání.“

Ulrich se nepatrně usmál. „Jaká škoda, že jste ho nikdy nepoznal. Vy dva byste si toho měli hodně co říct.“

„Baže.“ Garetha zaplavila náhlá vlna uspokojení. Jakmile se ožení, skončí s pronásledováním zločinců a vrátí se ke své první lásce – k pátrání po pokladech ukrytých v knihách a rukopisech, takových, které shromažďoval Clařin otec. Jak tam stál a natahoval se pro suchý ručník, po jeho statné postavě stékaly pramínky vody. „K sakru. Voním jako poupátko.“

Ulrich se usmál. „Třeba se to bude nové paní líbit. Řekněte mi, jak jste poznal, že ta holka na zdi je ve skutečnosti vládkyní ostrova?“

Gareth učinil jednou rukou krátký, odmítavý pohyb, zatímco druhou si sušil vlasy ručníkem. „Bylo jasné, že je asi v jejím věku. A byla líp oblečená než ostatní vesničané.“

„Baže. Přesto –“

„Vyzařovala z ní sebejistota a autorita. Věděl jsem, že musí být buď obyvatelkou kláštera, která je teprve novickou a nenosí vlasy zahalené pod čepcem, nebo paní tohoto ostrova. Vsadil jsem na to druhé.“

Gareth si vzpomněl na okamžik, kdy Clare poprvé spatřil. Ze hřbetu koně si všiml, jak leze nahoru a usazuje se na kamenné zdi. Byla to drobná, půvabná postavička v zelených šatech a šafránově žlutém plášti. Výstřih, dolní lem a rukávy tuniky měla vyšívané žlutou a oranžovou bavlnkou, stejně jako široký pás. Pásek jí spočíval na bocích a zdůrazňoval štíhlý pás a oblá stehna.

Pro Garetha představovala ta žena na zdi samotné ztělesnění jara; byla stejně svěží a plná života jako lány růží a levandule, které pokrývaly ostrov.

Dlouhé tmavohnědé vlasy, volně sepnuté úzkou čelenkou s jemnou síťkou, se jí na slunci oslnivě leskly. Ale jeho pozornost upoutala především dívčina tvář. Ty půvabné, jemné rysy vyzařovaly stejně neovladatelnou zvědavost a vzrušení jako tvář chlapce, který seděl vedle ní. V obličeji se jí odrážela vlídná, ale nepřehlédnutelná hrdost a dodávala jí vzhled ženy, která je zvyklá rozkazovat.

Její obrovské zelené oči však hleděly na svět s velkou ostražitostí. Garethovu ostřížimu pohledu, dlouhými roky vyškolenému tak, aby zaznamenal i ten nejmenší detail při pronásledování zločinců, ten opatrný výraz neunikl. Právě tohle mu ve skutečnosti poskytlo poslední důkaz k tomu, že jde o vládkyni ostrova. Zdálo se, že dobře oblečená dáma na zdi má na rytířích, kteří vpadli do jejich vesnice, velice osobní zájem.

Gareth věděl, že hodně riskuje, když se rozhodl dojet ke zdi a oslovit ji. Měl trochu strach, že sklouzne zpátky do klášterní zahrady. Ale ona nic takového neudělala. Jak předpokládal, bylo v ní příliš mnoho ženské hrdosti, než aby ustoupila.

Jakmile k ní dojel, všiml si, že má špinavé šaty, a v duchu si pomyslel, že je to dobré znamení. Vládkyně ostrova se neštítí práce.

Gareth zavrtěl hlavou, aby ty vzpomínky zahnal. Odložil lněný ručník, který voněl po bylinkách, a natáhl se po jasně zelené tunice.

Když se oblékl, pohlédl na jednu z velkých tapiserií, které zateplovaly stěny komnaty. Napadlo ho, že všude kolem jsou obvyklým námětem uměleckých děl květiny a byliny, zdroj bohatství ostrova. Dokonce i nádherné tkané draperie zobrazovaly zahradní výjevy.

Byla to země voňavých květů a bujné zeleně. Kdo by si kdy pomyslel, že Ďábelský pes z Wyckmeru bude jednou vládnout tak rozkošnému, báječně voňavému místu? řekl si v duchu Gareth.

Byl s ostrovem náramně spokojen. Cítil, že je to přesně to, co hledal.

Kolem boků si připnul dlouhý kožený pásek a ještě bos došel k jednomu z úzkých oken, vytesaných do kamenné stěny. Teplý, voňavý vánek mu připomněl Clařiny vlasy.

Když Gareth vezl Clare vesnicí k hradu, usazenou na koni před sebou, musel vdechovat vůni její tmavé kštiny.

Mísilo se v ní aroma květin, ale nepřekrylo sladkou, vzrušující vůni, která patřila jen a jen jí. Ta vůně Garetha očarovala. Nevoněla jako žádná jiná žena, se kterou se dřív setkal.

Ten pronikavý, těžký pach kombinovaný s dotykem měkce zaoblených boků, přitisknutých k jeho noze, na Garetha hluboce zapůsobil. Probudil se v něm k životu prudký, divoký chtíč.

Jakmile si vzpomněl, jak zběsilý ten chtíč byl, zamračil se a začal čelisti. Musí se kontrolovat, aby ten hlad nepřekročil povolené hranice. Kdyby dovolil, aby ho takové city ovládly, dlouho by jim nevydržel vzdorovat.

V ten okamžik zachytil jeho pohled Ulrich. „Takže vy jste poznal paní ostrova podle vzhledu?“ S ironickým obdivem potřásl svou holou, lesklou lebkou. „To vám gratuluju, Garethe. Jako obvykle jste si spojil dohromady všechna fakta a dospěl ke správnému závěru.“

„Nebylo to tak těžké.“ Gareth se posadil na židli, aby si obul měkké kožené boty. „Dost řečí. Rád bych se dozvěděl pokud možno co nejvíc informací o tom únosu.“

„K tomu není téměř co dodat. Jak víte, včera večer jsem v hostinci v Seabernu vypil s místními lidmi několik džbánek piva. Nejzajímavější věc, kterou jsem se dozvěděl, je, že všechny zúčastněné strany, včetně sira Nicholase, celého jeho dvora i Clare samotné, trvají na tom, že k žádnému únosu nedošlo.“

Gareth pokrčil rameny. „To se dalo očekávat. Jde o její čest.“

„Baže. Oficiální verze zní, že Clare přijela k siru Nicholasovi na nečekanou návštěvu, která se protáhla na čtyři dny.“

„Po kterých jí nabídl sňatek?“

„Baže. A lady Clare ho odmítla.“ Ulrich se přidušeně zasmál. „Musíte připustit, že to chce za takových okolností odvalu.“

„To ano. Většina žen by se smířila s nevyhnutelným.“ Garetha zaplavila vlna uspokojení. Jeho budoucí nevěsta nepatří k těm, které se hroutí tváří v tvář očividnému zastrašování. Tento druh odvahy se mu líbil.

Do jisté míry.

„Jako výmluvu mu sdělila, že její lenní pán Thurston z Landry souhlasil, aby si sama zvolila manžela.“

„Potom se asi rozhodla napsat mému otci a požádat ho, aby si mohl kandidáta na tento post vybrat sama.“

„O tom není pochyb.“

„To také vysvětluje, proč mi otec poradil, abych si se svatbou pospíšil.“ Gareth o tom rychle uvažoval. „Podezírám Nicholase, že se co nejdříve pokusí znovu získat ostrov do svých rukou.“

„Druhý únos už by se nedal tak snadno utajit.“ Ulrich se krátce odmlčel. „Čistě ze zvědavosti, co hodláte provést s Nicholasem?“

„Zatím nic. Nepředpokládám, že ho Clare sama od sebe obviní z únosu a znásilnění, a to ani teď, když je v bezpečí.“

„Musí brát ohled na svou pověst. Stejně jako vy, Garethe. Lady by vám nepoděkovala, že vláčíte její pověst bahnem.“

„Ne. Ale právě teď mám jiné starosti. S Nicholasem se vypořádám později.“

Nicholas ze Seabernu bude pykat za to, co udělal, ale splatí dluh na místě a v hodinu, které Gareth vybere. Ďábelský pes zWyckmeru

si, pokud jde o pomstu, dá někdy na čas, ale dřív nebo později ji vykoná.

Nesměl zapomínat na svou pověst.

Ulrich vstal, otočil se k oknu a opřel se rukama o římsu. Díval se na lány květin, které se táhly za starou dřevěnou palisádou, která hrad obklopovala. Zhluboka se nadechl a vtáhl do sebe svěží květinovou vůni.

„Rozhodl jste se získat velice neobvyklou zemi,“ prohlásil Ulrich. „A velice neobvyklou dámu. A to nemluvím o zbylých členech domácnosti.“

„Baže. Jak je s lady Clare příbuzný ten chlapec?“

„William?“ Ulrich se usmál. „Odvážný mladík, že? Potřeboval by však trochu cvičit. Je vidět, že miluje sladké koláče a nákypy.“

„Baže.“

„Žije tu se svou matkou lady Joannou. Lady Joanna je vdova.“

Gareth pohlédl na Ulricha. „Ten chlapec je všechno, co lady Joanně zbylo?“

„Její manžel prý prodal veškerý svůj majetek, včetně pozemků na severu, aby získal peníze na výpravu do Svaté země. Zabili ho tam a Joanna s Williamem zůstali bez koruny.“

„Takže lady Joanna přišla na ostrov, aby tu se svým synem našla střechu nad hlavou?“

„Baže.“ Ulrichovi se na tváři objevil zamyšlený výraz. „Mám dojem, že vaše paní má, pokud jde o podobné záležitosti, velice dobré srdce.“

„Myslíš?“

„Joanna se svým synem nejsou jediní lidé, kterým poskytla přístřeší. Žije tady její starý maršálek, který by měl jít už dávno na odpočinek, i stařícká chůva. Zřejmě neměli kam jít.“

„Jsou tu ještě nějaké další zbloudilé duše?“

Ulrich se lehce zamračil. „William tvrdí, že před několika měsíci se objevil u brány hradu mladý pěvec. Clare ho vzala také dovnitř. Dnes večer nás pravděpodobně bude bavit. William mi prozradil, že Clare nesmírně zbožňuje milostné písně.“

Gareth si vzpomněl na Clařinu recepturu na manžela. „Toho jsem se nejvíc bál.“

„Pěvec se jmenuje Dallan. William mi sdělil, že trubadúr je své nové paní hluboce oddaný.“

„Tak to u trubadúrů obvykle bývá,“ zamumlal Gareth. „Jsou se svými hloupými písničkami o svádění a nevěře jen pro zlost.“

„Ženy takové balady milují.“

„Tady už se žádné takové písně zpívat nebudou,“ pronesl Gareth varovně. „Postarej se, aby o tom byl trubadúr Dallan zpraven.“

„Baže, pane.“ Než se Ulrich obrátil zpátky k oknu, zablýskly se mu zuby v úsměvu.

Gareth špatně skrývané veselí svého přítele ignoroval. Jako obvykle nepředstíral, že chápe, co Ulrichovi připadá tak nesmírně zábavné. Pro Garetha bylo podstatné vědět, že jeho příkazy budou splněny.

Gareth, spokojený, že je zase umytý a oblečený v čistém oděvu, zamířil ke dveřím komnaty. „Věřím, že je vhodná chvíle, abych se opět setkal se svou budoucí ženou. Máme si toho spolu hodně co povídat.“

„Najdete ji v zahradě.“

Gareth se ohlédl přes rameno. „Jak to víš?“

„Protože ji odtud vidím.“ Ulrich se díval z otevřeného okna. Na tenkých rtech mu stále pohrával úsměv. „Mluví se svým věrným služebnictvem. Vsadím se, že jim dává pokyny na obranu hradu.“

„O čem to k sakru mluvíš? Ostrovu přece žádný útok nehrozí.“

„To je, příteli, pouze věc názoru. Připadá mi, že vaše paní se připravuje, aby obléhání odolala.“

„Mému obléhání?“

„Baže.“

Gareth pokrčil rameny. „Pak jen marní čas. Bitva už skončila, vyhrál jsem.“

„Nejsem si tím tak jistý.“ Ulrich se začal usmívat. Z úsměvu se stalo pochechtávání a pochechtávání explodovalo v záchvat smíchu.

Gareth se nepokusil porozumět, co na tom Ulrichovi připadá směšné. Čekaly ho mnohem závažnější záležitosti.

„Je o všechny muže a koně dobře postaráno?“ Zatímco Clare pochodovala sem a tam před malým hloučkem přátel, shromážděných v zahradě, zamyšleně se zamračila.

Členové její náhradní rodiny, lidé, kteří neměli jiný domov než tenhle ostrov, seděli na kamenné lavičce pod jabloní nebo postávali nedaleko ní.

William, s obličejem stále ještě rozzářeným po své první jízdě na opravdovém válečném oři, se neposedně vrtěl na lavičce mezi svou matkou a Dallanem, štíhlým, dychtivým mladým trubadúrem.

Eadgar, starý maršálek, stál u jednoho konce lavičky a tvářil se velice stůsněně. Měl pro své pocity dobrý důvod. Jako maršálek měl za úkol zabezpečovat hladký chod domácnosti. Nyní tedy musel zajistit dostatečné zásoby potravin, aby kuchyně mohla nasytit nově příchozí muže a koně měli dost sena. Mezi jeho povinnosti také patřilo zařídit, aby se sloužící postarali o takové věci, jako je příprava lázně, zalátání šatů a vyprání špinavého oblečení.

Je to pro zlost, pomyslela si Clare.

Dělala si starosti, jestli Eadgar dokáže takové množství lidí zvládnout. Přestože pracoval věrně a pilně, bylo mu již téměř sedmdesát a stáří si vybralo svou daň na jeho kloubech a sluchu.

Když Eadgar na její dotaz neodpověděl, Clare si vzdychla a zopakovala ho hlasitěji. „Ptala jsem se, jestli je o všechny muže a koně dobře postaráno, Eadgar?“

„Baže, má paní. Samozřejmě že ano.“ Eadgar napřímil svá schýlená ramena a pokusil se působit dojmem, že má celou situaci pevně v rukou. „Překvapuje mě, že jsi objevil tolik volných pokojů. Doufám, že nenajdu žádného z těch hlupáků, jak spí na schodech nebo v mé komnatě.“

„Ne, má paní,“ ujistil ji Eadgar přesvědčivě. „V horních patrech se pohodlně vyspí jeho lordstvo a několik rytířů. Zbytek přenocuje na slavnících v hodovní síni nebo ve stájích. Můžete se spolehnout, že všechno bude dokonale zařízeno.“

„Uklidni se, Clare.“ Joanna zvedla oči od svého vyšívání a usmála se. „O všem máme přehled.“

Joanna byla o pět let starší než Clare. Byla to pohledná žena se zlatými vlasy, světle modrýma očima a jemnými rysy.

Joanna, v patnácti provdaná za muže, který byl o třicet let starší než ona, brzy ovdověla a zůstala s malým synem úplně na mizině.

Před třemi lety, celá zoufalá, dorazila ke Clare, aby apelovala na velice křehký vztah vycházející ze skutečnosti, že její a Clařina matka byly kdysi blízkými přítelkyněmi. Clare vzala Joannu s Williamem k sobě.

Joanna okamžitě přiložila ruku k dílu a díky svým nádherným výšivkám začala přispívat k výnosům ostrova.

Clare rychle pochopila, jaké možnosti její umění skýtá. Tržby z prodeje Clařiných sušených květinových a bylinkových směsí se podstatně zvýšily díky tomu, že mnohé z nich se nyní prodávaly v překrásných tobolečkách a sáčcích, které Joanna vlastnoručně vyšíla.

Poptávka se zvýšila natolik, že Joanna naučila vyšívat několik žen z vesnice. Pod jejím dohledem pracovaly také jeptišky z kláštera svaté Hermíny a i z jejich rukou vycházely elegantní tobolečky pro některé z Clařiných vonných směsí.

„Eadgare, sděl kuchařce, že dneska večer musí odolat pokušení a neobarvit všechno jídlo namodro, načerveno nebo nažluto.“ Clare pochodovala po šterkové pěšince, ruce sepnuté za zády. „Víš, jak ráda přibarvuje jídlo při zvláštních příležitostech.“

„Baže, madam. Tvrdí, že to udělá na hosty dojem.“

„Nevidím důvod, proč bychom se měli snažit zapůsobit na sira Garetha a jeho muže,“ zamumlala Clare. „A osobně mít modré nebo červené jídlo taky nemusím.“

„Ale žlutá je krásná barva,“ poznamenala Joanna. „Když nás vloni na podzim navštívila abatyše Helena, velice se jí líbilo, že máme všechno jídlo při slavnostní večeři žluté.“

„Pobavit abatyši je jedna věc. Něco úplně jiného je obtěžovat se kvůli bandě hromotluckých rytířů a jejich vojáků. U Hermínina svatého sandálu, přece nevyplývám obrovské množství šafránu jenom proto, abych dneska večer obarvila všechno, co přijde na stůl. Šafrán je strašně drahý.“

„Můžeš si to dovolit, Clare,“ podotkla Joanna.

„To s tím nemá co dělat.“

Eadgar si odkašlal. „Vyřídím to kuchařce.“

Clare dál přecházela po cestičce sem a tam. Zahrada obehnaná zdí jí obvykle přinášela radost a potěšení. Záhony květin a bylinek byly pečlivě ošetřovány a šířily kolem sebe složitou a dráždivou směs vůní.

Procházka po zahradních pěšinkách obvykle představovala výlet do neviditelného světa vzrušujících, podmanivých esencí. Clařin dokonale vytríbený čich se při té příležitosti rozplýval nadšením.

Avšak v této chvíli dokázala myslet jen na velice nekvětinový zneklidňující mužný odér sira Garetha, Ďábského psa z Wyckmeru.

Pod silným pachem potu, kůže, koně, vlny, kovu a prachu z cest, který Garetha obklopoval, se skrýval další pach, jeho vlastní. Během

jízdy z vesnice na hrad byla Clare touto vůní zaplavena a věděla, že na ni nikdy nezapomene.

Jakýmsi záhadným způsobem, který ji zaskočil, jí Gareth voněl dobře.

Při té vzpomínce se jí zachvělo chřípí. V žádném případě nevoněl hezky, ale při setkání s jeho vůní se jí zmocnil stejný pocit, jaký mívala, když se jí podařilo namíchat tu správnou směs bylinek, koření a květin na novou vůni. Byl to pocit dokonalosti, pocit jistoty.

Jakmile si to uvědomila, zachvěla se. Dokonce ani Raymond de Coleville, muž, kterého kdysi milovala, nevoněl tak dobře.

„Nebyl ten meč moc těžký?“ zeptal se William úzkostlivě. „Viděl jsem, že vás ho Ďábelský pes nechal nést celou cestu k hradu. Sir Ulrich tvrdil, že je to velice zvláštní.“

„Opravdu to říkal?“ podivila se Clare.

„Sir Ulrich přísahal, že Ďábelský pes ještě nikdy nikomu svůj obávaný meč nepůjčil,“ pokračoval William, „natož aby mu ho dovolil nést v průvodu před celou vesnicí.“

„Nedovolil mi, abych ho nesla,“ namítla Clare. „Víceméně mě k tomu donutil. Odmítl jej převzít z mých rukou, dokud nedojedeme na hrad. Stejně jsem mohla takový cenný meč upustit na zem.“

Joanna zkrabatila čelo, ale nezvedla oči od vyšívání. „Proč myslíš, že ho jednoduše nezasunul zpátky do pochvy?“

„Tvrdil, že to nemůže udělat, když před ním sedím. A odmítl mě sundat z koně. Prohlásil, že by to nebylo kavalírské. Cha! Jaká drzost, že se opovází vyjadřovat názory na nejjemnější nuance zdvořilého chování, když mě prakticky držel v zajetí.“

Joanna ironicky stáhla ústa. „Mám silný dojem, že jeho lordstvu nechybí drzost v žádném směru.“

„Sir Ulrich tvrdí, že Ďábelský pes je skvělý rytíř, který na jihu zabil desítky lupičů a vrahů,“ ozval se William. „Sir Ulrich říká, že vám prokázal velkou poctu, když vám dovolil svůj obávaný meč nést.“

„Byla to pocta, bez které bych se dokázala obejít,“ ucedila Clare.

Velice dobře věděla, proč Gareth zdvořile odmítl převzít zpátky svůj meč, dokud nedojeli k bráně hradu. Chtěl, aby každý kolem cesty, od ovčáka po prادلenu, viděl, jak paní ostrova drží jeho obrovskou zbraň v ruce.

Ne, Ďábelský pes jí žádnou velkou poctu neprokázal, pomyslela si. Z jeho strany to byl pečlivě promyšlený tah.

„Pokud jde o mě, já nevěřím, že vám prokázal velkou čest, má paní,“ pronesl Dallan s vášnivým přesvědčením. „Naopak. Zesměšnil vás.“

Clare upřela pohled na svého pěvce. Byl to vyčouhlý, sotva šestnáctiletý mladík, kterého snadno vyděsily nečekané zvuky či zvýšený hlas. Když ho někdo přistihl nepřipraveného, vyskočil nebo ztuhl jako vyděšený zajíc.

Jedině když zpíval své balady, zdálo se, jako by našel vnitřní klid.

Od té doby, co přišel na ostrov, se začaly jeho hubené rysy lehce zakulacovat. Ale Clare stále ještě spatřovala příliš mnoho stop po jeho úzkostlivém, uštvaném pohledu, který měl v očích ten první den, kdy se na hradě objevil.

Dallan jí tehdy řekl, že hledá místo pěvce. Clare stačil jediný pohled a věděla, že ať už byla minulost mladého muže jakákoli, rozhodně nebyla šťastná. Ihned ho přijala.

Když jí došla Dallanova rozrušená poznámka, Clare se zamračila. „Nedomnívám se, že by mě zesměšnil.“

„No, já ano,“ namítl Dallan. „Je to podle všeho krutý člověk, který rád zabíjí. Neříkají mu Ďábelský pes z Wyckmeru jen tak pro nic za nic.“

Clare se popuzeně obrátila. „Nesmíme z té hloupé přezdívky vyvozovat dalekosáhlé závěry.“

„Nemyslím, že je hloupá,“ vášnivě jí odporoval William. „Sir Ulrich říká, že dostal své jméno kvůli zločincům, které zabil.“

Clare zasténala. „Jsem přesvědčená, že jeho hrdinské činy jsou silně nadsazené.“

„Nepanikař, Clare,“ uklidňovala ji Joanna. „Chápu, jak se při vyhlídce na tenhle sňatek cítíš. Ale jsem přesvědčená, že lord Thurston by ti neposlal kandidáta, který by nesplňoval většinu tvých požadavků.“

„Začínám o tom pochybovat,“ poznamenala Clare.

Když na štěrkovou pěšinku přímo před ni dopadl dlouhý stín, na místě se zastavila.

Gareth se zjevil jakoby kouzlem. Tiše se připlížil kolem vysokého živého plotu a nedal o sobě vědět, dokud nestál přímo před ní.

Nasupeně si ho změřila. Je zvláštní, že se takový veliký muž dokáže pohybovat tak tiše. „U malíčku svaté Hermíny, pane, vyděsil jste mě. Mohl jste něco říct, než se tak nečekaným způsobem vynoříte zpoza křoví.“

„Omlouvám se. Zdravím vás, má paní,“ pronesl Gareth klidně. „Bylo mi řečeno, že vás najdu tady na zahradě.“ Pohlédl na malou skupinku, stále ještě shromážděnou pod jabloní. „S mladým Williamem jsem se již seznámil. Představíte mě dámě, která sedí vedle něho, a ostatním členů vaší rodiny?“

„Samozřejmě,“ pronesla Clare odměřeně a rychle je představila.

Joanna si Garetha se zájmem prohlížela. „Vítejte na ostrově, pane.“

„Děkuji, madam.“ Gareth sklonil hlavu. „Je dobré vědět, že jsem tu pro někoho vítán. Spolehněte se, že se vynasnažím, abych vyhověl co nejvíce požadavkům mé paní.“

Clare se začervenala a rychle kývla na vzdorovitě se tvářícího Dallana.

„Vítejte na ostrově, pane,“ zamumlal Dallan. Vypadal vzpurně, ale rozum mu kázal zůstat zdvořilý.

Gareth vytáhl jedno obočí. „Děkuji, pěvče. Těším se, až uslyším tvé písně. Musím přiznat, že mám na hudbu velice vyhraněný názor.“

„Opravdu, pane?“ zeptal se Dallan, rty pevně sevřené.

„Baže. Nebaví mě písně o vdaných ženách, které svádějí jiní rytíři.“

Dallan se naježil. „Lady Clare písně, které líčí milostné románky dam a jejich oddaných rytířů, miluje, pane. Považuje je za velice vzrušující.“

„Skutečně?“ podivil se Gareth se zdviženým obočím.

Clare cítila, že rudne. Věděla, že je červená až za ušima. „V nejvyšších kruzích celého křesťanského světa jsou prý takové balady velice oblíbené.“

„Já osobně považuji jen málokdy za nezbytné nebo příjemné řídit se poslední módou,“ opáčil Gareth a vrhl na hlouček chladný, výstražný pohled. „Doufám, že vaši paní a mě omluvíte. Rádi bychom si promluvili o samotě.“

„Samozřejmě.“ Joanna vstala a pak se na Garetha usmála. „Uvidíme se u večeře. Jdeme, Williame.“

William seskočil z lavičky a s nadšeným pohledem se Garetha zeptal: „Je váš meč hodně těžký, sire Gareth?“

„Baže.“

„Myslíte, že bych ho unesl?“

Joanna se na něj zamračila. „Určitě ne, William. A vůbec, na něco takového zapomeň. Meče jsou velice nebezpečné a nesmírně těžké. Jsi na takové zbraně příliš křehký.“

William se zatvářil zklamaně.

Gareth se na něj podíval. „Nepochybuju, že bys ten meč unesl, William.“

Chlapec se okamžitě rozzářil.

„Proč se nezeptáš sira Ulricha, jestli by tě nenechal potěžkat svůj meč?“ navrhl Gareth. „Je stejně tak těžký jako ten můj.“

„Opravdu?“ Zdálo se, že ta informace Williama nadchla. „Hned se ho půjdu zeptat.“

Joanna vypadala zděšeně. „Nemyslím, že je to právě rozumný nápad.“

„Nemusíte se zneklidňovat, lady Joanno,“ chlácholil ji Gareth. „Sir Ulrich má s podobnými záležitostmi bohaté zkušenosti. Nedovolí, aby si William ublížil.“

„Jste si jist, že je to bezpečné?“

„Baže. A nyní, pokud by vám to nevadilo, madam, bych si rád promluvil s lady Clare.“

Joanna zaváhala, vůčihledně v rozpacích. Potom u ní nabyly vrch dobré způsoby. „Odpust'te pane. Nechtěla jsem být nezdvořilá.“ A odpěchala za svým synem.

Clare ovládla svou rozmrzelost. Teď právě nebyla ta nejvhodnější chvíle, aby Garetha informovala, že si Joanna nepřeje Williama povzbuzovat v jeho vzrůstajícím zájmu o věci, které souvisejí s rytířstvím. Zatímco se ostatní chystali k odchodu, netrpělivě poklepávala špičkou nohy o zem.

Dallan chvíli zaváhal a vyslal ke Clare naléhavý, tázavý pohled. Vypadal vyděšeně, ale odhodlaně.

Clare se zamračila a rychlým odmítavým gestem zavrtěla hlavou. Poslední věc, kterou si přála, bylo, aby se Dallan snažil být v téhle příšerné situaci jejím ochráncem. Mladý trubadúr neměl proti Dábelskému psu z Wyckmeru žádnou šanci.

Když konečně v zahradě osaměli, Clare se otočila ke Garethovi. Už nepáchl potem a kovem, ale ani růžové mýdlo, které nedávno použil, nezastřelo jeho osobitý odér, ten, který jí tak hezky voněl.

Nemohla si nevšimnout, že ani bez brnění a přilby nevypadal o nic menší než předtím.

Clare si uvědomila, že to není jeho fyzická velikost – ať už jakkoli nahání hrůzu – díky čemu se zdá tak vysoký a hrozivý. Bylo to něco jiného, něco, co souviselo s aurou sebeovládání a pronikavé inteligence, která se kolem něho vznášela.

Tento muž by byl velmi nebezpečným protivníkem, pomyslela si Clare. Nebo velice spolehlivým a oddaným přítelem.

Ale jakým bude takový muž milencem?

Ta otázka, nečekaná a hluboce zneklidňující, jí otrásla.

Aby zamaskovala své pocity, Clare se rychle posadila na kamennou lavičku. „Doufám, že mé služebnictvo splnilo každé vaše přání, pane.“

„Opravdu každé.“ Gareth se několikrát nadechl, jako by věřil. „Připadá mi, že jsem cítit po růžích, ale doufám, že ta vůně brzy vyprchá.“

Clare zařala zuby. Nedokázala odhadnout, jestli si stěžuje, žertuje, nebo jen upozorňuje na odér, který se kolem něho vznáší. „Růžové mýdlo patří mezi naše nejvýnosnější zboží, pane. Ten recept jsem sama vynalezla. Velké množství prodáme londýnským obchodníkům, kteří přijíždějí na jarní trh do Seabernu.“

Sklonil hlavu. „Díky této informaci si budu své koupele vážit ještě víc.“

„Bezpochyby.“ V duchu se ovládla. „Chtěl jste se mnou o něčem hovořit, pane?“

„Baže. O naší svatbě.“ Clare sebou trhla, ale z lavičky nespadla. Za těchto okolností to považovala za velký úspěch. „Nikdy dlouho nechodíte kolem horké kaše, pane.“

Vypadal trochu překvapeně. „Nevidím důvod, proč bych se měl chovat jinak.“

„Ani já ne. Tedy dobře, pane, nutíte mě, abych byla opět nezdvěřilá. Navzdory tomu, že se snažíte přede všemi chovat jako můj jediný nápadník, musím vám znovu opakovat, že vaše naděje nejsou reálné.“

„Ne, madam,“ pronesl Gareth velice tiše. „To vaše naděje nejsou reálné. Četl jsem dopis, který jste poslala lordu Thurstonovi. Je zřejmé, že se hodláte provdat za přízrak, za muže, který neexistuje. Obávám se, že se budete muset spokojit s něčím méně dokonalým.“

Zvedla bradu. „Myslíte, že neexistuje žádný muž, který by splňoval mé požadavky?“

„Doufám, že jsme oba natolik dospělí a moudří, abychom věděli, že sňatek je praktická záležitost. Nemá nic společného svášněmi, se kterými toho trubadúři ve svých hloupých baladách tolik nadělají.“

Clare pevně sepjala ruce. „Laskavě se mě nesnažte poučovat, v čem spočívá podstata manželství, pane. Velice dobře si uvědomuji, že v mém případě je to věc povinnosti, ne touhy. Ale abych byla upřímná, když jsem sestavovala své požadavky na manžela, neměla jsem pocit, že bych toho snad chtěla moc.“

„Třeba na mně objevíte tolik dobrých vlastností, že budete nakonec spokojená, madam.“

Clare zamrkala. „Opravdu tomu věříte?“

„Prosím, abyste pečlivě zvážila, co nabízím. Myslím, že zvětší části vašim požadavkům vyhovují.“

Prohlédla si ho od hlavy k patě. „Rozhodně nesplňujete mé představy, pokud jde o výšku postavy.“

„Jak už jsem řekl dříve, s mou postavou toho asi moc nenadělám, ale ujišťuji vás, že na ni zpravidla nespolehám, pokud chci dosáhnout svých cílů.“

Clare nevěřícně potřásla hlavou.

„Je to pravda. Když je to třeba, raději používám mozek než svaly.“

„Pane, budu upřímná. Toužím, aby mému panství vládl mírumilovný muž. Tento ostrov násilí nikdy nepoznal. A já chci, aby tomu tak bylo i nadále. Nevezmu si za manžela člověka, který si libuje ve válčení.“

Prekvapeně se na ni podíval. „Já nemám rád násilí ani válku.“

Clare udiveně vytáhla obočí. „Chcete mi tvrdit, že vás ani jedno nezajímá? Vás, který máte meč s tak strašným jménem? Vás, který máte pověst zabijáka vrahů a zlodějů?“

„Neříkal jsem, že mě takové věci nezajímají. Koneckonců, využil jsem své válečné umění, abych to ve světě někam dotáhl. Je to způsob, kterým se žívím, to je všechno.“

„Pozoruhodný názor, pane.“

„Ale opodstatněný. Násilí mě již unavilo, madam. Hledám klidný, mírumilovný život.“

Clare se neobtěžovala skrýt svoji nedůvěru. „Zajímavé prohlášení, vzhledem k povolání, které jste si vybral.“

„Pokud jde o mé povolání, neměl jsem příliš na výběr,“ bránil se Gareth. „Vy snad ano?“

„Ne, ale tohle je –“

„Přejděme raději k vašemu druhému požadavku. Psala jste, že toužíte po muži veselého založení a vyrovnané povahy.“

Udiveně na něj pohlédla. „Vy se považujete za člověka veselého založení?“

„Ne, připouštím, že mi již pár lidí řeklo, že nepůsobím právě veselým dojmem. Ale rozhodně jsem vyrovnaný člověk.“

„Ani na okamžik tomu nevěřím, pane.“

„Přisahám vám, že je to pravda. Můžete se zeptat každého, kdo mě zná. Zeptejte se sira Ulricha. Již léta je mým přítelem. Pováží vám, že jsem ten nejklidnější muž na světě. Nepropadám záchvatům vzteku ani mizerným náladám.“

Ale ani se neraduješ a nesměješ, pomyslela si Clare, když se setkala s jeho kouřově křišťálovými očima. „Dobře, možná že v jistém slova smyslu jste ten nejvyrovnanější muž na světě, ačkoli to není přesně to, co mám na mysli.“

„Opravdu? Takže tady jsme udělali pokrok.“ Gareth natáhl ruku a sevřel větvičku jabloně. „Pak tedy můžeme pokračovat. Pokud jde o váš poslední požadavek, chtěl bych vám opět připomenout, že umím číst.“

Clare horečně uvažovala o nové taktice. „Stačí, pane. Možná že splňujete pár mých požadavků – pokud je člověk velice volně vyloží. Ale co vaše vlastní představa? Jistě si přejete, aby vaše budoucí žena měla určité vlastnosti.“

„Moje představa?“ Zdálo se, že Garetha ta otázka zaskočila. „Moje představa o ženě je jednoduchá, madam. Jsem přesvědčen, že ji splníte.“

„Protože jsem majitelkou pozemků a receptur na výnosný obchod s vůněmi? Raději si to pořádně rozmyslete, než se rozhodnete, že to je vše, co vám stačí ke spokojenosti, pane. Žijeme tady na ostrově prostě. Celkem nudně v mnoha směrech. Vy jste muž, který je

bezpochyby zvyklý na okázalé zábavy, které nabízela sídla velkých pánů.“

„Dokážu se bez takových zábav obejít, má paní. Nijak mi k srdci nepřirostly.“

„Zřejmě jste vedl dobrodružný, vzrušující život,“ trvala na svém Clare. „Najdete spokojenost v pěstování květin a míchání vůní?“

„Baže, madam, najdu,“ potvrdil Gareth s lehkým uspokojením.

„Takový osud se nehodí k rytíři s vaší pověstí, pane.“

„Spolehněte se, že zde na ostrově najdu věci, které mě hluboce zaujmou.“

Clare ztratila s jeho rozumností trpělivost. „A jaké to jsou věci, pane?“

„Polnosti, vlastní hrad a žena, která mi dá potomky.“ Gareth natáhl ruku a postavil Clare na nohy tak snadno, jako by byla stvořená z bodlákového chmýří. „Vy mi tohle všechno můžete poskytnout, paní. Proto jste pro mě tak cenná. Nemyslete si, že vás nebudu dobře chránit. A nedoufejte, že dovolím, abyste mi vyklouzla.“

„Ale –“

Gareth přitiskl svá ústa na její, a umlčel tak její protesty.

3

Gareth neměl v úmyslu ji políbit. Bylo to nepochybně příliš brzy. Ale vypadala tak svůdně, jak seděla ve stínu dlouhé větve, že se pro jednou neovládl a nedomyslel, jaké by mohlo mít jeho neuvážené jednání následky.

Udělal tedy něco, co si dovolil jen zřídka. Podlehл náladě. A chtíči, který se narodil hluboko v jeho útrokách.

Brzy bude jeho ženou. Touha poznat její chuť v něm tiše doutnala od té doby, co ji sundal z klášterní zdi. Náhle potřeboval zoufale vědět, jestli má naději, že může v manželské posteli očekávat jistou vřelost.

Pravděpodobně byl blázen, když hledal odpověď na takovou otázku. Pro Clare byl sňatek povinností. Přistupovala k této záležitosti bezpochyby stejným způsobem, se kterým míchala své vůně; vymyslela dokonalou recepturu a pak se pokoušela najít všechny příslušné ingredience v jediném muži.

Byla zřejmě zklamaná, že se její alchymistická směs nepovedla, a natolik smělá, že dala své zklamání najevo.

Rozum Garethovi říkal, že navzdory jejímu přitažlivému titulu – vládce ostrova Touha – od ní nemůže, pokud jde o vášně, očekávat příliš mnoho. Nicméně jakási jeho část, ukrytá hluboko v něm, si toužebně přála, aby byl na tomto květinovém ostrově vítán.

Čekalo je mnoho let, která stráví společně. Gareth doufal, že tyto roky nebude spávat v chladné posteli.

Zdálo se, že ji jeho polibek překvapil, ale nevyděsil. Garethovi spadl kámen ze srdce. Alespoň v ní její zkušenost s Nicholasem ze Seabernu nezanechala strach nebo odpor k lásce.

Možná ji Nicholas spíš svedl, než znásilnil.

Možná Clare dokonce chová ke svému sousedovi jistou náklonnost. Je možné, že si během těch čtyř dnů s Nicholasem hezky užila, ale nechtěla si ho vzít z nějakého důvodu, který neměl s vášní nic společného.

Ta poslední myšlenka Garetha nepotěšila.

Clare zpočátku stála v jeho náruči strnule, záda napřímená, ústa pevně semknutá. Zmocnil se ho podivný pocit zoufalství. Přemítal, jestli jarní aura, která se kolem Clare vznáší, je falešná. Pokud má v žilách led, je odsouzen k studenému loži.

Nemělo by na tom záležet, ale záleželo.

U čerta že záleželo.

A pak se Clare lehce zachvěla. Vydala ze sebe tichý zvuk a její rty pod jeho změkly. Garethovi se potvrdilo, co mu od počátku našeptávaly jeho smysly. Líbat Clare bylo jako líbat korunní plátky květin. Chutnala svěže a sladce.

Hluboko v plátcích byl ukrytý omamný nektar. Gareth ho našel a dychtivě se napil. Jejich jazyky se dotkly. Strnula, ale neodtáhla se. Místo toho se přivinula blíž, zřejmě stejně zvědavá jako on, jak bude vypadat jejich budoucnost.

Prsty mu přejela po šíji pod vlasy. Tiše mu vzdychla do úst. Byl to téměř neslyšný povzdech probouzející se vášně.

Celé Garethovo tělo zareagovalo, jako by vypil elixír na potenci.

Projela jím prudká vlna touhy. Když ji přitiskl blíž k sobě, trochu se mu třásl ruce. Ústa měla měkká, zralá a velice vstřícná.

Gareth si slíbil pouze krátké ochutnání, ale elixír v srdci květu byl příliš opojný. Smysly mu zaplavilo nutkání vypít ho všechen najednou a hrozilo, že rozvrátí jeho sebeovládání.

Vzal její tvář do dlaní a přejel jí palci po linii malé, pevné čelisti. Byla stejně nádherná jako vzácné tapiserie, které visely na stěnách jejího hradu.

Nechal ruce sklouznout po křivkách jejího těla. V něžných oblinkách prsou a linii boků našel příslib vášnivého života. Vnitřnosti se mu sevřely bolestnou touhou. Obemkl ji prsty kolem pasu.

Clare zvedla ruce, aby jako motýlí spočinuly na jeho ramenou. Nejistě se špičkou jazyka dotkla jeho dolního rtu.

Gareth cítil, jak se mu její ňadra, oblá a plná jako letní ovoce, tisknou k hrudi.

„Dáte mi krásné, silné syny,“ zamumlal jí do úst.

S malým zamračením se odtáhla. „A možná dceru či dvě.“ V jejích slovech byla britká odměřenost, která mu naznačila, že se mu ji jakýmsi způsobem podařilo urazit.

„Baže.“ Přejel jí po páteři obdobným chlácholivým pohybem, který používal u svého pyšného, temperamentního válečného oře. „To by se mi líbilo mít spoustu děvčat stejně rozkošných a chytrých jako jejich matka.“

Studovala ho bystrýma, zkoumavýma očima, jako by se mu snažila podívat až do duše. „Nemohu vám zaručit, že se mnou budete mít dcery, pane, natož syny. Žádná žena nemůže něco takového slíbit.“

„Jediná záruka, kterou hledám a kterou od vás jistě dostanu, madam, je slib, že všechny děti, které mi porodíte, budou mé krve.“

Smaragdově zelené oči se jí rozšířily nejprve ohromením a pak vztekem. Prudce udělala krok vzad a vytrhla se z jeho náruče.

„Jak se opovažujete třebas jen naznačit, že bych vás mohla podvádět!“ vykřikla zuřivě.

Pátravě si ji prohlížel a snažil se z jejích očí přečíst pravdu. Ale viděl pouze planoucí ženský hněv. Udělal hrubou chybu. To bylo jasné. Na druhé straně, pomyslel si, možná nastal čas k otevřenému rozhovoru.

„Od lidí, kteří mi slouží, vyžadují slib věrnosti, a od své manželky nebudu žádat nic menšího. Chtěl jsem, aby mezi námi bylo v takových věcech jasno.“

„Nejsem jedním z vašich vazalů, pane. Právě jste mě hluboce urazil.“

„Urazil? Protože se snažím zjistit, jestli mi má žena bude věrná?“

„Baže. Nemáte právo pochybovat o mé cti. Žádám omluvu.“

„Omluvu?“ Gareth se na ni přemítavě podíval. „Povězte, kterého z vašich oddaných obdivovatelů požádáte, aby pomstil tuto ponižující urážku, pokud se neomluvím? Mladého Williama? Vašeho nového pěvce? Nebo snad maršálka, který vypadá, jako by pro něj byl problém zvednout džbánec piva, natož meč?“

„Mě svým ubohým vtipkováním neohromíte, pane.“

„Nikdy nežertuji.“

„Prosím o dovolení o tom pochybovat. Myslím, že máte o žertování velice nebezpečnou představu. Já ji nesdílím.“

Garetha již začala ta hloupá hra unavovat. On už své řekl. Varoval ji. Obvykle dával pouze jedno varování. „Už dost těch nesmyslů. Musíme si promluvit o dalších věcech.“

„To máte pravdu, pane. Vaši urážku nezapomenu, ale v každém případě spolu musíme probrat ještě spoustu dalších záležitostí.“ V očích se jí zablesklo. „Celou situaci jsem zvážila a dospěla k jistému závěru.“

„Skutečně?“

„Baže. Jsem přesvědčená, že Thurston z Landry je laskavý, soucitný pán.“

„Jak jste na něco takového k sakru přišla?“

Clare jeho výbuch ignorovala. „Nedokážu si představit, že by trval na tom, abych se provdala za rytíře, který je tak nekavalírský, že před svatbou pochybuje o mé cti.“

„Lady Clare –“

„Když vás lord Thurston vybral jako jednoho z mých nápadníků, očividně nevzal v úvahu vaši skutečnou povahu. Bude zděšen, zděšen, až se dozví, jak obrovskou chybu učinil.“

Podle výrazu jejích očí Gareth poznal, že uvažuje o možnosti, zda by se kvůli této chatrné zámince nemohla sňatku vyhnout. Z té dámy by byl skvělý právník. Cítil, jak mu cukají rty. Jeden koutek se mu začal stáčet do úsměvu. Snažil se vši silou ovládnout.

„Pokud máte v úmyslu oddát svatbu tím, že Thurstonovi napíšete stížnost na mé nerytířské chování, radím vám, abyste nemarnila svůj čas. Nebo Thurstonův. Nepoděkuje vám za to.“ Gareth se odmlčel, aby dodal váhu svým dalším slovům. „Ani já ne.“

„Ale, ale...“ Clare kývla, velice krátce, jako by se právě potvrdilo jakési její vnitřní podezření. „Teď nám náš nekavalírský rytíř vyhrožuje. Situace se každým okamžikem zhoršuje.“ Otočila se k němu zády a rozhodně vykročila po zahradní pěšince. „Čím lépe se známe, pane, tím více se obávám, že se za mého manžela jednoduše nehodíte.“

„Jak zvláštní.“ Gareth sepal ruce za zády a vydal se za ní. Začalo ho to bavit. „Právě jsem měl zcela opačný pocit. Čím víc se známe, tím jsem si jistější, že mi budete báječnou ženou.“

„O tom silně pochybuji, pane.“ Clare lítostivě stáhla rty. „Velice silně pochybuji. V každém případě musím napsat lordu Thurstonovi, abych mu ještě předtím, než pokročíme dál, objasnila některé zřetеле této situace.“

„Co máte na mysli, lady?“

„Za prvé, dělá mi starosti, že jste až dosud jediným nápadníkem, který přijel na ostrov.“

„Říkal jsem vám, že si musíte vybrat mezi Nicholasem ze Seabernu a mnou. Žádní další nápadníci neexistují.“

Zamračila se. „Na místo mého manžela musí existovat ještě nějaký další vhodný kandidát. Zřejmě jste pouze první uchazeč, který na ostrov dorazil. Ostatní jsou zřejmě na cestě sem.“

„Možná jsem ty rytíře cestou dostihl a přesvědčil je, že nemají žádnou naději.“

„Baže.“ Stáhla obočí. „To je klidně možné.“

„Nebo jsem je jednoduše zabil, když se mi je nepodařilo přesvědčit, aby se svého úmyslu vzdali,“ dodal Gareth snaživě.

„To není žádná legrace, pane.“

„Už to zašlo příliš daleko.“ Gareth si sáhl pod svrchní tuniku a vytáhl odtud zapečetěný list pergamenu. „Než přistoupíte ke svému plánu, má paní, měla byste si raději přečíst tento dopis. Je od Thurstona z Landry.“

Než Clare převzala dopis z jeho ruky, ostražitě ho prozkoumala. Úkladně prostudovala pečeť a pak ji pomalu rozlomila. Jak četla, ústa se jí stáhla v tenkou čárku.

Zatímco Gareth čekal, až si Clare dopis přečte, prohlížel si úhledné záhony květin a pečlivě zastřižené živé ploty. Byl s obsahem Thurstonova vzkazu již obeznámen. Otec to psaní písaři nadiktoval za jeho přítomnosti. Bude zajímavé sledovat, jak Clare zareaguje, až dopis dočte.

Nemusel dlouho čekat. Clare zřejmě čtení dobře ovládala. Stejně jako on.

„Nemohu tomu uvěřit,“ zamumlala, kdy spěšně přeletěla první odstavec. „Lord Thurston tvrdí, že jste nejlepším kandidátem, kterého našel. Píše, že jste jediný, kdo by se mohl alespoň trochu vyrovnat lordu Nicholasovi.“

„Říkal jsem vám to.“

„Nechlubila bych se tím, kdybych byla na vašem místě. Nicholas je sotva příkladem vznešené rytířskosti.“

„Slyšel jsem, že je dobrý válečník a že je oddaný svému lennímu pánovi,“ pronesl Gareth klidně. „Na tom záleží Thurstonovi nejvíc.“

„Pro lorda Thurstona je snadné spokojit se s tak jednoduchými vlastnostmi. On se nemusí provdat za budoucího pána ostrova.“

„To uznávám.“

Clare se zamračila a znovu se vrátila k dopisu. „Určitě musí existovat další muži, kteří... U Hermínina lokte, pane, to je nemožné.“ Clare zvedla hlavu, naprosto ohromená. „Lord Thurston píše, že jste jeho nejstarší syn.“

„Baže.“

„To nemůže být pravda. Nikdo snad nečeká, že uvěřím, že Thurston z Landry by chtěl, aby si jeho následník vzal někoho takového, jako jsem já.“

Gareth na ni vrhl kradmý pohled. „Co je na vás špatného?“

„Nic, samozřejmě. Ale Thurstonův následník by se měl oženit se skutečně vznešenou ženou, dcerou z rodiny, která se těší přízni krále Jindřicha. Urozenou dámou, jejíž věno bude mnohem větší než moje. Já mám pouze jednu vesnici, a ta již stejně patří lordu Thurstonovi.“

„Vy jste to nepochopila.“

„Většinou chápu dobře.“ Clare se ozval v hlase hněv. „Vy se mě, pane, pokoušíte oklamat.“

To obvinění ho zamrzelo. „Ne, madam, nesnažím se vás podvést.“

„Nemyslete si, že mě utáhnete na vařené nudli. Pokud jste skutečně lordův následník, nenabídl by vám tenhle ma-ličký ostrov.“

„Madam –“

„A proč byste měl žít na tak odlehlém místě, když jako Thurstonův syn a dědic byste si mohl vybírat z mnoha nádherných hradů a velkých zámků?“

„To, že jsem nejstarší syn Thurstona z Landry, je pravda,“ ucedil Gareth skrz zuby. „Ale nejsem jeho následník.“

„Jak je to možné?“

„Jsem jeho syn, ale ne jeho právoplatný následník.“ Gareth se na ni podíval, zvědavý, jak zareaguje, až se dozví celou pravdu. „Kdybych to řekl bez obalu, madam, povím, že jsem Thurstonův bastard.“

Clare na okamžik oněměla. „Ach.“

Viděl, že ji to překvapilo, ale nedokázal rozhodnout, jestli je šokovaná, rozčilená, nebo zděšená, že se má v brzké době stát ženou nemanželského syna. „Nyní již asi chápete.“

„Baže, pane, chápu. Za těchto okolností je můj ostrov nepochybně jediný, co můžete jako dědictví očekávat, že?“

Nelíbil se mu soucit, který se jí kmitl v hlase. „Baže. Je to víc, než jsem čekal.“

Clare se na něj nasupeně podívala a potom opět sklonila hlavu nad dopis. „To je příliš. Váš otec mi přikazuje, abych se provdala okamžitě, a doufá, že si vyberu vás – a kdyby snad ne, bude prý jako nového pána ostrova brát v úvahu i Nicholase ze Seabernu.“

„Povídal jsem vám, že Thurston by nejraději viděl celou věc co nejdříve vyřízenou,“ prohodil Gareth lhostejně. „Vyděsilo ho, když se dozvěděl, že ostrov je již delší čas bez pána.“

„Ach –“

„Z jakéhosi důvodu se o smrti vašeho otce dozvěděl teprve nedávno. Váš dopis, který ho měl o té smutné události informovat, se zřejmě o několik měsíců opozdil.“

„No, pokud jde o tohle, ehm, ano, došlo k malému zpoždění.“ Clare si nenápadně odkašlala. „Jistý čas jsem samozřejmě byla ochromená žalem.“

„Samozřejmě.“

„A pak, když jsem se konečně vzpamatovala, jsem zjistila, že je třeba vyřešit spoustu obchodních záležitostí.“

„Přirozeně.“

„A potom jsem si uvědomila, že nastala zima,“ pokračovala Clare lehkým tónem. „Usoudila jsem, že cesty budou kvůli sněhu a ledu neprůchodné. Dospěla jsem k názoru, že bude lepší počkat do jara, a teprve potom Thurstonovi tu smutnou zprávu oznámit.“

Gareth se málem rozesmál. „A když jste čekala, až se uvolní cesty, vymýšlela jste způsob, jak se vyhnout sňatku.“

Clare se na něj rozladěně podívala. „Za pokus to stálo.“

Pokrčil rameny. „Ale nepodařilo se to. Takže teď musíme jít po nové cestě spolu.“

„My?“

„Baže. Znáte snad nějaký důvod, proč by zítra nemohla být svatba?“

„To je nemožné.“ Clare se v očích zablýsklo zoufalstvím. „Naprosto nemožné. Prostě to nejde.“

„Určitě to jde a vy to dobře víte. Jedině je třeba povolat kněze –“

„Tady na ostrově žádného kněze nemáme,“ opáčila Clare pohotově.

„Jsem přesvědčen, že v Seabernu se nějaký najde. Složíme před svědky svůj slib a bude to.“

„Ale celá ta záležitost není vůbec jednoduchá,“ namítla Clare. „Musí být připraven odpovídající obřad. Můj maršálek má teď plné ruce práce s ubytováním vašich mužů. Bude potřebovat několik týdnů, aby zařídil svatební hostinu a pro vesničany veselici.“

„Jsem přesvědčen, že jakmile se rozhodnete, všechno může být připraveno velice rychle. Nanejvýš během dvou dnů,“ ustoupil Gareth.

„Mluvíte jako člověk, který takovou událost nikdy nezařizoval,“ sdělila mu s povzneseným pohrdáním. „Je třeba napéct velké množství chleba, nacytat ryby, zabít kuřata, navařit omáčky, nakoupit soudky vína a piva. Bude nutné vyslat někoho do Seabernu, aby obstaral zásoby.“

Gareth se zastavil a protestoval. „Lady, já připravoval celé bitvy a věnoval jsem tomu mnohem méně pozornosti než vy svatební hostině. Ale jsem ochoten počkat.“

„Jak dlouho?“

„Musíme se ohledně toho dohadovat? Začíná mi docházet, že si hodlám vzít ženu s obchodnickým duchem. Dobře, můj termín je jednoduchý. Dávám vám den, abyste se mohla rozhodnout a připravit.“

„Jeden den?“

„Baže. Jeden den. Vlastně celý zítřek. Mám shovívavou náladu.“

„Tomu říkáte shovívavá nálada?“

„Ano. Vezmeme se pozítří, i kdybychom neměli na hostině předložit nic než špatné pivo a tvrdý chléb. Je vám to jasné?“

„Pane, nejsem jeden z vašich rytířů, abyste se mnou jednal takovýmto neomaleným způsobem.“

„A já nejsem jeden z vašich sluhů ani podlézavý pěvec, odhodlaný splnit každý váš rozmar,“ pronesl Gareth klidně. „Pokud se rozhodnete provdat za Nicholase ze Seabernu –“

„Toho omezeného hňupa si v žádném případě nevezmu.“

„Pak se brzy stanu vaším pánem a pánem tohoto ostrova. Neměla byste na to zapomenout, kdyby vás náhodou napadlo postavit se mi na odpor.“

„Hlavně nezapomínám, že jsem vládkyní ostrova, a očekávám, že se ke mně budou ostatní chovat s úctou, která mi náleží.“

Gareth popošel o krok dopředu. Těšilo ho, že se ho Clare nezalekla, ale dával pozor, aby nedal své uspokojení najevo. Byl koneckonců v soubojích velice zběhlý. Moc dobře věděl, že je nesmírně nerozumné prozrazovat jakoukoli slabost.

„Spolehněte se, madam, že si vás vážím. Ale nemůžete ignorovat fakta. Lord Thurston vám nařídil, abyste se co nejrychleji provdala.“

Clare si poklepávala Thurstonovým dopisem o dlaň a přimhouřenýma očima si Garetha prohlížela. „Jste si opravdu jistý, že jste cestou nedostihl mé další nápadníky, neudělal jim něco strašného a pak sám nenapsal tenhle dopis?“

„Je na něm pečeť Thurstona z Landry. Určitě ji poznáváte.“

„Pečeť se dá ukrást nebo falšovat a použít na podvržené listiny.“ Clare ožila. „Baže. Mělo mě to napadnout hned. Je velice pravděpodobné, že tahle pečeť je padělaná. Musím napsat lordu Thurstonovi a zjistit, jestli je tenhle dopis skutečně od něho.“

Gareth ji sledoval s rostoucím obdivem. Clare se jen tak lehce nevzdává, dokonce ani nevyhnutelnému. „Madam –“

„Než dostaneme od vašeho otce odpověď, nepochybně to několik dní, možná týdnů, potrvá. Je to škoda, samozřejmě, ale budeme muset volbu manžela odložit, dokud nepošle zprávu, která by mě přesvědčila, že je tento dopis pravý.“

„K sakru.“

Oči jí zářily předstíranou nevinností, která však nedokázala úplně schovat pod ní se skrývajících mazanost. „Jenom pomyslete na obtíže, které mohou nastat, když budu muset jednat ve spěchu.“

Gareth ji chytil za bradu, velice těsně se k ní naklonil a lehce jí přejel ústy po rtech.

„Vzdejte to, lady,“ pronesl měkce. „Ten dopis je pravý. Váš pán, můj otec, chce, abyste se co nejdřív bezpečně provdala. Z téhle pasti není úniku. Jděte a postarejte se o přípravu na naši svatební hostinu, protože pokud se nechcete provdat za Nicholase ze Seabernu –“

„Za toho se rozhodně neprovádám.“

„Pak tedy pozítří budete mou ženou.“

Clare si ho několik napjatých vteřin mlčky prohlížela. Náhle Gareth uslyšel praskavý zvuk, který ho přiměl sklopit zrak. Spatřil, že zmačkala Thurstonův dopis.

Clare se beze slova otočila a odcházela pryč. Ani jednou se cestou přes zahradu neohlédla.

Gareth se nepohnul, dokud mu nezmizela z očí. Pak se pomalu obrátil, aby si dlouho prohlížel dokonale upravenou zahradu, než půjde najít Ulricha.

Clare se uchýlila do pracovny. Na tomto místě se obvykle cítila stejně spokojená jako na zahradě nebo v dílně, kde míchala vůně a elixíry.

Stěny slunné místnosti pokrývaly nádherně tkané tapiserie se zahradními motivy. Vzduch byl provoněn nádobami plnými květín, které zde sušili, drtili a pak pečlivě míchali, aby vytvářely komplikované vůně.

Koše na dřevěné uhlí, umístěné v koutě, které za chladných dní místnost vyhřívaly, spalovaly suché byliny, jejichž vůně lahodila jejímu citlivému nosu.

Po smrti bratra Edmunda a také poté co obdržela zprávu oskonu svého otce ve Španělsku, Clare našla v této místnosti útěchu a povzbuzení.

Před několika měsíci, když hledala způsob, jak zahnat myšlenky na nesčíslné problémy, začala psát knihu. Rozhodla se sepsat všechny své složité voňavé receptury.

Tato práce jí přinášela velké uspokojení.

Dnes však nedokázala uniknout problémům, které ji trápily.

Na chvíli se posadila, pero a pergamen před sebou, a snažila se na knihu soustředit – ale nešlo jí to.

Po třech nevydařených pokusech to vzdala a brk odložila. Zachmuřeně se dívala z okna a vzpomínala, jak ji Gareth políbil.

Jeho polibek jí otrásl víc, než by si chtěla přiznat. Neměl nic společného z vlhkými, nepříjemnými pusami, které si na ní minulý měsíc, když ji držel v zajetí na svém hradu, vynutil Nicholas.

Nenáviděla všechno, co se týkalo jeho náruče. Odpuzovalo ji, když ji přitiskl ke svému velkému, mohutnému tělu – nejen vyvýšenina Nicholasova vztyčeného mužství, ale také jeho pach.

Podstatnou roli hrál samozřejmě nepopiratelný fakt, že Nicholas se dost nerad koupal. Ale neodpuzoval ji jen oděr potu a špíny; hnusil se jí osobní, nekonečně zvláštní pach jeho samotného. Clare věděla, že jí nikdy nepřestane vadit, natož aby ho dokázala snášet ve společné posteli.

Konečky prstů se dotkla úst a zhluboka se nadechla, jestli ještě ucítí stopu Garethovy vůně.

„Clare?“ Joanna se mračila u dveří. „Jsi v pořádku?“

„Cože? Ach, baže, je mi dobře, Joanno.“ Clare se chlácho-livě usmála. „Jenom jsem o něčem přemýšlela.“

„Nebylo to náhodou o siru Garethovi?“

„O kom jiném?“ Clare Joanně ukázala na stoličku u okna. „Vědělas, že je synem lorda Thurstona?“

„Baže. Právě teď jsem to slyšela dole v síni.“ Joanna si ji zkoumavě prohlížela. „Je to jeho nemanželský syn, abych byla přesnější.“

„Ale přesto syn.“ Clare si nervózně pohrávala s brkem. „Někdo by mohl říct, že se mi dostalo velké cti.“

„Jiní by mohli tvrdit, že lord Thurston má na tomto ostrově velký zájem,“ poznamenala Joanna suše. „Je zřejmé, že si chce zajistit, aby mu byl zdejší nový pán věrný. Jak to nejlépe pojistit než postarat se o to, aby ses provdala za muže, který je s ním pokrevně svázán?“

„To zní logicky.“ Clare pohlédla na dopis, který ležel na stole. „Píše, že nedokázal najít žádné jiné nápadníky, kteří by alespoň trochu vyhovovali mým požadavkům, než sira Nicholase a sira Garetha.“

„Opravdu?“

„Osobně začínám pochybovat, že se o to vůbec pokusil.“

„Pokud jde o takové věci, muži obvykle jednají velice prakticky,“ zamumlala Joanna. „Alespoň ti dal na výběr.“

„Ani se mi nezdá.“

Joanna nesouhlasně mlaskla. „Máš víc na vybranou, než jsem měla já.“

Clare zamrkala. Velmi dobře věděla, že v patnácti letech nemohla Joanna do výběru svého manžela nijak zasahovat.

„Byla jsi ve svém manželství hodně nešťastná, Joanno?“

„Lord Thomas nebyl o nic lepší ani horší než většina mužů,“ pronesla Joanna filozoficky. „Nikdy nebyl ke mně ani kWilliamovi záměrně krutý.“

„To je, myslím, důležité.“

„Z velké části,“ odpověděla Joanna.

„Začala jsi ho někdy milovat?“

Joanna vzdychla. „Ne. Vážila jsem si ho, jak by si žena měla vážit svého muže, ale milovat jsem ho nedokázala.“

Clare lehce ťukala brkem o stůl. „Abatyše Helena ve svém posledním dopise psala, že dobrý muž dokáže, aby se do něho jeho žena po svatbě zamilovala.“

„Nechci se tě dotknout, Clare, ale co může abatyše Helena vědět o manželství?“

„Baže, máš pravdu.“ Clare pohlédla na police, na kterých ležely vzácné knihy a pojednání.

Dva z těch svazků patřily její matce. Některé další Clare získala při svém neustálém pátrání po informacích, jež se týkaly výroby vůní. Zbytek byl jejího otce. Z každé cesty se vrátil s novými spisy, z nichž některé daroval klášterní knihovně. Poslední kniha, kterou sám sepsal a která byla téměř nerozluštitelná, jí byla doručena krátce před jeho smrtí.

Jeden z objemných, těžkých svazků, pojednání věnované nauce o bylinách, napsala abatyše Helena z Aisley. Opis si Clare koupila v jednom klášteře na jihu.

Prostudovala pojednání abatyše Heleny slovo od slova. Helenina kniha na ni tak zapůsobila, že se troufale odvážila napsat abatyši dopis. K jejímu překvapení jí abatyše odpověděla.

Korespondence mezi oběma ženami, podporovaná jejich společným zájmem o květiny a bylinky, se stala během minulého roku častější. Vloni na podzim Clare potěšilo a hluboce poctilo, když se abatyše Helena zastavila na ostrově na krátkou návštěvu.

Abatyše dala před klášterem svaté Hermíny přednost ubytování na hradě a zůstávaly s Clare každý den dlouho do noci vzhůru. Celé hodiny si povídaly a probíraly všechny myslitelné i nemyslitelné záležitosti.

Ale Joanna měla pravdu. Přestože byla Helena nepopíratelně inteligentní a vzdělaná žena, nikdy nebyla manželkou. O intimní stránce manželství toho mnoho vědět nemohla.

Clare studovala hrot psacího brka a snažila se najít taktický způsob, jak položit svou další otázku. „A měla jsi někdy k siru Thomasovi, eh, vřelý vztah, Joanno?“

Joanna si povzddechla. „Jen málo žen nalezne v manželském loži vášeň, Clare. Ani by ji tam neměly hledat. Je to pošetilá věc, taková vášeň. Žena se vdává kvůli jiným, mnohem závažnějším důvodům.“

„Baže, to si velice dobře uvědomuji.“ Ale přesto doufám, že najdu v manželské posteli trochu vzrušení, pomyslela si Clare roztouženě. A díky Garethovu polibku, který ji stále pá-lil na rtech, měla pocit, že by tam vášeň najít mohla.

Jak je to možné? divila se. Kromě toho, že Gareth umí číst, jak tvrdí, se nezdá, že by byl namíchán z těch ingrediencí, které uvedla v receptuře na manžela.

Nemohla pochopit, proč na jeho objetí reagovala tak nepředvídatelně.

„Budu k tobě upřímná,“ prohlásila Joanna. „Thomas byl o třicet let starší než já a neměl s mladou nevěstou trpělivost. Naše svatební noc byla moc nepříjemná, stejně jako pro většinu žen, ale dala se přežít. Člověk zaťal zuby a bylo po všem. Potom jsem si na to zvykla, jako si zvykneš i ty.“

Clare zasténala. „Vím, že se mě snažíš povzbudit, Joanno, ale nedaří se ti to.“

„To u tebe není zvykem, Clare, stěžovat si na své povinnosti.“

„Nestěžuju si bezdůvodně. Sir Gareth mi ve skutečnosti nařídil, aby se ta svatba konala pozítří. Thurstonův dopis mu dává oprávnění na tom trvat.“

„Cos čekala?“ vzdychla Joanna. „To snad není žádné překvapení.“

„Ne.“ Clare vstala a došla k oknu. „Kéž bych měla víc času. Po tom teď toužím nejvíc. Draze bych za něj zaplatila.“

„Myslíš, že čas by něco změnil? Sir Nicholas je den ode dne troufalejší. Dvě poslední lodě s nákladem parfémů ti ukradli lupiči. Sama jsi dospěla k názoru, že ostrov potřebuje pána, který ho dokáže ochránit.“

„Baže. Ale musí to být člověk, kterého dokážu celý život snášet v posteli a u stolu.“ Clare se zmocnila podivná hrůza. Celý život.

„Proč myslíš, že bys nedokázala snést sira Garetha?“

„To je ten problém,“ zašeptala Clare. „Prostě ještě nevím, jestli se spolu dokážeme shodnout. Teprve jsem se s tím mužem seznámila. Všechno, co jsem o něm zatím zjistila, je, že splňuje pouze jeden z mých požadavků. Zřejmě umí číst.“

„Alespoň něco.“

„Potřebuju víc času, Joanno.“

„Co tím získáš? Od počátku jsi věděla, že je velmi nepravděpodobné uzavřít manželství, které by bylo založeno také na lásce. Jen málo ženám v tvém postavení se to poštětilo.“

„Baže, ale já doufala v manželství, které bude postaveno na přátelství a radosti ze společných zájmů.“ Clare se přemítavě kousla do spodního rtu. „Možná jsem toho chtěla příliš. Nicméně, kdybych měla jen trochu víc času, jsem přesvědčená, že bych mohla...“

„Mohla co?“ Joanna ji úzkostlivě sledovala. „Nelíbí se mi tvůj výraz, Clare. Zase o něčem dumáš, co? Vymýšlíš plány stejným způsobem, jakým tvoříš nové vůně. Zbytečně se nenamáhej. Obávám se, že v tomhle případě není čas, abys mohla uplatnit svou alchymistickou obratnost.“

„Možná, ale napadlo mě, že kdybych sira Garetha dokázala přesvědčit, aby mi poskytl jistý čas, možná bych tu svatbu mohla trochu pozdržet.“

Joanna vypadala překvapeně. „Čas na co?“

„Čas, abych zjistila, jestli skutečně bude či nebude v postavení pána ostrova spokojený.“ Clare si vzpomněla na Garethův pečlivě neutrální postoj k růžovému mýdlu, které použil při koupeli. „Nejsem přesvědčená, že si dostatečně uvědomuje, co to znamená stát se pánem ostrova květin.“

„Doufáš, že muž, který si vydělával na živobytí chytáním vrahů a vyvrhelů třeba dojde k závěru, že stát se zahradníkem je poněkud nezajímavá vyhlídka?“

„Ta možnost tady je.“

Joanna zavrtěla hlavou. „Pochybuj o tom. Právě teď mám pocit, že jediné, o čem je sir Gareth nyní schopen přemýšlet, je vyhlídka, že získá své vlastní pozemky.“

„Ale co když ho přesvědčím, že on sám potřebuje čas, aby si vše mohl v klidu promyslet?“ Clare se náhle obrátila, protože ji ta nová myšlenka povzbudila. „Je to inteligentní člověk, který, předtím než něco udělá, všechno pečlivě promyslí a důkladně naplánuje.“

„Jsi o tom přesvědčená?“

„Ach, ano, naprosto.“ Clare vůbec neuvažovala o tom, proč si je svým úsudkem tak jistá. „Jestli ho dokážu přesvědčit, aby si celou záležitost se svatbou ještě důkladně rozvážil, získám čas, který potřebuji.“

„Jak ten čas využiješ?“

„Za prvé, budu se snažit lépe ho poznat,“ jmenovala Clare. „Bude užitečné, když se před svatbou trochu sblížíme. Alespoň se o svém manželovi něco dozvím, dřív než s ním budu nucená sdílet společnou ložnici. Za druhé, pokud zjistím, že prostě nedokážu snést pomyšlení, že bych měla se sirem Garethem strávit celý život, můj plán mi dá šanci najít způsob, jak tento problém vyřešit.“

„To se ti nepodaří, Clare. Z toho, co zatím vím, je jasné, že Ďábelský pes je do ženění celý zhavý. Touží získat svou nevěstu a nové pozemky teď hned.“

„Ale snad ho dokážu přesvědčit, aby chvilku posečkal.“

„Jak to uděláš?“

„Řeknu mu, že v době, kdy bude o celé záležitosti přemýšlet, nebudu hledat žádné jiné kandidáty na místo pána ostrova.“

„Moc toho o mužích nevíš, Clare. Věř mi, tvůj plán je beznadějný.“

„To nemůžeš vědět,“ trvala na svém Clare. „Právě teď dychtí Ďábelský pes po co nejrychlejším sňatku především díky přesvědčení, že jsem znepokojená ubohým výběrem, který mi nabídlí. Ale když mu slíbím, že dokud bude o našem sňatku přemýšlet, nepokusím se za něj najít žádnou náhradu, možná bude ochotný svatbu odložit.“

„To je vysoce nepravděpodobné.“

„Proč na to máš tak pesimistický názor, Joanno?“ Když se v dálce ozval dusot kopyt, Clare se odmlčela. Otočila se zpátky k oknu.

„Co je to?“ zeptala se Joanna.

„Z vesnice přijíždí malá skupinka mužů.“ Clare zírala na oblak prachu v dálce. Všimla si důvěrně známého žlutého praporce. „Ach ne.“

„Clare?“

„U lemu šatů svaté Hermíny, ještě nikdy jsem nepoznala muže, který by si dokázal své činy hůř načasovat. To je ale hňup.“

„Kdo?“

„Sir Nicholas.“

„Ach ne, to opravdu ne.“ Joanna vstala ze stoličky a přispěchala k oknu. Při pohledu na skupinu mužů na koních pevně stiskla rty. „Mám pocit, že se z toho vyvine nějaká nepříjemnost.“

„To je mírně řečeno.“

„Myslíš, že sir Gareth o tom únosu něco ví?“

„Jak by mohl?“ zamračila se Clare. „Důkladně jsme tu záležitost ututlali. Každý si myslí, že jsem jela na hrad Seabern na návštěvu. A ani jsem se o té události nezmínila v dopise lordu Thurstonovi. Sir Gareth o tom nemůže vědět zhora nic.“

„Doufám, že máš pravdu,“ pronesla Joanna pochmurně. „Protože jestli se Ďábelskému psu z Wyckmeru poskytne záminka, aby uvěřil, že jeho nevěstu unesl nějaký muž, obávám se, že se rozpoutá peklo.“

Clare náhle bleskl hlavou nápad. „Myslíš, že by nabídku o ruku stáhl, kdyby se dozvěděl, že mě Nicholas unesl?“ Joanna vyděšeně vzhledla. „Tedy, Clare –“

„Třeba se nevěsta, kterou předtím unesli, nebude siru Garethovi zamlouvat. Je velice pyšný na člověka, který se narodil jako bastard.“ Clare se odmlčela. „Nebo možná právě proto.“

Joanna se výhrůžně zamračila. „Ani se neopovažuj na něco takového pomyslet. Nikdo nedokáže říct, co by se stalo, kdyby tě sir Gareth podezíral z nejhoršího, a pokud jde o mě, ani to netoužím zjistit.“

„Hmmm,“ protáhla Clare a zamířila ke dveřím.

„Co hodláš dělat?“ zavolala za ní Joanna.

„Jdu uvítat naše návštěvníky, samozřejmě. Co taky jiného?“

„Clare, prosím tě, slib mi, že neprovedeš nic ukvapeného.“

„Mám pocit, že začínáš mluvit jako naše Beatrice – pořád jen samá varování a špatné předtuchy.“ Clare na ni vrhla krátký chlácholivý úsměv. „Neboj se. Než provedu v téhle šachové hře další tah, pečlivě si všechno promyslím.“

Vyběhla ze dveří a spěchala chodbou ke kamenným schodům v rohu věže. Seběhla po nich do velké síně, kde vládl zmatek a zděšení.

Přistoupil k ní Eadgar, tvář poznamenanou hlubokou úzkostí. „Přijel sir Nicholas s několika rytíři, má paní. Jsou již na nádvoří. Co s nimi mám dělat?“

„Nejprve zjistíme, proč sem přijeli bez ohlášení. Potom je pozveme, aby s námi povečeřeli a zůstali přes noc.“

„Přes noc?“ Eadgar vypadal, že při té představě omdlí. „Ale vždyť máme hrad plný hostů. Další se sem už nevejdou.“

„Jsem přesvědčená, že sem do síně se ještě několik slavníků vejde.“

Clare prošla síní a vyšla na venkovní schodiště. Na nádvoří bylo dokonce ještě rušněji než uvnitř. Od stájí spěchali pacholci, aby převzali koně návštěvníků. Objevilo se několik Garethových mužů. Ostražitě cizince pozorovali, ruce připravené blízko pochvy s mečem.

Veliká, důvěrně známá postava hodila přilbu svému společníkovi a slezla z koně.

„Zdravím vás, má paní.“ Nádvořím se rozlehl Nicholasův hlas.

Clare zaúpěla.

Plavovlasý, modrooký Nicholas ze Seabernu nebyl ošklivý muž. Clare se zdály jeho rysy hrubé, ale věděla, že některé ženě by připadaly jeho mohutný krk, mocný hrudník a robustní stehna přitažlivé. Jednou vyslechla služebnou, jak se s chichotáním svěřuje přítelkyni, že Nicholas má mužství stejně svalnaté jako zbytek těla.

Clare neměla nejmenší chuť ověřit si, jestli je to tvrzení pravdivé.

„Vítejte, sire Nicholasi,“ pronesla chladně. „Nečekali jsme vás.“

„Doneslo se mi, že byl hon zahájen.“ Nicholas se s chutí plácl rukou do dlaně. „Vždycky jsem vzrušující hony miloval.“

„Jaký hon?“ Clare se na něj nasupeně podívala. „O čem to mluvíte, pane?“

„Doslechl jsem se, že vás někdo konečně zahnal do úzkých a přinutil vás vybrat si manžela. Nejvyšší čas, podle mého názoru.“

„To se nestalo,“ odporovala Clare.

„A co víc, spolehlivý zdroj mi sdělil, že uchazeč o vaši ruku už přijel na ostrov.“ Nicholas se přidušeně zasmál. „Chápete, že nemohu připustit, aby měl nějaký cizinec celou honitbu jen pro sebe.“

„To není lov, pane, a já nejsem bezmocná srna, která se dá chytit. Je na mně, koho si vyberu.“

Nicholas se opět zasmál. „A už jste si vybrala, madam?“

„Ne, nevybrala.“

„Výborně. Takže není ještě příliš pozdě. Rád se k lovu připojím.“

„Obávám se, že lady žertuje.“ Za Clare se zjevil Gareth. Vyzývavě se tyčil na horním schodě, velkou ruku lehce položenou na pochvě svého obávaného meče. „Hon už skončil.“

„Kdo jste?“ chtěl vědět Nicholas.

„Gareth z Wyckmeru.“

„Ten, kterému říkají Ďábelský pes?“ Nicholas se ušklíbl. „Slyšel jsem o vás, pane.“

„Opravdu?“

„Baže, máte pověst, která by dělala čest d'áblu. Takže jste zde, abyste se ucházel o tuto ženu, není-liž pravda?“

„Lady Clare považuje za zábavné předstírat, že si ještě manžela nevybrala. Kdo jí může mít za zlé, že se pokouší prodloužit zábavnou hru dvoření? Ale ve skutečnosti je celá záležitost rozhodnutá. Jsem jediný nápadník, který splňuje její požadavky.“

„Ne úplně,“ zamumlala Clare. Vadilo jí, že se nad ní oba muži tyčí. Jak stála mezi nimi, nedopadaly na ni paprsky jarního slunce. Zjistila, že se ocitla ve stínu.

Nicholas přimhouřil zrak a odhadoval svého protivníka. „Dobře vím, že lady Clare má na manžela velice přesné nároky. Nechtěl bych se dožít toho, že by se musela spokojit s méně, než si zaslouží.“

„S tím si nemusíte dělat starosti,“ odsekl Gareth.

„Ale musím.“ Nicholas obrátil svou pozornost zpátky ke Clare. „Dlouhá léta jsme byli přáteli a sousedy, není-liž pravda, madam?“

„Sousedy jsme opravdu dlouhá léta byli,“ opravila ho Clare.

„Baže, a díky tomu blízkému vztahu je mou povinností se ujistit, že manžel, kterého si zvolíte, přesně ví, koho si vlastně bere.“ Nicholas se sladce usmál. „O svatební noci by člověka nemělo potkat žádné překvapení.“

Clare ovládl pocit bezmezného paniky. Nenápadně popotáhla nosem a ve vzduchu mezi Garethem a Nicholasem ucítila pach těžkého, nebezpečného napětí.

Na jejím nádherném ostrově nikdy nedošlo k násilí. Nedovolí ani teď, aby k něčemu takovému došlo.

V ten okamžik Clare pochopila, že se bude muset vzdát svého napůl rozpracovaného plánu, jak využít dané situace ve svůj prospěch. Náhle před ní stál nový, mnohem naléhavější problém.

Musela najít způsob, jak Garetha s Nicholasem uchlácho-lit, aby se nepustili do křížku.

4

Jak se Clare obávala, večere probíhala ve velmi napjaté atmosféře. Seděla v čele stolu mezi Garethem a Nicholasem a měla pocit, jako by byla akrobat, kterého viděla vloni na dožínkách. Udržet se na napjatém provazu nataženém mezi dvěma kůly nemohlo být těžší než pokusit se udržet smír v síni plné popudlivých rytířů.

Ne že by zatím došlo k otevřenému konfliktu. Ale Clare cítila, že v síni roste nepřátelská nálada, která přesně odrážela nenávist, jež vyzařovala z obou mužů, sedících v čele stolu.

Clare, ve snaze snížit riziko, aby nedocházelo k malým provokacím mezi Garethovými a Nicholasovými muži, nařídila, aby je služebnictvo usadilo na opačných stranách dlouhého stolu. Doufala, že vzdálenost, která bude válečníky oddělovat, poslouží jako užitečná hráz při případné půtce, vyvolané nepřátelstvím.

Kdyby snad násilí přece jen vybuchlo, mělo by ohnisko v čele stolu, připomněla si. Pokud udrží Garetha s Nicholasem na uzdě, bude ovládat celou hodovní síň.

Byl to nesnadný úkol.

„Ne, už žádná zelenina!“ Nicholas se nedůvěřivě podíval na řadu nových pokrmů, které ležely mezi prvosenkami roztroušenými po desce stolu. „Přísahám, že tady na ostrově sníte víc zeleniny než zajíci a vysoká v mém lese.“

„Máme čerstvou zeleninu velice rádi, můj pane,“ pronesla Clare s úmyslně veselým úsměvem. „Nebo si snad raději dáte ústřice? Kuchařka je připravuje s mandlemi a zázvorem. Určitě by vám chutnaly.“

Nicholas sklopil víčka a vrhl na ni ospalý pohled. Ten výraz měl bezpochyby roznítit v jejích slabinách touhu, ale ve skutečnosti Nicholas vypadal, jako by měl u stolu každou chvíli usnout. „Chutnaly by mi mnohem víc, kdybyste mi je nabídla svými něžnými prsty, má paní.“

Clare v duchu zaskřípala zuby a odměřeně se usmála. Bylo celkem obvyklé vybírat vzácným hostům obzvlášť chutná sousta, ale ona neměla v úmyslu Nicholase tímto způsobem vyznamenat. Za prvé ho

za žádného vzácného hosta nepovažovala. Ve skutečnosti jí byl na obtíž. Za druhé netušila, jak by Gareth zareagoval, kdyby se začal domnívat, že dává Nicholasovi přednost.

Takhle to končí, když se žena snaží vybrat si manžela. Život na ostrově byl kdysi tak klidný a jednoduchý, pomyslela si Clare.

„Nevěřím, že bych se někdy dokázala ústřice dotknout, pane,“ oznámila Clare. „Ale prosím, vezměte si jich, kolik chcete. A nezapomeňte na zeleninovou polévku. Kuchařka ji koření fenyklem a koriandrem. Je velice chutná.“

„Baže.“ Nicholas si nabral plnou hrst ústřic a nacpal si je do úst. „Vždycky máte na stole vynikající jídla, má paní,“ pronesl s plnou pusou. „A vaše přítomnost je ten nejlahodnější chod ze všech.“

„Děkuji.“ Clare na něj vrhla mrazivý pohled, kterým ho mlčky žádala, aby se choval slušně. Pokud si snad Nicholas prosbu v jejích očích přečetl, nedal to na sobě znát.

Uvědomila si, že Nicholas rychle zapomněl na mnoho věcí, a poté co vypil několik džbánek piva, začal se chovat poněkud neomaleně.

„Ale přestože vám to dnes večer velice sluší,“ pokračoval pán ze Seabernu lenivým provokativním tónem, „věřte, že raději vzpomínám na to, jak jste byla nádherná, když jsme spolu před necelým měsícem večeřeli na hradě Seabern.“ Odmlčel se, aby mohl spolknout několik ústřic najednou. „Tenkrát jsem měl pocit, jako byste tam patřila.“

Clare cítila, že se Gareth na židli po její levici téměř nepostřehnutelně pohnul. Na okamžik zpanikařila. Lžící hlasitě udeřila o okraj misky. „Byla to příjemná návštěva, pane, a vy jste byl okouzlující hostitel. Ale já patřím sem.“

„A tady taky zůstanete,“ pronesl Gareth velice měkce.

Clare se na něj koutkem oka stísněně podívala. Nelíbila se jí vražedná mírnost jeho tónu. Zdálo se jí, že čím víc Nicholas popichuje a provokuje, tím Gareth odpovídá mírněji a zdvořileji.

Garethova mrazivá zdvořilost probouzela v Clare čím dál větší paniku. Přemítala, jestli je jediný člověk v síni, který si to nebezpečí uvědomuje. Připadalo jí, že všem přítomným musí být ta hrozba zřejmá.

Nicholas, ten zabeđený blázen, to zřejmě nevnímal. Naopak, pomyslela si Clare, vypadá to, že ho Garethovy mírné odpovědi povzbuzují.

Clare došlo, že Gareth se úmyslně snaží Nicholase navnadit.

Zatímco si Gareth krájel nožem kousek sekané, zachytil její pohled. Neusmál se – ten muž se nikdy nesmál – ale v obličeji měl něco, co naznačovalo, že se královsky baví.

Đábelský pes z Wyckmeru se tedy bavil.

Clare měla chuť vyklopit mu talíř s polévkou na hlavu.

„Možná bychom si mohli poslechnout trochu hudby,“ navrhl Clare pevně. Pohlédla na Dallana, který se kabonil na konci dalšího dlouhého stolu. „Nezazpíváš nám nějakou veselou písničku, Dallane?“

Dallan se zvedl a hluboce se jí uklonil. „Jak si má paní přeje.“

Uchopil harfu a začal hrát důvěrně známou melodii. Clare spadl kámen ze srdce, když poznala jednu ze svých oblíbených písní. Dallan ji pro ni složil krátce poté, co přišel na ostrov. Jmenovala se Klíč.

Úsměv mé paní jasně září vrozkošné její tváři, smaragdové oči její, rudé rty se na mě smějí. Klíček ke své kráse jemné ukryla si dneska u mne.

„Baže, baže, klíček,“ Nicholas bouchl džbánkem o stůl. „Vezmu si klíček.“ Říhl.

Clare se otřásla.

„Baže, klíček.“ Jeden z Nicholasových statných mužů, již opilejší než jeho pán, zaťukal nožem o džbánek. „A co budeš dělat s tím klíčkem, mladíku?“

Další džbánky o sebe zacinkaly, jak se zbytek mužů ze Seabernu snažil Dallana povzbudit. Clare spatřila, že se Nicholas začíná usmívat. Spolkl další doušek piva a pak sáhl po poháru s vínem.

Klíč dala mi od své komnaty, aby se zbavila zlé samoty.

„Samoty, samoty,“ zapěl jeden z mužů posměšně.

Škoda že pán ten klenot ukrývá, nic jiného mi proto nezbývá než dovnitř oknem vlézt, když nikdo se zrovna nedívá, do postele jemné s nebesy ke své krásce lehnu si.

Nicholas udeřil pěstí do stolu, až šálky a misky nadskočily. „Baže, mladíku, do postele své paní. To jsi ale troufalý.“ Potměšile zašilhal na Clare.

Clare se bezmocně podívala na Joannu, která zase stísněně pohlédla na Ulricha. Ulrich vyslal netrpělivý pohled ke Garethovi, jako by čekal na znamení.

Stehna má jako z hedvábí,
oblá a hladká jako sen,
zlatá její dvířka mě přivábí,
protože jsem ten,
na jehož klíček čekají.

„Baže, baže, na klíč,“ zaburácel Nicholas.

Clare koutkem oka zahlédla, že Gareth zvedl jednu z něžných žlutých prvosenek, které zdobily stůl. V jeho obrovské ruce vypadal květ malý a nesmírně křehký. Pomalu ho začal hladit.

Clare zadržela dech.

Od mužů sedících u vedlejšího stolu se ozval další posměšný výkřik. Clare odtrhla svůj fascinovaný pohled od prvosenky, kterou Gareth laskal v ruce.

Snažila se Dallanovi naznačit, aby přestal zpívat, ale mladík předstíral, že si Clařina pokusu upoutat jeho pozornost nevšiml. S divokou vyzývavostí dál brnkal na svou harfu.

Nicholas se rozvalil na židli. „Zdá se, že se nudíte, Dábelský pse. Nějaký problém? Copak vám se ta píseň nelíbí?“

„Ne.“ Gareth dál hladil lístky prvosenky, zjevně fascinován jejich jemností.

Clare prudce vstala. Upřela na Dallana prosebný pohled. „Drahý Dallane, raději bych dala přednost jiné písni, pokud ti to nevadí. Třeba té, která vypráví o květinách na jaře.“

„Ale Klíček je jedna z vašich oblíbených, má paní,“ protestoval Dallan.

„Baže, ale dnes večer bych si raději poslechla jinou.“

Na okamžik se domnívala, že Dallan odmítne. Ale nakonec odměřeně přikývl a začal hrát jinou píseň, tu o květinách.

Clare si oddechla úlevou, posadila se a nenápadně pokynula Eadgarovi, aby přinesl na stůl další jídlo a pivo.

Na člověka se ztuhlými klouby se maršálek pohyboval s obdivuhodnou čilostí. Bylo zřejmé, že i on vycítil hrozící katastrofu a toužil se jí za každou cenu vyhnout.

Také Joanně se viditelně ulevilo. Clare spatřila, jak se slabě usmála na Ulricha, který jí galantně nabídl sousto ze svého talíře. K jejímu překvapení se Joanna začervenala a nabízené sousto přijala.

Nicholas rozmrzele zkřivil ústa jako chlapec, který si naplánoval nějakou neplechu a zjistil, že jeho nepěkná hra skončila, ještě předtím než doopravdy začala.

Gareth odložil prvosenu a klidně zvedl pohár s vínem, jako by se nic neobvyklého nestalo. „Nová píseň vašeho pěvce se mi moc líbí, madam.“

„To moc ráda slyším, pane.“ Clare se na něj podrážděně usmála. Pomalu nad sebou ztrácela kontrolu. Zlobila se na Garetha a stejně tak měla po krk Nicholase – a ani trochu jí nezáleželo na tom, jestli to vědí. „Přece bych nemohla dopustit, aby se mým hostům představení nezamlouvalo.“

Nicholas postavil pohár s bouchnutím na stůl. „No, mně ta nová písnička zase tak úžasná nepřipadá. Celý ten nesmysl o jarních kytkách je hloupý a nudný.“

„Myslíte?“ Gareth na něj bezvýrazně pohlédl. „Možná že nejste dost bystrý, abyste mohl vychutnat jemnější nuance veršů.“ Nicholas na něj vrhl varovný pohled. „Říkáte, že nejsem dost bystrý?“

„Baže. Je to nepochybně jeden z důvodů, proč lady Clare hledala další nápadníky. Jasně prohlásila, že touží po manželovi, který je chytrý a vzdělaný.“

Nicholas zrudl vztekem. Jeho oči se neklidně zaleskly. „Vsadím se, že lady Clare se líbí jiná píseň. Není-liž pravda, madam?“

Clare se snažila vymyslet výmluvu, aby už mohla večer ukončit a poslat všechny do postele. Přála si, aby jí někdo prokázal tu laskavost a vyhlásil poplach kvůli ohni nebo přepadení.

„Mně se líbí všechny druhy hudby,“ zoufale se snažila zklidnit situaci. „Byl byste tak laskav a podal mi miskou s fíky, sire Nicholasi?“

„Zajisté.“ Nicholas se pomalu usmál. „Dovolíte, abych vám fík vybral?“ Místo aby jí podal miskou, zabořil do ní své krátké, masité prsty a vytáhl odtud jeden fík. Ponořil sušené ovoce do omáčky ze skořice a medu a nesl sousto ke Clařiným rtům.

Clare spatřila špínu, kterou měl Nicholas pod nehty, a horečně se snažila vymyslet, jak se z této situace vyvléct. Jasně cítila, že Gareth tu scénku pozorně sleduje, v očích předstíraný neutrální výraz.

Vždyť je to směšné, napadlo ji rozhněvaně. Tohle je její dům a ona tady vládne. Odmitá skákat, jak tihle velcí, namyšlení muži pískají.

Chladně se na Nicholase usmála a vzala mu fík z ruky. Položila si sušené ovoce na talíř, aniž do něho jednou kousla.

„Změnila jsem názor. Myslím, že jsem toho dnes večer snědla už dost,“ vysvětlila své chování.

„Zklamala jste mě, paní,“ prohlásil Nicholas. „Když jste minulý měsíc pobývala u mě na Seabernu, měla jste k jídlu mnohem větší chuť.“ Odmlčel se a výsměšně si ji změřil. „A nejen k jídlu.“

Clare s mrazivou odměřeností odpověděla: „Nevzpomínám si.“

„Ach, ale já ano,“ pokračoval Nicholas. „Jak byste mohla zapomenout na ta lákavá jídla, která jsme spolu ochutnávali? Musím přiznat, že mé nejkrásnější vzpomínky se týkají toho, jak jste byla nadšená, když jsem konečně váš nesmírně vybraný apetit uspokojil. Doufám, že jste na to nezapomněla?“

„Posmíváte se mi, sire Nicholasi,“ namítla Clare. Zmocnilo se jí neblahé tušení, temné a zneklidňující. Rychle ji opouštěly veškeré naděje, že katastrofě zabrání. „Prosím, abyste toho okamžitě nechal. Nepovažuji to za zábavné.“

„Ne?“ Nicholas si ji se zájmem prohlížel, ale bylo zřejmé, že jeho skutečná pozornost patří Garethovi. Zdůraznil každé provokativní slovo, které pronesl, zacházel dál, než bylo vhodné, protože hledal hranici, kdy se v Garethovi vzbouří krev. „To mě tedy opravdu mrzí, madam. Měl jsem tehdy pocit, že jste velice spokojená. Ve skutečnosti dychtivě čekám, až se na Seabern znovu vrátíte, abychom si spolu opět mohli ukojit naše chutě.“

Narážka v Nicholasových slovech byla jasná každému, kdo je slyšel. Joanna si nervózně pohrávala se lžičkou. Ulrich zíral na Garetha, v obličeji kamenný výraz.

Gareth si vzal z misky fík a zakousl se do něho. Mlčel.

„Ráda bych mluvila o něčem jiném.“ Clare si uvědomila, že začíná zvyšovat hlas.

„Ale já dávám přednost vzpomínce na jídla, která jsme spolu ochutnávali.“ Nicholas se natáhl po fíku, který Clare odložila na talíř. Olízl ho a pak hlasitě zamlaskal. „Bylo to tak nádherné.“

Gareth se pohodlně opřel o židli. „Lady Clare vás požádala, abyste změnil téma konverzace. Nelíbí se jí. A mně taky ne.“

Nicholas se přídušeně zasmál. „Myslíte, že mi na tom, jest-li se vám líbí nebo ne, záleží?“

„Mně záleží na tom, co si dáma přeje. A vám by na tom mělo také záležet.“

Clare ztratila veškerou naději. Situace se rychle zhoršovala. Možná kdyby dokázala ty muže dostatečně opít, oba by upadli do apatie. „Dá si ještě někdo z vás víno?“

Nicholas ji ignoroval. Nespouštěl z Garetha číhavý pohled. „Vy si myslíte, Ďábelský pse, že dokážete tu dámu uspokojit lépe než já?“

„Baže.“

„To je podle mého názoru vysoce nepravděpodobné. Proč by po tom, co poznala náruč urozeného rytíře, dávala klíč od své komnaty bastardovi?“

Na síň dopadlo ohromené ticho jako žhavé olovo. Clare viděla, jak se Joanně při té urážce rozšířily oči hrůzou. Ulrich seděl vedle ní, v obličejí zachmuřený výraz.

Dallan si nervózně pohrával se strunami harfy. Pak přestal hrát a vstal. Divoce se rozhlédl po síni, jako by hledal místo, kde se ukrýt.

Eadgar se zarazil ve dveřích, v ruce novou láhev s vínem, a bezmocně sledoval Clare.

Clare se konečně vzchopila. „To stačí, sire Nicholasi. Myslím, že jste opilý.“

„Ne natolik opilý, aby nevěděl, co dělá,“ pronesl Gareth tiše.

„Souhlasím.“ Nicholasovi se leskly oči. „A co vy, Ďábelský pse? Vám to pořád ještě myslí jasně?“

„Baže. Mně to myslí vždycky jasně. Bylo by dobré, kdybyste si to pamatoval.“

„Zdá se, že lady Clare má problém rozhodnout se, který z nás jí bude lepším manželem.“ Tichou síní se rozlehl Nicholasův burácivý hlas. „Navrhuji, abychom tu záležitost co nejrychleji vyřešili. Ted' a tady.“

„Cože?“ podivil se Gareth mírně. „Sehrajeme snad o ruku vládkyně ostrova šachovou partii? Dobrá, myslím, že je to celkem rozumný nápad.“

Clare to tak rozzuřilo, že na okamžik zapomněla na hrozící katastrofu. „Šachovou partii? O mou ruku? Jak se opovažujete, pane?“

Nicholas se škodolibě usmál. „Baže, jak se opovažujete, Ďábelský pse? To je velice nerytířské.“

„Soudím, že by to nebyl vyrovnaný zápas,“ připustil Gareth. „Šachy jsou hra, která vyžaduje od obou soupeřů důvtip a inteligenci. Sir Nicholas by byl ve velké nevýhodě.“

„U čerta, tady nejde o důvtip,“ zavrčel Nicholas. „Urazil jste dámu tím, když jste navrhl, že si zahrajeme o její ruku.“

Clare krátce zavřela oči a zoufale se pomodlila ke svaté Hermíně.

„V čem se tedy utkáme?“ zeptal se Gareth.

„V souboji. Teď a tady.“

„Souhlasím.“ Vypadalo to, že Garetha nevyvedl tento návrh z míry o nic víc než ten první. „Můžete si vybrat zbraň.“

Clare opět vstala. „Už mám té komedie plné zuby.“

Všichni se na ni podívali.

Položila obě ruce dlaněmi na stůl, aby se jí netřásl, a rozzuřeným pohledem přejela síň. „Slyšte mě, všichni vy, kdo jste dnes večer jedli a pili u mého stolu. Vězte, že mám po krk téhle šílené frašky s výběrem manžela. Thurston z Landry mi slíbil, že si mohu vybrat sama. Udělám to teď hned a celou věc tím ukončím.“

V síni zašumělo zájmem. Muži si šeptali se svými sousedy, celí dychtiví rychle si vsadit na výsledek nového obratu, ke kterému v záležitosti došlo.

„Mí odvážní a vznešení nápadníci si touží změřit síly v nějaké hře,“ pronesla Clare jízlivě. „Dobrá, budou ji mít. Ale já ji vyberu a budu také její jediný účastník.“

Gareth nespouštěl své kouřově křišťálové oči z jejího obličeje.

Nicholas se spokojeně zašklebil.

„Zdá se, že si budu muset vybrat mezi sirem Garethem zWyckmeru a sirem Nicholasem ze Seabernu.“ Clare postupně ukázala na oba muže. „Měla kdy nějaká žena takové štěstí na nápadníky jako já?“

Zdavu v síni se ozval souhlasný výkřik. Vypadalo to, že sarkasmu v jejím hlase si nikdo nevšiml.

Zvedla jednu žlutou prvosenku a držela květ ve vzduchu před sebou, tak aby ho všichni mohli vidět. „Budu trhat lístky z této květiny. Při trhání budu popořadě říkat jména těchto dvou skvělých, vznešených rytířů, z nichž jeden se stane pánem ostrova. Přísahám, že se provdám za muže toho jména, které vyslovím jako poslední.“

Nicholasův úsměv zmizel. „Clare, přece nemůžete rozhodnout tak důležitou věc natolik hazardním způsobem.“

Upřela na něj planoucí pohled. „Není to o nic hazardnější – anavíc mnohem méně krvavé – než souboj, který jste navrhoval vy, sire Nicholasi.“

„K čertu,“ zamumlal Gareth. „Víte, co děláte, lady?“

„Baže.“ Clare nikomu nedala čas zasáhnout. Utrhla z prvosenky první okvětní lístek. „Sir Gareth.“

Davem proběhl záchvěv vzrušení. Muži uzavírali další sázky.

Gareth upřel zrak na prvosenku. Několik vteřin ji pozorně studoval a pak se uvelebil na židli, na tváři výraz klidné spokojenosti.

„Sir Nicholas.“ Clare odtrhla další lístek a nechala ho klesnout na stůl.

Nicholas se na květinu zamračil. „To je ale hloupý způsob, jak si vybrat manžela.“

„Když si člověk musí vybrat mezi hlupáky, musí použít i hloupý způsob výběru.“ Clare se na něj sladce usmála a utrhla další lístek. „Sir Gareth.“

Na prvosence již zbývaly pouze dva lístky. Clare uchopila předposlední. „Sir Nicholas.“

Jak přítomným docházelo, kdo se stane vítězem, mísilo se v síni pohoršené syčení s výkřiky nadšení.

Clare zvedla prvosenku, aby ukázala jediný zbývajcí lístek. Nemilosrdně ho urvala z lodyhy. „Sir Gareth z Wyckmeru.“

Místnost se otřásala nespočetnými údery, jak stolovníci nadšením či v protestu bouchali džbány o stůl.

Nicholasovi se zakřivila tvář zuřivostí. „Jděte s tím k čertu, ženská, co si myslíte, že děláte?“

„Vybírám nového pána tohoto ostrova.“ Clare se okázale otočila a podala Garethovi otrhanou prvosenku. „Vítejte, můj pane. Věřím, že budete s tím, co jste získal, spokojen.“

Gareth vzal nahý stonek a s nenuceným půvabem se postavil. „Baže, má paní.“ Oči mu zářily. „Jsem velice spokojen.“

„Krucí,“ Nicholas vyskočil ze židle. „Zato u mě se nedá o spokojenosti mluvit. Přece si tímhle způsobem nemůžete vybrat manžela.“

„Už se stalo. Vybrala jsem si, jak mi nařídil Thurston z Landry.“ Clare ustoupila o krok od stolu. „A nyní mě musíte omluvit. Půjdu si lehnout. Jsem z toho vzrušení unavená.“

„Krucí,“ vykřikl Nicholas znovu. „Tohle nehodlám trpět.“

„Vy, pane, do toho nemáte co mluvit.“ Clare vystrčila bradu. „Protože je již příliš pozdě, abyste se vydával na cestu do Seabernu, můžete zde zůstat přes noc. Lůžka již máte připravená.“

Zvedla sukně a vydala se kolem stolu. Joanna rychle vstala, aby se k ní připojila.

Clare cítila, že všichni sledují, jak kráčí přes síň ke schodišti do věže. Na prvním schodě se zastavila a otočila se zpátky k čelu tabule, kde seděli Nicholas s Garethem.

„Než odejdu, pánové, chtěla bych vám říct ještě jednu věc.“ Zadívala se Garethovi do očí. „Slyšte, můj budoucí pane. Na tomto ostrově nikdy nedošlo k násilí. Nebudu je tolerovat ani dnes. Rozumíte?“

„Baže, má paní,“ pronesl Gareth měkce.

„Jestli bude v této síni do rána prolita krev,“ pokračovala Clare se zaťatými zuby, „přísahám, že než bych se provdala za vás nebo nějakého jiného muže, raději vstoupím do kláštera.“

Davem proběhla tichá vlna údivu a dohadů. Nicholas se náhle zatvářil zlomyslně.

Clare se na Nicholase opovržlivě podívala a pak obrátila svou pozornost ke Garethovi. „Pro případ, že s nadšením přivítáte můj odchod, abyste si to spolu mohli rozdat, nezapomeňte, že pokud vstoupím do kláštera, nepůjdu tam s holýma rukama. Všechna tajemství svých vonných receptur si vezmu s sebou. To bude mé věno klášteru.“

Na místnost opět padlo napjaté ticho, protože všem přítomným postupně docházel důsledek jejího prohlášení. Na ostrově nebylo duše, která by si neuvědomovala, že výnosy ostrova jsou založeny na jejích voňavých receptech. Bez nich byly lány květin a bylin k ničemu.

Clare, spokojená, že jim jasně vyložila svůj názor, se na Garetha vyzývavě usmála. „Váš první úkol, sire Gareth, bude udržet mír v této síni. Pokud se chcete v budoucnu těšit ze zisku z mých parfémů, musíte vše zvládnout bez krveprolití. Přeji dobrou noc.“

Zvedla olejovou lampu, která stála na vedlejším stole, otočila se a vyběhla po úzkém, točitém schodišti. Joanna ji následovala.

„Dobré nebe, jak sis mohla vybírat tak výstředním způsobem?“ vyhrkla ze sebe Joanna, zatímco spěchala po schodech vzávesu za Clare. „Co kdyby vyhrál sir Nicholas? Po tom, co se stalo minulý měsíc, jím pohrdáš. Říkala jsi, že by ses raději provdala téměř za kohokoli než za něj.“

„To nebylo možné, aby se stal sir Nicholas vítězem. Kdo bude novým pánem ostrova, jsem věděla ještě předtím, než jsem z prvosenky utrhla první lístek.“ Clare vyběhla poslední schod a zamířila chodbou ke své komnatě. „Prvosenky přece mají jenom pět okvětních lístků.“

„Ale jak jsi věděla, které jméno ti vyjde jako poslední?“ Joanně se rozjasnilo čelo. „Ach, chápu. Spočítala sis lístky a zjistila to ještě předtím, než jsi začala počítat.“

„Baže.“ Clare otevřela těžké dřevěné dveře své komnaty. Vstoupila dovnitř, postavila lampu na stůl a došla k oknu. Zhluboka se nadechla uklidňující, provoněné temnoty. „Od začátku jsem věděla, jak to dopadne. Vlastně jsem to věděla už mnoho hodin předtím.“

Joanna si ji pozorně prohlížela. „Tak proč jsi potom sehrála celé to divadlo s prvosenkou?“

Clare ťukala prstem na okenní římsu. „Oba dva muži mě rozzlobili, zejména sir Gareth. Nicholas je – nechci být nezdvořilá – prostě Nicholas. Se svým rozumem se nemůže chovat jinak než urážlivě.“

„A sir Gareth?“

Clare stiskla rty. „Sir Gareth je v každém případě velice chytrý a má zdravý rozum. Rozzlobilo mě ale, že kvůli dosažení svých cílů byl ochoten uchýlit se k zastrašování a násilí.“

Joanna se zamračila. „Myslíš, že právě tohle dělal?“

„Baže. Copak jsi neviděla, jak si pohrával s květinou, zatímco Dallan zpíval Klíček?“

„Byla to jen květina, Clare. Co ti na tom gestu připadalo tak výhrůžného?“

„Nedokážu to vysvětlit. Vyděsilo mě něco ve způsobu, kterým hladil ty lístky.“ Clare pohlédla na moře ozářené měsíčním světlem. „Tím gestem mi jasně říkal, že by mohl být něžný, ale stejně tak i nebezpečný. Chtěl, abych věděla, že rozhodnutí záleží pouze na mně.“

Joanna z ní nespouštěla oči. „Skutečně si myslíš, že to dělal záměrně?“

„Jsem přesvědčená, že získal svou ohavnou pověst právem a nebrání se ji příležitostně využít. Je to praktický člověk, který bezpochyby jedná vždy v osobním zájmu. Pokud má být pánem

tohoto ostrova, musí se naučit, že tady řešíme věci jinak. Nechci na ostrově žádné násilí.“

„Je to člověk, který má s násilím velké zkušenosti, Clare. Je pro něj jenom přirozené, že použije násilné způsoby, když to bude považovat za nezbytné.“

„Baže, použije je, pokud to bude třeba.“ Clare zaváhala. „Ale nevěřím, že si v násilí libuje. Alespoň mě ujistil, že ne. To je klad, který částečně vyvažuje jeho nedostatek. Když tuhle noc přechkáme v klidu a dole se nic nesemele, budu mít důvod doufat, že jsem si vybrala správně.“

Odvě hodiny později si Ulrich zhluboka vydechl úlevou a zašklebil se na Garetha. „Blahopřeji vám, že jste jako pán tohoto ostrova úspěšně dokončil svůj první úkol.“

„Děkuji.“

„Přiznávám, že jsem si nebyl jistý, že tu noc přežijeme bez trochy té krve. Ale jako vždy se ukázalo, že vládnete rozumem stejně dobře jako svým mečem.“

„Nebylo těžké Nicholas a jeho muže přesvědčit, aby se zpili do nemoty. Když má paní opouštěla síň, byli již v polovině cesty.“ Gareth přecházel po komnatě s neklidem, který byl pro něj neobvyklý. „Postavil jsi strážě?“

„Baže. Jestli se některý z Nicholasových mužů vzbudí před úsvitem, dostane další pohár vína.“

„A Nicholas?“

„Jak se usilovně snažil porazit vás v souboji, kdo vypije více vína, usnul tvrdě jako novorozeně.“ Ulrich se přidušeně zasmál. „Když už mluvíme o tom nekrvavém souboji s vaším rivalem, měl bych jeden dotaz.“

„Ano?“

„Co jste udělal s tou spoustou vína, které jste údajně vypil?“

„Kdykoli Nicholas odvrátil hlavu, vylil jsem ho na rohože pod stolem.“

„Myslel jsem si to.“ Ulrichovi se stočily rty do ironického úsměvu. „Až se zítra ráno Nicholas a jeho muži probudí s bolavou hlavou a těžkým žaludkem, nebude na síň hezký pohled, ale alespoň nedošlo k žádné šarvátce.“

„A to je nejdůležitější.“ Gareth cítil, že mu cukají koutky. Téměř se usmál. „Dokud se za mě má paní neprovdá, musím jí vyplnit každé přání, aby si myslela, že byla její volba správná.“

„Na muže, o jehož osudu nedávno rozhodly křehké okvětní lístky a ženský rozmar, jste se sebou překvapivě spokojený.“

„Není to poprvé, kdy o mé budoucnosti rozhodly štěstí a osud. A pochybuji, že je to naposled.“

„Myslel jsem, že se rozzuříte stejně jako Nicholas, až spatříte způsob, jaký si ke své volbě lady Clare vybrala.“

Gareth se zastavil u okna. Opřel se rukou o kamennou římsu. „Věděl jsem, že když odtrhne první lístek a vysloví mé jméno, ten souboj vyhraju. A ona to udělala. Vzhledem k tomu, co ví o květinách, mi bylo jasné, že znala výsledek své hry ještě předtím, než s ní začala.“

Ulrich se zamračil. „Jak to víte?“

Gareth si vzpomněl na prvosenku, kterou si prohlížel, zatímco Dallan vyzývavě vyzpěvoval svou košilatou baladu. „Žluté prvosenky mají jen pět okvětních lístků. Nebo jich tolik alespoň měly květiny, které byly dnes večer roztroušené po stole.“

„Ach.“ Ulrich se chápavě usmál. „Už je mi to jasné. Protože lístků byl lichý počet, bylo nevyhnutelné, aby to jméno, kterým lady Clare začala, vyslovila také jako poslední.“

„Baže.“

„Proč myslíte, že si zbytečně přidělávala problémy a sehrála tohle malé divadlo? Proč jednoduše neoznámila, že si vybrala vás, a bylo to?“

Gareth se konečně poddal úsměvu, který se mu vznášel vkoutcích úst. „Považuje mě za nadutého člověka. Myslím, že se mi pokusila udělit lekci.“

„Lekci?“

„Chtěla, abych si myslel, že pokud jde o ni, nevidí mezi mnou a sirem Nicholasem téměř žádný rozdíl. Snažila se mi tím způsobem naznačit, že jí ještě musím dokázat, jestli jsem z obou nápadníků ten lepší.“

Ulrich s velkým zájmem sledoval, jak se Gareth usmívá. „Vám se to zdá zábavné?“

Gareth se na chvíli zamyslel. „Myslím, že ano.“

Ulrich zaklel. „Můžu spočítat na prstech jedné ruky, kolikrát vám něco připadalo zábavné.“

„Přeháníš.“

„Ne, dobře si to pamatuju, protože pokaždé jsme přitom unikli smrti jen o vlásek.“

Zatímco se Clare druhý den ráno opatrně prodírala nepořádkem v síni, držela si u nosu malý sáček s vonnými esencemi. Dokonce i voňavé bylinky roztroušené po rohožích nedokázaly překrýt odér vystupující z nočních, rozlitého vína a společensky unavených těl.

Zabere několik hodin, než dají síň do pořádku. Aby byla místnost opět obyvatelná, bude nutné vyměnit rohože. Clare znechuceně pokrčila nos. Sloužící však nemohli s úklidem začít, dokud spící muži, kteří se povalovali téměř všude, nevstanou.

Ignorujíc chrápání hostů, opatrně kráčela mezi slamníky, a aniž někoho vzbudila, podařilo se jí dojít k přednímu schodišti. Mladý strážný, který tam stál, uctivě kývl na pozdrav.

„Dobré jitro, má paní.“

„Dobré jitro.“ Clare pustila sáček, takže se jí volně houpal na opasku. „Ty jsi jeden z Garethových mužů, že?“

„Baže, má paní. Jmenuji se Ranulf.“

„Jak je možné, že vypadáš dnes ráno čerstvě, Ranulfe? Připadá mi, že ostatní spí tak tvrdě, že by je nevzbudil ani den posledního soudu.“

Ranulf se usmál. „Vojáci, kteří spí v síni, slouží u Nicholase. Můžete se spolehnout, že my, kteří doprovázíme sira Garetha, jsme vzhůru a plníme své úkoly. Právě teď je většina mužů ve stájích.“

„Jak je možné, že vojáky sira Garetha vypítí tak obrovského množství vína a piva nezdolalo?“

Ranulf se přidušeně zasmál. „Ďábelský pes oznámil, že člověk, který chce u něj sloužit, může pít jen tolik, aby ráno dokázal vstát a vykonávat své povinnosti.“

Clare to pravidlo v duchu ocenila, ale Ranulfova slova v ní náhle vyvolala novou obavu. „Je sir Gareth přísný velitel?“

Ranulf se na ni udiveně podíval. „Ne, madam. Je to velice spravedlivý a čestný rytíř. Jenom jsem tím chtěl říct, že svým lidem nepovoluje neposlušnost ani lenost. Tvrdí, že takové věci mohou někdy zabít.“

Clare se trochu ulevilo. Strážný vypadal upřímně. „Nesnesla bych na tomto ostrově přísného pána, bez ohledu na to, jak je inteligentní,“ pronesla potichu. Lepší hňup jako Nicholas než chytrý, ale zlý muž.

„Prosím, má paní?“

„Ale nic.“ Usmála se na Ranulfa. „Doufám, že v noci nedošlo k žádným nepříjemnostem?“

Ranulf zamrkal. Zdálo se, že ho její úsměv vyvedl na okamžik z míry. Začervenal se až po uši. „Ne, má paní.“

„Nikdo nebyl zraněn?“

„Myslím, že když víno nezabralo, sir Ulrich použil na jednu nebo dvě tvrdé hlavy džbánek, ale vážně zraněn nebyl nikdo. Sir Gareth dal přísné rozkazy, že nesmí dojít ke krvepro-lití.“ Ranulf pokrčil rameny. „Takže k němu nedošlo.“

Clare potěšilo, že Gareth splnil její příkazy. To je dobrá předzvěst do budoucna. „Usuzuji správně, že sir Gareth Nicholase a jeho muže záměrně opil?“

„Baže, má paní. Prohlásil, že je to ten nejjednodušší způsob, jak se s nimi vypořádat.“

„Velice chytré.“ Clare se široce usmála. Když si vzpomněla, že velice podobnou taktiku použila na Nicholase během choulostivých večerů na Seabernu i ona, přidušeně se rozesmála. „Zdá se, že sir Gareth je velice důvtipný, což jsem ostatně předpokládala.“

Ranulf se pyšně usmál. „Šlo jen o pár oslavujících vojáků, má paní. Ty Ďábelský pes z Wyckmeru zvládne levou rukou. Měla byste ale vidět, jak se dokázal vypořádat s bandou lupičů, kteří vloni na podzim vyplnili Galtonsea. To byl pohled. Sir Gareth vymyslel past, a když do ní ti hrdlořezové spadli –“

„Věřím, že to bylo velice vzrušující,“ přerušila ho Clare rychle. Poslední, co chtěla dneska ráno slyšet, byly další historky o Garethově krvavém umění. Snažila se nemyslet na to, že se má provdat za muže, který si až donedávna vydělával na živobytí násilím.

Z kuchyně na druhé straně nádvoří se vynořil Dallan. Žvýkal velký krajíc čerstvě upečeného chleba.

„Má paní,“ zavolal, když Clare spatřil. Strčil si do úst poslední sousto a spěchal k ní. „Přeji vám dobrý den.“

„Dobrý den, Dallane. A já ti přeju, aby ses tím chlebem nezadusil,“ poškádlila ho.

„Nebojte se, má paní.“ Dallan chvatně polkl a otřel si ústa rukávem tuniky. „Doufám, že jste se dnes v noci dobře vyspala?“

„Baže, děkuji.“

„To je div.“ Dallan se zlověstně zamračil. „Děkuji všem svatým, že jste byla uchráněna těch hrozných událostí, které se v síni odehrály po vašem odchodu.“

Clare udiveně zvedla obočí. „Nemyslím, že by se tam přihodilo něco strašného. V síni je dnes ráno nepořádek, ale to se přece dalo očekávat, když v ní spí tolik hostů.“

Na Dallanově vyhublé tváři se objevil lítostivý výraz. „Ta scéna by tak ušlechtilou a vznešenou dámu, jako jste vy, šokovala a zděsila. Baže, člověk měl pocit, že se před ním otevřel pohled přímo do hlubin pekla.“

Clare se zamračila. „No, přece to nemohlo být tak strašné.“

„Vy jste u toho nebyla, madam, díkybohu.“ Dallan vypjal hubená ramena. Oči se mu blýskaly rozhořčením. „Nemusím vám snad připomínat, že ohavné události minulé noci řídil sám Ďábelský pes.“

„A jaké, pěvče?“ zeptal se klidným hlasem Gareth, který mezitím vyšel na schodiště a stoupl si za Clare. „Ty už tak brzy po ránu vyprávíš báchorky? Člověk by si myslel, že najdeš užitečnější způsob, jak trávit čas.“

Dallan se zatvářil překvapeně a o krok couvl. Prsty se mu roztřáslы rozrušením. Pak se vzpamatoval, zamračil se a s prosebným výrazem se obrátil ke Clare. „Omluvte mě, má paní.“

„Jistě, samozřejmě,“ zamumlala Clare.

Sledovala, jak Dallan spěšně odchází, a v duchu se připravovala na to, že se musí otočit k muži, který se brzy stane jejím manželem.

Jejím manželem. Z té představy se jí zatočila hlava.

„Dobrý den, madam,“ pozdravil ji Gareth.

„Dobrý den, pane.“ Clare nasadila úsměv a otočila se k němu. Ačkoli měla pocit, že se na to připravila, přesto si uvědomovala, že je trochu napjatá.

Po rozhovoru s mladým Ranulfem ji nepřekvapilo, že v Garethových očích není ani stopy po tom, že by strávil noc popíjením s Nicholasem. Podezírala ho, že většina jeho vína ve skutečnosti skončila spolu s Nicholasem a jeho muži pod stolem.

Tam skončilo ten první, nebezpečný večer, kdy jí došlo, že je vlastně na hradě Seabern zajatkyň, i její víno.

Tu noc unikla Nicholasovi tak, že ho povzbuzovala, aby hodně pil. Potom utekla do komnaty ve věži a zamkla se tam.

Clare tam strávila následující tři dny a ignorovala Nicholasův hněv, jeho hrozby i bušení do dveří. Jedno odpoledne, kdy Nicholas, zničený neúspěšným přemlouváním, aby se za něj provdala, odjel na lov, se jí ze Seabernu podařilo utéct.

Clare teď napadlo, že kdyby byl jejím vězňem Ďábelský pes, pravděpodobně by mu neunikla.

Gareth vypadal toho rána dokonce ještě větší, než jí připadal předtím. Mocná, elegantní síla, která z Garetha vyzařovala, k němu neoddělitelně patřila stejně jako intelligence a rozhodnost. Clare blesklo hlavou přání, aby ještě žili její otec s bratrem a mohli se s ním seznámit.

Ale, připomněla si, kdyby její otec a bratr byli stále naživu, pravděpodobně by Garetha z Wyckmeru nikdy nepotkala, natož aby se za něho provdala. Nikdy by v něm nehledala svého manžela a Gareth by se o ni nezajímal, protože by nebyla paní tohoto panství.

Život si zahrává zvláště se ženami.

Gareth si oblékl přes spodní šat šedivou tuniku, která měla barvu jako dřevěné uhlí. Ačkoli nebyl to ráno v brnění, obávaný meč se mu houpal v pochvě u boku. Garethovi se v očích odrazil křišťálový kámen na jílci. Clare se zmocnil pocit, že meč je nedílnou součástí jeho běžného denního oblečení stejně jako třeba boty a tunika.

Zamyšleně pozoroval Dallana, jak odchází pryč. „Budu si muset s vaším trubadúrem důkladně promluvit.“

„Dallan není nebezpečný, pane. Jenom si o mě dělá starosti.“ Clare se zamračila. „Doufám, že nehodláte členy mé domácnosti zastrašovat?“

„Vašemu básníkovi neublíží, když ho někdo naučí dobrým způsobům. Nechová se pouze jako váš ochránce, madam. Mám dojem, že na vás žárlí.“

„Žárlí?“ Clare údivem otevřela ústa.

„Baže. Což ovšem není těžké pochopit.“

Clare zrudla. „Děkuji, pane, ale po pravdě řečeno nemám se žárlivými muži téměř žádné zkušenosti.“

„Není to neobvyklý neduh. Té horečce podlehne v Dallanově věku mnoho mužů.“

„Horečce?“

„Nemoci lásky. Symptomy se dají lehce rozeznat. Když nemoc udeří, začnou se mladíci chovat přehnaně vážně a vášnivě a jsou odhodláni uctívat třeba jen lem šatů své milované.“

„Aha.“

„Dallan se zřejmě upsal vašim službám celým svým horoucím mladým srdcem a nemá v úmyslu se dělit o vaši přízeň.“

„Jste si tím jistý? Neuvědomila jsem si, že by jeho city mohly být tak silné.“

Gareth pokrčil rameny. „Jak už jsem říkal, u chlapců jeho věku je to celkem obvyklý problém. Určitě z toho vyroste.“

Clare si zkřížila ruce na prsou. „Povězte mi, pane, stal jste se i vy někdy obětí horečky, kterou popisujete?“

„Kdysi jsem krátký čas také prožíval peklo neopětované lásky. Ale to je už dávno.“ Garethovi se zaleskly oči. „Dospěl jsem k názoru, že je to k ničemu, a brzy jsem toho soužení nechal. Nemám pro zbožňování žen na dálku nadání.“

„Škoda.“ Clare si to nechtěla připustit, ale byla pravda, že to, jak Gareth snadno přešel zmlínku o galantní lásce a čisté vášni, ji sklíčilo. Musí si neustále připomínat, že tento sňatek je pro něj stejně obchodní záležitostí jako pro ni.

„Snad jste si nemyslela, že se ve svém věku takhle bláhově zamiluji?“ pronesl Gareth tiše.

Clare pohlédla do jeho křišťálových očí a s překvapením si uvědomila, že se nepokrytě baví. To poznání jí však náladu příliš nezvedlo. Gareth byl muž, který dokonale ovládal své city, ale alespoň nějaké měl. Včera si tím tak úplně jistá nebyla.

Připomněla si, že nikdy nečekala, že tímto sňatkem získá vášnivého milence. Doufala jen, že dostane manžela, který jí bude inteligentním přítelem a společníkem.

Potřebovala čas.

Odkašlala si a rozhodla se využít příležitosti. „Přestože určitě žertujete, sire Gareth, ráda bych –“

„Nikdy, madam.“

Zmateně zamrkala. „Prosím?“

„Jenom jsem poznamenal, že nikdy nežertuji.“

Přešla to mávnutím ruky. „To je nesmysl, samozřejmě že žertujete. Vaše poslední poznámka mi však připomněla dosti choulostivou záležitost, o které si chci s vámi promluvit ještě předtím, než se vezmeme.“

„Později, pokud vám to nevadí. Jsou tu dvě nebo tři věci, které musím zařídit dřív, než se Nicholas a jeho muži probudí.“ Gareth se rozhlédl po nádvoří a zvedl ruku, aby k sobě přilákal Ulrichovu pozornost.

„Ale sire Gareth, záležitost, o které si s vámi chci promluvit, je velice důležitá.“

„Stejně tak je důležité vymést smetí ze síně.“

Clare ta poznámka pobavila. „No, to je skutečně pravda. Hodláte si to snad vzít na starost?“

„Co bych mohl mít důležitějšího na práci? A navíc za ten nepořádek můžu já.“

Ovládla úsměv. „Baže, to máte pravdu. Ale za těchto okolností dohlédnu na úklid sama.“

„Jste vskutku velice vznešená a velkorysá dáma.“

„Těší mě, že si to myslíte.“ Přemítavě se zamračila. „Soudím, že náš rozhovor počká. Snad si najdete chvíli odpoledne...?“

„Jsem vám vždy k službám, madam.“

„Až na okamžiky, kdy smýčíte síň?“

„Baže.“

Právě v tu chvíli vedl pacholek přes dvůr jednoho z ohromných válečných ořů. Jeho okovaná kopyta zvonila o kameny. Za koněm s čeledínem rachotil vozík plný hnoje.

Ze síně se ozvalo bolestné záupění.

„Ve jménu d'ábla a všech jeho nohsledů, co je to za zatracený rámus?“ Nicholas se vypoťácel z potmělého vchodu za Garethovými zády. Nepřítomně se škrábal ve strništi na tvářích a kalným zrakem zíral na dvůr. „Ach, to jste vy, Clare.“

Clare se snažila ignorovat odporný puch, který se kolem něho vznášel. „Dobrý den, pane.“

„Dobrý? Ani jsem si nevšiml.“

Zaškaredila se. „Vypadáte nemocně.“

„Taky jsem nemocný.“ Nicholas sebou škubl. „Mám pocit, jako by nějaký blázen používal moji hlavu jako buben.“

„Nečekejte, že vás budu litovat,“ ucedila Clare. „Po vašem nesmírně ohavném chování včera večer si žádnou lítost nezasloužíte.“

Nicholas vyslal ke Garethovi prosebný pohled. „Vyhrál jste její ruku. Je s mým požehnáním celá vaše. To nejmenší, co pro mě můžete udělat, je ochránit mě před jejím ostrým jazykem.“

Gareth pohlédl na Clare. „Lady Clare měla právě v úmyslu vyrazit na krátkou procházku kolem útesů.“

„Opravdu?“ Clare na něj vrhla udivený pohled.

„Myslím, že by to bylo nejlepší,“ pokračoval Gareth. „Než se vrátíte, bude celý dům zářit čistotou.“

Clare zaváhala. „Možná že procházka není tak špatný nápad. Často na ni po ránu chodím. Náhodou mám ve vesnici pochůzku.“ Na tváři se jí objevil zářivý úsměv. „Jenom si doběhnu nahoru pro věc, kterou jsem vědmě Beatrici slíbila donést. Omluvte mě, pánové.“

„Baže,“ zamumlal Nicholas. „Jste omluvena. Dobře že odcházíte.“

Když ho Clare mījela, nasupeně si ho změřila. „Skutečně, sire Nicholasi, měl byste se stydět, jak jste se včera večer choval.“

„Žádám vás, abyste mi nedělala kázání,“ zamračil se Nicholas. „Bolavá hlava je dostatečný trest za všechny urážky, které jsem včera večer pronesl. Ať jste se svým Ďábelským psem šťastná, jestli jste si ho doopravdy vybrala.“

„On už není Ďábelský pes z Wyckmeru,“ namítla Clare prudce. „Zítř ráno se stane Garethem, pánem ostrova Touha, a kdybych byla na vašem místě, chovala bych se k němu s náležitou úctou.“

Gareth vytáhl obočí a sledoval Clare s mírnou zvědavostí, jako by to bylo nějaké zvláštní neznámé stvoření.

Nicholas si svíral hlavu mezi rukama. „Budu mu říkat, jak budete chtít, hlavně už s tím ječením přestaňte, lady.“

„Já neječím,“ ohradila se Clare, potom se kolem něho protáhla a zamířila ke schodům do věže.

„To je věc názoru.“

Clare ho ignorovala, ale v polovině cesty po točitém schodišti si uvědomila, že se zapomněla Nicholase zeptat, zda tu zamýšlí zůstat na svatbu. Kdyby chtěl se svými muži strávit pod její střechou ještě jednu noc, musela by na to upozornit chudáka Eadgara.

Zvedla sukně a seběhla dolů po kamenných schodech. Vyhnula se chrápajícímu muži, který se svezl ze slavníku a ležel teď na zapáchajících rohožích, a prošla potemnělou síní k hlavnímu vchodu.

Gareth s Nicholasem stáli stále ve dveřích a tiše spolu rozmlouvali. Ani jeden z mužů si nevšiml, že se Clare vrátila a zastavila se, když uslyšela své jméno.

„Ne, u všeho, co je mi svaté, nemám nejmenší chuť zůstat tady ještě jeden den, abych viděl, jak se lady Clare vdává,“ pronesl Nicholas. „Je vaše a já vám s ní přeji hodně štěstí.“

„To je od vás za těchto okolností šlechetné,“ opáčil Gareth.

„Je pravda, že dostanete věnem krásné, výnosné panství. Brousil jsem si na ně zuby, ale abych řekl pravdu, nelituji, že jste je nakonec získal vy. Muž, který si vezme Clare za ženu, zaplatí vysokou cenu. Brzy to sám zjistíte.“

„To není vaše starost,“ odsekl Gareth.

„Baže, a přísahám vám, že dneska ráno jsem za to nekonečně vděčný.“ Nicholas si třel spánky. „Bůh mě ochraňuj před chytrými ženami.“

„Spolehněte se, že speciálně téhle ženy se už obávat nemusíte.“

„Potíž je v tom, že měla tenhle ostrov na starosti už jako mladé děvče.“ Stěžoval si Nicholas. „Příliš si zvykla rozkazovat. Varuji vás, Dábelský pse, ona nebude mlčky přihlížet, když se jí do vládnutí bude někdo plést.“

„Třeba to bude záviset na tom, kdo se jí do něho bude chtít plést.“

„Ne, vy nevíte, do čeho jdete.“ Nicholas si upřímně oddechl. „Víte, vymyslel jsem geniální plán, jak s ní zatočit.“

„Opravdu?“

„Baže, a protože jsem velkorysý, dám vám radu, kterou jsem si původně schovával pro sebe.“

„Co je to?“

„Jakmile se s ní oženíte, spěte s ní ve dne i v noci, dokud ji neobtěžkáte. Až si budete jistý, že nosí vaše dítě, můžete z ostrova odjet.“

„Odjet?“ opáčil Gareth udiveně.

„Proč ne? Jen ať tu zůstane a dohlíží na ostrov. Na to je šikovná. Vy můžete strávit většinu roku někde v bezpečné vzdálenosti od jejího ostrého jazyka.“

Následovala krátká pauza.

„To byl váš geniální plán, jak se vypořádat s lady Clare?“ zeptal se konečně Gareth. „Udělat jí dítě a pak z ostrova odjet?“

„Baže, a taky by to fungovalo. Kdybyste měl jen polovinu rozumu, co říkáte, Dáblský pse, řídil byste se podle mé rady.“

Nicholasova slova bolela. Clare se snažila nevnímat bolest a rozpaky, které cítila, ale nebylo to možné. Udělala krok směrem ke vchodu.

„Jste ještě větší blázen, než jsem si myslel, Nicholasi,“ pronesl tiše Gareth.

Clare se trochu rozzářila. Potěšilo ji, že se jí budoucí manžel zastal.

„No, uvidíme, jaký jsem blázen, až budete mít možnost se s Clare lépe seznámit,“ zavrčel Nicholas. „Nečekejte, až budete mít dost jejího jedovatého jazyka, že vám nabídnu na Seabernu útočiště.“

„Seabern je poslední místo, kam bych šel hledat útočiště před svou ženou.“

„Jak račte.“ Nicholas se otočil a hodlal se vrátit zpátky do domu. „Pokud by vám to nevadilo, probudím své muže a vydáme se domů. Kéž bych se mohl té cestě lodí na Seabern vyhnout.“

„Než odjedete, chtěl jsem s vámi probrat ještě jednu věc.“

„Ano?“ Nicholas se odmlčel. „A co by to mělo být?“

„Týká se to té Clařiny návštěvy u vás na Seabernu.“

„Co je s ní?“

„Jsou mi naprosto jasné skutečné okolnosti, které k jejímu pobytu u vás vedly. Víím, že jste ji tam držel proti její vůli.“

„Byla to pouze přátelská návštěva. Zeptejte se lady.“

„Byl to únos, pokud víím. A věřte, Nicholasi, že přijde odpлата.“

Clare ztuhla.

„U všech čertů, pane.“ Nicholas vypadal, že mu to naprosto vyrazilo dech. „Nechcete mi snad naznačit, že mě hodláte kvůli té návštěvě vyzvat na souboj?“

„Dnes ne. Clare si nepřeje na ostrově žádné násilí a podle mého názoru bude teď lepší, když jí vyhovím. Ale jednou se naskytne čas a místo, kde si spolu tu záležitost vyřídíme.“

„Ale vždyť k ničemu nedošlo,“ vybuhl Nicholas. „Nikdy jsem se Clare nedotkl.“

„Včera večer jste mluvil jinak.“

„Mluvil jsem jinak, protože jsem doufal, že tomu uvěříte a na základě toho mi třeba vyklidíte pole. Věděl jsem, že je to moje jediná šance. Byl jsem v tu dobu opilý, pokud si vzpomínáte. To je ta moudrost vína.“

„Nemůžete očekávat, že uvěřím, že jste Clare unesl, držel ji čtyři dny na Seabernu a ani se jí nedotkl.“

„Vy toho o Clare ještě moc nevíte, že?“ zeptal se posměšně Nicholas. „K čertu, proč tady vlastně stojím a dohaduju se svými o takových nesmyslech? Zítra večer, až budete se svou nevěstou v ložnici, sám poznáte pravdu.“

„Baže,“ přikývl Gareth. „Poznám.“ Tón jeho hlasu naznačoval, že neočekává, že jeho nevěsta bude panna.

Clare to vyrazilo dech. Nicholasova předchozí slova ji bolela, ale Garethův věcný předpoklad, že byla zneuctěna, ji rozzuřil. Neměl dokonce ani tolik slušnosti, aby se jí na to zeptal. Prostě se smířil s pomluvami a přijal je jako hotovou věc.

Tváře jí planuly hněvem a svíral se jí žaludek. Od Nicholase toho nikdy moc nečekala, ale začala věřit, že Gareth je rozumný a zdvořilý muž. Zřejmě se mýlila.

Clare vyšla z potměšlé síně na schody zalité sluncem.

Gareth zvedl hlavu. „Myslel jsem, že jste si šla pro něco do pokoje?“

„Vyslechla jsem každé slovo.“ Clare Nicholase ignorovala a upírala na Garetha mrazivý pohled. „Sir Nicholas říká pravdu, když tvrdí, že mě při mé návštěvě na Seabernu nezneuctil.“

„Skutečně?“

„Baže,“ zdůraznila Clare hlasitě.

Nicholas sebou trhl. „Prosím, madam, berte ohled na mou ubohou hlavu.“

Clare se otočila, aby mu viděla do obličeje. „U malíčku svaté Hermíny, přestanete už žvanit o té vaší bolavé lebce, pane? Bylo by mi jedno, kdyby vám ta vaše hlava spadla z krku a kutálela se dolů po cestě.“

Nicholas se přikrčil a zamířil ke dveřím. „Odcházím a vy dva tady klidně můžete pokračovat v tom rozkošném rozhovoru beze mě. Odjízďím na Seabern. Až tam přijedu, půjdu rovnou do kostela a poděkuji všem svatým, že mě před tímhle sňatkem zachránili.“

„Baže, udělejte to, sire Nicholasi.“ Clare jeho zbabělý odchod popudil ještě víc. „Třeba by mohli zachránit i mě. Velice jasně si uvědomuji, že jsou to pouze pozemky a receptury parfémů, co ke mně přitahuje pozornost takových vznešených akavalířských rytířů, jako jste vy a sir Gareth.“

Nicholas zasténal a přitiskl si ruce na uši.

„Lady Clare,“ pronesl Gareth jemně, „možná by bylo lepší, kdybychom v našem hovoru pokračovali na soukromějším místě.“

Otočila se k němu. „Je mi jedno, kdo mě slyší. Všichni na tomto ostrově vědí, že jsem strávila čtyři dny na seabernském hradu. To není žádné tajemství.“

Gareth si ji zamyšleně prohlížel. „Baže, madam.“

„Neočekávám od vás lásku a oddanost, pane, ale předpokládám, že když vám něco odpřisáhnou, budete mi věřit. A já vám teď přísahám, že sir Nicholas se mě v době, kdy jsem byla na Seabernu, ani nedotkl.“

„Vaše panenství nebo jeho ztráta nemá na náš sňatek žádný vliv,“ chlácholil ji Gareth. „Věděl jsem o vašem pobytu na Seabernu ještě předtím, než jsem na tenhle ostrov přijel.“

„A hned jste mě podezíral z toho nejhoršího, že?“

„Je logické předpokládat, že vás Nicholas zneuctil, když jste byla v jeho zajetí, a přinutil vás tak, abyste se za něj provdala.“

„Proč? Protože vy byste to tak udělal, kdybyste byl na jeho místě?“

„Uklidněte se,“ pronesl Gareth. „Začínáte být rozrušená.“

„Opravdu? Jaká směla.“ Clare měla chuť ječet zklamáním. „Zodpovědně přísahám, pane, že jsem s Nicholasem ze Seabernu nikdy nespala.“

„Není třeba, abyste svou poctivost vytrubovala celému světu.“ Gareth se významně rozhlédl po nádvoří, které překypovalo ruchem. „Vždyť důkaz vašeho tvrzení získám již zítra večer, že?“

„Ne, nezískáte,“ ucedila Clare skrz zuby.

Všichni v nejbližším okolí ohromeně strnuli. Pacholek, který vedl válečného oře přes nádvoří, škulb otěží, až se kůň vzepjal na zadní.

Gareth Clare chvíli studoval neproniknutelnýma očima. „Co tím chcete říct, madam?“

„Chci tím říct, pane, že nemám ani v nejmenším v úmyslu poskytnout vám důkaz o čemkoli, natož o své cti.“ Clare zaťala ruce

v pěst. „A to, pane, mě přivádí k věci, o níž jsem s vámi, jak víte, chtěla dnes odpoledne mluvit. Stejně tak dobře si o tom můžeme popovídat tady a hned.“

„Ne, madam, nebudeme se o tom bavit tady a hned.“ Gareth si ji měřil s chladnou výzvou v očích. „Pokud ovšem nehodláte dělat celému okolí divadlo!“

„Proč ne? Přisahám, že jsem původně neměla v úmyslu probírat tuto záležitost před svým služebnictvem.“ Mrazivě se na něj usmála. „Chtěla jsem projevit jistou úctu vaší cti, víte.“

„Mé cti?“

„Baže.“ Clařin úsměv zmizel. „Ale protože se nezdá, že byste měl nějaké výčitky, když s jiným mužem rozebíráte právě zde, na předních schodech mého vlastního domu, mou čest, proč bych já si měla dělat hlavu s vaší cti?“

„Lady, myslím, že to zašlo již příliš daleko.“

„Já jsem ještě nezačala, pane. Dobře mě poslouchejte, sire Gareth, vy, který se stanete pánem ostrova. Poslouchejte mě avězte, že každé slovo, které řeknu, myslím naprosto vážně. Zítřka se spolu vezmeme, jak požadujete a jak si přeje můj lenní pán.“

„Baže, madam, vezmeme.“

„Ale nenaplníme náš sňatek do té doby, dokud nebudu přesvědčena, že jste pro mě vhodným manželem,“ dokončila Clare vítězoslavně. „Vy, pane, než s vámi začnu sdílet manželské lože, budete muset dokázat, že si zasloužíte můj respekt a úctu.“

Zástup čumilů, který se kolem shromáždil, aby vychutnal jejich hádku, zůstal civět s otevřenými ústy. Ulrichovi se zkřivily rysy. Potřásl lesknoucí se hlavou.

Koutkem oka Clare spatřila, že se Dallanův vzdorovitý, lítostivý výraz změnil a na tváři se mu objevilo cosi jako hořké zadostiučinění.

Mezi Garethovými muži se šířilo tiché, dychtivé mumlání. Clare věděla, že znovu uzavírají sázky.

Nicholas se začal smát. „U čerta, vidět tuhle povedenou taškařici za to stojí, i když mě bolí hlava jako střep. Soudím, že tu na svatbu přece jen zůstanu.“

„Myslím, že ne,“ ucedil Gareth. „Seberte si své muže a připravte se k odjezdu. Způsobil jste už dost problémů. Jestli mě dnes ráno

ještě jednou rozzlobíte, tak vás doopravdy důvěrně seznámím se svým mečem.“

Nicolas zvedl ruce, dlaně dopředu, ve smířlivém gestu. „Žádný strach, Dábelský pse. Mí muži a já se co nejdříve vydáme na cestu. Dnes nejsem ve stavu, abych s vámi mohl bojovat. Snad někdy jindy.“ Zlomyslně se ušklíbl. „Myslím, že teď máte před sebou jiný souboj, ó, velký pane ostrova.“

„Klid se odtud, než změním svůj názor a vyzvu tě na souboj ještě dnes.“

„Ještě jedna věc, než odjedu,“ vyhrkl Nicholas. „Kdybyste chtěl vědět, jak náročný ten nadcházející zápas bude, zeptejte se své paní, kde vzala recepturu na manžela.“

„Varoval jsem vás, Nicholasi.“ Gareth položil ruku na jílec meče. „Obvykle varuji pouze jednou.“

„Zeptejte se jí na Raymonda de Coleville. To je ten smělý rytíř, který ji inspiroval. Žádný z nás pouhých smrtelníků se mu nemůže vyrovnat, dokonce ani vy, Dábelský pse. Ten muž neuměl jen číst, on psal básně.“

Nicholas se teď rozesmál tak hlasitě, že sotva popadal dech. Několik jeho mužů se vyhrabalo na nohy a přihnalo se k východu. Začali se usmívat.

„Jestli zjistíte, že vaše paní není panna,“ pokračoval Nicholas, „nežádejte vysvětlení u mě. Zeptejte se Raymonda de Coleville.“

Clare projel zneklidňující záchvěv strachu. Podívala se Garethovi do očí a opožděně přemítala, jestli neměla držet jazyk za zuby, dokud by se zase neovládla.

Ale bylo příliš pozdě, aby mohla vzít své ukvapené prohlášení zpět. A ona nepatřila k lidem, kteří něco odvolávají. „Zdá se, že souboj, který mě čeká, bude dokonce ještě náročnější, než jsem si zpočátku myslel,“ poznamenal Gareth. Clare nepolekal jeho tichý hlas. Polekal ji jeho úsměv.

„Sir Ulrich tvrdí, že sir Gareth je nejnebezpečnější, když se usmívá.“ Čerstvý ranní větřík od moře zvlnil Joanně plášť. Upravila si kapuci na hladce spletených vlasech a starostlivě pohlédla na Clare. „Říká, že Ďábelský pes se jen zřídka směje a při těch zvláštních příležitostech, kdy vypadá, že ho situace pobavila, to nikomu jinému zábavné nepřipadá.“

„Nelze popřít, že sir Gareth má poněkud zvrácený smysl pro humor,“ zamumlala Clare. Shodila kapuci oranžové pláštěnky a nechala své volně svázané vlasy povlávat v prudkých poryvech větru.

„Sir Ulrich tvrdí, že vždycky když se Ďábelský pes usmívá, přihodí se obvykle něco strašného.“

„To je naprostý nesmysl. Sir Ulrich mluví trochu jako Beatrice, která vždycky předvídá jen zkázu a neštěstí.“ Clare potěžkala v ruce malý váček, který jí visel z oranžovožlutého pásku. Měla tam schovaný kelímek bylinkové masti se speciální vůní.

„Sir Ulrich je nejbližším přítelem sira Garetha. Říkal mi, že mu slouží již mnoho let. Ale Ulrich tvrdí, že dokonce i on se chová opatrně, když se Ďábelský pes začne tvářit pobaveně.“

Clare netrpělivě pohlédla na Joannu. Její přítelkyně vypadala zaraženě a stísněně, bylo patrné, že není ve své kůži. Clare to zneklidnilo, ale právě v tuhle chvíli si netoužila přidělovat ještě větší starosti, než dosud měla. Musela si zachovat chladnou hlavu, aby dokázala rozumně uvažovat.

A nesmí zapomínat na povinnosti a závazky, které má vůči ostrovu a místním obyvatelům.

Procházka kolem útesů byl vyhovující způsob, jak zkrotit myšlenky, které se jí honily v hlavě. Přestože jí to dnes ráno navrhl Gareth, ve skutečnosti podnikala Clare takovou ranní procházku každý den. Jenom není zvyklá, aby jí vycházku někdo nařizoval, pomyslela si rozhořčeně při vzpomínce na to, že jí Gareth vlastně přikázal, aby na chvíli odešla ze svého domu.

Bylo zřejmé, že Gareth je na rozkazování zvyklý.

Stejně jako ona.

To by mohl být problém.

„Připadá mi,“ nadechla se Clare, „že ty a sir Ulrich vedete ohledně Garetha velice důvěrné rozhovory.“

Joanna se začervenala. „Sir Ulrich je velice dvorný rytíř. William ho má moc rád.“

„Všimla jsem si.“

Joanna se zamračila. „Dnes ráno William zase vzpomínal, jak se včera vezl na Ulrichově válečném oři. Doufám, že se můj syn nezačne o koně, zbraně a podobné věci příliš zajímat.“

Clare se dívala na hladinu ozářenou sluncem. Williamův rostoucí zájem o rytířství dělal Joanně starosti. „Chápu, že se bojíš. Ale bude těžké udržet chlapce s Williamovou povahou od Garethových vojáků v bezpečné vzdálenosti.“

„Možná by pomohlo, kdybych na Williama dohlédla, aby věnoval více času učení.“

„Baže. Možná.“ Ale osobně Clare pochybovala, zda chlapcův zájem o neúprosný svět bojovníků dokáže odvést stranou vůbec něco, natož učení.

Chápala obavy přítelkyně lépe než ostatní, protože svého jediného bratra ztratila kvůli mocnému kouzlu rytířských turnajů. Ale Clare také věděla, že Joannin přehnaně ochranný postoj vůči Williamovi není pravděpodobně ten nejlepší způsob, jak se k malému chlapci chovat.

Clare se zhluboka nadechla a jako vždy vychutnávala čerstvý, voňavý vzduch. Milovala nachově růžovou mořskou levanduli, která pokrývala vrcholky útesů.

Zadívala se přes úzký kanál, který odděloval ostrov od pevniny. Nad malou vesničkou na pobřeží se tyčila temná věž seabernského hradu. Při tom pohledu jí projela vlna odporu.

„Přiznávám, že mám o siru Garethovi jako o vhodném manželovi vážné pochybnosti,“ prohlásila. „Ale domnívám se, že to mohlo dopadnout ještě hůř. Mohli mě třeba přinutit, abych se provdala za sira Nicholase.“

Joanna na ni vrhla zvláštní pohled. „Alespoň jsme věděli, žeš ho dokázala zvládnout, Clare.“

„Sir Gareth se dá taky zvládnout,“ prohlásila Clare optimisticky.

„Nebud' si tím tak jistá.“ Joanna se na ni pátravě zadívala. „Ty si opravdu myslíš, že si ho udržíš od těla, dokud ti nedokáže, že je pro tebe vhodným manželem?“

„Řekla jsem ti, že potřebuju nějaký čas, abych ho lépe poznala. Byla bych ráda, kdyby mezi mnou a mým manželem, než s ním budu sdílet manželské lože, zavládl jistý stupeň vzájemného porozumění. Snad toho nežádám tolik.“

„Sir Ulrich tvrdí, že se to nepodaří. Povídal, žeš Ďábelského psa neměla provokovat, tak jak jsi to právě udělala. Mám sto chutí s ním souhlasit.“

Clare stáhla rty do hořké grimasy. „Sir Gareth neměl nikdy pochybovat o mé cti.“

„No tak, bylo přirozené, když předpokládal, že už nejsi panna. Thurston z Landry mu zřejmě pověděl, co se povídá otvém únosu a o tom, že jsi strávila čtyři dny na Seabernu.“

„Je mi lhostejné, jaké drby Thurston Garethovi namluvil. Ďábelský pes se mě měl zeptat, jak to doopravdy bylo. Neměl dělat žádné závěry. A taky nemá právo přísahat chudákovi Nicholasovi pomstu.“

Joanna se ironicky usmála. „Takže teď je to chudák Nicholas, co? Minulý měsíc, když jsi ze Seabernu utekla, jsi o něm mluvila úplně jinak.“

„Je to hlupák a jsem šťastná, že si ho nemusím vzít. Přesto musím přiznat, že mi ho bylo dneska ráno trochu líto.“

„Kdybych byla na tvém místě, moc bych Nicholase nelitovala,“ namítla Joanna. „Schovej si lítost pro sebe. Ty jsi ta, kdo Ďábelského psa provokoval.“

„Ty si opravdu myslíš, že jsem udělala dneska ráno chybu, když jsem Garethovi řekla, že se mě nesmí po svatbě dotknout?“

„Baže. A velkou chybu. Takovou, že se můžu jen modlit, abys za ni nemusela draze zaplatit.“

Clare nad tím přemýšlela; Joanna mezitím sešla z pěšinky, která se vinula kolem útesu, a zamířila k vesnici. Úzká ulička se po ránu hemžila lidmi.

Když obě ženy dorazily k obydlí vědm Beatrice, nikdo tu právě pro radu nebyl. Clare zaťukala na kámen, který tvořil spodní část jednoho ze dvou oken, která chýše měla.

„Přejeme ti dobré jítro, Beatrice,“ zavolala. „Nerušíme tě při tvých modlitbách?“

„Baže, ale to nevádí. Čekala jsem vás, paní.“ V místnosti se ozvalo zašustění. O chvílku později se Beatrice, oblečená do jednoduchého čepce a tmavých šatů, objevila u okna.

Byla to vysoká padesátnice, která se neustále tvářila zachmuřeně a zlověstně. Život vědmy si vybrala před deseti lety, poté co ovdověla. Musela žádat a dlouho čekat, než získala povolení od biskupa, aby mohla žít pouze mezi čtyřmi stěnami. Zdálo se, že je se svým osudovým rozhodnutím velice spokojená.

Jedno okno domku o dvou místnostech vyhlíželo směrem ke kostelu, aby Beatrice mohla sledovat bohoslužby a mít povznášející výhled, když se modlila.

Všichni lidé ve vsi však věděli, že většinu času tráví u druhého okna, u toho, kde právě stály Clare s Joannou. Kolem tohoto okna plynuly klevety jako voda v řece.

„Dobrý den, Beatrice,“ pozdravila Joanna.

„Ne,“ zaprotetovala Beatrice chmurně, „tohle není dobrý den. A zítřek bude ještě horší. Vzpomeňte na má slova, Clare, váš svatební den bude ohlášén šedivým kouřem pekelných plamenů.“

„O tom silně pochybuju, Beatrice.“ Clare studovala bezmračné nebe. „V poslední době je teplo a téměř jasno. Neslyšela jsem, že by někdo mluvil o blížící se bouři. No, budu se vdávat. To nejmenší, co pro mě můžeš udělat, je popřát mi štěstí.“

„To je plýtvání časem,“ zavrčela Beatrice. „Slyšte, má paní, až vás Dábelský pes pojme za manželku, čeká tento nádherný ostrov násilná smrt.“

Joanna nesouhlasně mlaskla. „Beatrice, vždyť to nemůžeš vědět.“

„Ach, ale já to vím. Viděla jsem znamení.“

Clare se zamračila. „Jaké znamení?“

Beatrice se naklonila blíž a ztišila hlas. „Opět tudy prošel duch bratra Bartoloměje.“

Joanna se zajíkla. „Beatrice, to je směšné.“

„Baže,“ souhlasila Clare odměřeně. „Přece nevěříš na duchy, Beatrice?“

„Věřím tomu, co vidím,“ trvala na svém vědma. „A já viděla zjevení.“

„Nesmysl,“ odporovala Clare.

„Když pochybujete, paní, vystavujete se nebezpečí. Už dávno každý ví, že kdykoli se v tomto klášteře objeví bratr Bartoloměj, brzy potom někdo zemře násilnou smrtí.“

Clare si vzdychla. „Beatrice, legenda o bratru Bartoloměji a sestře Maud není nic než stará povídačka, která se vypráví dětem. Má je postrašit, aby poslouchaly své rodiče, nic víc.“

„Ale já toho ducha viděla, říkám vám.“

„Kdy se to stalo?“

„Včera večer krátce po půlnoci,“ Beatrice se pokřižovala, „měsíc svítil tak silně, že jsem jasně viděla jeho černou kápi. Kapuci měl přehozenou přes hlavu, aby se mu neleskla hlava. Stál před strážním domkem, a když se sestra Maud neobjevila, aby spolu odešli, proklouzl branou a vydal se ji hledat do kláštera.“

„Brána se na noc zamyká,“ poznamenala Clare trpělivě, „a sestra Maud je více než padesát let mrtvá, dej jí pámbu lehkou zem.“

„Brána se před duchem otevřela,“ tvrdila Beatrice. „Pravděpodobně k tomu použil zlé kouzlo. Viděla jsem, jak vstoupil dovnitř a prošel zahradou. Potom zmizel.“

„Muselo se ti to zdát, Beatrice,“ oponovala Clare. „Nedělej si starosti. Bratr Bartoloměj by se neodvážil vstoupit na půdu tohoto kláštera. Velmi dobře ví, že by se musel utkat s převorkou Margaret. Ta tu žádného ducha strašit nenechá.“

„Posmíváte se, paní, ale brzy uvidíte, že jsem měla pravdu,“ prohlásila Beatrice. „Říkám vám, že váš sňatek s Ďábelským psem z Wyckmeru probudil ducha bratra Bartoloměje. V jeho stopách brzy přijde smrt, ostatně jako vždycky.“

„Možná se sem dneska večer vrátím a s bratrem Bartolomějem si promluvím,“ nadhodila Clare.

„Jako sis dneska ráno promluvila se sirem Garethem?“ Joanna vytáhla obočí. „Odkážeš ducha, kam patří, stejně jako jsi to udělala se svým budoucím pánem?“

Clare se ušklíbla. „Celá léta jsme si tu hezky žili a nemuse-li snášet všechny ty obtížné muže, kteří se poflakují po ostrově. A teď, jak se zdá, máme každou chvíli co do činění s nějakým otravným chlapem.“

Beatrice zkormouceně potřásla hlavou. „Je na nás na všech kletba, paní. Ďábelský pes vyvolal demony z pekel. Bratr Bartoloměj je pouze první z nich.“

„Jsem přesvědčená, že sir Gareth nevyvolal žádného démona, který by se nedal zkrotit.“ Clare sáhla do pytlíčku, visícím jí na pásku. „Abych nezapomněla, tady je tvá masť, Beatrice.“

„Pst, ne tak nahlas, paní.“ Beatrice vystrčila hlavu z okna. Úzkostlivě se rozhlédla po ulici, zřejmě aby se ujistila, že je nikdo neposlouchá. Pak vytrhla Clare kelímek s vonnou masťou a bleskurychle ji schovala v dlani.

„Nikdo tě neobviní, že podléháš světskému pokušení jenom proto, že se budeš mazat touhle masťou,“ uklidňovala ji Clare. „O svou plet takhle pečuje polovina žen ve vesnici.“

„Bah! Lidé řeknou cokoli, a myslí ještě něco horšího.“ Beatrice uložila kelímek do truhly a vrátila se zpátky k oknu.

„Ach, tamhle je sestra Anna.“ Joanna zvedla ruku, aby zamávala na jednu z jeptíšek, která se právě vynořila z brány kláštera. „Clare, omluv mě, prosím tě, na chvilku. Musím s ní probrat tu novou výšivku.“

„Samozřejmě.“ Clare sledovala, jak Joanna spěchá za sestrou Annou.

Beatrice čekala, dokud se Joanna nedostala z doslechu. „Ssst, lady Clare.“

„Ano?“ Clare se k ní obrátila zpátky, úsměv na tváři.

„Než zítra vyjdete vstříc své zkáze, dám vám malý dárek a jednu radu.“

„Čeká mě svatba, ne zkáza, Beatrice.“

„Ženě nestačí, aby si vybrala ze dvou nápadníků. Ale to není v tuhle chvíli podstatné. Váš osud byl zpečetěn toho dne, kdy zemřel váš otec. S tím se nedá nic dělat.“ Beatrice jí podala oknem malý předmět. „Vezměte si tedy tuhle lahvičku s kuřecí krví.“

„S kuřecí krví?“ Clare překvapeně zírala na lahvičku. „Co s ní mám dělat?“

„O svatební noci si ji schovejte u postele,“ zašeptala Beatrice. „Až Dábelský pes usne, otevřete lahvičku a vylejte kuřecí krev na prostěradlo.“

„Ale proč, u svaté Hermíny, bych měla... Ach.“ Clare cítila, že se jí žene červeň do tváří. „Můj budoucí manžel zřejmě není jediný člověk, který se obává, že už nejsem panna.“

„Pokud jde o tohle, podle mě to není podstatné. Ale muži mají na panenství jiný názor.“ Beatrice ji zkoumavě pozorovala. „Proč

riskovat? povídám. Tohle všechny uspokojí a Ďábelský pes se nebude mít proč zlobit.“

„Ale já –“ Když Clare uslyšela za svými zády zvuk kopyt, okamžitě zmlkla.

Otočila se a spatřila Garetha, jak se blíží k chýši. Seděl na statně vyhlížejícím valachovi, ne na svém válečném oři. Za sebou v závěsu vedl Clařina malého bílého koně.

„Svatá Hermíno, chraň nás,“ zašeptala Beatrice. „To je sám Ďábelský pes. Rychle, schovejte lahvičku!“ Beatrice se natáhla otevřeným oknem a hodila malou nádobku s kuřecí krví do váčku, který Clare visel z opasku.

„Beatrice –“

„Jestli chcete přežít svatební noc, musíte poslechnout mou radu, paní.“

„Přežít svatební noc.“ Šokovaná Clare se obrátila zpátky kvědmě. „U nosu svaté Hermíny, už mám těch nesmyslů dost, dokonce i od tebe.“

„Strašně se bojím o váš život, madam. Slyšela jsem, že máte v úmyslu upřít vašemu manželovi jeho manželská práva.“

„Kleветы se šíří rychle. Tahle slova jsem vyřkla před necelou hodinou. Naznačuješ mi, že mě sir Gareth zabije, když s ním odmítnu sdílet manželské lože?“

„Je to Ďábelský pes z Wyckmeru.“ Aby zdůraznila svá slova, Beatrice ji chytla za zápěstí. „Je nebezpečný, lady Clare. Nesmíte riskovat, že se rozzlobí, když mu odepřete jeho práva. Nevzpírejte se mu o svatební noci.“

„Ale, Beatrice –“ Clare koutkem oka zahlédla, že Gareth koně zastavil. Pomalu sklouzl z jeho hřbetu dolů.

„Jestli se mu vzepřete, vytáhne svůj obávaný meč.“ Beatrice měla oči plné smutku. „Viděla jsem to. V ložnici tekla krev. Bojím se, že to bude vaše krev, má paní. Radím vám, abyste splnila svou povinnost manželky a pak použila kuřecí krev.“

Gareth došel k oknu, kde stála Clare. „Mohu se připojit khovoru?“

„To by vás nezajímalo, pane.“ Clare se odhodlaně usmála. „Beatrice mi dává rady ohledně svatby.“

„Kdybych byl na vašem místě, nevěnoval bych radám, které vycházejí z úst poustevnice, žádnou pozornost. Z téhle chýše musí mít velice omezený výhled.“

„Beatrice se mi jen snaží pomoci, pane.“

„A taky vám pomůžu,“ zavrčela tiše Beatrice. „V dnešní době nemá smysl radit mladým nevěstám. Obvykle neposlouchají,“ dodala hlasitěji.

„Stejně jako v tomhle případě.“ Gareth nespouštěl oči z Clare. „Raději bych poradil své nevěstě sám.“

Na tváři vědmy se objevila nová vlna zděšení. „Zapřísahám vás, Dábelský pse, abyste se o svatební noci choval ke své paní shovívavě. Neměla matku, která by na ni dohlížela, a její otec, dej mu pánbu lehkou zem, ji nechránil tak, jak měl. Ať už ji potkalo cokoli, nezapomínejte, že to není její vina.“

„Beatrice, prosím,“ sykla Clare podrážděně. „Už je těch rad na jeden den až moc.“

„Krev a smrt,“ zašeptala Beatrice, zatímco ustupovala do stínu své chýše. „Krev poteče a přijde násilná smrt. Viděla jsem zjevení.“

Gareth se s předstíraným úžasem zadíval na Clare. „Je to čím dál zajímavější. Copak je můj další soupeř duch?“

Clare si ho nasupeně změřila. „Nebud'te směšný. Beatrice mívá velice živá vidění. Co tady děláte, pane? Myslela jsem, že dohlížíte na odjezd Nicholase a jeho mužů?“

„Ulrich se o to postará. Hledal jsem vás.“

„Proč?“

„Chci vás poprosit, jestli byste mi ukázala ostrov.“

„Ach.“ Clare si okamžitě nedokázala vymyslet žádnou výmluvu, aby ho mohla odmítnout. Byla to naprosto logická žádost. „Ale já bych se měla vrátit co nejdřív na hrad. Musím toho do zítřka hodně zařídit.“

„Ulrich a maršálek mají na hradě všechno pevně v rukou a vaše přítelkyně Joanna je zaneprázdněná, jak vidím,“ prohlásil Gareth. „Prosím.“ Vzal Clare za paži a dovedl ji k bílému koni. „Těším se, až se s ostrovem seznámím.“

Jízda na vršek kopce, který se tyčil nad vesnicí, jim trvala patnáct minut. Celou cestu mlčeli. Clare několikrát kradmo pohlédla na Garethovu klidnou, bezvýraznou tvář, aby zjistila, jakou má náladu, a nakonec dospěla k názoru, že se nezlobí.

Netušila, jestli má být rozhořčená, nebo jí to má imponovat. Nikdy se nesetkala s mužem, který by byl obdařen tak zdánlivě nevyčerpatelným sebeovládáním.

„Vyprávějte mi, jak mícháte své parfémy a elixíry.“ Gareth zastavil svého valacha a rozhlédl se po lánech s jarními květinami.

„Jste si jistý, že chcete slyšet všechny podrobnosti, pane? Možná vás budou nudit.“

Gareth dlouze studoval oslnivý koberec květin a bylinek, který pokrýval půvabné kopce a údolí ostrova. V jeho pohledu se mísila dychtivost a nadšený zájem. „Jak by mě to mohlo nudit? Jsem zodpovědný za bezpečnost a ochranu tohoto ostrova. Musím o něm vědět co nejvíc.“

Clare poplácala bělouše po šíji. „Dobře, ale dejte mi prosím vědět, až vás to začne unavovat. Říká se o mně, že o tomto tématu dokážu mluvit celé hodiny.“

Začala povídat, zpočátku pomalu, protože netušila, kolik toho chce Gareth skutečně vědět. Jediný muž, který kdy projevil skutečný zájem o její práci, byl až dosud Raymond de Coleville.

Brzy si uvědomila, že Gareth si možná myslí cokoli, ale v žádném případě se při jejím povídání nenudí. Jeho inteligentní otázky jí brzy daly zapomenout na všechny ty nesmyslné povídačky o duchách a tasených mečích, které na ni Beatrice vychrlila.

„Sklizené květiny a bylinky bud' sušíme, nebo máčíme v oleji, záleží na receptuře,“ domluvila po dlouhé době. „Na výrobu základních vonných olejů je potřeba obrovského množství okvětních lístků.“

„Olej je základem nejrůznějších parfémů a mýdel, které vyrábíte?“

Clare přikývla. „Abychom získali různé vůně a masti, kombinujeme je s různými přísadami, jako je například včelí vosk a med. A kromě toho používám sušené květiny a bylinky i v lécích.“

„Úžasná věc.“

Clare se ostýchavě usmála. „Píšu knihu receptů a návodů na výrobu těch vůní, které ostrovu přinášejí největší zisk.“

„Jste všestranně nadaná žena.“ Gareth se na ni vážně podíval. „A já jsem velice šťastný muž.“

Nadšení z Clare trochu vyprchalo. Místo toho nastoupila opatrnost. „Jsem ráda, že si to myslíte.“

„Povězte mi, Clare, děláte všechno podle receptur?“

Clare zabubnovala prsty o hrušku sedla. „Narážíte na hloupou poznámku sira Nicholase, že jsem si vypracovala recept na manžela, že?“

„Od začátku jsem věděl, že jste si sepsala recept na manžela. Jenom jsem netušil, že jste svůj seznam vlastností založila na reálném člověku. Mám dojem, že se Nicholas zmínil o jakémsi Raymondu de Coleville.“

Clare zaváhala. „Vy ho znáte, pane?“

„Ne. Ale přirozeně bych se rád o tomto ztělesnění dokonalé rytířskosti dozvěděl víc.“

„On není vlastně tak dokonalý.“

„Co mu chybí?“

„Je ženatý.“

„Ach.“ Gareth se na okamžik odmlčel. „Kdy jste ho viděla naposled?“

„Už je to skoro rok, co nás navštívil.“ Clare se zadívala přes moře směrem k pevnině. „Když tehdy přijel, oznámil mi, že mu jeho otec smluvil sňatek.“

„Aha.“

„Řekl mi, že se musí oženit s bohatou dědičkou, která by mu mohla přinést mnoho panství a pozemků v Normandii. Já jsem nemohla nabídnout manželovi nic, jen odlehlý ostrov plný květin.“

„A to Raymondu de Coleville nestačilo?“

Clare se na Garetha překvapeně podívala. „Jak by se to dalo srovnávat s tím, co mu do manželství přinese bohatá dědička? Vy sám byste teď tady na ostrově taky nebyl, kdybyste si mohl dovolit bohatější nevěstu.“

„A vy byste se nevdala vůbec, kdyby záleželo jen na vás. Je to pravda?“

„Baže.“

„Pokud byste si nemohla vzít Raymonda de Coleville.“

Clare se nelíbila ironie, kterou v jeho hlase zaslechla. Usoudila, že je nejvyšší čas změnit téma hovoru. „V Seabernu se bude brzy konat jarní trh. Tam obvykle prodáme mnoho našich elixírů a parfémů. Bohatí kupci sem váží dalekou cestu až z Londýna nebo Yorku, jen aby si je mohli koupit. Chcete o tom něco povědět?“

„Později. Teď bych rád věděl, jak jste se s Colevillem seznámila.“

Clare vzdychla. „Byl to přítel mého otce, také učenec. Potkali se před dvěma lety, když můj otec odjel do Paříže na seminář o arabských traktátech.“

„Raymond de Coleville také studoval v Paříži?“

„Baže. Přestože byl Raymond vychován jako rytíř, ve skutečnosti je to velice vzdělaný člověk.“

„To je úžasné.“

„Knihy a spisy ho zajímají mnohem víc než turnaje aválcení.“

„Opravdu?“

„Stejně jako vy byl natolik zdvořilý, že se zajímal o mé elixíry a vůně. Vlastně jsme spolu o tomto tématu hovořili celé hodiny.“

„Skutečně?“ podivil se Gareth tiše.

„Samozřejmě že jeho zájem o tuto věc byl čistě duchovní, zatímco váš spíše vyplývá z praktičtějších důvodů.“

„Myslíte, že můj zájem je ve skutečnosti jen zlástivý?“

Clare zrudla. „Nechtěla jsem vás urazit, pane. Je přirozené, že vás to zajímá, když mé vůně budou zdrojem vašeho budoucího bohatství.“

„Nepřicházím k vám jako chudý člověk, Clare. Bez panství, to ano. Ale ne chudý. Pronásledováním zločinců jsem si vydělal spoustu peněz.“

Jejich rozhovor byl každou minutu nepříjemnější. Clare hledala způsob, jak se z té šlamastyky dostat. „Jestli jsem se vás dotkla, prosím o odpuštění.“

Gareth se zatvářil přemítavě. „Duch, pán sousedního panství, urážlivý mladý trubadúr a teď muž z vaší minulosti, který vám slouží jako ideál, podle něhož posuzujete všechny ostatní muže. Copak nikdy nebude konec seznamu rivalů, které musím porazit, madam?“

Clare měla nepříjemný pocit, že se Gareth opět baví na její účet. „Nevím, co tím chcete naznačit, pane. Je snad jasné, že kvůli mé ruce se už nemusíte utkat s žádným dalším mužem. Naše svatba přece platí, nebo ne?“

„Ne, ne úplně. Ještě si musíme o něčem promluvit.“

„O čem?“

„O naší svatební noci.“

„Ach, o tomhle.“ Clare se v sedle napřímila. „Baže, teď když jste se o tom zmínil, bychom si snad mohli ujasnit podrobnosti.“

„Snad.“

Zhluboka se nadechla. „Lituji, že to ranní setkání dopadlo tak ošklivě.“

„Ošklivě? Pojmenoval bych to silnějším výrazem.“

„No dobře, bylo to trapné.“ Clare se zamračila. „Ujišťuji vás, že jsem původně měla v úmyslu projednat to v soukromí.“

„Vyprovokovala jste dnes ráno střetnutí, madam. A udělala jste to před veškerým služebnictvem a pánem sousedního panství. Teď už všichni na ostrově vědí, že mi hodláte upřít má manželská práva.“

Clare si odkašlala a připravila se hájit svůj názor. „Jak jsem už řekla, neměla jsem v úmyslu udělat z té záležitosti veřejnou podívanou. Byla to vaše chyba, pane.“

„Moje chyba?“

„Baže. To, jak jste vyhrožoval Nicholasovi, urazilo mou čest.“

„Takže jste se přestala ovládat a pronesla před celým světem věci, které jste mi původně chtěla povědět o samotě.“

Clare hluboce vzdychla. „Lituji tedy, že se neumím ovládat stejně tak dobře jako vy, sire Gareth.“

„Třeba vám jen chybí možnost častěji si to vyzkoušet.“

Podívala se mu do očí. „Jak to, že se dokážete tak dokonale ovládat?“

„Jsem bastard, copak si nevzpomínáte?“

„Tomu nerozumím. Co to má co společného s vaším sebeovládáním?“

„Nelegitimní syn brzy pochopí, že dostane jen zbytky. A brzy zjistí, že bude muset bojovat, aby si udržel věci, na které se mu podařilo uplatnit nárok. Pro bastarda jsou silné city nebezpečné.“

„Ale proč? Určitě prožíváte své pocity ještě silněji než většina lidí jednoduše proto, že jste nucen mnohem usilovněji bojovat, abyste dosáhl svých cílů.“

Gareth na ni vrhl zvláštní pohled. „Jste vnímavá žena. Ale zatím mi jako zbraně nejvíce posloužily rozum, chladné uvažování a odhodlání, a ne divoké, neovladatelné city, má paní.“

Clare studovala jeho tvář a uvědomila si, že myslí každé své slovo vážně. „Rozumím. Do vaší povahy mi nic není. Ale snad také pochopíte, že moje povaha se od vaší poněkud liší.“

„Baže.“ Gareth se usmál jedním z těch nesmírně vzácných úsměvů. „Vaše letora vám nepochybně způsobí mnohem víc obtíží než ta moje mně.“

Clare tuto poznámku ignorovala. Měla na mysli něco mnohem důležitějšího. „Pane, budu upřímná. Nechtěla jsem s vámi mluvit pouze o tom, jak jste dnes ráno urazil mou čest.“

„Dnes ráno jsem vaši čest chránil, ne urážel.“

„No, přesto jste mě urazil,“ odsekla. „Ale bez ohledu na to vám chci sdělit, že si vás přeji před naplněním našeho manželství lépe poznat.“

„Známe se stejně dobře jako většina ostatních mužů a žen před svatbou.“

„Možná že ano, ale to nic neznamená. Chci, abychom se poznali ještě líp. Potřebuji čas, aby se z nás mohli stát přátelé, pane.“

„S Raymondem de Coleville jste byli přátelé, že ano?“

„Baže, ale to s tím nemá co dělat.“ Clare byla čím dál podrážděnější. Ten muž byl kluzký jako úhoř. „Vraťme se k naší záležitosti. Lituji, pokud jsem vás uvedla do rozpaků, ale to, co jsem dnes ráno pronesla, myslím vážně. Chtěla bych nějaký čas počkat, než naplníme naše manželství. Chápete mě?“

Gareth ji dlouhou chvíli mlčky studoval. Potom odvrátil hlavu a zadíval se na lán jarních květin. „Chápu vaše přání, má paní. A budu je respektovat.“

„Skvělé.“ Clare cítila, že jí spadl kámen ze srdce. Obdařila ho vřelým úsměvem. „Pak není třeba v našem rozhovoru pokračovat.“

„Ale já nevím, jestli jste domyslela problémy, které jste mi dnes ráno tím, že jste se přestala ovládat, způsobila?“

Clare ucítila, že se jí znovu stáhl žaludek. „Jaké problémy?“

„Vaši lidé mě nepřijmou jako svého nového pána, dokud mě nepřijmete vy. Konflikt, který jste dnes ráno vyvolala, mi pravděpodobně velice ztíží šanci, abych mohl převzít povinnosti pána ostrova.“

„Ne, to není pravda, pane.“

„Dokážu si poslušnost vynutit,“ souhlasil Gareth. „Koneckonců, muži, které jsem s sebou přivedl, jsou oddaní pouze mně a kromě toho dobře vycvičení. Navíc to jsou jediní vojáci na ostrově. Neměl by být velký problém zajistit, aby vaši lidé plnili mé rozkazy. Ale pochybuji, že by se vám líbily prostředky, které bych k tomu použil.“

Clare na okamžik tak ohromila nepokrytá výhrůžka, kterou v jeho slovech zaslechla, že nedokázala promluvit. Pak se jí zmocnil vztek. „Pane, ujistěte vás, že není potřeba používat vojáky k tomu, abyste si

zde na ostrově vynutil poslušnost. Ani bych nic podobného nedovolila. Toto je mírumilovná země a já mám v úmyslu ji takovou zachovat.“

Garethovy oči měly barvu stříbra a kouře. „Zdravý rozum mi říká, že mírumilovnost a klid by měly především vládnout v domácnosti pána a paní ostrova. Souhlasíte?“

„Baže, ale –“

„Jestli chcete přimět svůj lid, aby mi věřil a vážil si mě jako svého pána, pak musí vidět, že mě respektujete.“

Clare spatřila past, která se před ní otevřela. Odmítala si to připustit, ale v duchu tušila, že má Gareth pravdu. Klid a spokojenost jejích lidí jí ležely na srdci především.

Jako vládkyně ostrova opět neměla jinou možnost než splnit svou povinnost.

„Chytil jste mě do jedné ze svých chytrých pastí, že, pane?“

„Ne,“ namítl Gareth mírně. „Pouze jsem vám nabídl pečlivě promyšlený důkaz, abych vám vysvětlil svůj pohled na danou věc. Víím, že vy, jako velice chytrá žena, dospějete k nevyhnutelnému závěru.“

Clare si lehce, nevychovaně odfrkla, aby vyjádřila své naprosté znechucení. „Když si pomyslím, že jsem toužila po manželovi, který spoléhá na svůj rozum, a ne na své svaly. Così mi říká, že se sirem Nicholasem by bylo všechno mnohem jednodušší.“

Gareth se na ni udiveně zadíval. „Vy jste si přála muže, který by se dal snadno ovládat? O tomto požadavku jste se ve své receptuře nezmínila, pokud si vzpomínám.“

Clare na něj vrhla nasupený pohled. „Takhle se mnou nežertujete, pane.“

„Už jsem vám říkal, že nikdy nežertuji.“

„Ale žertujete, a velice nevhodným způsobem. Ale to teď stejně není podstatné. Přiznávám, že tohle kolo jste vyhrál vy.“ Odmlčela se a rychle uvažovala. „Bylo by zřejmě nejlepší, kdybychom působili dojemem, že spolu manželské lože sdílíme.“

Teď bylo na Garethovi, aby zpozorněl. „Dojmem?“

„Baže.“ Clare se začala usmívat, velice spokojená se svým důvtipem. „Nevidím důvod, proč bychom nemohli spát v jedné ložnici.“

„Jsem rád, že s mým názorem souhlasíte.“

„Ale,“ dokončila Clare vítězoslavně, „nevidím naprosto žádný důvod, abychom spolu spali v jedné posteli.“

„K čertu, madam, hovoříte jako právník.“

Clare k němu vyslala svůj nejzářivější, nejsladší, nejnevinnější úsměv. „Kvůli ostatním budeme každou noc odcházet do stejné ložnice, tak jako jakýkoli jiný manžel s manželkou. Ale do toho, co se bude odehrávat uvnitř této ložnice, nikomu nic není. To je jen naše věc.“

„Pokud jde o to,“ začal Gareth zlověstně, „nevěřím –“

Clare převzala iniciativu. „Nikdo nemusí vědět, že se chceme předtím, než naplníme naše manželství, lépe poznat. Bude to naše soukromá dohoda.“

„Myslíte to vážně?“

„Baže. Tímto způsobem dosáhneme oba toho, co chceme, pane. Můj lid bude vědět, že si vás jako manžela vážím. Já budu mít naopak čas, který potřebuji, abych vás lépe poznala.“

Gareth si ji změřil s výrazem závistivého obdivu. „Napadá mě, že Nicholas ze Seabernu ani netuší, jak obrovské štěstí měl, že tomuto sňatku unikl. Roztrhala byste ho na cucky, má paní.“

Stříbrnou mlhu, která Touhu zahalovala to ráno, kdy se Clare vdávala, považovali za špatné znamení vlastně všichni lidé na ostrově. Malý hlouček služebných, které pomáhaly Clare s koupáním a oblékáním, si ustaraně špital o nastávajících událostech.

„Beatrice tvrdila, že dnešní den bude zkalen kouřem pekelných plamenů,“ zamumlala jedna z žen. „Měla pravdu.“

„Je to jen mlha,“ namítla Clare. „Za chvíli po ní nebude ani památky.“ Trpělivě stála, zatímco jí služebné přes hlavu navlékaly její nejlepší šaty jasně tyrkysové barvy. Ohrnuly jí dlouhé rukávy, aby byla vidět oslnivě žlutá podšívka. Výstřih a lem šatů zdobila výšivka ze žlutobílého hedvábí.

„Věřím, že má paní dělá správnou věc.“ Eunice sloužila na hradě od doby, kdy byla Clare ještě dítě. Nebála se tedy vyjádřit svůj názor nahlas. Nasadila Clare na hlavu stříbrnou čelenku a vlasy schovala pod jemnou zlatou síťku.

„Všechno bude dobré, Eunice.“

„Tím bych si nebyla tak jistá, má paní. Všichni vědí, jak jste Dábelskému psu vyhrožovala, že mu upřete jeho manželská práva. Jsem přesvědčená, že takovou neposlušnost vám nedovolí. Moc se o vás bojím.“

„Pokud máš na mysli naši včerejší malou výměnu názorů, nemusíš mít strach,“ přerušila ji Clare lehkomyšlně. „Ta slova jsem řekla ve výbuchu zlosti. Mám v úmyslu uznat sira Garetha jako svého manžela a stejně tak jako pána tohoto ostrova. Už jsem mu to také oznámila.“

„Díkybohu,“ oddechla si Eunice. „Všichni na ostrově budou šťastní, až se to dozvědí, madam. Uvidíte, že jste se rozhodla správně.“

„Totéž si myslí sir Gareth,“ prohlásila Clare odměřeně.

„Přesto –“ Eunice si odkašlala. Rychle se podívala vpravo a pak vlevo, zřejmě aby se ujistila, že ostatní služebné na druhé straně komnaty mají plné ruce práce s leštěním truhly. Naklonila se blíž a ztíšila hlas do šepotu. „Jen pro jistotu, aby dnes večer nedošlo k nějaké nepřijemnosti, bych vám chtěla dát tohle.“

Clare pohlédla na malý, látkou obalený předmět, který jí Eunice strčila do ruky. „Co je to?“

„Pst, ne tak nahlas. To je lahvička s kuřecí krví.“

„Ach ne, Eunice, ty taky?“

„Už ani slovo, madam. Pokud jde o mě, nepovažuji panenství za podstatné. Co se stalo, stalo se, a nebyla to vaše vina, ať už to způsobil sir Nicholas, nebo ten vznešený rytíř, do kterého jste se vloni zamilovala.“

„Ale Eunice –“

„Je fakt, že muži tak pyšní, jako je Ďábelský pes, většinou přikládají takovému věcem veliký význam. Muž jako on se bude chtít přesvědčit, že čest jeho paní je stejně neposkvrněná jako jeho.“

„Zajímavá myšlenka,“ ušklíbla se Clare. „Možná bych si měla připravit na oslavu řeč, abych všechny ujistila, že ulehnu do manželského lože přinejmenším stejně nevinná jako můj manžel.“

„Teď není čas na vtipkování,“ zarazila ji Eunice. „Jenom mi slibte, že budete mít dnes večer lahvičku s kuřecí krví po ruce. Před úsvitem jí trochu pokropte prostěradla a všechno bude v pořádku.“

„Musím se zeptat sira Garetha, jak hodlá dokázat své panictví on mně.“

Bohužel šedivá mlha do svatebního obřadu nezmizela. Zatímco Clare pomalu jela na svém bělouši přeplněnou ulicí, cítila, jak jí vlněným pláštěm proniká chlad.

Po obou stranách ulice slyšela mumlání a věděla, že proroctví vědmy Beatrice o nastávajícím neštěstí se již rozšířilo po celém ostrově. Znal ho každý vesničan, každý sedlák, každý obyvatel kláštera.

„Kouř plamenů, které hoří v pekle...“

„Povídá se, že mlha má stejnou barvu jako křišťál na jeho obávaném meči.“

„Stejnou barvu, jako mají oči Ďábelského psa. To je špatné znamení.“

„Naše paní mu nikdy neměla odporovat.“ Sládková Alice se pokřivovala, když kolem ní Clare přejela. „Modlím se, aby ji dnes v noci v posteli nezamordoval.“

Clare ty řeči ignorovala. Upírala oči na dveře kostela, kde na ni čekal Gareth. Odjel ke kostelu dřív než ona, doprovázen všemi

svými muži ve velkolepém průvodu, který na vesničany udělal hluboký dojem.

Takové věci umí skvěle, pomyslela si. Věděl, jak se prosadit. Gareth dokázal lidi podle libosti vyděsit, zastrašit nebo udivit. Když chtěl, byl mistrem na výstřední, dobře promyšlená gesta.

Přestože byl vzduch mrazivý, Clare se potily dlaně, jimiž svírala otěže. Setkala se s Garethovým vážným, pozorným pohledem a modlila se, aby udělala správnou věc, když si ho vybrala za pána ostrova. Její budoucnost a budoucnost jejích lidí je na vážkách.

Zatímco se k němu blížila, Gareth z ní nespouštěl zrak. Když bělouš zastavil, seskočil z koně a zamířil k ní.

Pevně, jistě objal Clare velkýma rukama kolem pasu a sundal ji ze sedla. Beze slova ji vedl ke dveřím do kostela, kde na ně čekal kněz.

Clare se zhluboka nadechla, připravená složit slib, který navždy spojí její osud a osud ostrova se životem Ďábelského psa.

O hodinu později otevřel Ulrich před zástupem lidí, kteří se shromáždili v hodovní síni, velikou truhlu. S obřadnou vážností odhalil hostům její obsah. Z rukou mu splývalo jemňoučké hedvábí, které se lesklo, až zrak přecházel.

Dav vydechl obdivem.

„Dar mého pána jeho vážené nevěstě,“ oznámil Ulrich jásavým tónem.

Zvedal do vzduchu jeden třpytivý štůček vzácné látky z Východu po druhém. Rozbalil a předvedl balíčky nachového hedvábí, které pak nahradily roličky se zlatou a stříbrnou látkou. Potom následovalo hedvábí tak tmavě zelené jako drahocenný diamant. Z truhly zářily odstíny žluté a oranžové jako nádherný západ slunce. Množství a barvy oslnivých látek se zdály nepřeborné.

Zatímco vesničané sledovali vzácné dary, které Ďábelský pes nevěstě věnoval, dávali nepokrytě najevo své nadšení.

Na všechny to hluboce zapůsobilo. Síni se ozývaly výkřiky úžasu a obdivu. Soused si šeptal se sousedem, hlas plný hlubokého uspokojení. Každému bylo jasné, že jejich paní si vybrala bohatého pána.

A zřejmě i štedrého.

Po hedvábí následovaly soudky s drahocenným kořením, jako je šafrán, hřebíček, muškátový oříšek, skořice, zázvor, kmín a pepř.

Přítomní opět hlasitě vyjadřovali své uspokojení nad úctou, kterou nový pán prokazuje jejich milované paní.

Clare poslouchala, co si lidé povídají. Byli bez sebe nadšením. Vesničané věděli, že bohatství jejich pána se odrazí na celém jejich ostrově. Obyvatelé se budou koupat v odlesku jeho věhlasu a moci.

Po praktičtější strážce bylo Garethovo osobní bohatství zárukou, že se lidem bude za jeho vlády dařit i nadále dobře.

„Narodil se jako bastard, přesto vlastní pílí získal obrovské bohatství,“ zašeptal kovář John jednomu sedlákovi. „To je dobré znamení.“

„Baže,“ pokýval sedlák mudrlantsky hlavou. „Bude se o náš ostrov svědomitě starat. Lady Clare si dobře vybrala.“

John se přidušeně zasmál. „To není jisté, kdo si vybral. Podle mého názoru jí lord Gareth při rozhodování trochu pomohl.“

Clare pokrčila nos, ale nedala na sobě znát, že tu poznámku zaslechla. Nebyla si totiž jistá, jestli by ji dokázala vyvrátit.

Když byly všechny dary, které Gareth své nevěstě přivezl, náležitě předvedeny a pochváleny, přinesli jeho muži do síně další truhlu. Davem opět proběhla vlna vzrušeného šepotu. Když otevřeli tuto truhlu, objevila se obrovská hromada peněz.

A když se ukázalo, že peníze mají být rozděleny mezi vesničany, výkřiky úžasu se změnily v nadšený jekot. „Váš manžel, zdá se, nevstupuje do manželství jako chudák,“ poznamenala tiše převorka Margaret. Stála vedle Clare a sledovala, jak Garethovi muži rozdávají mince lidem.

„Baže, přinesl s sebou bohatství, které získal jako Ďábelský pes z Wyckmeru,“ souhlasila Clare. „A nevádí mu stavět ho na odiv, že?“

„Velký pán musí předvádět své bohatství a moc. Jak jinak by se o něm lidé dozvěděli?“

Clare si vzdychla. „Než si mě vzal, měl spoustu peněz. Ale neměl pozemky.“

„Nyní má i je.“ Margaret se na ni podívala. „Jste s manželstvím spokojená, má dcero?“

„Už se stalo,“ pronesla Clare tiše. „Nemá smysl o tom víc mluvit.“

„Ještě se nestalo. Svatební noc máte stále ještě před sebou.“

„Pokud jde o to, ujistuji vás, že vše jde podle mého rozhodnutí.“

Margaret si odkašlala. „Povídá se, že jste se s novým pánem včera ráno pohádala a pohrozila mu, že mu dnes večer odmítnete jeho manželská práva.“

„Bylo to neblahé prohlášení,“ prohlásila Clare odměřeně. „Velice mě rozzlobil a já pronesla jisté věty, které jsem však již vzala zpět.“

„To ráda slyším. Jste vášnivá žena. Někdy se vám nedaří ovládat své city stejně dobře jako své pozemky. Teď když jste vdaná, musíte se snažit být vstřícnější.“

„Baže, madam.“ Dneska by se bez pokárání, jak je důležité umět se ovládat, obešla, pomyslela si Clare mrzutě. Měla svých starostí dost, aby ještě musela poslouchat tohle.

„V přítomnosti manžela prostě musíte svůj temperament krotit,“ pokračovala Margaret. „Je zřejmé, že sir Gareth nepatří k mužům, kteří by své ženě dovolili být neposlušná.“

„Už jsem se poučila. Proč si všichni myslí, že vědí o siru Garethovi víc než já?“

„Možná proto, že jsme většinou starší a moudřejší. Dejte na mě, mé dítě. Pokud chcete svého manžela ovládnout, musíte k tomu použít sladké řeči a ženskou chytrost.“

„Dobře, madam. Budu se řídit vaší radou. A nemusíte se o mě dnes večer bát. Až přijde čas, uvítám sira Garetha ve své ložnici.“

Margaret se spokojeně usmála. „Manželství je velice těžké i bez toho, že o svatební noci urazíte svého pána. A protože mluvíme o dobrém začátku, chtěla bych vám, než na to zapomenou, něco dát.“

Clare se dívala, jak Margaret vytáhla z tobolky, která jí, jak zde bylo zvykem, visela u pasu, malý, pečlivě zabalený předmět. „Dárek, madam? To je od vás laskavé. Co je to?“

„Lahvička s kuřecí krví.“

Clare potlačila záchvat smíchu. „Mám dojem, že se budu moct v té krvi koupat.“

„Co tím chcete říct?“

„Nejste první, kdo mi pozorný dar věnoval.“ Clare nacpala balíček do malého vlněného váčku, zavěšeného na svém pásku. „Děkuji, madam. Přidám ho ke své sbírce.“

„Dneska v noci mějte jednu z těch lahviček po ruce. Než se váš pán probudí, trochu pokropte prostěradla krví a všechno bude v pořádku.“

„Co byste tomu řekla, madam, kdybych vám prozradila, že je takovéhle opatření zbytečné?“

„Pokud jde o mě, nehodlám se k tomu vyjadřovat,“ odvětila Margaret hbitě. „Jste žena, ne mladá dívka. Od svých dvanácti let se

staráte o toto panství a plníte své povinnosti a závazky jako dospělá žena. Jsem si dobře vědoma, jaké city chováte k Raymondu de Coleville, a pokud mě se týče, to, co se mezi vámi dvěma odehrálo, je vaše soukromá věc.“

„Děkuji,“ hlesla Clare. „Ale abych byla upřímná, Raymond byl rytíř. On a já –“

Margaret zvedla ruku, aby ji přerušila. „Jak jsem již řekla, záležitost týkající se vašeho panenství je jen a jen vaše věc. Ale manželé, zejména rytíři ješitní jako sir Gareth, jen málokdy pohlížíjí na tyto věci stejně.“

„S tím nesouhlasím. Myslím, že když má nevěsta dostatečně velké věno, jsou takové nepodstatné podrobnosti ochotni přehlédnout.“

„Dejte na mou radu, dcero. Muži, dokonce i ti chytřejší z nich, jako je třeba podle mě lord Gareth, jsou v zásadě jednoduchá stvoření.“

„Takže?“

„Takže dokud věří v nevinnost, budou štedří a zdvořilí, zejména k nevěstě. Být vámi, dala bych svému manželovi ten dar, který ho o svatební noci uspokojí, a vy naopak naleznete zítra ve svém manželství spokojenost.“

Clare poklepala na novou lahvičku s krví, kterou měla již bezpečně uloženou ve váčku u pasu. „Nesmím zapomenout pomodlit se za všechny ty chudinky kuřata, která zemřela kvůli mé cti.“

„Některá z nich sníme při hostině,“ uklidnila ji Margaret.

Oslava začala krátce před polednem a trvala bez přestávky celé odpoledne a dlouho do noci. Byli pozváni všichni obyvatelé ostrova, od nejchudších dělníků po bohaté sedláky. Dokonce i jeptišky z kláštera svaté Hermíny spolu s ostatními ochutnávaly dobroty z nepřeberného množství jídel a nápojů.

Přestože Clare nařídila, aby se zbytečně neutrácelo, udělalo na ni chtě nechtě dojem, co Eadgar a jeho pomocníci za tak krátkou dobu dokázali vytvořit. Na stolech stály lahodné zavařeniny vodnice a mrkve, ochucené hořčičným semínkem. Z kuchyně putovaly do hodovní síně v nikdy nekončícím proudu nadívané kachny, voňavé polévky, pečené ryby, kuřata na medu a vepřové karbanátky.

Hostina probíhala v hektickém ovzduší slavnosti. Děti hrály na nádvoří hry. Muži si vykládali neslušné vtipy. Dallan každého

potěšil tamburínou, flétnou a harfou. William se snažil ochutnat z každého talíře, který byl přinesen na stůl.

Jak začal působit nepřetržitý tok vína a piva, na zlověstnou mlhu, která ostrov obklopovala, se postupně zapomnělo. Hodovní síň byla přecpána lidmi, kteří neustále připíjeli nevěstě a ženichovi, sedícím v čele stolu, a obraceli do sebe jeden pohár za druhým.

Venku na nádvoří stály další stoly, aby se mohli najíst ti, kteří se nevešli do síně. Chladný vzduch zaháněly pánve s dřevěným uhlím.

Jak se připozdívalo, oheň v hodovní síni vrhal na nevázanou zábavu teplý, zlatý svit. Přestože Clare seděla vedle svého manžela, kvůli hluku a veselí s ním téměř nemohla hovořit. Silně si však uvědomovala, že po ní čas od času sklouzne důvěrným pohledem.

Vodní hodiny na opačném konci místnosti právě ukázaly, že do půlnoci zbývá ještě jedna hodina, když tu Joanna zachytila pohled své paní. Byl nejvyšší čas odebrat se nahoru do ložnice.

Když Clare uchopila pohár, náhle se jí roztrásly prsty, přestože k tomu neměla žádný důvod. Pomalu postavila nedopité víno zpátky na stůl a pohlédla na Garetha.

Naklonil se k ní, aby slyšela, co říká. „Pochopil jsem dobře, že je čas, abychom opustili hodovní síň?“

„Baže, zdá se.“ Clare se snažila ignorovat nevysvětlitelnou stísněnost, která ji právě přepadla. Dnes večer se nemusí ničeho bát, připomněla si, není proč se třást nejistotou nebo strachem. Nic se nestane. Včera Garethovi jasně vysvětlila své stanovisko. Nedohadoval se s ní ani nic nenamítal.

Domluvili se. Nejdřív se stanou přáteli a potom teprve milenci.

Milenci. To slovo zazvonilo Clare v hlavě. Vzpomněla si na ten jediný polibek, který od Garetha dostala, a zalila ji vlna tepla.

Gareth vstal. Smích a hlasitý hovor okamžitě utichly. V síni se rozhostilo ticho a všechny oči se otočily do čela stolu.

Clare věděla, že všichni v síni čekají, co se stane dál. Bylo na ní, aby dovedla dohodu, kterou s Garethem uzavřela, ke zdárnému konci. Musí se odebrat do společné ložnice s výrazem ochotné, těšící se nevěsty.

Gareth zvedl stříbrný pohár a pohlédl na Clare. Oči měl jasné a pozorné. Clare polkla a roztřeseně se usmála.

Nejdřív přátelé. Potom milenci.

Ďábelskému psovi může věřit, pomyslela si. Určitě jejich dohodu dodrží.

„Připíjím na svou půvabnou, rozkošnou nevěstu,“ pronesl Gareth do napjatého ticha a zhluboka se napil vína.

Síní zaburácelo provolávání slávy. Rozdivočelý dav bušil džbánky do stolů.

Gareth postavil pohár a vytáhl z pochvy svůj meč. Zatímco jej držel ve vzduchu stejně jako v den, kdy přijel na ostrov, ocel se blýskala ve světle plamenů. Síní proběhla vlna vzrušení.

„Jsem šťastný muž, protože jsem se oženil s velice půvabnou ženou.“ Garethův hlas se nesl až do nejvzdálenějšího kouta rozlehlé místnosti.

Zdavu se ozval souhlasný výkřik. Clare se ironicky usmála. Ďábelský pes skutečně dokonale ovládal vznešená gesta.

„Slyšte mě, dobří ostrované,“ zvolal Gareth. „Poslouchejte dobře, protože chci, abyste všichni vy, kteří tady dnes večer sedíte, viděli, že opět vkládám meč, který nebyl nikdy zneuctěn, do rukou mé paní. Je to symbol toho, že si jí hluboce vážím. Nyní je mou ženou. Má mou čest ve svých rukou stejně jako můj meč.“

„Baže, baže.“

Od kamenných zdí se odrazil další výbuch nadšených výkřiků a jekotu, když rozjaření muži bušili džbánky a noži o stůl. Gareth sklonil ostří a nabídl meč jílcem napřed Clare. „Vězte, že jsem na svou ženu nesmírně pyšný.“

Ohlušující rámus plný nadšení Clare znemožňoval, aby cokoli řekla. Nevěděla ani, jestli by dokázala promluvit, kdyby byla hodovní síň prázdná.

Přestože věděla, že jeho výstřední kavalírské gesto je pečlivě vypočítáno na efekt, z jakéhosi důvodu jí při něm vstoupily slzy do očí.

Prevzala z jeho ruky těžký meč s křišťálem v jílcu a vstala.

Síň znovu utichla v napjatém očekávání. Clare se zhluboka nadechla, připravená učinit své oficiální gesto.

Kývla na Williama, který k ní okamžitě přiběhl uličkou mezi dřevěnými stoly. Nesl velikou kytici sušených květin a bylinek.

„Můj pane,“ začala Clare, „na oplátku za čest a sílu, kterou nám tento den přinášíte, vkládám do vaší ochrany zdroj bohatství našeho nádherného ostrova.“

William poklekl a podal Clare voňavý svazek sušené levandule, rozmarýny, růží a pelyňku. Vzala mu ho z ruky a předala kytici převázanou stuhou Garethovi.

Gareth pohlédl na květiny a byliny, které byly symbolem voňavého ostrova. Když zvedl oči, Clare ochromila divokost, která mu z nich sálala.

„Budu bránit tento ostrov, jeho obyvatele a jeho paní s ještě větším odhodláním, než bych bránil vlastní život,“ přísahal Gareth, tak aby ho všichni slyšeli.

Clare spatřila na jeho pevné tváři rozhodný výraz. Věděla, že myslí svá slova naprosto vážně. Jejich soukromý vztah měl k přátelství daleko, ale mohla se spolehnout, že ostrov je v dobrých rukou.

Rozechvěle se usmála. „Vybrala jsem si správně.“

„O tom vás ještě přesvědčím.“

Clare sotva dýchala. Na okamžik jí připadalo, jako by byli s Garethem v síni sami. Téměř cítila nezpřetrhatelná, neviditelná pouta, která je nyní spojují.

Nejdřív přátelé, připomněla si Clare. Bylo moc brzy na to, aby se s Garethem stali milenci.

Příliš brzy.

Sotva se znali.

Joanna vstala a přispěchala ke Clare. Ten pohyb zlomil kouzlo, které na Clare spočívalo. Nastal čas opustit hodovní síň.

Clare, která si téměř hmatatelně uvědomovala stoupající zvědavost a očekávání shromážděných lidí, sevřela těžký meč a podívala se na Garetha.

„Půjdu teď do svatební komnaty, abych tam mohla uvítat svého manžela,“ prohlásila Clare velice zřetelně.

Dav zajásal a zvedl džbánky na jejich počest.

Gareth znovu pozvedl svůj pohár. „Prosím, aby vám to dlouho netrvalo, má paní. Jako zahradnice dobře víte, že některé byliny jsou nejmocnější, když jsou zkroucené a suché. Existují však jiné, které jsou nejlepší, když mají stonek silný a vztyčený. Já vám dnes večer předvedu nahoře tu druhou variantu.“

Síň se otřásla smíchem.

Když Clare konečně jeho slova pochopila, doširoka rozevřela oči. „Na muže, který tvrdí, že nežertuje, můj pane, máte neobvyklý způsob vyjadřování,“ zamumlala.

„Baže, svatba je také neobvyklá událost, madam.“

Joanna ji chytila za paži. „Pojď. Musíme si pospíšet.“ Netrpělivě ji táhla za sebou.

Když Clare procházela kolem Garetha, vrhla na něj výmluvný pohled.

„Zacházejte opatrně s mým mečem,“ zavolal za ní Gareth. „Je to jediný, který mám.“

Místností se rozlehly další výbuchy smíchu.

„Věřte, že pro něj najdu dobré využití.“ Zatímco ji Joanna táhla směrem ke schodům, Clare pevně sevřela jílec meče.

„Bude z něho báječný kůl, který mi bude v zahradě podpírat psí víno.“

Zatímco si Clare s Joannou zvedly sukně a spěchaly ke schodišti do věže, doprovázely je povzbudivé výkřiky.

„Tohle si vezmi,“ zašeptala Joanna Clare, když došly k východu ze síně. „Pečlivě to u sebe schovej a dávej pozor, ať to Gareth ani nikdo jiný nenajde.“

Clare opět sevřela mezi prsty malý předmět. „Nech mě hádat, co to je. Že by kuřecí krev?“

„Baže. Ráno s ní pokrop prostěradla a všechno bude v pořádku.“

V chodbě se objevilo několik dalších žen. S chichotáním a smíchem se shromáždily v ložnici, aby připravily nevěstu ksvatební noci.

Během několika minut měla Clare šaty dole. Služebné jí přes hlavu navlékly nádherně vyšívanou noční košili z jemného měkkého plátna a uložily ji do voňavé postele.

„Teď vypadáte nádherně,“ pochválila Eunice Clare a zabořila jí hřeben do rozpuštěných vlasů. Naklonila se blíž a ztišila hlas. „Nezapomeňte na kuřecí krev.“

„Věř, že na ni určitě nezapomenu.“

Joanna došla ke dveřím a přiložila ucho na dřevo. „Slyším na schodech sira Garetha a jeho muže.“

„Ženichové bývají vždycky netrpěliví.“ Agnes se prodrala k posteli. „Jako vaše stará chůva mám právo popřát dobrou noc dívce,

kterou jsem pomáhala vychovat. Zítřka ráno už vstane z téhle postele jako žena.“

„Pospěš si,“ pobídla ji Joanna. „Už jsou skoro tady.“

Chodbou se rozléhaly mužské hlasy a výbuchy nespoutaného veselí. Služebné rychle nalily víno do dvou pohárů, které stály na stole vedle krbu. Eunice si zamáčkla slzu v oku a vrhla na Clare povzbudivý pohled.

Všechny ženy upřely zrak na dveře a čekaly, až se otevřou. Agnes se naklonila nad postel.

„Tohle si vezměte, má paní,“ zašeptala a vtiskla Clare do ruky malý předmět.

Clare rezignovaně pohlédla na další malou lahvičku. „Děkuju, Agnes. Nedokážeš si představit, co pro mě tvoje pozornost znamená.“

„Pst.“ Agnes se kradmo rozhlédla, aby se ujistila, že je nikdo neposlouchá. „Ráno nalejte několik kapek na prostěradlo a všechno bude v pořádku.“

„Ale Agnes –“

„Je to užitečné opatření.“ Agnes si nervózně pohrávala spovlečením. „Kdybyste byla na světě tak dlouho jako já, naučila byste se, že se vyplatí čas od času přírodě pomoci. Zejména když v tom figuruje mužská čest.“

Než mohla Clare odpovědět, dveře se s prasknutím otevřely.

Ulrich s dalšími muži vstřčili Garetha do ložnice. Služebné vyděšeně vyjekly.

„Zde je váš nový pán, má paní.“ Ulrich se Clare hluboce, posměšně uklonil. Když zvedl hlavu, v obličeji měl zřetelně obscénní úsměv. „Můj pán sem dnes přišel, aby si vyzkoušel svůj meč. Věřím, že se postaráte, aby si s ním dobře zašermoval. Nechceme, aby Ďábelský pes z Wyckmeru ztratil svou dovednost v boji.“

Muži se opět dali do hurónského smíchu. Joanna a ostatní ženy je postupně vyhnaly z komnaty.

Trvalo skoro dvě minuty, než všichni opustili místnost, ale konečně se dveře pevně zavřely.

Clare a Gareth zůstali sami.

Zatímco Clare upřeně zírala na Garetha, pevně si tiskla k ěadrům bílé plátěné prostěradlo.

Díval se na ni, jak leží na navoněných hladkých polštářích. Majetnický výraz, který mu sálal z očí, připravil Clare o hlas.

Gareth konečně přerušil krátké, stísněné ticho. S tázavým výrazem se rohlédl po místnosti a zeptal se: „Kde je můj meč?“

„Tamhle.“ Clare si špičkou jazyka olízla rty. „Na sedátku u okna.“

„Ach, ano. V pořádku a v bezpečí.“ Gareth však nezamířil k oknu pro svou zbraň.

Místo toho přešel pokoj k místu, kde stál před krbem malý stolek. Uchopil poháry naplněné vínem a otočil se s nimi k posteli.

Clare si uvědomila, že svírá pokrývku takovou silou, až jí zběly klouby. Donutila se prsty jeden po druhém uvolnit a pak se zoufale snažila vymyslet, co vhodného by mohla prohodit.

Koneckonců, tohle nebyla skutečná svatební noc.

„No, jsem v každém případě ráda, že máme ten obřad za sebou.“ Clare odhodila pokrývku a doslova vyskočila z masivní postele se čtyřmi sloupky v rozích.

Gareth lhostejně sledoval, jak chňapla po županu a rychle si ho přehodila přes ramena. Jednou rukou si ho přitiskla ke krku a nasadila, jak doufala, přátelský úsměv. „Soudím, že svatby jsou vždycky nepříjemné, nemyslíte, můj pane?“

„To nevím.“ Gareth chvíli zamyšleně pozoroval a pak jí podal jeden z pohárů. „Ještě nikdy jsem se neženil.“

Clare zrudla. „Ne, samozřejmě že ne. Nemyslela jsem to tak, že už jste se jednou ženil.“ Vytrhla mu víno z ruky a zhluboka se napila. Za celý den neměla téměř nic v ústech. Z jakéhosi důvodu byla příliš napjatá, než aby se zúčastnila všeobecného hodování. „Přísahám, že mi není jasné, proč se dneska večer cítím tak divně. Bojím se, abych nebyla nemocná.“

„Možná dnes večer pocítíte něco podobného jako já.“ Gareth usrkl ze svého poháru.

Pak odebral Clare pohár z prstů. Obě nádoby postavil na stůl.

„Můj pane?“ Clare si uvědomila, že skoro vyjekla. „Vy také máte stísněný pocit?“

„Baže.“

„Možná by nám oběma prospěl čaj z heřmánku a máty,“ navrhla zoufale. „Je skvělý na zklidnění. Zavolám služebnou, aby nám ho připravila.“

„Ne, vím o lepším léku.“

Gareth si ji jemně, ale nesmlouvavě přitáhl do náruče. Zatímco celá rozechvělá stála v jeho objetí a rukou dál svírala župan u krku, jako by to byl její talisman, přitiskl svá ústa na její.

8

Gareth cítil, jak se Clare neovladatelně chvěje; zmocnil se jí takový zmatek, že se v jeho rukou roztřásla. Dál k ní tiskl ústa a toužil, aby zareagovala stejným způsobem, jako když ji posledně políbil.

Věděl, že po něm touží. Tenkrát odpoledne v ní tužil vášeň. Musel však překonat rozumové zábrany, které si vůči němu vybudovala.

Spadl mu kámen ze srdce, když uslyšel její tiché, sotva slyšitelné vzrušené zajíknutí.

Bude pro něj ideální manželkou. Bastard z Wyckmeru získal manželku.

Abudoucnost.

Zpočátku váhala, ale pak její ústa nádherně změkla. Gareth s jistotou věděl, že hádal dobře. Vyložil si správně zvědavost, která se jí skrývala v očích, a nedočkavé chvění prstů.

Šťastný osud, díky kterému zůstal naživu v době, kdy chytal zločince, ho neopustil ani v novém životě sedláka. Tímto sňatkem získal mnohem víc, než se odvážil doufat.

Clare se nedočkavě nadechla. Zaťala mu prsty do ramen, až Gareth zasténal. Celý den se těšil na tento okamžik, částečně ztopořené mužství bolavé vzrušením. Nyní byl zcela připraven, plný dychtivosti na to, co ho čeká. Přišel čas, aby se stala jeho skutečnou ženou.

Gareth cítil, že se Clare třese a tiskne se k němu. Téměř ho přemohlo nutkání k smíchu. Potlačil ho. Tohle nebyla vhodná chvíle, aby podlehl veselí. Přesto si ten okamžik náležitě vychutnal. Bylo zřejmé, že všechny její bláhové řeči o tom, že musí počkat, až se jejich známost změní v přátelství, byly prostě – bláhové.

Clare toužila okusit rozkoš manželského lože stejně tak jako on.

Garethovi se ulevilo a v duchu zajásal. Teď před ním byla další bitva. Ale on byl zvyklý bojovat o to, co chtěl. A Clare chtěl v každém případě.

Poznal, že její odpor k Nicholasovi ze Seabernu je opravdový. Stále si však nebyl jistý, čemu věřit, pokud šlo o její předchozí

milostné zkušenosti. Ale dívčina kouzelně dychtivá ústa mu prozradila, že ať už se odehrálo mezi ní a Nicholasem cokoli, rozhodně to v ní nezanechalo nechut' k podobným záležitostem.

Možná to byl Raymond de Coleville, kdo ji naučil, kolik vzájemné radosti si mohou muž a žena dát.

Ať už to měl na svědomí jakýkoli muž, Gareth mu za to nebyl nijak vděčný.

„Můj pane.“ Gareth ucítil její hlas na rtech jako tichoučký vzdech. Byla v jeho náruči teplá a měkká. Pomalu ho objala kolem krku. „Asi bychom se ještě neměli takhle líbat, ale přísahám, že se nedokážu ovládnout.“

Její vyznání rozbušilo Garethovi srdce. Silné údery mu připomínaly vzdálenou ozvěnu kopyt válečného oře. Celé jeho tělo prudce zareagovalo na příslib, že by Clare tiše kapitulovala.

Clare je zkušená a dychtivá žena, ne úzkostlivá a nevinná panna, kterou je třeba do postele pomalu připravit.

„Věřte mi, že taky nemám v úmyslu s polibky přestat.“ Gareth jí přejel bříšky palců po rtech. Rozevřená ústa se jí roztřásla. Zrůžovělé, rozzářené tváře měla na dotek teplé. Její oči byly jako neproniknutelné smaragdy skrývající tajemství ženské vášně, která čeká, až ji někdo objeví.

Jestliže to nebyl Nicholas, kdo naučil Clare umění lásky, pomyslel si Gareth, pak to byl pravděpodobně Raymond de Coleville, ten ideál rytířskosti. Aby ho čert vzal!

Který z nich to byl? dumal podrážděně.

Nebo snad měla oba dva?

V ten okamžik měl Gareth chuť předvést oběma neznámým rivalům svůj obávaný meč.

Poté co poznal Nicholase, Gareth usoudil, že je to záhadný Raymond de Coleville, který by ho měl hlavně znepokojovat.

Opět další výzva pro Ďábelského psa z Wyckmeru, pomyslel si. Nikdy nepatřil k mužům, kteří před výzvou uhýbají.

Znovu ji vášnivě políbil, protože věděl, že nemá právo Clare vyčítat, že ležela v náruči jiného muže. Ani on už, koneckonců, není paní, napadlo Garetha. A byl to pro něj, pro bastarda, velice výhodný obchod: za dámu v jejím postavení to není velká cena.

Clare je zdravá mladá žena kolem třiaadvaceti, která žila většinu svého života sama a starala se o své panství.

Je to navíc velice zvědavá a inteligentní žena, která nikdy neměla v úmyslu se vdát. Takovéto ženy se obvykle nebrání ochutnat zakázané ovoce, když se jim naskytne příležitost v podobě mladého, pohledného rytíře.

Gareth věděl, že ho podobné myšlenky co nejdřív přivedou k šílenství. Napadlo ho, že nikdy předtím ostrou bolest žárlivosti nepocítil.

Žárlivosti?

Ta myšlenka ho vrátila zpět do skutečnosti.

Odrhl od ní rty a uchopil její tvář do rukou. Dívala se na něj a oči jí zářily, plné údivu.

„Co se stalo, stalo se,“ zavrčel Gareth.

„Nerozumím, můj pane.“

„Na tom nezáleží. Od této noci jste moje. Jste má žena, budoucí matka mých dětí. Přísahám, že se mnou zapomenete na Nicholase, Raymonda de Coleville a vůbec všechny muže, které jste znala přede mnou.“

Zamračila se, ve tváři tázavý výraz. „Ale proč bych měla zapomenout na Nicholase nebo na Raymonda? Jeden je soused a ten druhý můj přítel.“

„To stačí. Dneska večer už nechci ani o jednom z nich slyšet.“ Gareth si zajistil ticho dalším polibkem.

Zamumlala cosi nesrozumitelného, co velice připomínalo protest nebo přinejmenším pokus pustit se do vášnivé hádky. Gareth neměl chuť ji poslouchat. Rozevřel jí rty a vklouzl jí jazykem do úst.

Clare ze sebe vydala další udivený, poněkud přidušený zvuk. Potom ho ještě pevněji objala kolem krku a vyšla mu jazykem vstříc.

Gareth se divoce nadechl, uchopil ji do náruče a hodil ji na postel. Touha ponořit se do ní ho téměř zbavovala rozumu. Těžce dopadl na bílé povlečení a natáhl se po Clare.

„Můj pane.“

„Pst.“ Přehodil jí nohu přes stehno, a protože si uvědomoval, jak je těžký a ona drobná, než se nad ní sklonil, opřel se o ruce. „Promluvíme si později. Teď vás chci jen líbat.“

„Ach.“ Z očí jí zmizela nejistota a obavy. Konečkem prstu mu přejela po tváři. „No, myslím, že trocha líbání nikomu neublíží, že?“

„V žádném případě. A i kdyby, pochybuju, že by mě to dneska večer dokázalo odradit.“

Vzrušeně si prohlížel její tmavé vlasy, které se jí rozprostíraly po paličkovaném polštáři zdobeném bylinkami. Pomalu do nich zabořil dlaň a omotal si hedvábné pramínky kolem prstů. Zvedl vlasy k nosu a zhluboka se nadechl. „Voníte jako květiny, stejně jako všechno ostatní na ostrově.“

„Doufám, že si na to zvyknete, můj pane.“

„Baže.“ Sklonil hlavu, aby se dotkl elegantní linie jejího hrdla. „Taky doufám.“

Odhrnul jí cíp županu a s hlubokým potěšením naslouchal, jak rychle oddychuje. Sklouzl jí rty na vzedmutá ňadra, která měla v bílé noční košili částečně odhalená.

„Můj pane –“

„Jmenuju se Gareth.“ Byla úžasně měkoučká. Pleť měla jemnější než drahocenné hedvábí, které jí přivezl jako svatební dar.

„Garethe,“ zašeptala téměř neslyšně. „Říkal jste, že mě chcete jen líbat.“

„Baže. Všude.“ Hebká, dokonalá oblínka malého ňadra byl ten nejdráždivější pohled, který se kdy Garethovi naskytl. Toužil se podívat na bradavku, která byla stále ještě ukrytá pod elegantně vyšívaným živůtkem. Obrys malého, zralého poupěte byl dokonale hladký. Přejel po něm prstem a vychutnával jeho tvar.

„Garethe.“ Clare při tom pohlazení ztuhla. Dívala se na něj, oči doširoka rozevřené. Chytila ho za ramena, jako by ho chtěla odstrčit. „Pane, nemyslím, že je to dobrý nápad. Říkal jste, že polibky nikomu neublíží, a já souhlasila. Ale tohle je příliš.“

„Chcete se líbat, má paní?“ Zručně jí rozvázal šněrování na přední části košile. „Tak vás tedy budu líbat. Dostanete sto polibků. Tisíc.“

„Garethe.“ Neúspěšně zápasila s jeho velkýma rukama. „Nemyslím, že –“

„Baže, madam. Přestaňte přemýšlet. Alespoň dnes v noci. Dábel dobře ví, že nemůžu přestat.“

Její růžové bradavky vypadaly dokonce ještě lákavěji, než si představoval, a to měl úžasnou představivost. Dvorce, které zdobily malá ňadra, byly svraštělé a pevné, plné příslibů. Gareth políbil jednu bradavku a něžně ji vtáhl mezi zuby.

Clare tiše vykřikla. Zabořila mu prsty do zad. „U loktu svatě Hermíny, můj pane. Tomuhle vy říkáte polibek?“

„Baže. I když to spíš připomíná pití nektaru z medu a mandlí.“

„Mluvíte –“ Zdálo se, že Clare nechtějí ta slova z úst. Křečovitě se k němu přimknula. „Mluvíte pravdu, pane?“

„Naprostou.“

Gareth uvažoval, jestli se Raymond de Coleville obtěžoval laskat jí řadry, když mohl ochutnat mnohem rozkošnější pamlsky, které nabízela. Pak ho napadlo, že jeho sokové, když Clare sváděli, nepochybně jednali ve spěchu.

Nicholas se ji snažil přinutit ke sňatku.

Raymondovo jednání bylo mnohem nebezpečnější. Bezpochyby tehdy již velice dobře věděl, že ji nehodlá požádat o ruku. Možná proto, aby vše proběhlo rychle a tajně, se k ní choval lhotejně a nešikovně.

Gareth políbil údolí mezi jejími řadry a dospěl k názoru, že je velice výhodné být manželem. Může všechen čas věnovat svádění své ženy v soukromí manželského lože.

Políbil ji ještě níž, a zatímco se pomalu blížil ke svému cíli, rozhalil jí noční košilku. Pach jejího vzrušení, omamnější než růže a levandule v parfému, kterým voněla, ho strhl dolů. Clare mu vyšla vstříc, a to vědomí v něm probudilo další vlnu touhy.

„Pane. Můj pane. Garethe.“ Clare pevně zavřela oči a prohnula se směrem k němu. „Už mě nesmíte líbat. Bojím se, že se přestávám ovládat.“

„Stejně jako já.“ Gareth zvedl hlavu, aby pohlédl do její zrůžovělé tváře. Zatímco si ji pozorně prohlížel, vklouzl jí rukou pod okraj košilky.

Vytřeštila na něj oči. Okamžitě zavrtěla hlavou v gestu, které mohlo znamenat cokoli. „Prosím.“

„Baže. Udělám vše, abych vás potěšil. Za chvíli si ani na jednoho z nich nevzpomenete.“ Sklonil se a políbil ji, zatímco rukou jí přešel po vnitřní straně stehna.

„Zapomenu na koho? Já... ach, Garethe, nemyslím, že je to moudré. Jde mi o vás, můj pane.“

Gareth netušil, o čem to mluví, a nehodlal se na to ptát. V tu chvíli měl plnou hlavu jiných věcí. Přitiskl ruku na teplý, vlhký otvor mezi jejími stehny.

Clare při tomto doteku strnula. Znovu zavřela oči a zdálo se, že na několik vteřin přestala dýchat. Uvědomil si, že mu zatíná krátké

nehty do ramen s takovou silou, že mu tam po nich zůstanou ráno stopy. Ta představa ho potěšila.

Jemně, něžně, pomalu do ní pronikl. Rozevřel měkké, medové maso, jako by otevíral listy bujné, křehké květiny, až konečně našel skrytý poklad, který hledal. Clare zasténala, když se prsty dotkl klitorisu, prosyceného její vlastní vláhou.

Velice jemně ho začal hladit, třít, tisknout a mnout.

Clare už zřejmě nedokázala dál protestovat. Gareth věděl, že je nyní beznadějně pohlcená rozkoší, kterou jí poskytl. Chvěla se, svíjela a tiskla k jeho tělu. Vědomí, že reaguje na jeho doteky s takovou vášní, ho uspokojovalo víc než cokoli předtím.

Byla tak očarovaná smyslným kouzlem, které utkal, že si ani nevšimla, když opět sklonil hlavu, aby políbil napjaté poupátko, které vzrušením trčelo kolmo vzhůru.

Poznal okamžik, kdy si konečně uvědomila, co se s ní děje.

Křečovitě se stáhla, jako by do ní udeřil blesk.

Gareth by mohl přísahat, že viděl jiskry.

Rty se jí rozevřely a vyšel z nich vysoký, ohromený výkřik úžasu. Tento projev ženského objevu a bezmezného překvapení utichl ihned poté, co se ozval, ale potvrdil to, co si Gareth začal postupně myslet. Ať už Clare zažila v náručí svých předchozích milenců cokoli, nikdy nedošla k vrcholu.

Její reakce byla silnější, než se odvážil doufat. Svíjela se v křečích rozkoše. A stejně tak Gareth. Nadzvedla se, otevřela a nabídla se mu. Clare, to tajemné, kouzelné stvoření, ho omámilo. Byl do slova a do písmene očarován jejím rychlým, prudkým vyvrcholením.

Zmítala se jako stéblo trávy ve větru.

Gareth téměř dospěl k vyvrcholení taky, jak se v něm šířilo opojné uspokojení. Do zítřejšího rána budou pro Clare jak Nicholas, tak Raymonde de Coleville jen vzdálenou vzpomínkou.

„Garethe, Garethe.“ Clare lapala po dechu. „Co jste to udělal? Co jste to udělal?“

„Nic, co by se nedalo do rána ještě mnohokrát, mnohokrát zopakovat.“

Čekal, až se zklidní. Když konečně její vzrušení opadlo, natáhl se po celé délce jejího křehkého těla a znovu se opřel o lokty. Zadíval se na její ohromený obličej. Usmál se. Zírala na něj, zřejmě šokovaná intenzitou toho, co právě zažila. Hra citů v jejích očích

byla nádherná. Zmatek, úžas, udivená radost, zvědavost a ženská hloubavost, to vše se mísilo dohromady a vysvětlovalo její mlčení.

Bylo to poprvé, co ji Gareth viděl zbavenou řeči.

Úsměv na jeho tváři byl plný pochopení.

Kdyby se v tu chvíli necítil tak nepříjemně, Gareth by se byl rozesmál. Mužství měl tvrdé a pevné jako ocel svého obávaného meče, ale ani zdaleka nebylo tak chladné jako jeho ostří. Právě naopak, pomyslel si Gareth. Celé tělo měl jako v ohni a existoval jen jediný způsob, jak uhasit plameny, které mu tu noc spalovaly třísla.

Posadil se zády ke Clare a začal se svlékat. Když si rozepínal pásek, zděšeně si uvědomil, že se mu naléhavou touhou třesou ruce. Odhodil těžký kožený pás stranou.

„Vy jste cítil... vy jste cítil totéž, co jsem cítila já?“ zeptala se Clare. Znělo to slabě a skoro neslyšně. „Ještě ne. V každém případě jsem to měl na krajíčku, ale podařilo se mi ovládnout, abych svým semenem nepotřísnil vaše jemná bílá prostěradla. Chtěl jsem si ho totiž nechat pro vás, madam.“

Gareth ze sebe stáhl svrchní tuniku a odhodil ji stejným směrem jako pásek.

„Chcete tím říct, že jste tyto zvláštní pocity ještě nezažil?“

Opřel si nohu kotníkem o druhé koleno a stáhl si koženou botu. „Nemějte strach, madam, až do vaší hedvábné jeskyňky vypustím své sémě, určitě to poznáte.“ Koutek úst se mu opět zvedl vzhůru. „Pokud samozřejmě nebudete v té chvíli příliš zaujatá svou vlastní rozkoší, než abyste si toho všimla.“

Clare se prudce posadila. „U Hermínina posvátného střevíce, manželství je mnohem zmatenější záležitost, než jsem si kdy myslela.“

„Tak to teď společně vyřešíme.“

„Ale to není možné.“

„K sakru.“ Gareth strnul s rukou na druhé botě. Obrátil se a zadíval na Clare. „O čem to mluvíte?“

„Netušila jsem, že ve mně vyvoláte tak silné vzrušení.“ Clare si odhrnula vlasy z očí a úzkostlivě na něj pohlédla. „Nebo že vy sám budete muset čelit takovému pokušení, můj pane.“

„Clare, nevím, jací milenci Nicholas a Coleville byli, ale mohu vám slíbit, že já –“

„Raymond de Coleville nikdy mým milencem nebyl.“ Clare si přitáhla okraje rozvázané noční košile k sobě a vztyčila se uprostřed

zmuchlaných prostěradel na kolena. Oči se jí blýskaly hněvem. „Ani Nicholas ze Seabernu, ačkoli se zdá, že mi to nikdo nevěří. Už mám po krk podezírání, že nejsem panna.“

Gareth se natáhl a dotkl se její ruky. „Uklidněte se, Clare. Není třeba, abyste přede mnou hájila svou nevinnost. Vždyť na tom přece nezáleží.“

„Máte pravdu.“ Zamračeně na něj pohlédla. „Už ode mě o tomto tématu neuslyšíte ani slovo, můj pane.“

„Tak to má být. To rád slyším.“

„Po pravdě řečeno to, jestli jsem panna, nebo ne, není podstatné.“

„Baže. Co se stalo, stalo se.“

„Jenom doufám,“ pokračovala Clare trochu příliš sladce, „že jsem přišla do této postele přinejmenším stejně čistá a nevinná jako vy.“

Gareth se ušklíbl. „Samozřejmě.“

„Žádný muž přece nemůže po své nevěstě žádat víc než tohle.“

Gareth ohromeně cítil, že se mu do obličeje vehnala horká vlna krve. Opožděně ho napadlo, že si z něho dělá legraci. Zamračeně se na ni podíval. „Možná bychom mohli změnit téma hovoru, madam.“

„Baže, máte pravdu, pane.“ Její výraz se uvolnil. Natáhla ruku a lehce se dotkla jeho paže. „Abychom si to ujasnili, na naší oboustranné nevinosti nebo zneuctění právě teď nezáleží, nebo snad ano?“

„Ne.“ Garetha nenapadlo, co jiného by mohl říct. Nechtěl se už o ničem bavit. Toužil jediné po tom, aby se mohl konečně pomilovat se svou manželkou. Žádá toho snad příliš? pomyslel si zachmuřeně.

„Je důležité,“ pokračovala Clare odměřeně, „že jsem se právě dozvěděla, s jak silnou fyzickou touhou se musí potýkat muž vašeho temperamentu, pane.“

Gareth ji pozorně sledoval. „Mého temperamentu?“

„Je víc než zřejmé, že jste muž velkých vášní.“

„Je víc než zřejmé, že jste žena, která velké vášně vyvolává, madam.“

„Jsem si dobře vědoma, že mám na této záležitosti jistý podíl,“ ujistila ho.

„Skvělé. Pak jsme si tedy všechno vyjasnili.“ Odhodil druhou botu na podlahu a vstal, aby si sundal spodní tuniku.

Clare se přemítavě zamračila. „Je jasné, že se musíme pokusit, abychom tu nesmírně výbušnou sílu ovládli, dřív než nad vámi získá převahu, můj pane.“

Gareth si právě přetahoval tuniku přes hlavu. Zarazil se, zaváhal, aby napočítal do tří, a pak ji opět pomalu spustil dolů. Šedivá tunika mu sklouzla zpátky po těle.

„Co jste říkala?“ zeptal se velice tiše.

Její starostlivý výraz ještě zvážněl. „Povídala jsem, že musíme vynaložit nesmírnou obezřetnost, jestli vás máme ochránit, můj pane.“

„Ochránit mě od čeho?“ vybuchl, nyní již netrpělivě.

Oči se jí rozšířily, ale vypadala spíš překvapeně než ustrašeně. „Vy křičíte.“

„Ne, madam,“ ucedil skrz zuby. „Ještě ne. Ale možná brzy začnu. Velice brzy.“

Vzdychla. „To je samozřejmě jen další důkaz.“

„Důkaz čeho?“

„Prudkosti vašich citů.“ S něžným pochopením se na něj usmála. „Je zřejmé, že kvůli své vášnivě povaze jste málem zapomněl na naši dohodu.“

„Dohodu?“

„Baže. Jako vaše manželka a ve jménu našeho sílícího přátelství vám musím pomoci, abyste tomu velkému pokušení dokázal odolat. Koneckonců, v sázce je vaše čest.“

Gareth přemítal, jestli ztratil kontrolu nad tím, kolik pohárů vína během dlouhé hostiny vypil. Nikdy nedopustil, aby se opil. Skutečně, necítí se opilý, pomyslel si, ale rozum mu začíná vynechávat.

„Pokoušíte se mi naznačit, že když se s vámi dnes večer pomiluju, vystavuji jaksi svou čest riziku?“ zeptal se s velice pečlivou výslovností.

„Vím, jak by vás rozrušilo, kdybyste se zítra ráno probudil svědomím, že jste své vášni dovolil, aby si vás zotročila, a vy tak zapomněl na naši dohodu.“

„U všech čertů, madam. Nevěřím vlastním uším. Zapomeňte na tu ztracenou dohodu. Žádná nebyla.“

Upřeně ho pozorovala. „Ale byla, pane. Domluvili jsme se, že než naplníme naše manželství, staneme se přáteli.“

„Ne, na tom jsme se nedohodli.“ Pečlivě vyslovil každé slovo. „Vy jste mi váš bláznivý nápad oznámila. Ale nikdy jste se mě neptala, jestli s ním souhlasím. A já s ním, u čerta, taky nikdy nesouhlasil.“

„Přece sám vidíte, že když podlehnete dnes večer své vášni, zničí to naši šanci vytvořit manželství založené na přátelství a důvěře.“

Gareth zaťal zuby a vši silou se snažil ovládnout. „To je ta nejbláznivější věc, jakou jsem kdy slyšel.“

„To jste včera nefíkal.“

„V každém případě jsem si to myslel.“

Zatvářila se sklíčeně. „Vy nechcete, aby mezi námi vznikla důvěra a přátelství?“

„Obojí časem přijde.“ Hledal způsob, jak obrátit její logiku jiným směrem. „Věříte mi, Clare?“

„Baže.“ Vzdychla. „Ale vy nevěříte mně.“

„To není pravda.“

„Myslíte, že bych dovolila jiným mužům, aby se se mnou milovali, a přitom vám tvrdila, že jsem nikdy s žádným jiným nebyla?“

„Já vám zase řekl, že je mi vaše poctivost – nebo zneuctění – úplně lhostejné. Nezajímá mě minulost. Jenom budoucnost.“

„Jsem přesvědčená, že je to od vás velice galantní, pane, ale my nemůžeme mít spokojené manželství, pokud nebude založeno na důvěře.“ Nešťastně se na něj podívala. „A vy mi nevěříte. Přiznejte to. Myslíte si, že jsem vám lhala.“

„Vem to čert, madam, do vašeho panenství mi nic není.“

„Oceňuji, že máte na tuto záležitost tak osvícený názor. Ale to není skutečnou podstatou našeho sporu, že?“

Zabořil si prsty do vlasů. „Mám pocit, jako bych se pohyboval v začarovaném kruhu.“

„Pane, jsem přesvědčená, že pokud máme být v našem manželství oba spokojení, musíme se naučit věřit jeden druhému.“

Spatřil v jejích očích hrdost a bolest a v tu chvíli náhle pochopil, že mu říká pravdu. Žádný jiný muž se jí nikdy nedotkl. Byl blázen, když tomu věřil. Clare by mu v takové věci nikdy nelhala.

Ta žena byla příliš hrdá, příliš vášnivá, příliš odvážná, než aby lhala o čemkoli.

Zaplavila ho vlna spokojenosti. Neměl právo, aby ho potkalo takové štěstí, pomyslel si, ale nepatřil k lidem, kteří se brání proti laskavému osudu, jenž se mu rozhodl darovat nedotčenou ženu.

Pomalu se usmál. „Věřím vám, když tvrdíte, že se s vámi žádný jiný muž nemiloval.“

Dívala se na něj nejistě a ostražitě. „Z vás teď mluví vašeň, můj pane. To vaše touha vás přiměla říct to, co chci slyšet.“

Stále ještě s úsměvem potřásl hlavou. Vzpomněl si, jak nezkušeně reagovala, když ji líbal na intimní místa. „Ne. Zoufale vás chci, ale nejsem takový slaboch, abych byl naprostým otrokem své touhy. Takovou moc, abych kvůli ní lhal, nade mnou nemá. Věřím vám, když mi tvrdíte, že jste nedotčená, Clare.“

Clare sepjala ruce v klíně. „Kéž bych si tím mohla být jistá.“

„Můžete si tím být jistá. Musíte se naučit věřit mi, stejně tak jako já věřím vám.“

„Baže.“ Pochybovačně se na něj podívala.

„Věříte mi, nebo ne?“

„Myslím, že ano.“

„Vy myslíte, že ano?“ Náhle se rozzlobil. „Clare, před chvílkou jste tvrdila, že mi věříte.“

„Dnes večer je všechno tak zmatené, že se v tom nedokážu vyznat, můj pane.“ Omluvně se usmála. „Domnívám se, že by bylo lepší, kdybychom se vrátili k mému původnímu plánu.“

„Původnímu plánu?“

„Baže. Dokud nebudeme oba přesvědčeni, že požíváme plnou a neotřesitelnou důvěru toho druhého, naše manželství zůstane nenaplněno.“

Gareth na okamžik zavřel oči. „Bože, dej mi sílu.“

„Jsem si jistá, že dá, Garethe.“ Clare na něj vrhla vítězoslavný úsměv. „A zatím je pod postelí slamník, na kterém se dnes v noci můžete vyspat.“

Ohromeně sledoval, jak docapkala k okraji postele, naklonila se a zašátrala po podlaze, aby slamník vytáhla. „Co to k sakru děláte?“

Pohlédla na něho skrz dlouhou hřívu vlasů, které jí spadly před obličej. „Vytahuju vám slamník.“

Zaťal zuby. „Budu spát v té zatracené posteli s vámi, madam.“

Zamrkala a pomalu se posadila. „Vy se zlobíte.“

„Zlobím? Proč bych se měl zlobit?“ zeptal se Gareth velice mírně. Otočil se a došel k sedátku u okna.

„Garethe?“

Uchopil do ruky svůj obávaný meč a zamířil zpátky k posteli.

„Můj pane!“ Clare zírala na meč v jeho ruce. Ruka jí zamířila k hrdlu.

Gareth zvedl meč do výšky a potom plochou stranou čepele udeřil do postele. Přímo doprostřed.

Clare sebou viditelně škubla. Potom opatrně otočila hlavu a podívala se na meč. Blýskal se v záři plamenů a rozděloval masivní postel na dvě naprosto stejné poloviny.

„Jestliže si přejete zahájit náš manželský život takhle,“ procedil Gareth mezi zuby, „dobrá. Dnes v noci s námi bude spát můj meč. Bude vás chránit, abych se vás nedotkl.“

„Skutečně si nemyslím, že je nezbytné dávat váš meč mezi nás,“ šeptla Clare.

„Nebojte se, madam, bezpečně se vyspíte na vaší straně postele. Já budu mít pro sebe tuhle půlku.“

„Ale ten slamník –“

„Na tom zatraceném slamníku spát nebudu. Mám právo na svou polovinu postele, madam.“

„Navrhuji tedy, abych na slamníku přespala já.“

„Ne. Budete spát v posteli se mnou, madam. Toužíte, abych vám dokázal své sebeovládání? Dobrá tedy, dokážu vám ho. Ráno mi laskavě sdělte, jestli máte pocit, že mi můžete věřit.“

Clare si skousla ret, ale mlčela.

Gareth ji ignoroval, strhal ze sebe zbylé oblečení a mrštil jím na podlahu. Když spatřila jeho stále ještě vztyčené mužství, unikl jí krátký, přidušený výkřik. Předstíral, že si toho nevšiml, ale věděl, že kdyby již nedospěl k názoru, že je nevinná, její ohromený pohled by mu teď pravdu prozradil.

Za chybný úsudek a špatný odhad situace bude muset zaplatit vysokou cenu. A nemohl za to obviňovat nikoho jiného než sám sebe.

Gareth třemi dlouhými kroky překonal komnatu, aby uhasil oheň. Pak se vrátil zpátky k posteli a s trhnutím spustil závěsy. Potom vklouzl pod pokrývku vedle Clare.

Mezi nimi ležel meč jako ocelová hráz jejich vášni.

Byla hluboká tma. Závěsy svit vyhasínajících uhlíků nepropouštěly. Gareth si složil ruce pod hlavou a zíral do tmy. V tříslech mu bolestivě škubalo. Byl zlostí bez sebe.

Vypadalo to na velice dlouhou noc.

„Garethe?“ Clare měla velice tichý, napjatý hlas, plný úzkosti.

„Baže?“

„Právě mě napadlo, že se vyplnila část Beatricina proroctví.“

„Jakého proroctví?“

„Povídala, že v manželské ložnici vytáhnete svůj meč.“

A vy jste to udělal.“

„Když vezmu v úvahu štěstí, které v poslední době mám, divím se, že jsem o něj náhodou nezakopl a neprořízl si vlastní hrdlo.“

Clare se probudila krátce před rozbřeskem, plna lítosti. Uvědomila si, že je ve velké posteli sama. Nedokázala se zbavit nutkavého přesvědčení, že se v noci nezachovala nejlépe. Obávala se, že ať už byla její původní šance jakákoli, promarnila příležitost k vytvoření vřelého a láskyplného přátelství se svým manželem.

Láska.

To je přesně to, po čem touží, uvěřila si Clare. Toužila milovat a být milována. Podařilo se jí přesvědčit samu sebe, že pevné přátelství mezi ní a jejím manželem by mohlo přerůst v opravdovou lásku, ale včera v noci všechno pokazila.

Dnes ráno se k ní Gareth nebude chovat přátelsky.

Udělala chybu; teď už to věděla. Ale bylo příliš pozdě. Rozzlobila ho a nebylo pochyb, že se kvůli tomu o několik kroků vzdálila od vztahu, který toužila vytvořit.

Do této šlamastyky ji dovedla její umíněnost, pýcha a bezmezná víra ve vlastní rozum. Je to následek toho, že neuposlechla rady starších a moudřejších, než byla sama, pomyslela si smutně. Všichni, počínaje Beatricí a starou chůvou Agnes konče, jí radili, aby o svatební noci splnila svoje povinnosti manželky.

Teď musí začít od začátku. Musí odčinit škodu, kterou způsobil, a musí se pokusit znovu vybudovat to, co včera v noci vědomě rozbila na kusy.

Za závěsy na opačném konci postele uslyšela Clare tichý, šustivý zvuk. Strnula.

„Gareth?“

„Nehodí se, abyste po svatební noci vstávala tak brzy ráno. Ještě spíte, Clare.“

Slyšela, jak se pohybuje po místnosti, a byla zvědavá, jestli se obléká. Když procházel kolem postele, skulinkou v závěsech na okamžik zahlédla jeho nahé tělo. Ten pohled v ní vyvolal příjemné mrazení. Zaplavily ji vzpomínky na včerejší noc a zaplavila ji vlna horkosti.

Myslela si, že touží po štíhlém muži, který má postavu pružnou jako kočka, ne po statném válečném oři. Ale včera v noci, hned poté, co překonala šok z pohledu na Garethovo svlečené tělo, změnila názor. Zjistila, že představa velkého manžela jí vůbec není proti mysli, jak byla původně přesvědčená.

Možná si dělala trochu starosti s jistými částmi jeho těla, ale rozhodně jí ta myšlenka nevadila jako celek.

Velikost způsobuje u muže problémy jen tehdy, jestliže má příliš malý mozek, usoudila Clare nakonec. Pokud je muž obdařen inteligencí a sebeovládáním, což Gareth nepochybně byl, velikost jeho těla nehraje žádnou roli.

Alespoň jedno těžce nabyté poznání.

Clare si vzpomněla na záchvěvy vzrušení, které v ní Gareth vyvolal svými polibky a doteky prstů. Ničím nepřipomínal nemotorného, těžkopádného hrubiána, jako byl Nicholas ze Seabernu. Byl to muž, který se snažil být ke své ženě trpělivý.

Je pravda, že jí Gareth nesliboval nehynoucí lásku ani pro ni neskládal poezii, jako to kdysi dělával Raymond, choval se k ní však upřímně. Nesnažil se ji úmyslně oklamat, jak se o to pokusil rytíř de Coleville.

Za závěsy na druhé straně postele se ozvalo měkké žuchnutí. Clare se zavrtěla a odhrnula pokrývku, aby se mohla posadit a opřít o polštáře. Nemůže se tu přece schovávat celý den.

Natáhla ruku a opatrně zkoumala rozházené lůžkoviny. Slavný, obávaný meč byl pryč. Nepochybně ho uložil zpátky do pochvy.

Clare se při vzpomínce, jak Gareth použil svůj meč, aby rozdělil jejich postel, otřásla. Od tohoto okamžiku si pokaždé, kdy meč uvidí – a to bude s největší pravděpodobností každý den jejího života – vybaví, jak pošetile se o svatební noci chovala.

Věděla, že někteří muži by v situaci, kterou včera v noci navodila, ztratili trpělivost. Někteří by se uchýlili k násilí.

Gareth ne. Je pravda, že zuřil, ale svůj hněv dokázal ovládnout.

Provádala se za muže, který se uměl ovládat stejně dobře jako využívat svou fyzickou sílu.

Clare se zhluboka nadechla. Jednou se mu bude stejně muset podívat do očí a omluvit se. Bylo by lepší, kdyby měla celou záležitost co nejdříve za sebou. Nepatřila k lidem, kteří mají v povaze odkládat své povinnosti nebo sliby.

„Pane, chtěla bych vám říct, že velice lituji toho, co se včera v noci stalo.“

„Já také.“

Přála si, aby mu mohla vidět do obličeje. Jeho hlas zněl tak lhostejně a odměřeně, že nebyla schopná odhadnout, co si myslí. Rozechvěle pokračovala dál: „Uvědomuji si, že jako manželka jsem nesplnila svou povinnost. Vedly mě k tomu jisté důvody, které jsem vám již vysvětlila, ale dnes ráno jsem dospěla k závěru, že jsem se možná chovala poněkud neuváženě a nerozumně.“

„Jinými slovy, zjistila jste, že potěšení, které vyplývá z fyzické přitažlivosti, je zajímavější než duševní uspokojení, které nám přináší důvěra a přátelství.“

„Ach ne, takhle jsem to vůbec nemyslela,“ namítla rychle. „Stále si přeji, aby naše manželství bylo založené na vzájemné důvěře a přátelství. Jenom nejsem teď ráno přesvědčená, jestli jsem včera v noci dostatečně přispěla k jejich posílení.“

Gareth nečekaně odhrnul závěsy stranou. Stál tam a se zamyšleným výrazem v očích ji pozoroval. Clare si všimla, že má na sobě spodní košili, ale že je stále ještě bos. V prstech svíral malý předmět, který nedokázala rozeznat.

„Chcete mi snad naznačit, že jste v průběhu uplynulé noci získala ve svého manžela jistou důvěru?“ zeptal se poněkud neurčitě.

Zaváhala, protože poznala, že se jí vysmívá. To vědomí ji zraňovalo. Tiše a důstojně odpověděla: „Chtěla bych, abychom začali ještě jednou. Jsem připravená být vám řádnou ženou a naplnit naše manželství.“

„To není odpověď na mou otázku.“

„Věřím vám v mnoha ohledech, Gareth.“ Rozmáchlým pohybem ruky se mu pokusila naznačit, že má na mysli komnatu a vůbec všechno za jejími stěnami. „Věřím, že budete toto panství chránit. Věřím, že splníte závazky vůči mému lidu. Jsem přesvědčená, že budete moudrým a šlechetným pánem.“

„To je všechno?“

Slibně se na něj usmála. „Pro začátek se mi toho zdá být dost, pane.“

„Baže. Ale já bych chtěl víc, madam.“ Zkoumal její tvář. „Vidím, že jste o našem manželství trochu přemýšlela.“

„Včera v noci jsem o něm přemýšlela celé hodiny,“ ujistila ho.

„I já jsem strávil notnou dobu tím, že jsem přemítal o naší společné budoucnosti. A také já jsem dospěl k jistému závěru avšak dnešní omluva nemůže toto rozhodnutí nijak ovlivnit.“

Upřeně ho pozorovala. „K jakému závěru jste dospěl?“

„V noci bude mezi námi ležet meč až do té doby, dokud nebudete přesvědčená o tom, že mi ve všech směrech důvěřujete, zejména pak jako manželovi.“

„Ale já vám věřím.“

„Ne, madam, nevěříte. Včera v noci jste mi dala jasně najevo, že pochybujete o tom, zda jsem schopen ovládnout své vášně.“

Clare se začervenala. „Dokázal jste mi, že jsem se mylila, pane.“

„Skutečně?“

„Baže. Omlouvám se vám za svoji hloupost. Byla jsem přesvědčená, že podlehnete své touze a na naši dohodu zapomenete. Nyní vím, že umíte velice dobře ovládat sebe i svoje vášně a že je velmi nepravděpodobné, že byste se jimi někdy nechal unést.“

„Je-li tomu tak, pak nám způsob vašeho logického uvažování bude poněkud komplikovat život. O tom si promluvíme někdy jindy. A protože jste už plně vzhůru, klidně byste mohla vstát a obléknout se.“

„Garethe, myslím, že bychom si o tom měli pohovořit důkladněji.“

„Ne, nemám dnes ráno náladu v tomhle hloupém rozhovoru pokračovat.“

„Vy se stále ještě cítíte uražen tím, jak jsem se včera v noci chovala, že?“

Pobízel ji ven z postele. „Vstaňte, madam. Jak už jsem řekl, promluvíme si o tom jindy.“

Stále ještě váhala. Hlavou jí bleskla zoufalá myšlenka. „Garethe, vy se po včerejší noci cítíte víc než dotčen! Ranila jsem vás, protože jste si myslel, že jste mi poskytl spoustu rozkoše, a já vás přesto odmítla?“

„Mohla byste laskavě vylézt z té zatracené postele, než vás z ní vlastnoručně vynesu?“

Clare na něj zmateně pohlédla. „Proč musím tak rychle vstát z postele?“

Gareth stáhl ústa do úzké čárky a nasadil výraz muže, který je stíhán nepřízní osudu, ale ze všech sil se snaží být trpělivý. „Napadlo mě, že bychom se spolu mohli projít podél útesů.“

Clare se okamžitě rozzářila. „To by bylo báječné. Miluji časné ranní procházky.“

„Teple se oblečte,“ zamumlal. „Mlha se sice zvedla, ale vzduch je ještě chladný.“

„Baže, obléknu.“

Clare se rychle vymotala z pokrývek, oslnivě se na Garetha usmála a odpěchala do oblékárny, která sousedila s ložnicí.

Až na truhly s oblečením a košíky s nitěmi a jehlami, které si tam ukládaly služebné, byla místnost v tuto časnou ranní hodinu prázdná. Clare poslala Bohu krátkou modlitbičku plnou díky za to, že je ještě příliš brzy, aby služebné byly u své práce.

Právě otvírala jednu truhlu, aby si z ní vyndala nějaké teplé šaty, když vtom dostala nápad. Popadla oblečení do náruče a rychle zamířila zpátky do ložnice.

„Gareth, možná že byste se místo procházky raději projel na koni? Velmi se mi líbila naše... U očí svaté Hermíny.“ Šokovaná Clare se rozhořčeně zarazila. „Co to děláte?“

Gareth se jedním kolenem opíral o postel a právě vyprazdňoval obsah malé lahvičky na prostěradla. Vzhlédl. Výraz, který zahlédl v jejích očích, ho musel varovat. „Dělám to ve vašem zájmu, Clare.“

„V mém zájmu?“ Ukázala na postel prstem, který se jí třásl hněvem. „V té lahvičce je kuřecí krev, že?“

„Clare, poslouchejte mě.“

„Poléváte prostěradla kuřecí krví.“

„Baže. Slyšel jsem, že se tak běžně nahrazuje... no, však víte.“

Zkřížila si ruce na prsou a přimhouřila oči. „Velice dobře vím, na co se používá, pane.“

„Clare, služebné, které přijdou vyměnit prostěradla, budou hledat důkazy naší svatební noci. O tom, jestli byla, nebo nebyla na prostěradlech krev, bude dnes odpoledne mluvit celý ostrov. Víte to stejně dobře jako já.“

„Takže vy se hodláte postarat o to, aby vaše mužská pověst zůstala neposkvrněná, není-liž pravda?“

„K čertu. To o vaši pověst si dělám starosti, madam. Nechci, aby se spekulovalo o tom, proč na svatebních prostěradlech nebyly žádné skvrny.“

„Pche! Tomu ani na okamžik nevěřím. Starosti vám dělá vaše pýcha. Nesnesl byste, aby si svět myslel, že jste si uvázal na krk

nevěstu, která se před svatbou odevzdala jinému muži, nebo se snad mýlím?“

„Vy se domníváte, že tu jde o mou pýchu?“ zeptal se nevěřičně.

„Baže, přesně o tom jsem přesvědčená.“

Clare rozzuřeně přeběhla ložnici, sehnula se a vytáhla zpod postele malou truhličku. V té truhličce ukryla všechny lahvičky s kuřecí krví, které před svatební nocí dostala.

Gareth se zamračil, když sledoval, jak otvírá víko truhly. „Co to děláte?“

„Chcete krev na prostěradlech?“ Narovнала se, plné ruce lahviček. „Budete tedy mít krev na prostěradlech, pane. Postarám se, abyste měl tolik krve, kolik si kdy nějaký muž mohl přát.“

Ostražitě ji pozoroval, jak rozzlobeně míří k posteli. „Ach, Clare, možná že vám rozčilení zastřelo zdravý rozum.“

„Ale ne, pane, ujišťuji vás, že i v tuto chvíli mi to myslí naprosto jasně.“ Vrhla na něj přesladký úsměv, vylezla na prostornou postel a uprostřed ní se napřímila. „Vlastně si troufám tvrdit, že moje smysly nikdy nebyly ostřejší a že jsem snad nikdy nevnímala jasněji než nyní.“

Pohlédl na sbírku lahviček, která měla nachystané v náručí. „Tak proč se nemohu zbavit předtuchy, že oba budeme toho, co se v příštím okamžiku chystáte udělat, litovat?“

„To opravdu nevím, pane.“ Clare odzátkovala první lahvičku a zvedla ji do výše. „Pohled'te, pane, nejste jediná osoba, která pochybuje o mém čestném slovu.“

„Nepochybuji o vašem čestném slovu, Clare. Jenom se vás snažím ochránit před pomluvami.“

„Bah! Včera v noci jste nemyslel vážně ani jediné slovo o tom, že byste mi věřil. Zajisté vás potěší, když budete vědět, v jak vynikající společnosti se nacházíte. Tady je krev, kterou mě taktně zásobila vědma Beatrice.“

Clare obrátila lahvičku dnem vzhůru a vylila její obsah na prostěradlo. Stará kuřecí krev, hustá a sražená po téměř dvoudenním skladování, udělala přímo uprostřed bělostného povlečení ošklivou hnědočervenou skvrnu. Úplně překryla několik diskrétních červených kapiček, kterými postel z kropil Gareth.

Gareth chvíli studoval nepřehlédnutelný cákanec a pak se se zvědavě zdvořilým výrazem podíval na Clare. „Skončila jste?“

„Vůbec ne. To je teprve začátek, pane.“ Clare vytáhla další lahvičku a podržela ji Garethovi před očima. „A zde máme kuřecí krev, kterou mi laskavě věnovala převorka Margaret. Určitě je z naprosto nevinného kuřátka. Pravděpodobně z kuřecí panny.“

Clare obřadně obrátila dnem vzhůru i druhou lahvičku. Tmavě červená krev se rozlila po posteli a vytvořila na bílém podkladu další ohavný flek.

Gareth si zkrřížil ruce na prsou a jedním ramenem se opřel o sloupek postele. „Od mé věrné přítelkyně Joanny.“ Clare vyprázdnila další lahvičku. „Od mé oddané služebné Eunice.“ Ušklíbla se a otevřela novou nádobku. Krev vyšplíchla na prostěradlo.

„A v neposlední řadě příspěvek od mé staré chůvy Agnes.“

Rozběsněná Clare byla vztekem bez sebe, když vítězoslavně obrátila dnem vzhůru poslední lahvičku a vylila krev na postel. Potom vrhla na Garetha vyzývavý, triumfální pohled. „Stačí vám tohle množství krve, abyste si uchoval svou čest, pane?“

Gareth pozoroval obrovskou a poněkud hrůzostrašnou kaluž husté krve, která se pomalu vsakovala do ložního prádla. „Nejsem si zcela jist, madam, čeho jste tím chtěla dosáhnout, ale jedno je jasné. Každý, kdo uvidí tuto postel, okamžitě přestane věřit, že jsem se večera v noci miloval s pannou.“

„A co si tedy pomyslí, pane?“

„Že jsem ji obětoval.“

„Panebože.“ Clare zírala na nechutnou spoušť, kterou způsobila. Realita ji náhle zasáhla jako blesk z čistého nebe. Zůstala zaraženě stát uprostřed postele, zvedla oči ke Garethovi a bezmocně mu zírala do tváře.

Mírně se usmál.

„U neposkvrněného panenství svaté Hermíny,“ zašeptala Clare. „Co jsem to provedla?“

Garethovi se v křišťálově šedých očích zablýsklo potlačovaným smíchem.

„To vůbec není k smíchu, pane. To je katastrofa. Jak jen tu obrovskou spoustu krve vysvětlím?“

Garethův úsměv se změnil v posměšek.

„Garethe, tak mi nějak pomozte. Já vás varuju –“

Začal se potichu smát.

Clare se opět rozzuřila, popadla jeden z polštářů provoněných bylinkami a hodila jej po Garethovi. Zasáhl ho do prsou. Zvedla druhý polštář.

Gareth v sobě přestal dusit smích a zcela hrdla se hlasitě rozchechtal. Z hloubi prsou se mu vydral hlasný chechtot a tryskal na povrch s nevázanou bujarostí jako vodopád.

Clare si přitiskla polštář na prsa a překvapeně si ho měřila. Uvědomila si, že je to poprvé, kdy slyší, jak se Gareth směje.

Ten nádherný zvuk se odrážel od kamenných zdí a rozléhal se po pokoji jako ozvěna. Gareth spustil paže, jednou rukou se chytil sloupku postele a svíjel se smíchy.

Clare naklonila hlavu k jedné straně a s rostoucím úžasem ho sledovala. „Gareth? Není vám něco?“

Jeho veselí ještě vzrostlo a široká ramena se mu otřásala neovladatelným smíchem.

Clare nakrčila nos. „To vůbec není taková legrace, pane.“

Zachvátil ho další výbuch smíchu.

„Psst!“ Clare nervózně pohlédla ke dveřím. „Někdo vás uslyší, pane.“

Gareth se opřel předloktím o postelový sloupek a bezmocně zavyl.

Clare si nemohla pomoci, ale začala se také usmívat. Pohled na Garetha, otřásajícího se smíchy, jí z nějakého neznámého důvodu přinášel zvláštní uspokojení.

„Těší mě, že to považujete za záminku k nezměrnému veselí, pane,“ řekla. „Pochybuji však, že to některému z těch statečných kuřátek, která zemřela, aby zachránila mou čest, připadalo stejně zábavné jako vám.“

„Ne.“ Gareth zvedl hlavu a podíval se na ni. Neúspěšně se pokusil ovládnout další výbuch smíchu. „O tom také pochybuju. Možná že kdyby ta kuřata jako já viděla, jaké teď máte zajímavé dilema, chápala by mě mnohem lépe. Na mou věru, madam, ta ubohá kuřata by jistě měla pocít zadostiučinění.“

Clare záupněla. „Co mám teď dělat? To je zapeklitá situace. Každý o tom bude klevetit. Pravděpodobně to nedokážu vysvětlit. Co si lidé pomyslí?“

„Že vládkyně ostrova Touha má v posteli velice exotické choutky.“

Clare se na něj zamračila. „Ráda bych vám připomněla, pane, že se vás to týká stejně jako mě.“

„Baže.“

„Možná si všichni budou myslet, že jste mi včera v noci provedl něco strašného. Klidně vás z toho mohou obvinít.“

„O tom pochybuju. Myslím, že každá služebná, která přijde převléknout tuhle postel, okamžitě pozná, že má před sebou záplavu kuřecí krve. Stačí se jen podívat.“

Clare vzdychla. „Každému dojde, že jsem se pokoušela vzbudit dojem, že jsem byla panna, ale nepovedlo se mi to, že?“

„Pokud jde o tyto záležitosti, stejně jako o další věci v životě, musíte jednat rozvážně a s vnitřní kázní, jestli chcete uspět.“

Clare se svezla na bobek k okraji postele. Posadila se na paty, loktem se opřela o koleno a podepřela si bradu dlaní. Zamračeně zkoumala spoušť, kterou na posteli vytvořila.

„Budu vypadat jako naprostý blázen, vidíte?“ chtěla vědět.

Gareth se přestal smát a ušklíbl se. V očích mu však stále jiskřilo. „Baže, madam. Tato záležitost se s největší pravděpodobností stane na několik příštích měsíců podnětným tématem k rozhovorům našeho lidu. Možná i na několik příštích let.“

„U neposkvrněného –“

Gareth zvedl ruku. „Ne, jen ne panenství svaté Hermíny, prosím vás. Všechno, jen tohle ne.“

„U jejího neposkvrněného čela.“ Clare si povzddechla. „Tohle je nejvíce ponižující okamžik v mém životě.“

„Ne, madam. Předpokládám, že ten okamžik nastane, až budete dnes večer při jídle čelit síni plné lidí.“

Clare se při té představě otrásla. „Co budeme dělat?“

Gareth zvedl jedno obočí. „My?“

„Můžete za to vy, pane,“ zamumlala Clare. „Za všechno. Kdybych kvůli vám neztratila trpělivost, nikdy by se to nestalo.“

„Možná přišel čas,“ prohlásil Gareth s překvapivou něžností, „abych vám začal dokazovat, jak úžasný budu manžel.“

Clare zvedla bradu z dlaně. „Co tím míníte? Co hodláte dělat?“

„Pokusím se vytvořit ještě jinou iluzi než vy.“ Gareth prošel chodbičkou vedoucí do oblékárny. „Omluvte mě na okamžik. Hned se vrátím.“

„Co tam děláte?“ volala Clare.

„Trpělivost, madam, trpělivost. Ááá, to je ono. Tenhle hadr bude docela dobře stačit.“

Clare neklidně sledovala, jak se Gareth vrací z vedlejší místnosti a drží v ruce velký kus látky. Zamířil přímo k posteli.

„Nejprve vysuším tu spoustu krve,“ poznamenal a hned se pustil se starým hadrem do práce.

„Tak.“ Když Gareth splnil první úkol, zmuchlal nasáklou látku do kuličky. „Snad ty krvavé skvrny, co na prostěradle zůstaly, nevypadají – alespoň na první pohled – jako zbytky po několika zabitých kuřatech. Teď je to jednoduše načervenalý flek, který mohla způsobit lidská krev.“

„Myslíte?“ zapochybovala Clare. „Domnívala jsem se, že by tu měla být jen malá skvrna. Tahle je obrovská.“

„Baže, je.“ Gareth otevřel truhlu, ve které měl uložené osobní věci, vytáhl plátěný pytel a vhodil do něj vlhkou zmuchlanou látku. „Tohoto důkazu se zbavíme, až půjdeme na procházku k útesům.“

„To je výborný nápad.“ Clare na chvíli pookřála, ale pak ji znovu přepadla stůsněnost. „Co s tou obrovskou skvrnou na prostěradle provedeme dál?“

„S největší pravděpodobností se o ní bude všude mluvit.“ Gareth pečlivě prohledával truhlu. „Pokud to náležitě nevysvětlíme, lidé pravděpodobně dojdou k závěru, že jsem se kvám choval brutálně a bezohledně.“

„Nepřipustím, aby si o vás něco podobného mysleli, pane. To by nebylo spravedlivé.“

„Děkuji. Oceňuji, že vám záleží na mém dobrém jméně.“

„To je v pořádku. Jak tedy ten problém vyřešíme?“

Gareth se napřímil. V ruce držel malou dýku, která vypadala mimořádně nebezpečně. „Madam, navrhuji, abychom pro skvrnu na svatebním prostěradle, která byla očividně způsobena velkým množstvím krve, našli jiné vysvětlení.“

Clare s hrůzou zírala na dýku. Vzpomněla si na proroctví vědmy Beatrice. Poteče krev. „Nerozumím vám.“

„Brzy porozumíte.“ Gareth přešel ke krbu a prohrábl oheň z předchozího večera. „Jednou jsem četl pojednání od jakéhosi arabského lékaře. Tvrdil, že než se dýka použije k zákroku na lidském těle, má se její čepel pořádně nahnát nad ohněm.“

„Gareth.“ Clare vyděšeně vyskočila na nohy. „Ne, to nesmíte.“

„Uklidněte se, madam. Vás to nebude ani trochu bolet.“

„Nedovolím vám udělat něco takového.“ Clare přeletěla ložnici, aby ho zastavila.

Bylo však už příliš pozdě. Gareth vmžiku vytáhl dýku z plamenů a špičkou si rychlým, čistým tahem přešel po paži.

Clare si vyděšeně zakryla rukou ústa a sledovala potůček krve, který mu vytékal z nehluboké rány. „U všech zubů svaté Hermíny!“

Gareth zvedl oči od svého uměleckého díla. „Nemusíte se tvářit tak vyděšeně, Clare. Je to jen malé škrábnutí. Už jsem měl mnohem horší, na mou duši.“

„Ach Garethe.“

„Pomohlo by mi, kdybyste šla do oblékárny a přinesla čistý kus plátna, který bych mohl použít jako obvaz.“

„Ach Garethe,“ opakovala Clare zdrceně.

„Mohla byste si prosím pospíšet, nebo bude krev nejen na prostěradle, ale i na dalších věcech.“

Clare se probírala z šoku, který ji zcela ochromil. Jako vítr se rozběhla do oblékárny. V jedné truhle našla, co potřebovala, a spěchala zpátky do ložnice.

„Jak jste to jen mohl udělat?“ zlobila se a otírala mu krev z paže. „Co řeknete lidem?“

Gareth pokrčil rameny. „Že jsem měl malou nehodu s dýkou.“

Nedůvěřivě se na něj podívala. „Myslíte, že tomu někdo uvěří?“

„Uvěří, když jim oba budeme vyprávět tu samou historku.“ Gareth na ni významně pohlédl. „Musíte mi dát své slovo, že se nebudete snažit tu povídačku přikrášlovat nebo nějak obměňovat. A co je nejdůležitější, nesmíte se nechat strhnout návalem upřímnosti a přiznat pravdu. Necháte všechno na mně. Je to jasné?“

Slyšela z jeho hlasu mírný, ale neoblomný tón a bez velkého přemýšlení souhlasila. „Baže, pane.“

„Výborně.“

„To je strašné,“ šeptala a dál mu ošetřovala ránu. „Kvůli mně jste neměl nic takového dělat.“

„To nic není.“

„Ne, je to až příliš.“ Clare potřela nevelkou ránu hojivou bylinkovou masťou. „Přísahám, že je to ten nejšlechetnější, nejgalantnější a nejudatnější čin, který kvůli mně někdo vykonal.“

Gareth stáhl ústa do ironického úsměvu a sledoval, jak mu ošetřuje paži. „Jako váš pán a manžel jsem rád, že vám mohu být k službám, madam.“

„Jste příliš šlechetný, pane.“ Clare mu opatrně ovázala ránu pruhem čistého plátna. „Jsem nadosmrti vaší dlužnicí. Jak vám mohu vaše laskavé gesto oplatit?“

„Určitě něco vymyslím,“ ujistil ji Gareth.

10

Ulrich si zkoumavě prohlížel bílý plátěný obvaz, který Garethovi vykukoval z rukávu šedivé tuniky. „Taková dýka je nebezpečná věc.“

„Baže.“ Gareth položil ruce na stůl a předklonil se, aby mohl prostudovat plán ostrova, který měl rozložený před sebou. „Na tom nákresu jsi odvedl skvělou práci, Ulrichu.“

„Děkuji, pane.“ Ulrich se koutkem úst usmál. „Nakreslil jsem ho poněkud ve spěchu; podle poznámek, které jsem si udělal během posledních tří dnů. Jak se budu s ostrovem blíže seznamovat, postupně tu mapu vylepším.“

„To mě těší. Mapa se bude hodit, až se budeme zabývat obranou ostrova.“

„Podle řečí, které dnes ráno kolovaly po hradě, soudím, že by možná bylo moudré, abyste raději chystal obranu proti své nevěště.“

Gareth vzhlédl od mapy namalované na pergamenovém papíře. „Byla to nehoda, Ulrichu.“

„Baže. Když říkáte.“

„Bavil jsem svou ženu tím, že jsem jí předváděl nějaké triky s dýkou. Ta zatracená věcička se mi vysmekla.“

„Triky s dýkou.“ Ulrich vypadal zamyšleně. „V manželské posteli.“

„Baže.“

„Nehody se stávají.“

„Baže.“

„Je žonglování s dýkou v posteli nějaký zdejší obyčej, pane?“ zeptal se Ulrich zdvořile.

„Je to obyčej muže, který vypil příliš mnoho vína.“

„Ještě nikdy jsem vás neviděl vypít tolik vína, aby vás to vedlo k neopatrnému zacházení s dýkou.“

„Ani jsi mě nikdy neviděl ženit se.“

„Baže, to je pravda.“

„Všechno se musí někdy zkusit poprvé, Ulrichu.“

„To by možná vysvětlovalo smích, který se prý brzy ráno ozýval z vaší společné ložnice.“

„Smích?“ Gareth vrhl na svého přítele tázavý pohled.

„Mužský smích. Alespoň takové řeči tu kolovaly. Zcela jasné výbuchy smíchu. Natolik hlasité, aby je zaslechlo několik služebných, které procházely chodbou kolem vaší ložnice.“

Gareth pokrčil rameny. „Domácí služebnictvo má vždycky sklony k šíření klepů.“ Vrátil se zpátky k mapě.

„Vy samozřejmě o žádném smíchu nevíte,“ nedal se odbýt Ulrich.

„Ne.“

„Není o vás známo, že byste se někdy něčemu v životě smál.“

Gareth si jeho poznámky nevšímal. „Vypadá to, že ostrov je z větší části přirozeně chráněný vysokými útesy.“

„Baže.“

„Jediné místo, kudy se lodě mohou dostat až k pobřeží, je zřejmě přístav ve vesnici.“

„Baže. Ale tady, na této straně ostrova, jsem si všiml dvou malých zátok, z kterých je vidět přes průliv směrem k Seabernu.“ Ulrich označil ta místa na mapě prstem.

„Mohla by v některé z těch zátok přistát loď?“

Ulrich se letmo podíval na náskres. „Možná že malá rybářská loďka. Ale výstup nahoru na útesy by nebyl jednoduchý. Určitě zde není možné přistát se skupinou jezdců. V tomto směru si nemusíme dělat starosti.“

„Člověk často zakopne a upadne kvůli maličkosti.“

Ulrichovi se pobaveně zablýsklo v očích. „Maličkosti, jako je například dýka?“

„Baže. Jsou na ostrově ještě nějaké jiné zajímavosti?“

„Mladý William je velmi dobrý pozorovatel. Řekl mi, že nedaleko jedné z těch dvou zátok jsou v útesech jakési jeskyně.“

Gareth se zamračil. „Mohli by se v nich ukrýt muži nebo zbraně?“

„Ne. Alespoň ne déle než na pár hodin. William tvrdí, že při přílivu jeskyně zaplaví mořská voda.“

„Dobrá.“ Gareth se znovu zahloubal nad mapou. „Přejdeme k zdejšímu hradu. Ochranná palisáda je stará a slabá a na mnoha místech se bortí. Musí se vyměnit.“

„To snad tolik nespěchá. Až dosud se ostrov nikdy nemusel bránit nájezdům a není příliš pravděpodobné, že by tomu mělo být v dohledné době jinak.“

„Raději budu opatrný.“

„Baže, to jste vždycky. Kromě postele.“

Gareth se zamračil. „Chci, aby byla místo staré zdi postavena nová, kamenná.“

„Na to budeme muset najmout kameníky. Pochybuji, že na ostrově nějací jsou.“

„Můžeme je najmout v Seabernu. Co nejdřív tam pošli jednoho muže, který by se o to postaral.“

„Jak si přejete, pane.“

Gareth se ještě jednou podíval na mapu. „Přírodní pevnost. Dostali jsme se na dobré území, Ulrichu.“ Sroloval pergamen. „Skvělé území.“

„Říká se, že dnes ráno byla v nevěstině posteli podezřele velká krvavá skvrna,“ zamumlal Ulrich. „Mnohem větší, než by se dalo po obvyklé svatební noci očekávat.“

„To způsobilo moje zranění dýkou. Z té zatracené rány teklo krve jako ze způsobilého kuřete.“

Ulrich se usmál. „Garethe, už víc než deset let jsme si blízcí jako bratři. Mně přece můžete říct pravdu.“

„O čem?“

„O vaší malé nehodě s dýkou. Co se ve skutečnosti stalo? Je pravda, že se nevěsta bránila milování s vámi natolik, že se vás pokusila zastavit vaší vlastní dýkou?“

Gareth se zachmuřil. „Tak takové řeči kolují hradem?“

„To je jedna z historek, které se tu vyprávějí.“ Ulrich vytáhl obočí. „Povídají se i jiné věci, ale žádná z nich není tak legrační jako tahle.“

Gareth se pevně a odhodlaně podíval příteli do očí. „Řekl jsem ti pravdu. Byla to nešťastná náhoda.“

„Panebože, Garethe, jsem váš věrný spolubojovník, nezapomněl jste na to? Já vím, jak umíte zacházet se zbraněmi.“

Nečekejte, že uvěřím historce, jak jste se nešťastnou náhodou poranil vlastní dýkou, když jste s ní žongloval v posteli.“

„Sám jsi řekl, že nehody se stávají.“ Gareth se odmlčel. „Zejména v manželské posteli.“

Ulrich potichu zaklel. „No dobrá. Jestli chcete, aby to bylo takhle, ať je po vašem.“

Než Gareth stačil odpovědět, ozvalo se klepání na dveře.

„Dále!“ zvolal.

Těžké dřevěné dveře se pomalu otevřely a v nich se objevily stísněné, ale odhodlané obličej William a Dallana.

„Přeji vám dobrý den, pane,“ pozdravil William. V jedné ruce nesl obrovský masový piroh.

„Dobrý den.“ Garethovi sklouzl pohled k masovému pirožku.

William rychle schoval piroh za zády a nejistě pohlédl na Dallana. Bylo zřejmé, že čeká od staršího druha příkaz nebo alespoň povzbuzení.

Dallan těžce polkl. Po čele mu stékaly krůpěje potu. Nervózně zatínal a rozevíral prsty, ukryté v záhybech tuniky. „Přišli jsme si s vámi promluvit, pane.“ Namířil pohled na Ulricha. „Rádi bychom s vámi hovořili o samotě.“

Gareth Dallana zkoumavě pozoroval. Na pěvci bylo vidět, že je vyčerpán, ale očividně nehodlal uhýbat před konfrontací. Jak mohl Gareth soudit ze svých zkušeností, existovala jen jediná věc, která dokázala takovýmhle způsobem vybičovat křehkou odvalu mladého muže – žena.

„Pokud mě tušení neklame, náš rozhovor se bude týkat lady Clare, že?“ zeptal se mírně.

Dallan několikrát za sebou rychle zamrkal. „Baže, pane.“

William upřeně zíral na Garetha. „Je pravda, že vás včera v noci poranila dýkou, protože jste se jí snažil ublížit, pane?“

Gareth si lehce poklepal srolovaným pergamenem o stehno. „To vám řekla?“

„Ne, pane,“ začal William netrpělivě. „Ona tvrdí –“

„Naše paní tvrdí, že to byla nešťastná náhoda,“ rozzlobeně mu skočil do řeči Dallan. „Prý jste ji bavil důmyslným žonglováním, dýka vám vyklouzla a prořízla vám paži. Ale já tomu nevěřím.“

„A co myslíš, že se stalo?“

„Myslím, že jste ji napadl a ona byla donucena se bránit. Mnohokrát před námi říkala, že nestojí o statné, namyšlené a panovačné rytíře. Tvrdila, že jsou hrubí, nevychovaní a že jim chybí poetická duše.“

Ulrich si jednou rukou zakryl ústa a lehce zakašlal.

Gareth nespouštěl z Dallana oči. „Ty pochybuješ o tom, co vám vaše paní řekla o mém zranění?“

Dallan sevřel ruce v pěst. V zachmuřeném, rozčileném pohledu se mu zračily obavy, ale nenechal se zastrašit. „Myslím, že se bojí vyslovit pravdu, aby nás neznepokojila, pane. To je celá ona – snaží se mě a Williama chránit.“

„Před čím?“ chtěl vědět Gareth.

„Před vámi,“ přispěchal mu na pomoc William. „Podle Dallana tím riskujeme život, když se sem za vámi odvážíme přijít a takto s vámi hovořit. Tvrdil, že se pravděpodobně rozzuříte, ale prý to musíme udělat, abychom lady Clare ochránili.“

Gareth odložil pergamen s mapou. Pak se zezadu opřel o stůl, zkřížil ruce na prsou a chvilku o celé věci tiše přemýšlel. Nikdo se nepohnul. V místnosti panovalo hrobové ticho.

„Nezlobím se,“ prohlásil nakonec.

William si hlasitě oddechl a potom se usmál. „Myslel jsem si, že se nebudete zlobit.“ Pohotově vytáhl masový piroh, který držel za zády, a pořádně se do něho zakousl. „Říkal jsem Dallanovi, že jste včera v noci lady Clare neublížil.“

„Oceňuji, že mi tak důvěřuješ,“ poznamenal Gareth. „Co v tobě vzbudilo onu jistotu, že jsem vaši paní neublížil?“

William rychle spolkl sousto. „Připadalo mi, že jí nic neschází. Má dobrou náladu jako obvykle, a ještě stále je v dílnách, kam chodí každé odpoledne.“

„Skvělý postřeh, Williame,“ pochválil ho Ulrich.

William se nadmul pýchou. „Lady Clare říká, že jsem velmi chytrý.“

„Máš pravdu,“ ozval se Gareth. „Včera večer jsem vaši paní nic neudělal.“ Podíval se na Dallana. „Ale náš pěvec si to očividně nemyslí. Co navrhuješ, Dallane? Chceš mě vyzvat na souboj?“

William vypadal otřeseně. „Na souboj?“ vyjekl.

„Proč ne?“ Gareth pozoroval výraz v Dallanově obličeji.

„To je obvyklý způsob, jak se takovéhle záležitosti, kdy je zpochybněna čest dámy, řeší. Dáváš přednost meči, nebo snad dýkám, Dallane?“

Dallan vypadal, jako kdyby měl každým okamžikem omdlít. „Můj pane, já... Totiž moje paní by mi nikdy nedovo-lila, abych se s vámi utkal.“

„O tom se s Clare nemusíš radit,“ namítl Gareth. „To je přece mužská záležitost.“

„Ach, tedy –“

„Já osobně dávám přednost meči.“ Gareth s lítostí pohlédl na plátěný obvaz na své paži. „Jak vidíš, s dýkou mi to moc nejde. Říká se o mně, že se občas nechtěně zraním.“

Dallan zbledl. „Vysmíváte se mi, pane.“

„Myslíš?“

„Já se s vámi těžko mohu srovnávat,“ vyrazil ze sebe Dallan. „Ihned byste mě v souboji zabil.“

„Na tom, co říkáš, něco je,“ přikývl Gareth. „Tobě to s mečem určitě nejde o moc líp než mně s dýkou. Možná bychom ten nedostatek mohli odstranit.“

Dallan se tvářil jako zajíc, na kterého se právě chystá vrhnout jestřáb. „O čem to mluvíte, pane?“

„Na obranu zdejšího ostrova jsem si s sebou nepřivedl právě početnou družinu mužů,“ začal Gareth. „Ne každý, kdo u mě sloužil, byl ochoten vzdát se výnosného zaměstnání, jakým každopádně pronásledování banditů je, a stát se místo toho zahradníkem. Dokonce i můj panoš Bradford se rozhodl, že mě nebude na ostrov doprovázet.“

„Myslím, že pronásledování banditů je velice vzrušující,“ podotkl přemítavě William.

„Ne, je to práce jako každá jiná, i když připouštím, že v některých ohledech je o něco nebezpečnější než ostatní zaměstnání,“ odpověděl Gareth. „A nepopírám, že když je člověk šikovný, bohatě se mu vyplatí. Ale totéž platí i o výrobě parfémů.“

„Baže.“ William se při porovnávání těchto dvou činností zatvářil pochybovačně.

„Nicméně hospodaření na ostrově mi starosti nedělá,“ pokračoval Gareth. „To je záležitost lady Clare. Mým úkolem je dohlížet na bezpečnost zdejšího území a lidí, kteří tu žijí.“

K řádné obraně je třeba, aby se každý tělesně zdatný muž na ostrově naučil zacházet se zbraněmi.“

„Lady Clare si myslí, že rytíři a vojáci jsou k ničemu,“ namítl William.

„Baže.“ Zdálo se, že se Dallan trochu osmělil. „Lady Clare nemá ráda muže, kteří si vydělávají na živobytí mečem. Tvrdí, že její bratr Edmund zemřel kvůli své hloupé zálibě v turnajích. Podle ní jsou taková klání nesmyslná a muži, kteří je vyhledávají, nemají ani za mák rozumu.“

Ulrich se usmál a vrhl na Dallana s Williamem chápavý pohled. „Vaše paní sice nemá vojáky v lásce, ale poměrně rychle se rozhodla pro manžela, o kterém byla přesvědčená, že dokáže ubránit ostrov i její lid.“

„Neměla na výběr,“ zamumlal Dallan.

Gareth vrhl na Ulricha hořký pohled. Byla to pravda a oba to věděli. Ale z jakéhosi důvodu si Gareth dnes ráno uvědomil, že je mu nepříjemné, když ta slova slyší nahlas.

„Ať už k tomu vedly lady Clare jakékoli důvody,“ podotkl Ulrich, „zdá se, že nakonec přece jen našla pro muže, kteří dobře vládnou zbraní, jisté využití.“

William si ukousl další sousto pirohu. „Moje matka tvrdí, že lady Clare vždy upřednostňuje potřeby svého lidu před ostatními věcmi.“

„Je mi líto, že se lady Clare musí kvůli nám obětovat,“ vzdoroval Dallan. „To není správné.“

„Dost,“ sykl tiše Gareth. „Už se na tom nedá nic změnit. Mým úkolem pouze je, abych si své postavení zasloužil. A přesně to hodlám učinit.“

Dallan se podezřívavě zamračil. „Co tím míníte?“

„Jak jsem řekl, obrana tohoto území bude vyžadovat, aby každý zdatný muž na ostrově prošel řádným výcvikem.“

William stále žvýkal piroh. „Kromě vás a vašich zbrojnošů tady žádní zdatní muži nejsou, pane.“

„Williame, ty vypadáš dostatečně zdatně,“ prohlížel si ho Gareth. „A je ti kolik? Deset let?“

„Baže.“

„Pak je nejvyšší čas, abys začal s rytířským výcvikem. Když já byl v tvém věku, už jsem pravidelně cvičil s kopím a s mečem.“

„Já? Rytíř?“ William se nadechl, pusu plnou masového pirohu, a okamžitě se zakuckal. „Ne, pane. To nejde.“ Znovu se rozkašlal.

Ulrich zamířil k Williamovi a plochou dlaní ho pleskl mezi lopatky. „Budoucí rytíř se musí v první řadě naučit, jak má jíst, aniž by se dusil.“

Williamovi vyhrkly do očí slzy. Ještě chvíli kašlal, ale pak se vzpamatoval a nakonec se mu podařilo sousto spolknout. Několikrát se zhluboka nadechl. „Lady Clare s mojí matkou mi nikdy nedovolí, abych se stal rytířem.“

„Proč ne?“ zeptal se Gareth.

„Jsem moc křehký.“

Dallan se na Garetha nasupeně podíval. „Má pravdu. Ony nikdy mladému Williamovi nedovolí, aby se cvičil v rytířských dovednostech.“

„Ani lady Clare, ani lady Joanna si nemusejí s Williamovým výcvikem dělat starosti. Za podobné záležitosti zodpovídám já.“ Gareth pozoroval Dallana. „A co náš pěvec? Jak daleko je jeho výcvik?“

„Cože?“

„Naučil ses nějakým užitečným dovednostem, než jsi se začal věnovat harfě a skládání vzrušujících balad o mladých rytířích, kteří nasazují svým pánům parohy?“

Zdálo se, že jeho dotaz Dallana hluboce znepokojil. „Můj bývalý pán byl učenec,“ vykotal ze sebe.

„Učenec?“

„Baže.“ Dallan neklidně těkal pohledem ze strany na stranu, jako by hledal místo, kam by se mohl schovat. „Vychovával mě tak, abych mu mohl pomáhat při práci.“

„Byl to zkušený rytíř?“

„Baže, velmi zkušený rytíř. Dokonce se zúčastnil křížáckého tažení. Ale tvrdil, že není třeba, aby mě cvičil v rytířských dovednostech.“

Dallanovi se chvěly rty. „Říkal, že jsem příliš slabý a neduživý na to, abych se něco takového učil.“

„Ty jsi byl vychován v domě učence?“

„Baže.“ Dallan si otřel do rukávu zpocené čelo.

„K tomu učenci tě poslal otec na vychování?“ vyzvídal Gareth.

„Můj otec ani netuší, že existuju.“ Dallan nechal ruku klesnout dolů. „Nevím, jak se jmenuje. Jsem levoboček, pane.“

Gareth se setkal s Dallanovým divokým, zmučeným pohledem a plně chápal hloubku mladíkova strachu i jeho hněv. „Vypadá to, že my dva máme něco společného, pěvče.“

Na Dallanovi bylo znát, že nechce nic podobného slyšet. „Vy alespoň víte, jak se váš otec jmenuje. Thurston z Landry je urozený pán. Já o muži, který mě zplodil, nevím nic, jen to, že to byl rytíř, který jel někam na turnaj. Viděl, že je moje matka sama na poli, znásilnil ji a ona otěhotněla. Ani pro jednoho z nás se už nikdy nevrátil.“

„Nejsi jediný, kdo se narodil z takového nešťastného spojení,“ namítl Gareth. „Musíš se protloukat světem sám, ale alespoň tě může hřát u srdce, že všechno, čeho dosáhneš, je jen a jen tvoje vlastní zásluha. Také možná dospěješ k závěru, že pro levobočka je velmi užitečné, když umí vládnout mečem.“

„Mám v úmyslu se žít jako pěvec nebo možná jako učenec,“ odporoval Dallan. „Nechci se proslavit rozsekáváním lebek a zabíjením jiných mužů v bitvách.“

Gareth zachytil Ulrichův pohled. „Zdá se, že zdejší paní svým nevalným míněním o bojeschopných mužích nakazila celý hrad.“

Ulrichovi přelétl po tváři úsměv, ale hned zase zmizel. „Baže.“

„Musíme se pokusit, jestli bychom nedokázali její názor změnit.“

„Jsem přesvědčený, že najdete způsob, jak se uplatnit,“ řekl Ulrich. „Vždycky to dokážete.“

Gareth obrátil pozornost zpátky k Dallanovi. „To zařídila tvoje matka, aby tě vychovávali v domě toho učence, o kterém ses zmínil?“

Dallan zavrtěl hlavou. V jeho očích se opět objevil uštváný výraz. „Moje matka mě měla ráda. Nikdy by mě neposlala pryč. Ale když mi bylo osm, umřela. Brzy potom mě teta prodala mému pánovi. Mám tím na mysli svého bývalého pána.“

Gareth se zamračil. „Prodala tě?“

„Baže.“ Dallan pevně sevřel rty. „Dal jí výměnou za mě několik zlatých mincí. Hledal zdravého, inteligentního mladíka. Takového, který by se mohl stát jeho pomocníkem.“

„Byl ten učenec...,“ začal Gareth pomalu, „přísný pán?“

Dallan sebou trhl, jako kdyby ho někdo šlehl bičem. „On nestrpí – chci říct nestrpěl žádné chyby.“

„Jsi tady na ostrově proto, že jsi od něho utekl?“ zeptal se Gareth tiše.

„Ne.“ Dallan teď vypadal vyděšeně. „Ne, neutekl jsem od něho. Vždycky jsem příkazy svého pána poslouchal.“ V očích měl

vystrašený výraz. „Vždycky. Ale on nebyl nikdy spokojený. Nikdy. S ničím jsem se mu nedokázal zavděčit, i když jsem se snažil ze všech sil. Ať jsem udělal cokoli, nikdy to nebylo podle jeho představ.“

William se neohrabaně dotkl Dallanovy paže. „Pamatuj na to, co říkala lady Clare, Dallane.“

„Baže.“ Dallan se několikrát zhluboka nadechl. Zaostřil zrak.

„Co říkala lady Clare?“ zajímal se Gareth.

Dallan se zamračil. Strach z očí mu zmizel. „To není důležité.“

„Říkala, aby Dallan nezapomněl, že je tady v bezpečí,“ vysvětloval William. „Když sem Dallan poprvé přišel, vůbec nemohl v noci spát a hrozně se všeho bál.“

„To není pravda,“ zasyčel Dallan.

„Baže, je to pravda.“ William se otočil zpátky ke Garethovi. „Chudák Dallan vyskočil pokaždé, když uslyšel sebemenší šelest. Jednou jsem vyšel zpoza rohu a překvapil ho na chodbě naproti pracovně lady Clare, a on málem omdlel. Je to tak, Dallane?“

„Buď už zticha.“ Dallan se rozčileně obrátil na Williama. „Už dost. Do mého zdravotního stavu siru Garethovi nic není.“

„Ale je,“ namítl Gareth. „Stejně jako mi záleží na zdravotním stavu všech vojáků, kteří jsou pod mým velením. Jen muži, kteří se těší pevnému zdraví, dokážou řádně plnit své povinnosti.“

„Můj zdravotní stav je vynikající.“ Dallan zdvihl bradu na znamení otevřeného odporu. „A nejste můj velitel.“

„Ale ano, Dallane, jsem tvůj velitel stejně jako Williamův.“ Gareth se přestal opírat o stůl. „První věc, o kterou se musíme postarat, je váš výcvik. Ulrichu, vezmi oba tyto budoucí rytíře dolů na nádvoří a začni s jejich výcvikem. William a Dallan se začnou okamžitě učit, jak zacházet se zbraněmi.“

„Baže, můj pane,“ souhlasil Ulrich. Usmál se na Williama. „Jsi připraven, mladý muži?“

William byl přímo oslněn. „Budu se učit bojovat s mečem?“

„Přesně tak.“ Ulrich rázně přešel místnost a rozcuchal Williamovi vlasy na hlavě. „A také jak se správně starat o brnění a o koně a jak bránit hrad. Myslíš, že tě to bude bavit?“

„Baže.“ William se na něho podíval s planoucíma očima. „Určitě mě to bude strašně bavit.“

„Pak tedy pojďme.“ Ulrich pohlédl na Dallana. „Ty taky, pěvče.“

„Ne, nemůžete nás nutit, abychom se takové věci učili.“ Dallan se otočil a vrhl na Garetha zoufalý pohled. „Lady Clare to nikdy nedovolí.“

Williamovi se trochu vytratilo nadšení z očí. „Má pravdu, můj pane. Lady Clare nám nikdy nedovolí, abychom začali s rytířským výcvikem.“

„Lady Clare chtěla manžela, který se postará o obranu jejího ostrova,“ prohlásil Gareth. „Takového manžela dostala. Věřím, že má tolik rozumu, aby mi dovolila můj úkol uskutečnit.“

„Clare, opravdu jsi v pořádku?“ Joanna zvedla hlavu od kytice levandule a máty, kterou svazovala stuhou.

„Samozřejmě že jsem v pořádku.“ Clare si stoupla na špičky, aby mohla na tyč na sušení pověsit další svazek čerstvých květín.

Podlouhlý dřevěný přístřešek, ve kterém s Joannou pracovaly, patřil k řadě dílen, postavených naproti ochranné zdi. Bylo zde plno svázaných květín a bylinek v různé fázi zpracování. Mnohé z nich, jako například levandule a máta, byly určeny na sušení. Po usušení se opatrně přidávaly do parfémů míchaných podle Clařiných receptů.

Jinými směsmi sušených květín a bylin se plnily vonné sáčky, které se ukládaly do prádelníků. Další rostlinky se dávaly do malých hrnečků s víčky a používaly se k provonění ložnic. Některé se kombinovaly s olejem a medem a vytvářely svěží parfémy, pleťové vody a balzámy.

Clare sušárnu milovala. Často se v ní procházela, stejně jako se procházela svými zahradami, a těšila se z jednotlivých vůní. Obklopena voňavými květy s radostí zavírala oči, a podobně jako Dallan skládal balady, ona v duchu vymýšlela nové parfémy.

Na vzdálenějším konci dílny stál obrovský koš, kde na jedné hromadě ležely usušené květy s listy. Zde se míchaly podle Clařiných přesných pokynů.

Dnes koš přetékal sušenými okvětními lístky z ranné růže, pelyňku černobýlu, levandule, máty a rozmarýny. Clare nad směsí váhala a stále se nemohla rozhodnout, jestli má vůni doladit přidáním skořicového oleje, nebo oleje z hřebíčku.

Jakmile se jednou rozhodne, usušenou směsí se začnou plnit stovky malých, jemně vyšívaných pytlíčků. Za několik dní budou voňavé sáčky spolu s novým druhem mýdel, jehož výrobu právě

dokončovali, odvezeny na jarní trh do Seabernu. Tam se prodají nedočkavým kupcům.

„Děláš mi starosti,“ poznamenala Joanna.

„Proč?“ Clare zavěsila na háček sušáku další svazek levandule.

„Celé dopoledne si mělo služebnictvo o čem povídat. Teď už se klevety určitě rozšířily i do vesnice.“

„Je mi jasné, že jsou všichni tuze zvědaví na podrobnosti z naší svatební noci,“ zamumlala Clare, „ale nemám v úmyslu se o tom bavit. Některé věci zůstávají soukromou záležitostí manželů.“

„Clare, vždyť musíš vědět, že není normální, když má manžel ráno po svatební noci ruku ovázanou obrovským bílým obvazem.“ Joanna se na Clare podrážděně podívala. „Co se včera v noci doopravdy stalo?“

„Byla to nešťastná náhoda.“

„Opravdu jsi nepoužila dýku, aby ses pokusila uniknout z Garethova objetí?“

„Ne, samozřejmě že ne. Tak o tomhle si všichni vypráví?“ vyzvíдалa Clare.

„Baže.“ Joanna vzdychla. „Vím, že ses na své manželské povinnosti právě netěšila, ale nechce se mi věřit, že by ses odvážila pobodat o svatební noci vlastního manžela. Jak jsi jen mohla něco tak ostudného udělat?“

„Nic takového jsem taky neudělala.“

„Lord Gareth se na tebe musí hrozně zlobit.“ Joanna se zachvěla hrůzou. „Divím se, že jsi od něho nedostala výprask.“ Náhle se vyděšeně zamračila. „Nebo snad dostala?“

„Nebud' směšná, Joanno. Vypadám snad, jako kdybych dostala výprask?“

„Ne.“

„Myslíš, že bych si nechala takové chování líbit?“

„Ne, ale je to chlap jako hora. Je mnohem větší než ty.“

„Nezapomínej, že jsem se v minulosti už několikrát úspěšně ubránila ještě větším mužům.“

„Baže, ale lord Gareth není takový hlupák jako sir Nicholas.“

„To je fakt, za který jsem nesmírně vděčná.“ Clare se ohléla přes rameno a tiše řekla: „Joanno, já jsem včera v noci dýku proti manželovi nepoužila. Nebylo proč. Lord Gareth se choval nanejvýš galantně.“

Clare polilo horko, když si vzpomněla, jak si Gareth sám poranil dýkou paži, aby ji ušetřil ponížení a pomluv. Žádný muž se vůči ní nikdy tak kavalířsky nezachoval, dokonce ani Raymond de Coleville.

Bylo nespravedlivé, že se Gareth stal terčem jedovatých pomluv a dohadů. Za své šlechetné chování by si zasloužil něco lepšího. Naneštěstí to Clare nemohla Joanně vysvětlit.

„Takže nešťastná náhoda při žonglování,“ zamumlala Joanna vyčítavě.

„Baže.“

„Nezlob se, Clare, ale tomu nemůžu věřit.“

„Zeptej se přímo Garetha, když mi nevěříš.“

„Moc dobře víš, že bych něco takového nikdy neudělala. Ai kdyby, on by nepochybně potvrdil tvoji verzi celé povídačky, stejně jako ty potvrzuješ jeho. V téhle záležitosti oba dva z jakéhosi důvodu táhnete za jeden provaz.“

Joanna má pravdu, pomyslela si Clare. V tu chvíli si uvědomila, že v Joanniných slovech se skrývá víc pravdy, než by se na první pohled zdálo. Ať už Gareth jednal úmyslně, či nikoli, naprosto nečekaným způsobem se mu podařilo Clare k sobě připoutat.

Sdíleli spolu tajemství. Velmi důvěrné tajemství. Tajemství, které bylo z jistého hlediska stejně důvěrné jako způsob, kterým se jí Gareth včera v noci dotýkal.

Clare zůstala nehnutě stát, kytici růží a levandule v ruce.

Nepřítomně zírala na dlouhé řady květin a bylinek zavěšených na tyči u stropu.

Napadlo ji, že když si kvůli ní Gareth poranil ruku, nepochybně věděl, co dělá. Určitě všechno předvídal, včetně toho, že svým chováním ovlivní její city.

Gesta, pečlivě vypočítaná dopředu, ovládá skvěle, připomněla si Clare. Ale i přesto byl jeho čin nesmírně galantní. Anavíc to nemohlo být gesto, které si naplánoval předem, pokračovala ve svých úvahách. Gareth nemohl vědět o lahvičkách s kuřecí krví, které před svatbou dostala. Do manželského lože si přinesl vlastní zásobu.

Další vykalkulované gesto. A zcela určitě naplánované předem.

O čí čest mu tedy včera v noci vlastně šlo? Clare se nedokázala rozhodnout. O její, nebo o jeho? Stále ještě toho o Ďáblském psu z Wyckmeru věděla příliš málo.

„U nosu svatě Hermíny,“ zaklela.

Celá ta záležitost byla nebezpečně zamotaná. Joanna vyhlédla otevřenými dveřmi sušárny ven. „Tamhle jde William. Vsadím se, že míří do stájí. Mám pocit, že tráví s vojáky lorda Garetha příliš mnoho času, Clare. Dělá mi to starosti.“

„Já vím, Joanno, ale na tom snad není nic špatného.“

„Je s ním Dallan. Zajímalo by mě, co mají za lubem.“

„Nemám tušení.“

„Panebože.“ Joanna odhodila levandule na stůl a vstala.

„Co se děje, Joanno?“

„Ranulf a sir Ulrich právě dali Williamovi i Dallanovi štít.“ Joanna si stoupla mezi dveře, ruku na ústech. „A dřevěné meče. Clare, oni jim snad chtějí dát lekci šermu.“

„Uklidni se, Joanno. Ulrich s Ranulfem jim určitě jen chtějí ukázat některé části výzbroje. Víš, že Williama podobné věci zajímají.“

„No, ale tvého básníka to určitě nezajímá, a přesto je s nimi i on.“

„Opravdu?“ Clare si oprášila ruce a popošla ke dveřím dílny. Vyhlédla na nádvoří zalité sluncem.

O tom, co se na dvoře dělo, nebylo pochyb. William s Dallanem tam nemotorně stáli, meč a štít v rukou. William vypadal nadšeně. Dallan se naopak tvářil podrážděně a otráveně.

Clare si všimla, že Gareth vyšel z hradu, zůstal stát na schodech a sledoval výuku.

Ranulf nadzvedl svůj štít a vysvětloval něco Williamovi. Ten pak uchopil dřevěný meč a provedl divoký výpad proti Ranulfovmu štítu.

Joanna vykřikla. Otočila se a zničeně se podívala na Clare. „Je zřejmé, že lord Gareth nařídil, aby se William s Dallanem učili zacházet se zbraněmi. Musíš to okamžitě zarazit, Clare. Snažně tě o to prosím.“

„Joanno, já myslím, že jim to neuškodí.“

„Můj syn je na takový výcvik příliš křehký. Musíš to okamžitě zastavit.“

„Ale –“

„Clare, udělej přece něco. Ty jsi tady paní. Řekni jim, ať s tím nebezpečným výmyslem ihned přestanou.“

Clare pohlédla na Garetha. Měla neblahé tušení, že se jí celá situace vymkla z rukou.

Jakmile si to však uvědomila, její rozhodnost prudce stoupla. Ona je paní ostrova, připomněla si. Ona tady uděluje rozkazy.

„Okamžitě si jdu promluvit s Ranulfem a sirem Ulrichem.“ Clare si nadzvedla sukně a cílevědomě vyšla na nádvoří.

11

„Lady Clare, rád bych s vámi mluvil,“ ozval se Gareth, když Clare svižným krokem procházela kolem hradního schodiště.

Hlas měl tichý, protože jeho slova byla určena pouze Clare, avšak obsahoval jasnou stopu naléhavého rozkazu.

Clare předstírala, že ho neslyší. Neodvažovala se otočit hlavu a zpříma se na něj podívat. Bylo jednodušší Garetha ignorovat, jako by si vůbec nevšimla, že stojí na schodech.

„Madam, prosím na slovíčko.“ Tentokrát se v jeho hlase nedal přeslechnout nepříliš silný, ale zřetelně ostrý tón.

Clare pevně sevřela záhyby sukně, ale odolala naléhavému nutkání, aby ten zdvořilý rozkaz uposlechla.

„K čertu. Já věděl, že to budete chtít komplikovat.“ Gareth si to namířil ze schodů na nádvoří.

Clare si ho nevšimala. Tohle byl její hrad a rozhodovala tu ona. Neměla v úmyslu Garethovi dovolit, aby tu začal vládnout on. Nicméně v tu chvíli jasně pochopila, proč je tak úspěšným velitelem. Z jeho hlasu vyzařovala vrozená autorita, která každého přinutila, aby uposlechl.

Každého, ale pouze za předpokladu, že byl zvyklý poslouchat cizí rozkazy.

Clare si připomněla, že i ona dokáže vtisknout svým slovům jistou dávku autoritativnosti, když si to situace žádá. Dělal to od dvanácti let.

„Ulrichu.“ Ulrich se ohlédl a Clare se na něj chladně usmála. „Co se to tady děje?“

„Výcvik v zacházení s mečem, paní. Lord Gareth přikázal, aby se William s Dallanem začali ještě dnes učit, jak zacházet se zbraněmi.“ Ulrich sklouzl pohledem z jejího obličeje na něco, co spatřil za jejími zády.

Clare tušila, že Gareth kráčí přes nádvoří k místu, kde právě teď stála.

Dallan s Williamem se střídavě dívali na ni a na Garetha. Nebyli jediní, kteří ustali ve své činnosti a sledovali, co se bude dít.

Na Williamově tváři se objevilo zklamání. „Clare, prosím, řekněte, že můžu pokračovat. Budu strašně opatrný. Přisahám, že se mi nic nestane.“

Dallanovi se v očích zablesklo pomstychtivým zadostiučiněním. Rychle vrhl na Garetha, který už téměř došel ke Clare, vítězoslavný, zlomyslný pohled. „Paní, já věděl, že nedovolíte, aby nás někdo nutil učit se tak nebezpečné věci. Vždycky jste říkala, že jenom tupci, kteří nemají dost rozumu, mrhají energií v boji a na turnajích.“

„Proč se se mnou o té záležitosti nikdo neporadil?“ Clare se zastavila těsně před Ulrichem a zmrazila ho varovným pohledem. V tu chvíli byl od ní Gareth vzdálen už jen několik kroků. Clare věděla, že musí jednat rychle, protože jinak začnou rozhodovat jiní.

Ulrich upřel pohled za její hlavu a setkal se s Garethovýmá očima. „Předpokládám, že o těchto věcech rozhoduje můj pán.“

„O vás a o ostatních vojácích může lord Gareth rozhodovat podle libosti. Nicméně William s Dallanem jsou moji lidé a jejich blaho se starám já.“

„Jistě, madam,“ zamumlal Ulrich. V očích se mu pobaveně zablýsklo.

„Musíte nás zachránit, paní,“ úpěnlivě kňoural Dallan.

„Lady Clare, prosím, nechte nás cvičit,“ naléhal naopak William. „Chci se naučit zacházet s mečem, abych mohl pomáhat bránit náš hrad. Lord Gareth říká, že potřebuje víc cvičených mužů.“

„Baže.“ Gareth dostihl Clare a zastavil se vedle ní. „Dobře vycvičených mužů není nikdy dost.“

Natáhl ruku a uchopil Clare pod paži, což náhodným divákům nepochybně připadalo jako láskyplné manželské gesto. Avšak Clare jasně cítila silný stisk jeho prstů. Sevření nebolelo, ale nedalo se setřást.

„Dallan s Williamem nepodléhají vašim rozkazům, pane,“ sdělila mu.

„Předpokládám, že jde o pouhé nedorozumění.“ Gareth na ni upíral zdvořilý, ale neústupný pohled. „Nejde tu o nic, co by se nedalo okamžitě vyjasnit. Když půjdete se mnou, madam, vše vám vysvětlím k vaší naprosté spokojenosti.“

Clare se zamračila. „O tom pochybuji, pane. Nedala jsem souhlas k tomu, aby se William s Dallanem učili zacházet se zbraněmi.“

„Vy ne, ale já ano, takže je vše v pořádku.“

Clare otevřela ústa překvapením. „Vy nemáte právo –“

„Pokud jde o moje práva, myslím, že by bylo lepší, kdybychom je probrali v soukromí.“ Gareth pohlédl na Ulricha. „Pokračujte ve výcviku s mečem a já zatím celou záležitost své drahé choti vysvětlím.“

„Jak si přejete, pane.“ Gareth se otočil k Williamovi s Dallanem. „Zpátky k načaté práci, hoši. Máte se co učit, jestli se z vás mají stát opravdoví rytíři.“

„Lady Clare,“ Dallan kňučel jako opuštěné štěně. „Copak vy nám nepomůžete?“

Gareth zesílil sevření na Clařině paži, dřív než stačila odpovědět. „Pokračuj dál ve výcviku, pěvče. Kdo ví? Když budeš dostatečně pilný, možná se brzy naučíš řešit nepříjemné situace sám. Už se nebudeš muset schovávat za ženské sukně.“

Dallan zahanbeně zrudl a z očí mu sálal bezmocný vztek.

Gareth si ho už nevšímal. Odváděl Clare přes nádvoří zpátky k sušárně.

„Garethe, jak jste mohl něco takového udělat?“ vyjela na něj Clare rozzlobeně.

„Vždyť je to pravda. Chlapec musí vyrůst v muže. Av tomhle případě čím dříve, tím lépe.“

„Proč to říkáte?“

„Mladý Dallan se mi svěřil, že je levoboček. Podezřívám ho, že před nedávnem utekl ze dvora, kde byl vychováván. Je na světě sám; je osamělejší, než si dosud stačil uvědomit. A má úzkostnou povahu.“

„Baže, ale –“

„Jestli má přežít, musí se naučit, jak se o sebe postarat.“

Z úryvků jeho mizerné poezie, které jsem měl tu čest slyšet, mám dojem, že by neměl spoléhat na to, že ho uživí hra na harfu.“

Clare vycítila v jeho hlase neochvějné přesvědčení. Silně to na ni zapůsobilo, a proto si zbytek rozzlobeného výlevu odpustila. „Pane, vy víte, o čem mluvíte, že?“

„Baže. Je pravda, že já měl na rozdíl od mladého Dallana výhodu, protože jsem vyrůstal na dvoře svého otce. Ale i přesto jsem pořád

levoboček a tuto skutečnost nemůže nic změnit. Muž, který se do tohoto světa narodí bez řádného původu, se o sebe musí umět postarat sám.“ Chlad jeho slov Clare hodně napověděl. Gareth sice mohl vyrůstat na dvoře svého otce, ale nikdy tam nebyl vítán.

Alespoň že ona vždycky měla svůj ostrov, pomyslela si. I v těch nejhorších časech měla svůj domov. Bylo to místo, kde ji lidé měli rádi a kde ji potřebovali; místo, kam věděla, že patří.

Přemohla zvláštní, téměř neovladatelné nutkání dotknout se Garethových pevně sevřených rtů a říct mu, že i on má nyní svůj domov. Ale věděla, že by mu byl její soucit nepřijemný.

„Oceňuji, že máte o mého pěvce takový zájem, ale Dallan je na ostrově v bezpečí,“ namítla energicky.

„Myslíte?“

„Samozřejmě. A William je tu také v bezpečí. Na tomhle ostrově ještě nikdy nedošlo k žádnému násilí. Nikdy jsme nemuseli bránit hrad ani vesnici. Jediný důvod, proč tu potřebujeme skupinu ozbrojených mužů, je, aby chránili lodě s nákladem, které odsud vypravujeme.“

Gareth sevřel ústa do tenké čárky. „Jsem si vědom, že považujete mou roli na ostrově za velmi omezenou. Ale protože mým úkolem je tento ostrov chránit, musíte mi dovolit činit rozhodnutí, která s tím souvisí.“

Clare se na něj pokradmu pátravě podívala. Nebyla si jistá, jestli ho něčím neurazila. „Určitě nepotřebujete k obraně ostrova Williamovu a Dallanovu pomoc.“

„Pokud jde o to, kdo ví? Jsem přesvědčen, že člověk by měl počítat se vším.“

„Baže, ale –“

„Ale no tak, Clare. Buďte rozumná. Mladý William potřebuje pohyb. Hrozí mu bezprostřední nebezpečí, že se začne pod dobře míněnými radami své matky dusit, anebo se z něho stane tlustoch, podobný nadívanému pirohu.“

Clare věděla, že má pravdu, ale neměla nejmenší chuť to přiznat. To by totiž znamenalo tuhle bitvu vzdát. „Nepopírám, že Williamovi by prospělo více fyzické námahy,“ souhlasila upjatě. „Nicméně –“

„A zároveň nutně potřebuje mužskou ruku. A Dallan taky.“

To už bylo příliš. „Vím, že mladý William je v poslední době jako Ulrichův stín, ale Dallan je u našeho dvora velice spokojený.“

„Až příliš spokojený.“ Gareth vypadal zamyšleně. „Myslím, že se ten mladý pěvec schovává za vaše sukně a leká se při každém sebemenším zvuku, protože se strašlivě bál svého bývalého pána. Aby dokázal se svým strachem bojovat, musí získat důvěru ve své vlastní schopnosti, musí vědět, že se dokáže bránit.“

Clare se na Garetha rozladěně podívala. Dokázal přesně vystihnout problém a potvrdil i některé její vlastní závěry.

Ale Clare věděla, že tady jde ještě o něco jiného, mnohem důležitějšího. Souviselo to s tím, kdo bude na hradě vydávat rozkazy.

„Nepopírám, že William s Dallanem mužské vedení potřebují,“ připustila Clare opatrně. „A souhlasím s tím, že fyzické cvičení velkou měrou přispívá k tělesné zdatnosti a duševní rovnováze. Ale kvůli tomu ani jeden z těch chlapců nemusí podstupovat tvrdý a nebezpečný rytířský výcvik.“

„Pod Ulrichovým dohledem se jim nemůže nic stát.“

„Joanna se bude zlobit.“

„Brzy si na to zvykne. Ale o ni tady přece nejde, nebo snad ano?“

„Ne.“ Clare se zastavila, otočila se k němu a pohlédla mu zpřímá do očí. „Ať je mezi námi v některých věcech jasno, pane. O záležitostech, které se týkají členů mého dvora, budu rozhodovat já.“

Gareth vypadal stejně nabroušeně jako ostří jeho obávaného meče. „Clare, chápu, že jste dlouhou dobu sama zodpovídala za tento dvůr a hrad.“

„Baže.“ Chladně, vyzývavě si ho měřila.

„Očividně jste si zvykla nést toto břímě sama.“

„Přesně tak.“

„Ale teď už sama nejste.“

„Tuto skutečnost mi nemusíte připomínat,“ opáčila. „Velmi dobře si ji uvědomuji.“

Gareth zvedl obočí. „Vy sama jste přece napsala Thurstonovi z Landry dopis a požádala ho, aby vám opatřil manžela, který bude schopen ochránit vaše panství.“

„A co z toho plyne? Nemohla jsem si v té záležitosti příliš vybírat.“

„Chci tím naznačit, madam, že máte jen to, oč jste žádala.“

„Ne tak docela.“

„Baže, máte vlastně pravdu. Jasně jste dala najevo, že nesplňuji všechny požadavky, které jste si v tom zatraceném dopise stanovila. Je to tak?“

Clare okamžitě zalitovala, že se nechala strhnout. „Myslela jsem to jinak, než to vyznělo, pane.“

„Ale ano, myslela jste to přesně tak. Na tom však nezáleží. Jen málo z nás dostane přesně to, co chce.“ Gareth spočinul rukou na rukojeti svého meče. „Z toho, co nám osud postaví do cesty, se všichni musíme snažit vytěžit co nejvíc.“

Ona asi také není typ ženy, o kterém Gareth snil, pomyslela si Clare. „Pane, pokouším se tady naznačit ještě něco jiného.“

„Já také, madam. Řeknu to na rovinu. Možná že nejsem muž, kterého jste si objednala, ale jiného manžela zkrátka nemáte. Dovolte mi plnit mé úkoly bez toho, že byste do nich zasahovala.“

„Co má společného Dallanův a Williamův výcvik s obranou tohoto panství?“

„Clare,“ zavolala Joanna.

Clare pohlédla směrem k dílnám. Joanna už nestála ve dveřích sušárny, ale spěchala přes nádvoří směrem k nim.

„Musíš je zastavit,“ naléhala na ni z dálky. „William si stále ještě hraje s tím nebezpečným mečem.“

„Já si s ní poradím,“ pronesl tiše Gareth.

„Je to moje přítelkyně,“ namítla Clare. „Já to s ní vyřídím.“

„Madam, jako váš manžel a jako pán tohoto panství vás musím požádat, abyste v této záležitosti stála na mé straně.“ Garethův výraz byl náhle velmi chladný a nekompromisní.

„Varuji vás pro dobro všech zúčastněných, abyste se před Joannou nepostavila proti mně.“

„U všech vlasů svaté Hermíny, tohle je příliš!“ vykřikla Clare rozhněvaně.

„Jestliže nebudeme v rozkazech jednotní, způsobíme v řadách našeho lidu zmatek a nespokojenost. To přece nechcete.“

Našeho lidu.

Nad těmi slovy se Clare zarazila. Musela připustit, že lidé na ostrově jsou nyní Garethovi poddaní. Věděla, že má pravdu, když tvrdí, že oni dva, jako pán a paní ostrova, musí stát při sobě.

„Chytil jste mě do další ze svých lstivých léček, pane,“ zamumlala jen několik vteřin před tím, než k nim Joanna doběhla. „Mějte se ale na pozoru. Jednoho dne se vám pomstím.“

„Už jste se pomstila. A vaše odvěta je dostatečně výmluvná. Jsem manžel, který ještě neprožil svatební noc.“

Vrhla na něj vražedný pohled. V tom okamžiku se před nimi zastavila rozčilená Joanna.

„Clare, proč jsi Ulrichovi nepřikázala, aby s tím výcvikem okamžitě přestal?“ dožadovala se rozhorleně. „William se může každou chvíli zranit. Jen se podívej, jak divoce kolem sebe mává tím obrovským dřevěným mečem.“

Clare si dodala odvahy. „Lord Gareth má dojem, že takový výcvik jak Williamovi, tak Dallanovi prospěje. Právě jsme o tom hovořili a já dospěla k názoru, že má lord Gareth pravdu. Podporuji jeho rozhodnutí.“

„Ty ho podporuješ?“ Joanna vykulila překvapeně oči.

Clare se neodvažovala na Garetha pohlédnout. Kdyby v tu chvíli zjistila, že se vítězoslavně usmívá, nebyla si jistá, jestli by ho neuškrtila.

„Musím ti sdělit, že jsem souhlasila s tím, aby se William s Dallanem učili rytířským dovednostem,“ pokračovala Clare a pak rychle dodala: „V rámci cvičení utužujících zdraví.“

„Ale vždyť jsi nikdy s podobnou činností nesouhlasila, ani v rámci utužování zdraví,“ podívala se Joanna. „Poté co se Edmund zabil, ses mi svěřila, že už ve svém životě nikdy nechceš slyšet zvuk kopí, jak probodává kvintánu.“

Clare sebou trhla. „Tenkrát jsem byla příliš rozrušená.“

„Žal, který v té době musela má drahá choť nad smrtí svého bratra pociťovat, jí nepochybně bránil, aby dokázala objektivně zhodnotit kladné stránky rytířského výcviku,“ poznamenal Gareth lehkým tónem.

Joanna znejistěla. „Byla v té době velice sklíčená a propadala melancholii. Nicméně jsem ji na vlastní uši slyšela říkat, že rytířský výcvik je pořádná hloupost.“

Clare zahlédla, jak se Garethovi zajiskřilo v očích. Zrudla rozpaky.

„V té době si má žena ještě neuvědomovala, jak blahodárné účinky výcvik, a cvičení vůbec, na zdraví mladých mužů má,“ objasňoval Gareth. „Nicméně jsem jí tento prospěšný vliv na zdraví člověka

právě vysvětlil a ona se již nemůže dočkat, až William s Dallanem takovým výcvikem projdou.“

„Jaké blahodárné účinky?“ Joanna vrhla na Garetha úpěnlivý pohled. „William by se mohl vážně zranit.“

„Mohl by se zranit, i kdyby lezl na strom nebo kdyby spadl ze schodů, ale není to příliš pravděpodobné,“ odpověděl Gareth s překvapující něhou. „Pod Ulrichovým dohledem je váš syn bezpečnější, než kdyby ležel v posteli.“

„William má moc křehkou postavu,“ trvala Joanna na svém. „Takový výcvik ho bude příliš vyčerpávat.“

„Série vhodných cviků, prováděných pod dohledem, posílí jeho tělesnou schránku a přispěje k jeho duševní vyrovnanosti,“ přesvědčoval ji Gareth. „Už jsem viděl mnoho případů, kdy si slabí mladíci upevnili pravidelným, náročným cvičením své zdraví.“

„Tím si nejsem jistá.“ Joanna hledala podporu u Clare. Clare doufala, že se jí na tváři podařilo vykouzlit povzbuzující úsměv. „Joanno, musíme věřit, že můj manžel a sir Ulrich vědí, o čem mluví. Oba dva mají s těmito záležitostmi bohaté zkušenosti.“

„Mají zkušenosti s pronásledováním banditů, ne s vychováváním malých chlapců,“ zoufale odporovala Joanna.

„Ne,“ nesouhlasil Gareth. „Léta se věnuji výcviku mužů, kteří slouží pod mým velením. Ulrich také. Oba víme, co děláme.“

Joanna se dívala střídavě na Garetha a na Clare. Její očividné pobouření částečně opadlo. Nevypadala příliš spokojeně, ale zřejmě si uvědomila, že stojí před pánem a paní, kteří rozhodují jednotně. Jakýmsi zvláštním způsobem jí to dodalo pocit jistoty.

„No, pokud jste přesvědčení, že se William nemůže zranit, snad se nic nestane, když to cvičení vyzkouší.“

„Podrobnosti Williamova výcviku můžeš se sirem Ulrichem probrat u večere,“ navrhla Clare přítelkyni. „Jsem si jistá, že s radostí zodpoví všechny tvoje otázky.“

Joanna se usmála. „Baže, to udělám. Sir Ulrich je velice laskavý a galantní rytíř. A velmi moudrý.“

„Bude pro Williama s Dallanem zářným příkladem.“ Garethovi se vesele zablýsklo v očích. „Nepatří k těm natvrdlým, nevychovaným a neomaleným rytířům, jak si je vy představujete.“

Clare obrátila oči k nebi a prosila svatou Hermínu o pomoc.

„Baže. Možná sir Ulrich opravdu bude mít na Williama dobrý vliv.“ Joanna zdvořile sklonila před Garethem hlavu. „Prosím, pane, omluvte mě. Myslím, že bych se měla jít podívat, jak výcvik probíhá.“

„Dívejte se jen z dálky,“ poradil jí Gareth. „Jinak budete syna rozptylovat a výcvik nebude mít zdaleka takový význam.“

„Baže.“

Clare pozorovala Joannu, jak kráčí k hradnímu schodišti a připojuje se ke skupince několika dalších lidí, kteří se tam mezitím shlukli a sledovali, jak výcvik probíhá.

„Výborně, madam,“ pochválil ji Gareth. „Je mi jasné, že to pro vás nebylo jednoduché. Ale opravdu bylo na čase, aby přestala toho mladíka rozmazlovat. Nemůže ho chránit celý život.“

Clare přimhouřila oči před jasným slunečním svitem a otočila se ke Garethovi. „Dnes bylo po vašem, pane. Doufám, že jste spokojen. Ale příště, než vydáte příkazy týkající se členů mého dvora, se se mnou poradíte. Je vám to dostatečně jasné?“

„Clare, zodpovědnost za rozhodnutí, která se týkají lidí na tomto ostrově, musíme nést společně.“

„O to větší důvod, abyste všechna zásadní rozhodnutí, která hodláte učinit, probral nejprve se mnou.“

Gareth ji opět uchopil za paži a zamířil k sušárně. „Myslím, že bude lepší, když tento rozhovor dokončíme v soukromí. Dnes už jsem byl předmětem spekulací a pomluv dost dlouho.“

Clare sklouzla pohledem na jeho paži, ovázanou plátěným obvazem. Projel jí pocit viny. „Já vím, pane, a ani nedokážu slovy vyjádřit, jak moc je mi to líto.“

„Zkuste to.“

„Prosím?“

„Říkám, abyste se pokusila vyjádřit, jak velkou lítost ve vás má osobní oběť vzbudila.“ Gareth ji postrčil do provoněné, potměně sušárny.

„Děláte si ze mě legraci, pane?“ zeptala se podezřívavě.

„Ne, madam.“ Gareth se zastavil uprostřed přístavku a prohlížel si dlouhé řady sušících se květin, které byly přivázány na tyčích u stropu. „Tak tady vyrábíte to, co ostrovu přináší bohatství?“

Clare se zamračila. „Baže, pane, to je jedna z mých dílen.“

„Rád bych si prohlédl i ty ostatní.“ Gareth se pomalu pustil uličkou, kterou tvořilo několik dlouhých lavic. Zastavil se před nádobou naplněnou mechem, květy černého bezu a okvětními plátky růží.

Nabral si plnou hrst směsi a přivoněl. „Sladká vůně. Těžká. Nepochybně dámská. Je to jeden z vašich drahocenných receptů?“

„Baže. Na jarním trhu jde dobře na odbyť.“ Zatímco Gareth přešel k další nádobě, Clare si dala ruce v bok a začala netrpělivě podupávat nohou.

„Tahle vůně se mi líbí,“ prohlásil a přidržel si u nosu další vrchovatou hrst sušených lístků. „Čistá a svěží. Voní mořem.“

Clare si zkřížila ruce na prsou. „Je to směs různého koření a máty. Mají ji v oblíbě bohatí muži z Londýna.“

Gareth přikývl a hodil směs zpátky do nádoby. Procházel kolem řady stolů, na kterých byly rozloženy hromádky sušených květin. „A tyhle?“

„Fialky, růže a kořínky macešek. Míchají se s včelím voskem a vyrábí se z nich vonný balzám. Dvakrát ročně ho ve velkém množství posílám lodí na jih. Je poměrně žádaný.“

Gareth se podíval směrem ke dveřím na opačném konci místnosti. „Co je v sousední dílně?“

„To je místo, kde se lisují vonné oleje. Místo se sušenými květinami tam pracujeme s čerstvými květy a bylinkami. Pane, mám dojem, že se pokoušíte odvést moji pozornost.“

„Připadá vám, že můj zájem o vaši práci je neobvyklý?“ Gareth zamířil ke dveřím, které vedly do druhé místnosti.

„Za těchto okolností ano.“

Gareth otevřel dveře a vešel do druhé dílny. „Nemůžete se divit, že jsem zvědavý. Teď když jsem se vzdal pronásledování banditů, leží můj osud ve vašich rukou.“ Zastavil se přímo uprostřed místnosti. „Voní to tady, jako kdyby se tu shromáždily květiny z celého světa.“

Clare se zamračila a spěchala za ním. „Povídala jsem vám, že dílna je plná čerstvých květů a dalších přísad.“

Gareth popošel k obrovské zakryté dóze a zvedl víko. Zhluboka se nad jejím obsahem nadechl. „Sakra. Z toho by člověka rozbolela hlava.“

„Růžový olej,“ vysvětlila mu Clare.

„A tohle?“ Gareth nadzdvíhl jiné víko.

„To je olejová směs z čerstvé levandule, hřebíčku a dalších příměsí. Pane, nezlobte se, jestli podceňuji míru vašeho zájmu o mé výrobky. Ale oba dobře víme, že se snažíte vyhnout rozhovoru.“

„Hádce.“ Gareth se zhluboka nadechl levandulového a hřebíčkového oleje.

„Prosím?“

„Snažím se vyhnout hádce.“ Opět přiklopil dózu víkem, protože jeho pozornost upoutaly tři velké nádoby, které stály na stole. „Co je v tomhle?“

„Med, včelí vosk a ocet.“ Clare jen s obrovským vypětím mírnila svou netrpělivost. „Přimíchávám do nich různé květiny a bylinky a vyrábím tak různá pleťová mléka a krémy. Pane, nechci se s vámi hádat, ale –“

„Výborně.“ Gareth odklopil soudek s medem. „Nestojím o hádky.“ Dotkl se velkého těžkého lisu, vyrobeného ze dřeva a železa. „K čemu slouží tenhle mechanický stroj?“

„Používáme ho k lisování oleje ze skořice a růží. Pochází z Arábie.“

„Kde jste k němu přišla?“

„Patřil mému otci. Objevil ho během své poslední cesty do Španěl. Přibalil jej do jedné truhly plné knih a podobných věcí, které mi krátce před smrtí poslal.“ Gareth zkusmo pootočil jedním ze železných šroubů.

Jeho zvědavý výraz hraničil s nadšením. „To je úžasné zajímavé.“

„Bohužel, momentálně je lis rozbitý. Neumím ho spravit.“

„Možná bych si s ním dokázal poradit. Přečetl jsem celou řadu pojednání přeložených z arabštiny, ve kterých se taková zařízení popisují.“

„Opravdu?“ Clare se najednou překvapeně zarazila. Z téhle stránky Garetha dosud neznala.

„Baže.“ Gareth zatáhl za jeden otočný kloub lisu.

„Možná byste si rád prohlédl dílny mého otce. Jsou na druhé straně nádvoří. Když otec před rokem opustil ostrov, nechala jsem je zamknout. Od té doby jsem tam nebyla. Je v nich plno různých věcí, které objevil na svých cestách.“

„Dílny vašeho otce bych si prohlédl velmi rád.“

„Dobrá tedy. Dám vám klíče. Možná byste si také rád prostudoval knihu, kterou můj otec napsal. Mám ji ve své pracovně.“

„On napsal knihu?“ To na Garetha očividně hluboce zapůsobilo.

„Je to svazek receptur a pojednání, které otec přeložil z arabštiny. Bohužel neměl příliš čitelný rukopis. Dá se to přečíst jen s velkými obtížemi.“

„Už se na to těším.“

Clare se podrážděně zamračila. Uvědomila si totiž, že Gareth úspěšně odvedl řeč od původního tématu. „Avšak v tuto chvíli bych si s vámi ráda pohovořila o podstatě našeho svazku.“

„Jako člověk, který si vydělával na živobytí tím, že poznal okamžik, kdy je třeba bojovat a kdy nechat meč v pochvě, vám radím, že být vámi, tak se v tuto chvíli do podobné debaty nepouštím. Teď v žádném případě ne.“

„Opravdu?“ vysmívala se mu.

„Někdy je lepší řešit problém oklikou.“

„Vaše uvážlivost mě překvapuje, pane. Myslela jsem, že dáváte přednost otevřenému klání.“

„Ne, už jsem jich zažil příliš mnoho.“

„Musíte mi prominout, pane, ale poněkud pochybuji o pravdivosti vašeho tvrzení.“

„Je to pravda.“ Gareth vzhledl od lisu. „Mnohem raději se budu kochat vůní vašich parfémů než s vámi bojovat.“

„Jenomže tomuto sporu se nemůžete vyhnout, pane. Mělo by mezi námi být jasno. A proto celou záležitost vyřešíme hned teď.“

„Tak dobrá. Chcete boj, máte ho mít.“

Clare ho znepokojeně pozorovala. „Pane, chci, aby bylo jasno, kdo bude na ostrově vydávat rozkazy.“

„Baže.“ Gareth přešel k další nádobě a nahlédl dovnitř. „Ale nejprve si, madam, musíte uvědomit, že já nejsem vašim poddaným. Nenajala jste si moje služby ani můj meč. Jsem váš manžel.“

„Na to mohu jen těžko zapomenout. Pokouším se chovat jako oddaná manželka, ale vy všechno strašně komplikujete.“

„Tím, že se mnou jednáte, jako bych byl jen o něco málo víc než najatá stráž, ani jednomu z nás situaci neulehčujete.“

„U podvazků svaté Hermíny, já se k vám přece nechovám, jako kdybyste byl jen o málo víc než najatá stráž!“ Clare byla zlostí bez sebe. „Snažím se vám projevovat úctu, jaká manželovi přísluší. Ale připadá mi, že vám musím ve všem ustupovat.“

„Takhle se na to tedy díváte? Vy máte pocit, že mi musíte ve všem ustupovat?“

„Baže, přesně tak to cítím.“

Gareth se opřel bokem o stůl a zkřížil ruce na prsou. „A co já? Copak já nemusím činit žádné ústupky? Myslíte si, že pro mě je jednoduché vžít se do role vašeho manžela?“

„Nezdá se mi, že byste narážel na nějaké potíže,“ poznamenala Clare vzdorovitě.

„Mám vám je vyjmenovat?“ Gareth zvedl ruku a na jednotlivých prstech vypočítával svoje stížnosti. „Od okamžiku, kdy jsem přijel, mi jasně naznačujete, že nejsem ten, koho jste si přála.“

„Přijel jste tak nečekaně,“ zamumlala Clare.

Gareth její poznámku ignoroval. Vztyčil další prst. „Před celým dvorem jste prohlásila, že se nehodláte stát poslušnou manželkou.“

„Souhlasila jsem s tím, že budeme mít společnou ložnici.“

„O svatební noci jste odmítla naplnit naše manželství.“

Clare se rozlítla. „Dnes ráno jsem vám oznámila, že svého rozhodnutí lituji. Včera v noci ode mě nebylo správné, že jsem odmítla svou povinnost splnit.“ Zhluboka se nadechla. „Jsem připravená dostát jí dnes v noci.“

Vrhl na ni výsměšný pohled. „Vaši povinnost? Zajisté mi prominete, když nebudu projevovat přílišné nadšení nad tím, že se v posteli milují se ženou, která má pouze pocit, že by měla splnit své manželské povinnosti.“

Clare už toho měla dost. Prošla uličkou a zastavila se přímo před Garethem. „Proto jste dnes ráno odmítl naplnit naše manželství, přestože jsem vám dala příležitost? Přešla vás chuť?“

Gareth se zamračil. „Vy dáváte vinu mně?“

Clare došla trpělivost a vybuchla: „Jestli vás přešla chuť setrvávat v tomto svazku, pak stojíme před dosti závažným problémem, nebo snad ne?“

„Jaký je to podle vás problém?“

„Z dobrého zdroje vím, že muž, na rozdíl od ženy, není schopen plnit své manželské závazky, pokud v nich nedokáže najít jistý stupeň zalíbení.“

„Kdo vám to řekl?“

„Převorka Margaret,“ vypálila na něj Clare vítězoslavně.

„Aha,“ pokýval Gareth chápavě hlavou.

„Zpochybňujete snad její tvrzení?“ dožadovala se Clare vysvětlení jeho reakce.

Gareth pokrčil rameny. „Nikoli. V tomhle má pravdu.“

„Co budeme dělat, pane, jestliže se vám nepodaří najít v manželství zalíbení? Možná že budeme nuceni sňatek zrušit.“

Gareth se na chvíli odmlčel. „Takže tohle je váš plán. Máte v úmyslu ukončit naše soužití ještě předtím, než začalo.“

Clare se mu zadívala do očí a uviděla v nich doutnat plamínky hněvu. Ale byla příliš zahlcena vlastní zlobou, než aby dokázala zkrotit svůj ostrý jazyk.

„Jestliže nebudete schopni vykonávat své manželské povinnosti s dostatečným nadšením, bude zrušení manželství v každém případě nezbytné.“

„Madam, ctihodná převorka vám ale zapomněla ohledně tohoto mužského nadšení sdělit jednu důležitou věc.“

„A co by to mělo být, pane?“

„Ono nadšení někdy vyvolávají nečekané věci.“ Gareth se pomalu usmál. „Někdy, například, stačí pořádná hádka.“

Příliš pozdě Clare vyčetla z jeho očí jasné varování. Rychle couvla, ale přesto nebyla dost pohotová.

Gareth ji sevřel do náruče, udělal tři dlouhé kroky napříč dílnou a posadil ji přímo doprostřed obrovského koše s čerstvými lístky květín a bylinek.

Clare vyjekla, když se zabořila do voňavé hromady. Růžové kvítky a lístky levandule vířily vzduchem jako sníh. Obklopila ji silná vůně čerstvých květín.

Než stačila popadnout dech, Gareth skočil do koše za ní. Celou vahou těla ji tiskl do měkké, voňavé peřiny a jazykem se dobýval mezi její rty.

12

Když na sobě Clare ucítila tíhu Garethova těla, vyděsila se. Drsně jí zabořil ruce do vlasů. Jeho ústa byla neústupná, horká a s neodbytnou naléhavostí jí drtila rty. Z jeho osobité vůně se jí točila hlava snad ještě víc než ze záplavy voňavých květů, v nichž, zpola zasypaná, ležela.

Úplně zapomněla na hádku, urážky i hněv, které ji ještě před malou chvilkou pohlcovaly. Když se jí vybavila vzpomínka na to, jak se jí Gareth včera večer dotýkal, zaplavila ji vlna vzrušení. Projelo jí slastné zachvění, které všechno ostatní odneslo pryč. Znovu zatoužila ten úžasný pocit zažít.

Konečně od ní Gareth odtrhl ústa. „Blahopřeji vám, madam. Kromě vás neznám nikoho jiného, kdo by mě dokázal takovýmhle způsobem vyprovokovat. Teď musíte nést následky.“

Clare se mu zkoumavě zadívala do očí. „Opravdu se na mě zlobíte?“

„V tuto chvíli si svými pocity nejsem vůbec jistý.“ Jeho hlas zněl chladně, temně a nebezpečně. „Vím jen, že když jsme se dostali až sem, o zrušení našeho sňatku už nemůže být řeč.“

Clare se zachvěla. „Nikdy jsem o zrušení našeho manželství nežádala. To téma jsem nadnesla, když jste naznačil, že možná nebudete schopni plnit své manželské povinnosti.“

„Brzy zjistíte, že toho schopen jsem.“ Gareth k ní sklonil hlavu a znovu ji políbil. Jazykem znovu zaútočil na její ústa.

Clare mu při dlouhém polibku zabořila prsty do vlasů. Pokouší se ji odradit, pomyslela si, možná ji chce dokonce trochu vyděsit. Ale to se mu nepovede. Toužila po jeho dotecích a jeho neskrývaná vášně v ní rodmýčkovála opojné pocity.

Clare ucítila, jak jí nohou vklouzl mezi stehna. Posunul koleno o něco výš, aby jí mohl nohy roztáhnout víc od sebe. Současně sevřel cíp její svrchní tuniky, potom uchopil i spodničku a celé šaty jí vykasal až do pasu.

Clare zamrazilo a chytila ho za vlasy ještě pevněji. Vypjala tělo do oblouku a vyšla vstříc jeho hledajícím prstům.

„Jste vlhká jako růže po dešti.“ Garethův hlas zněl překvapeně. Pak ji hladil tak, jak ji hladil včera v noci, a hladil ji tak dlouho, dokud se nezačala chvět divokou touhou.

Clare se k němu přitiskla a hlas se jí zlomil v tichém, náruživém výkřiku. Jednu nohu mu obtočila kolem těla, aby si ho vychutnala co nejvíc.

„Proč jsme u všech svatých promarnili včerejší noc?“ zašeptal Gareth vzrušeným, napjatým hlasem. „Byl jsem blázen.“ Jedním prstem do ní jemně vnikl.

Clare zasténala. Přitiskla se k němu celým tělem a pevně ho objala. Zhluboka se nadechla. „Byla to moje chyba. Byla jsem celá zmatená. Myslela jsem si, že chci počkat.“

„Vy jste byla zmatená a já se choval jako hlupák. Jsme báječný pár.“ Po celé délce šíje až k rameni ji zasypával drobnými, žhavými polibky. Zkusil připojit ještě jeden prst.

„Ach.“ Clare vzrušeně oddechovala. „Ach.“

„Jste tak pevná a sladká. Jako nerozvíté poupátko.“

„Zmenšuje to vaše nadšení, pane?“ zeptala se s obavami.

Zasténal, sklonil hlavu k oblé křivce jejího hradla a políbil je. „Ne, madam, vůbec ne.“

Usmála se a spadl jí přitom kámen ze srdce. „To jsem ráda.“

„Myslím, že ani společné působení nebeských a pekelných sil v tuto chvíli by nijak nedokázalo zmenšit moje nadšení.“

Clare cítila, jak ji laská a jak díky němu vlhne a otevírá se jako ještě nikdy předtím. Teď se chvěla vzrušením. Znovu ucítila to nádherné napětí, které poprvé zažila včera v noci. Byla plná očekávání, které v ní vzbuzovalo neklid a nedočkavost.

„Pospěšte si.“ Kousla ho do ucha. „Prosím, pospěšte si.“

Gareth zvedl hlavu a zadíval se na ni. Jeho pohled byl neproniknutelný jako mlha, do které se občas ostrov zahalil. „Oženil jsem se s tyranem.“

„Musíte mi odpustit, pane. Upozorňovala jsem vás, že jsem zvyklá mít zde hlavní slovo.“

„V této situaci je mi vaše slovo rozkazem.“ Gareth si uvolnil oděv a odhalil své vztyčené pohlaví.

Clare jedním okem zahlédla ztopořený úd, jak jí zamířil mezi nohy. I přes vrcholící vzrušení se jí na okamžik zmocnila nejistota.

„Než budeme pokračovat dál, možná bychom měli vaše nadšení alespoň trochu zchladit.“

„Na to, abyste zchladila moje nadšení, je už příliš pozdě.“

„Nechtěla jsem se vás dotknout. Nemůžete za to, že nemáte tu správnou velikost,“ pošklblila ho. Pak ho pevně objala a políbila ho na krk. „Ale jsem si jistá, že to nějak zvládneme.“

„Baže. Určitě,“ nenechal se vyvést z míry Gareth.

„Už se moc těším, Gareth.“

„Já vím.“ Políbil ji a rozhodl se do ní vniknout.

Clare, která čekala, že ucítí něco podobného, jako když se s ní laskal prsty, byla překvapená tvrdostí a prudkostí jeho touhy. Tiskl se k ní stále silněji a ona už nebyla jen překvapená. Byla přímo zděšená.

„Gareth.“

„Důvěřujte mi.“

„Počkejte, musíme si o tom ještě promluvit,“ vyjekla Clare.

„Až sem nás dohnaly vaše předchozí námitky.“

„Baže, ale –“

„Důvěřujte mi, Clare,“ zašeptal.

Sebrala veškerou odvahu, ale svírala ho, jako by ji čekala cesta do pekel. „Jsem připravená,“ pronesla statečně.

„Uvidíte, že to nebude tak strašné.“ Pronikl hlouběji. Na čele mu vyvstal pot. „Alespoň si myslím, že to nebude tak strašné.“

Clare zavřela oči a pevně stiskla víčka. „Řekněte mi, až bude po všem.“ Zvláštním, částečně zastřeným hlasem vykřikl: „Baže, pokusím se na to nezapomenout!“

Clare cítila, jak je napjatý a nedočkavý; jako kdyby táhl do boje vykonat hrdinský čin. Jediným mocným pohybem do ní vnikl jako meč do pochvy.

Šok z jeho útoku vyrazil Clare dech, že nedokázala ani promluvit. Když se vzpamatovala, začala Garethovi prsty do širokých ramen. Zuřila, že byla ochuzená o pocit vzrušení, který očekávala.

„Joanna měla pravdu. Po této stránce manželství skutečně nemá valný smysl.“

„Zkuste se chvíli nehýbat.“ Garethův hlas zněl stejně rozruženě jako její. „Nehýbejte se, povídám. Přestaňte se vrtět.“

Clare otevřela oči a zamračila se na něj. „Myslela jsem si, že budu cítit to samé, co včera v noci.“

„Budete.“ Gareth se očividně snažil ovládat. „Až za chvíli.“

„U malíčku svaté Hermíny, vy jste mě podvedl, Dábelský pse.“

„Ne, jenom nemám s pannami žádné zkušenosti.“

„Já věděla, že jste moc velký,“ zamumlala Clare. „Hned jsem to věděla, od první chvíle, kdy jsem vás uviděla.“

Na nos a tváře se jí snesla záplava polibků, kterými se ji Gareth snažil uchlácholit. „Odpusťte mi, Clare. Nechtěl jsem vám ublížit.“

Jeho omluva ji poněkud upokojila. „Po pravdě řečeno, ani mě to moc nebolí. Alespoň teď už ne. Ale jsem velice ráda, že už to máme za sebou.“

„Clare –“

„Teď už můžete přestat. Naše manželství bylo řádně naplněno. Už se nemusíte obávat, že ho budu chtít zrušit.“

„Naposledy vám říkám, abyste se nehýbala,“ Gareth pečlivě a zřetelně odkrajoval slova.

„Jen jsem se snažila najít pohodlnější polohu.“

„Já na vaše pohodlí dohlédnu.“

„Vy se odsunete sám?“

„Ne, zatím ne.“

Zklamalo ji to. „Znamená to, že jste s plněním manželských povinností ještě neskončil?“

„Baže.“ Pomalu, opatrně z ní vyklouzl.

„Teď už chápu, proč je pro muže důležité, aby si noc co noc uměl najít v takových věcech zalíbení,“ mumlala si pro sebe Clare.

„Dost pomáhá, když manželka během té doby, co se manžel snaží, bez přestání nežvaní.“

„Ach.“ Clare se naštvala. „Omlouvám se,“ odsekla škrobeně. „Nechtěla jsem rušit vaše soustředění. Pouze jsem se pokoušela –“

„Sakra, tak už dost.“ Gareth ji umlčel svými ústy. Zároveň do ní opět pronikl, jak nejhloběji mohl.

Clare zasténala, ale nebylo to bolestí.

Gareth z ní téměř kompletně vyjel a pak ještě jednou celý pohyb zopakoval.

A znovu a znovu.

Vnikal dovnitř s pečlivou systematickostí a neuvěřitelným sebeovládáním. Soustředěné rysy jeho obličeje a napjaté svaly na těle prozrazovaly vše. Byl jako válečný oř, vzpínající se v otěžích, překypující silou, chvějící se a připravený vyrazit.

Clare zadržela dech a zavřela oči. Ale po chvilce si uvědomila, že pomalé pohyby jeho těla, které v sobě cítí, nejsou nepříjemné.

Vnímala pot na Garethových zádech. Promáčel mu celou tuniku. I přesto, že se očividně lopotil, nezdálo se, že by jevil známky opadávajícího nadšení.

Když jí zvedl nohy do výšky a přehodil si je přes ramena, vykulila oči údivem. Než stačila proti nové poloze zaprotестovat, prostrčil ruku mezi jejich těly, sklouzl níž a pohladil ji.

Bez jakéhokoli varování ji znovu zachvátila vlna vzrušení.

„Garethe.“

„Říkal jsem vám, abyste mi důvěřovala.“

Palcem a ukazováčkem jí jemně třel klitoris.

Clare zasténala. Gareth utlumil její výkřik ústy. Zaryl mu prsty do zad a vychutnávala neskonale příjemné záchvěvy rozkoše, které ji zaplavovaly.

Matně si uvědomila, že Gareth, na vrcholu, vyčerpaně vykřikl. Oba se propadli ještě hlouběji do moře voňavých květů a jeho výkřik splynul s jejími tichými vzlyky.

O značnou chvíli později Gareth otevřel oči. Rozkošnický se protáhl a marně vzpomínal, kdy se ve svém životě naposledy cítil tak dobře.

Mrkl na okvětní lístek růže, který mu seděl na nose. Odfoukl ho a pozoroval, jak se vznáší ve vzduchu. Byl téměř celý zasypán voňavými květy.

Usmál se.

Těžké aroma čerstvých květin kolem něho se mísilo ještě s jednou, čistě tělesnou vůní, která mu přinášela intenzivní potěšení. Učinil z Clare svoji ženu v každém slova smyslu. Nikdo už tady nemůže mluvit o zrušení manželství.

Náhle se hromada květů pohnula a nadzvedla. Gareth otočil hlavu a uviděl Clare, jak se právě posadila. Urovnávala si šaty a vytřepávala květinové lístky z vlasů.

Když si uvědomila, že ji pozoruje, ostýchavě se na něho usmála. Neřekla ani slovo.

„Už zase můžete mluvit. Nechtěl jsem vás umlčet navěky.“ Gareth se natáhl a smetl jí z rukávu žlutý okvětní lístek.

Clare se ušklíbla. „Nevím, co říct.“

„Já taky ne.“ Gareth ji jednou rukou objal kolem krku a přitáhl si ji dolů k sobě, aby ji mohl dlouze políbit.

Clare se k němu přitiskla. Vlasy jí spadly do tváře a voněly čerstvě natrhanými květinami. Rozprostřela mu prsty na prsou a plochou dlaní ho začala pomalu hladit po těle. Gareth cítil, že se pod jejími dotyky zachvěl.

„Řekla bych, že se vaše nadšení znovu probouzí, pane.“

„Řekl bych, že máte pravdu.“ Gareth si obtočil pramen jejích hebkých vlasů kolem zápěstí. Přitáhl si ji blíž k sobě.

Náhle někdo zabušil na dveře dílny a Clare s sebou vyděšeně trhla. Rychle se narovнала a posadila.

„Můj pane, jste tam?“ zavolal hlasitě Ulrich. „Je tady kovář.“

„Sakra, k čertu s ním.“ Gareth se neochotně odtáhl. „Raději půjdu, jinak budou všichni na hradě ještě před večerí vědět, co jsme tady spolu dělali.“

Clare se zamračila. „Snad nechcete říct, že si budou myslet, že jsme –“

„Baže.“

Lehce se začervenala. „U palce svaté Hermíny, o tomhle že by si mohli všichni povídat?“

„Musíte se smířit s tím, že podrobnosti týkající se našeho manželství budou lidi zdejšího ostrova neustále zajímat.“

„Doufám, že náš lid brzy najde ke klábosení jiné téma.“

„O tom dost pochybuji, obzvlášť když jim budeme předvádět takhle zajímavou zábavu.“ Gareth vylezl z květinového koše.

Uvědomil si, že se Clare zmínila o zdejších obyvatelích jako o našem lidu. To bylo dobré znamení.

„Pane?“ zavolal znovu Ulrich. „Jste tam?“

„Baže,“ odpověděl Gareth. „Už jdu.“ Obrátil se a pomohl Clare vyhrabat se z hromady květů.

Byl na ni nezvyklý pohled. Gareth na ni okouzleně zíral. Ověncená voňavými květy vypadala tajemně jako nějaká pohádková postava, která právě vstala z lesního lože.

Pak na Clařině spodničce uviděl malou červenou skvrnku. Natáhl ruku a dotkl se jí. Čelisti měl pevně stisknuté.

„Bolelo to hodně?“

„Ne.“ Clare vytřepala ze sukně kvítky, které jí tam napadaly. „Už jděte. Musíte se věnovat pracovním záležitostem. Já si zatím upravím šaty.“

Gareth nemohl odtrhnout zrak z jejích planoucích tváří. Teď byla jeho. Patřila mu tak, jak nepatřila ještě žádnému jinému muži, dokonce ani svému zbožňovanému rytíři Raymondovi de Coleville.

Clare možná kdysi Colevilla milovala – možná ho stále ještě miluje – ale nikdy se mu neodevzdala. Své panenství si schovávala pro svého pána a manžela, Dábelského psa zWyckmeru.

Dobře vím, jak chránit to, co jsem si vlastní rukou vzal, pomyslel si Gareth v náhlém záchvatu odhodlání. Abudu chránit i vás, paní tohoto ostrova.

„Časem na něj zapomenete, Clare,“ pronesl nahlas.

Nechápavě se na něj podívala. „Zapomenu na koho?“

Ulrich opět třikrát rychle za sebou zabušil na dveře dílny. „Pane, mám poslat kováře domů a říct mu, ať přijde později?“

„Ne, už opravdu jdu.“ Gareth odvrátil oči od Clare posypané květinami. Došel ke dveřím, otevřel je a vykročil na nádvoří, zalité jasným slunečním světlem.

„Nuže, Ulrichu? Kde čeká náš kovář?“ Gareth za sebou rychle zavřel dveře, aby jeho přítel Clare neviděl.

„Ve stájích.“ Ulrich měl pobavený výraz. „Strávil jste v dílnách pěkně dlouhou dobu. Netušil jsem, že se o tajemství výroby parfémů tolik zajímáte.“

Gareth se vydal přes dvůr. „Přece mě znáš, Ulrichu, vždycky mě zajímalo, jak věci fungují.“

Ulrich ho dohonil a kráčel vedle něj. „Baže, jste beze sporu člověk, kterého baví pátrat i po těch nejintimnějších detailech.“

„Jako pán tohoto panství mám jisté povinnosti.“

„Baže.“ Ulrich se na něj chápavě usmál.

„Jen blázen by nevyužil příležitosti a podrobně se neseznámil s tím, jak fungují vnitřní mechanismy, které budou v budoucnosti zdrojem jeho příjmů.“

„Zatím o vás nikdo neřekl, že jste blázen, pane,“ vyhrkl Ulrich rychle. „Levoboček, bastard, Dábelský pes, Dáblovo sémě, Ten, kdo otevírá pekelnou bránu, ale nikdy ne blázen.“

Jak oba muži kráčeli přes nádvoří, několik lidí se za nimi ohlédlo. Gareth si všiml, že před ním zvědavci chvatně klopí zrak, a zamračil se. Měl silné podezření, že se snaží skrýt výsměch.

Když Gareth spatřil, jak si ho kovář John s neskrývaným úžasem a otevřenými ústy prohlíží, jeho podezření ještě zesílilo.

„Stalo se něco, kováři?“ zeptal se Gareth s nebezpečnou zdvořilostí. Měl dojem, že ten člověk má co dělat, aby nevybuchl smíchy.

„Ne, pane.“ John sklapl ústa a otřel si je o vnitřní stranu umouněného rukávu. „Slunce dnes nezvykle ostře pálí. Úplně člověka oslepuje.“

„Pochybuju, že pálí víc než tvoje kovářská výheň.“

„Pravda, pane. To máte tedy pravdu. Jeden by čekal, že na ten jas budu zvyklý, že jo?“ John se bezmocně podíval na Ulricha.

Ulrich se jen usmál a mlčel. Jeden ze zbrojnošů, kteří postávali opodál, se rychle obrátil k rozmlouvajícím mužům zády a spěchal do stájí.

Gareth pokrčil rameny a nechal celou věc plavat. Z dlouholeté zkušenosti věděl, že nemá cenu, aby se pokoušel zjistit, co kovář a všem ostatním připadá tak zábavné.

„No dobrá, dejme se do práce,“ vyzval kováře Gareth. „Když jsem se vydal sem na ostrov, nevzal jsem si s sebou žádné zbrojmistry. Kdyby bylo třeba, mohl bych zaměstnat jednoho muže ze Seabernu, ale bylo mi řečeno, že ty umíš s kladivem a kovářskou záručí zacházet mimořádně zručně.“

John při té pochvalě zrudl. „Baže, pane.“

„Myslíš, že bys zvládl opravit výzbroj mých mužů, a ještě při tom pořádně okovat koně?“

John se napřímil a pyšně vypjal mohutná ramena. „Baže, pane. Věřím, že takový úkol zvládnou. Pro lady Clare i pro matku představenou jsem vykonal už pěkný kus práce. Dokonce jsem ukoval i několik klíčů a zámků.“

„Výborně.“ Gareth ho poplácal po zádech a zamířil směrem ke stájím. „Ukážu ti, co je potřeba udělat. Až ve stájích skončíme, chtěl bych ti ukázat jedno zajímavé mechanické zařízení.“

„Co je to za zařízení, pane?“

„Ten stroj byl vyrobený v Arábii a je určen k lisování oleje z růží a skořice. Momentálně nefunguje, ale doufám, že se mi ho podaří spravit. Budu potřebovat tvoji pomoc.“

Přidušený smích a narychlo skrývané úšklebky neustaly ani po dvaceti minutách.

Gareth zanechal kováře jeho práci a došel k Ulrichovi, který se v jednom stání opíral o sloup.

„Myslíš, že bys mi mohl prozradit veselou historku, kterou se dnes odpoledne všichni baví?“ zeptal se tiše.

Ulrichovi se zajiskřilo v očích. „Prozradím vám to, ale vám to asi příliš zábavné připadat nebude.“

„Pochopitelně,“ zamumlal Gareth. „Nicméně jsem stále zvědavější, co je příčinou tak bujarého veselí. Tak už mi sakra řekni, proč se všichni v okolí musejí přemáhat, aby nevypřsk-li smíchy.“

Ulrich si odkašlal. „Předpokládám, pane, že to má něco společného s růžemi, které se vám zapletly do vlasů a visí vám až na záda.“

Gareth zaúpěl. „K čertu.“ Prohrábl si vlasy. Na podlahu se snesly karmínově zbarvené lístky růží.

„Vypadáte, jako kdybyste skotačil v květinovém koši mé paní,“ prohlásil Ulrich. „Pokud jste do něho nespadl náhodou – a já připouštím, že jste v poslední době k nešťastným náhodám náchylný – není téměř pochyb, co jste v dílně na výrobu parfémů dělal.“

Gareth sevřel ruce v pěst, dal si je v bok a přejel všechny posměváčky pátravým pohledem. Úsměv ze všech tváří okamžitě zmizel.

Gareth spokojeně zaklonil hlavu a hlasitě se rozesmál.

Tři dny nato se Clare vypravila pěšky do vesnice. Jako obvykle šla kolem útesů. K jejímu velkému překvapení i skryté radosti ji tentokrát nedoprovázela Joanna, ale Gareth.

Když vycházela z hradu, z nádvoří na ni zavolal.

„Doufám, že se k vám mohu připojit, madam.“ Dohled nad kameníky, kteří přijeli zbudovat novou zeď, přenechal Ulrichovi a zamířil ke Clare, která se zastavila a čekala na něj. „Ještě jednou bych si rád prohlédl útesy nad těmi dvěma malými zátokami.“

Clare se hned zdál celý den jasnější. „Baže, pane. Budu ráda, když se mnou půjdete. Nesu Beatrici bylinkovou mast.“

Když s Garethem kráčela kolem útesů, napadlo ji, že vzduch prosycený solí jí ještě nikdy nepřipadal tak svěží a žádné ráno se jí ještě nezdálo tak voňavé.

Měla dojem, že od té doby, co Gareth vkročil na ostrov, se neustále potýkala s neznámými pocity, které ji znepokojovaly. Tyto pocity byly silné jako lektvar alchymisty. A stejně tak obtížně popsatelné.

Ale před třemi dny, kdy v koši na květiny došlo k naplnění jejich manželství, konečně pochopila, jaké mají ty nejasné pocity význam.

Když pozorovala, jak Gareth vychází z dílny a zanechává ji tam zahalenou do vůně růží a oděru jeho mužného těla, konečně odhalila pravdu.

Zamilovala se do Ďábelského psa z Wyckmeru.

Následující dvě noci se pro ni odehrály ve znamení dobrodružné výpravy do světa dosud nepoznané vášně, o kterém ani netušila, že existuje. Garetha podle všeho mimořádně těšilo, když ji mohl dovést na samý vrchol fyzického vzrušení. Nebyl spokojen, dokud se nerozechvěla a rozkoší mu nesténala v náručí. Nedopřál jí klidu, dokud nebyla z jeho milování naprosto vyčerpaná.

„Zařídila jste vše, co je potřeba k přepravě parfémů a sáčků s vonnými esencemi do Seabernu?“ zeptal se Gareth nepřítomně a zastavil se na konci útesu.

„Baže. Parfémy budou do Seabernu dopraveny hned první den trhu.“ Clare si zastínila oči dlaní a pozorovala Garetha, jak zkoumá zpěněnou vodu dole pod útesem. „Joanna a já budeme zboží doprovázet.“

„Moji muži vám mohou pomoci.“ Gareth několika kroky přeměřil okraj útesu, pak se zastavil a znovu se podíval dolů. Zamračil se. „Máme pár stanů, které můžete použít, pokud budete chtít.“

„To je báječné.“ Clare zaváhala. „Na co se to díváte?“

„Ulrich naznačil, že tohle by mohlo být jedno ze dvou míst, kde by se dalo kromě přístavu přistát s malou loďkou. Měl pravdu.“

„A je to důležité?“ Clare popošla ke kraji útesu a zadívala se dolů. Ve skalnaté stěně se daly nedaleko břehu rozpoznat dvě malé jeskyně.

„Nijak zvlášť. Jak vidím, příliš velký oddíl se tu stejně vylodit nemůže.“

Clare se zamračila. „Na ostrově ještě žádné nepřátelské lodě nikdy nepřistály.“

„Ze zkušenosti vím, že je lepší být připraven na každou možnost.“

„Jste velmi obezřetný muž.“

„Když mám chránit něco velmi cenného, tak jsem.“

Clare se na něj kradmo podívala, protože chtěla vědět, jest-li narážel na ni nebo na své nové panství. Určitě na území, pomyslela si. Na ostrov ho přece v první řadě přilákala možnost získat vlastní pozemky.

Gareth si jejího zamyšleného pohledu nevšiml. S výrazem nezměrného uspokojení, pod nímž chvílemi probleskovala stejně intenzivní ostražitost, pozoroval krajinu, která se před ním rozkládala.

Clare napadlo, že si ještě nezvykl na to, že má na světě místo, kam patří. Gareth stále vypadal, jako když čeká, že se mu někdo pokusí ostrov vzít. Jenom blázen by se toho odvážil, pomyslela si ironicky Clare. Ale Ďábelský pes je na stráži.

Dokonce i teď, když doprovázel svou ženu do vesnice, vypadal nebezpečně. Vlasy, černé jako noc, mu neposlušně vlály, jak si s nimi pohrávala mořská bríza. Tvář měl tvrdou a nepřístupnou jako útesy pod nimi.

Clare potlačila tichý smutný povzdech. Samozřejmě že si Gareth dělá starosti s ochranou ostrova.

Clare nepochybovala o tom, že má v úmyslu chránit i ji, ale to jen proto, že byla součástí dohody.

Zamilovala se, ale neodvažovala se doufat, že by Garetha potkal podobný osud; zatím ne, v žádném případě.

Z jeho zkušeného milování se dalo usuzovat, že už měl vřivotě mnoho žen. Během posledních tří dnů Clare zjistila, že Gareth sílu vyburcovanou fyzickou touhou umí velmi dobře ovládat.

Zjistila také, že nemá sklon využívat svou fyzickou převahu k tomu, aby ji přinutil dělat to, co chce on.

Clare pochopila, že je to muž zvyklý udílet rozkazy. Bylo pro něj proto přirozené, že rozkazoval i v posteli. Pokud šlo o Clare, milování pro ni bylo stále příliš nové, než aby se v něm pokoušela získat hlavní slovo. Když už nic jiného, dokáže se alespoň rychle učit, pomyslela si Clare optimisticky. Pátrala po nějakém neutrálním

tématu k hovoru. „Zdá se, že William s Dallanem si ve výcviku vedou slušně.“

„Baže. Když mají chlapci správné vedení, obvykle jim to jde dobře. Ulrich říká, že Dallan sice stále ještě reptá, ale k výcviku se dostavuje včas. Také projevils lepší vkus a přestal zpívat o lordech, kterým někdo nasadil parohy.“

„Baže, jeho balady začaly být v poslední době poněkud bezduché, že? Někdo by mohl dokonce říct, že jsou dost hloupé.“

„Myslíte?“ Gareth se zatvářil zamyšleně.

Clare potlačila úsměv. „Všechny ty přesladké popěvky o nádherných růžích, které nastavují květy ranní rose, mě začínají nudit. Myslím, že postrádají napětí, které Dallan dokázal vtisknout svým dřívějším baladám.“

„Napětí?“

„Baže, chybí v nich nebezpečí, strach z odhalení, vzrušující čin. Dallanovy nové písně nemají tu správnou šťávu.“

„Madam, děláte si ze mě legraci?“

„Možná.“

„Varuji vás, říká se o mně, že žertům moc nerozumím.“

„Nesmysl. Slyšela jsem vás, jak se smějete, pane. Řekla bych, že se brzy naučíte nacházet v Dallanových dobrodružných písních o tajných láskách a podvedených lordech větší potěšení.“

Gareth se zastavil. Uchopil ji za bradu, pozorně se na ni zadíval a v očích se mu zlověstně zablesklo. „Abyste mi dobře rozuměla, Clare, nikdy se nebudu smát při představě, že moje žena leží v náručí jiného muže. Spíš ode mě můžete očekávat, že se za takovou zradu d'ábelsky pomstím.“

„Ani by mě nenapadlo vás podvádět,“ namítla. „Jsem počestná žena, pane.“

„Baže, to jste,“ odpověděl Gareth jemně. „A já jsem za to vděčný.“

Pod jeho pohledem roztála. Důvěřuje jí, pomyslela si. To je dobrý začátek.

„Když už o tom mluvíme,“ dodala prudce, „chci, abyste věděl, že mě by ani ve snu nenapadlo přemýšlet o manželově nevěře tak, jako vy uvažujete o nevěře manželky.“

Vykouzlil jeden ze svých vzácných úsměvů. „Vás nikdy nenapadlo představit si mě v posteli s jinou ženou?“

„Ne, pane, nenapadlo.“ Byla trochu rozčilená, ale trvala pevně na svém. „I já mám svou hrdost, pane.“

„Hrdost. Proto se bráníte představě, že bych mohl být v posteli s jinou ženou? Protože bych zranil vaši hrdost?“

Clare se na něj rozzuřeně podívala. Rozhodně mu nemá v úmyslu přiznat, že ho miluje. Ďáblský pes by její přiznání okamžitě zneužil. Rázem by se pro něj stala ještě zranitelnější než dosud.

„Jaký jiný důvod bych ještě kromě hrdosti mohla mít, pane?“ zeptala se nevinně. „Když na to přijde, nejsem jiná než vy. Máte na nevěru tak vyhraněný názor jen kvůli hrdosti?“

„Baže.“ Gareth se trochu zamračil a pozoroval ji. „Mužská hrdost je vážná věc.“

„Ženská taky.“

„Pak tedy Dallan musí dál zpívat o růžích v dešti a podobných hloupostech.“ Gareth sklonil hlavu a rty se lehce dotkl Clařiných úst.

„Gareth –“

„Pojďte. Už je pozdě a já musím ještě dnes zařídit spoustu věcí.“ Uchopil ji za ruku a vedl ji podél útesu směrem kvesnici.

Za deset minut došla Clare s Garethem ke zdi kláštera, který stál v samém středu vesnice. Kolem nich s rachotem projel dvoukolák, vrchovatě naložený slámou. Doškář zdvořile kývl Clare i Garethovi na pozdrav. Stejně tak učinil ovčák, který hnal prostředkem cesty stádo ovcí.

Každý se otočil, aby se podíval, jak pán a paní ostrova krácejí ruku v ruce jejich malou vesničkou.

Clare věděla, že většina pohledů je upřena na Garetha. Ona sama tu byla příliš známá, než aby přitahovala zvědavost. Ale Gareth byl pro zdejší lidi nový, cizí a neznámý člověk. Příliš dobře si uvědomovali, že jejich osud je v jeho rukou.

„Musím předat Beatrice tu mast,“ řekla Clare, když došli k obydlí vesnické vědmy. „Budu hned zpátky.“

Gareth se zastavil a prohlížel si okna chýše. „Závěs je zatažený. Možná že ještě spí.“

„Myslím, že ne,“ usmála se Clare. „Beatrice bývá na nohou už od časného rána. Když vstane, první, co udělá, je, že odtáhne závěs, aby jí nic neuteklo.“

Clare došla k oknu. Nebylo zavřené na petlici, ale pootevřené, jako kdyby Beatrice ještě před chvilkou vykukovala na ulici. „Beatrice?“

Žádná odpověď.

„Beatrice?“ Clare zaváhala, ale potom protáhla ruku úzkým oknem a odhrnula těžký vlněný závěs stranou. „Nejsi nemocná? Nepotřebuješ pomoc?“

Z potměšitého domku se nic neozývalo. Clare se vytáhla na špičky a nahlédla do nevelké přední místnosti. Nejprve vůbec nic neviděla. Závěs na druhém okně byl také zatažený, takže pokoj se utápěl v šeru.

Pak si oči na přitmí zvykly. První, co zahlédla, byla noha obutá v trepce, jak leží na zemi.

„Beatrice.“ Clare se chytila kamenného parapetu pod oknem a pokusila se naklonit ještě víc dovnitř, aby na tělo, které uvnitř leželo obličejem k zemi, lépe viděla.

Gareth se zamračil a přistoupil blíž k oknu. „Co se děje?“

„Nevím.“ Clare se na něj vyděšeně podívala. „Leží na zemi. Nehýbe se, Garethe. Asi je těžce raněná.“

Gareth zkoumal vnitřek chýše. „Dveře jsou zamčené. Na zdi vidím viset klíč.“

„Jak se dostaneme dovnitř?“ zajímala se Clare.

„Pošlete někoho pro kováře Johna. Co nejrychleji, Clare.“

Clare nepotřebovala dále pobízet.

Za chvíli už kovář zarážel kus železa mezi kamennou zeď a štěrbinu ve dveřích. Potom se s Garethem ramenem opřeli o těžké dřevo. Dveře vyskočily z pantů na třetí pokus. Gareth vešel do malé světničky jako první. Stačil mu jediný pohled na tělo na podlaze a potřásl hlavou. „Je mrtvá. A rozhodně nezemřela přirozenou smrtí.“

13

„Někdo ji zavraždil.“ Otřesená Clare nevěřičně zírala na Garetha. „Tomu nevěřím.“ Margaret, kterou bez meškání zavolali, vypadala jako omráčená. „To není možné. Během patnácti let, co spravuji klášter, jsme tu ještě nikdy vraždu neměli.“

Clare pomalu zavrtěla hlavou. „Za celý můj život se na ostrově nestala jediná vražda.“

„Tohle s největší pravděpodobností vražda byla.“ Gareth se podíval dolů na otevřené, nevidomé oči Beatrice. Viděl ve svém životě dost násilných smrtí, aby ji dokázal rozpoznat.

„Jste si tím jist?“ Margaret se zamračila. „Možná se jí jen v noci udělalo špatně, chtěla přivolat pomoc, ale nedokázala už dojít ani ke dveřím.“

Gareth se sehnul vedle těla. Dotkl se jednoho prstu na ruce mrtvé ženy a zjistil, že je uvolněný. Ztuhnutí, ke kterému obvykle ihned po smrti docházelo, bylo už pryč. „Zemřela během noci, ale ne kvůli nějaké chorobě.“ Zkoumal záhyby na jejím čepci. „Byla v něm zvyklá spát?“

„Nevím,“ odpověděla Margaret. „Vypadá to, že ano. Možná to byla známka zbožnosti.“

„Spíš marnivosti,“ poznamenala Clare tiše. „Beatrice se trápila kvůli křivé bradě. Nechtěla, aby si jí někdo všiml.“

„Milovala klepy a snad až příliš si oblíbila Clařiny parfémy a bylinkové masti,“ dodala Margaret. „Nepodstatné slabosti, teď když už je po všem. Kéž bychom dokázali omezit naše hříchy na takové drobnosti.“

Gareth vytáhl jedno obočí. „Baže.“

„Je v noční košili,“ všimla si Clare zamyšleně. „Přesto má na sobě boty a čepce.“

Margaret se na Garetha zvědavě podívala. „Jste si naprosto jistý, že to není důsledek nějakého vážného onemocnění, pane?“

„Byla to vražda.“ Gareth ukázal na čepce. Jemné plátno kolem Beatricina hrdla bylo ošklivě zmuchlané a zkrabacené. „Vidíte tyhle stopy?“

Margaret se sehnula níž. „Baže.“

Gareth nadzvedl lem čepce.

Margaret natáhla ruku, jako kdyby ho chtěla zastavit. „Co chcete dělat, pane?“

„Chci se jí podívat na krk.“ Gareth stáhl bílou látku dozadu.

Všichni na Beatricině hrdle zřetelně viděli tmavé, ošklivé podlitiny.

„Svatá Hermíno, stůj při ní,“ zašeptala Clare.

„Pokož její duši,“ vydechla Margaret.

Clare pohlédla na Garetha. „Už jste podobné známky někdy předtím viděl?“

„Baže.“ Gareth pustil čepce. „Beatrici někdo uškrtil.“

„Ale to není možné.“ Clare sklouzla pohledem na těžké dřevěné dveře, které Gareth s Johnem před chvílí násilím vypáčili. „Dveře byly zamčené zevnitř. A okna jsou příliš úzká, aby se jimi protáhl člověk.“

Gareth se podíval ke dveřím. Ve vypáčeném otvoru spatřil hrstku přihlížejících zvědavců, kteří se před domkem shlukli. Přímo před vchodem stálo několik jeptišek, novicek a pár vesničanů a pokoušeli se nahlédnout do světnice.

„Povězte jim, ať si hledí svého,“ obrátil se Gareth k Margaret. „Nechci, aby to tu podupali víc, než je nutné.“

Margaret se na něj s porozuměním podívala. „Jistě, pane.“

Šla ke dveřím a nevelkou skupinku přihlížejících rozehnala.

Clare zachytila Garethův pohled. „Den před naší svatbou si Beatrice usmyslela, že spatřila bratra Bartoloměje. Tvrdila, že ho viděla vcházet do kláštera. Prý jednoduše prošel zamčenou bránou.“

„Bratra Bartoloměje?“ Gareth si vybavil rozhovor mezi Clare a Beatricí, který tenkrát zaslechl. „Ach, ano. Ten duch. Nikdy jste mi neprozradila, co se o něm povídá.“

„Jde o poměrně starou legendu, pane,“ spustila Margaret překotně. „Bratr Bartoloměj byl potulný mnich. Před mnoha lety přišel na ostrov, aby šířil mezi vesničany a obyvatelkami kláštera svou víru. Říká se, že během svého pobytu na ostrově svedl mladou jeptišku a přemluvil ji, aby s ním uprchla.“

„Utekli za bouřky,“ pokračovala Clare. „Oba se utopili, protože se jejich loď ve vlnách převrhla.“

„To se přihodilo v době, kdy už jste vedla klášter, madam?“ zeptal se Gareth.

„To rozhodně ne.“ Margaret se to podezření hluboce dotklo. „Já bych takovou bláhovost nikdy nepřipustila. Ne, ten příběh pochází z doby dávno přede mnou.“

„Ani já to nezažila,“ přidala se Clare. „Podle legendy se bratr Bartoloměj o některých nocích vrací zpátky a hledá svoji milovanou. Říká se, že pokaždé když se v prostorách kláštera objeví, přihodí se nějaké neštěstí.“

Gareth se napřímil. „Zaručuji vám, že Beatrice žádný duch nezavraždil. Ty modřiny na hrdle jí udělal člověk z masa akostí.“

Přešel ke dveřím a podíval se na zdupanou travu. „Sakra. Škoda že mě nenapadlo dříve přikázat zvědavcům, aby se drželi dál. Teď už nebude možné zjistit, jestli byly před chýší nějaké zvláštní stopy.“

„Můj pane.“ Clare měla tichý, zamýšlený hlas. „Něco je tu divného.“

„Baže. Vražda je vždycky divná.“

„Mám na mysli nezvyklou vůni.“

Gareth se rozhlédl kolem a pak na Clare upřel zkoumavý pohled. „Velice váš jemný čich obdivuji, madam. Jakou vůni cítíte?“

„Mátu.“

„Mátu?“ Gareth přistoupil blíž k tělu. Zhluboka se nadechl a snažil se blíže určit pach ve vzduchu. „Baže. Velmi slabě.“

Margaret se zmateně zamračila. „Co je na vůni máty divného? Možná ji vědma používala k přípravě jídla.“

Clare nakrčila nos. „Ne, ta vůně ulpěla na její noční košili.“

Gareth znovu poklekl vedle mrtvého těla. „Máte pravdu. Má mátu na lemu košile,“ konstatoval. Potom spatřil zelené skvrny na špičkách Beatriciných měkkých kožených trepek a dodal: „A na botách.“

Clare si ovinula paže kolem těla. „V klášterních zahradách je velký záhon máty. Myslíte, že Beatrice byla včera v noci venku?“

„Nikdy ze své chýše nevycházela,“ namítla Margaret rychle. „Celá ta léta jsem ji neviděla. Nezapomínejte, že žila jako poustevnice. Chtěla být od ostatních oddělená. Jednou se mi dokonce svěřila, že se jí okolní svět nelíbí.“

„Baže, ale jestli si opravdu myslela, že viděla bratra Bartoloměje,“ uvažovala Clare nahlas, „možná byla zvědavá a vyšla ven, aby ho sledovala.“

„Clare, přece té staré legendě nevěříte,“ podivila se Margaret.

„Já ne, ale Beatrice jí věřila.“

„Moje drahá choť má postřeh.“ Gareth vrhl na Clare uznalý pohled. „Možná Beatrice včera v noci někoho zahlédla, někoho, kdo se přestrojil za ducha. A možná že vyšla ven, aby sledovala, co bude dělat.“

Margaret zavrtěla hlavou. „To nedává smysl. Kdyby viděla někoho, o kom by si myslela, že je duch, určitě by se bála. Zůstala by doma za zamčenými dveřmi.“

„Kdo ví?“ dumala Clare. „Beatrice byla strašně zvědavá. Avěděla, že jí nikdo neuvěří, že opravdu viděla bratra Bartoloměje. Možná sháněla důkazy. A kvůli tomu ji někdo zavraždil.“

„Ale na tomhle ostrově není nikdo, kdo by měl nějaký důvod Beatrice zabít,“ odporovala Margaret.

Gareth nespouštěl oči z Clařina zamyšleného obličej. „Pojďme se podívat na ten záhon máty.“

Clare přikývla. „Roste nedaleko knihovny.“ Otočila se a vyšla z chýše jako první.

Margaret ji následovala.

Gareth se naposledy podíval na zavražděnou vědmu. Pak vyšel za oběma ženami, které zamířily po zahradní pěšině kvelkému čtvercovému záhonu s tmavě zelenou mátou, který ležel nedaleko kamenné zdi. Stopy pošlapané zeleně byly patrné na první pohled. Zdupaná máta silně voněla.

„Někdo tady nedávno byl,“ prohlásil Gareth. Chodil kolem záhonu a ze všech stran ho obhlížel. Pak se podíval nahoru, k oknu ve zdi. „Z druhé strany této zdi je knihovna?“

„Baže,“ přikývla Margaret tiše.

„Rád bych se podíval dovnitř, pokud proti tomu nebudete nic mít, madam.“

„Samozřejmě že ne, ale nevím, k čemu to bude dobré.“

Margaret vybrala jeden z masivních klíčů, které jí chrastily a cinkaly u pasu.

„Další zamčené dveře,“ zamumlala Clare, zatímco Margaret došla ke dveřím do knihovny a vsunula do zámku klíč.

„Baže,“ souhlasil s ní Gareth. „Člověk by málem uvěřil, že vrahem je skutečně duch.“

Clare se zamračila. „Snad tomu opravdu nevěříte?“

„Ne,“ uklidnil ji Gareth. „Ale zdá se, že si někdo přeje, abychom tomu věřili.“

Margaret si slyšitelně oddechla, když otevřela dveře do knihovny a rychlým pohledem ji zkontrolovala. „Všechno je v pořádku. Na okamžik jsem dostala strach, že nás někdo vykradl.“

„A Beatrice zemřela, protože zloděje spatřila?“ Gareth pokýval hlavou. „Logická domněnka.“

Vešel do knihovny. Clare v patách za ním. Společně prohlíželi police plné těžkých knih. Mnohé z drahocenných svazků byly pečlivě omotány řetězem a připevněny ke zdi.

Knihovna na Garetha udělala dojem. „Máte velmi mnoho kvalitních knih, matko představená.“

„Baže. A těší mě, že za celou dobu, co jsem v klášteře převorkou, nedošlo v knihovně ke krádeži,“ nadmula se Margaret pýchou. „Ale opatrnosti není nikdy dost, pokud jde o tak cenné věci, jako jsou knihy.“

„Garethe!“ zvolala Clare od poslední řady polic. „Tady na stole leží otevřený svazek.“

„To není možné.“ Margaret spěchala uličkou k ní a očividně ji to vyvedlo z míry. „Po přechtení se všechny knihy pečlivě uklízejí zpátky na svoje místo. V tomto směru jsem vydala přísné rozkazy.“

Gareth došel uličkou k místu, kde nad otevřenou knihou stála Clare. Pohlédl na nádherný rukopis, kterým byla zapsána slova na překrásně zdobené stránce. Důmyslné ornamenty, jež rámovaly první písmeno, byly vyvedeny v zářivě zlaté, jasně červené a sytě modré barvě.

„To je pojednání o bylinách,“ vysvětlovala Clare. „Sama jsem v té knize několikrát něco hledala.“

„Nemohu uvěřit, že by některá z obyvatelk kláštera nechala na stole ležet otevřenou knihu,“ pohoršovala se Margaret. „Je příliš drahocenná, aby se s ní takhle nedbale zacházelo.“

Gareth se podíval směrem k oknu, ze kterého bylo vidět na záhon s mátou. Tmavým zeleným sklem pronikaly do místnosti sluneční paprsky. „Zajímalo by mě, jestli vrah hodlal tu knihu ukrást? Možná si uvědomil, že ho zvenku někdo pozoruje.“

„Myslíte si, že ubohou Beatrici zabil a potom utekl?“ zeptala se Clare.

„Možná.“ Gareth o té variantě chvilku přemýšlel. „Ale než utekl, podstoupil tu oběť a odnesl mrtvou Beatrici zpátky do její chýše.“

„Jak ji pak dokázal zamknout zevnitř?“ chtěla vědět Clare. „Klíč od dveří stále ještě visí na zdi v domku. A že by se vrah pro knihu, po které tolik toužil, už do knihovny nevrátil?“

„Možná se bál, že bude odhalen,“ navrhla Margaret.

„Baže, nebo ta kniha nakonec nebyla to, co hledal.“ Gareth si prohlížel rozevřený svazek. „Jestli je něco z toho pravda, a zatím to nemůžeme vyloučit, pak stojíme před velice zajímavým problémem.“

„Chcete tím říct, že musíme hledat vraha?“ zeptala se Clare.

„Baže,“ přikývl Gareth. „Někoho, kdo umí číst.“

V tu noc, jako ostatně pokaždé, Gareth počkal, dokud ho Clare nezačala křečovitě objímat, dokud úpěnlivě nežadonila, nevzpínala k němu svoje tělo a nezarávala mu do ramene drobné, ostré zoubky. Pak do ní vstoupil, plný spokojeného zadostiučinění.

Lehce překonal počáteční odpor jejího útlého, vlhkého těla a pronikl hluboko dovnitř. Těsně ho svírala, horká a nedočkavá. Zahájil svou každonoční bitvu a nepřestal krotit svůj chtíč, dokud se mu neroztřásla v náruči a nevykřikla.

„Garethe.“

Ještě jednou, naposledy, se do ní vši silou ponořil, prudce se zachvěl a konečně podlehl vlnobití, které mu přineslo slastnou úlevu.

Když se nakonec překulil na záda, prostěradla byla vlhká a vzduch kolem postele byl prosycen těžkou vůní právě prožité vášně.

Bosou nohou odhrnul závěs. Místností se rozlil měsíční svit a zaplavil jejich společné lože.

Clare dlouho ležela tiše, bez jakéhokoli pohybu. Garetha napadlo, že usnula. Proto ho překvapilo, když na něj najednou promluvila.

„Milujete se se mnou, jako byste se bál, že když nebudu láskou naprosto vyčerpaná, mohla bych vám uprostřed noci utéct,“ zašeptala. „Tak se chovají všichni manželé ke svým manželkám?“

Gareth chvíli mlčel. „Vám se moje milování nelíbí?“

„Líbí, to moc dobře víte.“ Clare se opřela o loket a zadívala se na něj. V bledém měsíčním světle hledala jeho tvář. „Garethe, jsou okamžiky, kdy vám nerozumím.“

„Co je na tom těžkého k pochopení?“ Zabořil jí prsty do vlasů. „Jsem čerstvě ženatý muž, který si užívá potěšení z manželského lože. Na tom není nic divného ani neobvyklého.“

„Myslím, že je v tom něco víc. Čeho se bojíte, pane?“

„Vás ne, madam.“ Bezstarostně se na ni usmál.

„Tím si nejsem tak jistá.“

Gareth si ji přitáhl k sobě a dlouze ji políbil. Nepovolil, dokud nepootevřela rty a nevyšla mu vstříc.

„Z vaší strany se bojím jediného, madam,“ pokračoval, když nabyl dojmu, že její obavy dostatečně rozptýlil, „že touhou po vás zešílím.“

„Děláte si ze mě legraci, pane.“

„Myslíte?“ Políbil ji na šíji.

„Baže, všimla jsem si, že to děláte často tehdy, když se chcete vyhnout vážnému rozhovoru.“

„To je to, oč se právě pokoušíte? Vést vážný rozhovor?“ Uchopil do dlaně její ňadro a palcem lehce přešel po bradavce. Pod jeho dotekem rázem ztuhla a vzpřímila se. „Ani jsem si toho nevšiml.“

„Ale ano, všiml. Ale jednoduše jste se rozhodl, že budete předstírat, jako byste nic netušil.“

„Raději bych se s vámi miloval.“

„Vidíte?“ Clare se rázně posadila a složila nohy pod sebe.

Lokty se opřela o kolena a bradu složila do dlaní. „To je přesně to, co mám na mysli. Pokaždé když se s vámi pokouším mluvit o našem manželství, chcete se se mnou milovat.“

„To je takový hřích, ležet chvíli manželovi u nohou?“ Pohládl ji po koleni. Panebože, měla tak hebkou kůži. „Jestli prahnete po vážném rozhovoru, tak bychom si alespoň mohli zvolit nějaké zajímavé téma.“

„Jaké téma by to podle vás mělo být?“ zeptala se podezřívavě.

„Pojďme si povídat o vášni, má drahá choti.“

„Vy chcete mluvit o vášni, pane? No dobrá, může být. Ale tentokrát se ujmou slova sama.“

„Vy?“

„Baže.“ Natáhla ruku a opatrně, ale poměrně odhodlaně ovinula prsty kolem jeho pohlaví. Zkusmo udělala několik energických pohybů.

„Ach.“ Gareth se zhluboka nadechl. „To vypadá na velice zajímavý rozhovor.“ Bylo to poprvé, kdy Clare sama od sebe začala s něčím tak důvěrným. Její dotek měl na Garethovy smysly životodárný účinek.

„Doufám, že se vám bude líbit.“ Sklonila se k němu a něžně ho polaskala jazykem. Vlasy ho šimrala po stehně. „Určitě k tomuto tématu mám co říct. Skutečně, zdá se, že můj vklad je velice přínosný,“ laškovala nad jeho rostoucím penisem.

Gareth si založil ruce pod hlavu a snažil se ze všech sil ovládnout. „Nerad bych, aby vás tato konverzace začala nudit.“

„Ne, pane, nemusíte se bát.“

Bez varování se k němu sklonila a políbila ho na vztyčené přirození.

„Čertovská práce.“ Gareth byl tak překvapen její troufalostí, že se v posteli prudce napřímil.

„Doufám, že vás to nevyvedlo z míry, pane? Možná toto téma není podle vašeho vkusu?“

Opřel se o lokty. „Co si proboha myslíte, že děláte?“

„Co nejpodrobněji zkoumám dané téma. Víte, jsem skvělá badatelka.“ Znovu se ho dotkla jazykem, horkým, vlhkým, vzrušujícím. „Máte něco proti tomu, pane?“

Gareth zasténal a zabořil se zpátky do polštářů. „Ne, madam. Jsem přesvědčen, že nevynecháte jediný detail.“

„Vynasnažím se být co nejpečlivější.“

Poněkud nezvyklý hovor o vzájemných manželských vztazích, pomyslel si spokojeně Gareth. Toto téma rozhodně nebylo nebezpečné.

Teprve později, když už si byl Gareth jistý, že Clare konečně usnula, začal přemítat o jejím nenápadném, snad až příliš bystrém postřehu.

Čeho se bojíte, pane?

I kdyby byl ochoten si podobnou slabost připustit, stejně by na to nedokázal odpovědět. Nevěděl by jak.

Když o tom tak přemýšlel, měl teď všechno, oč celý život usiloval. Získal půdu, ženu i vlastní domov. Ale něco mu stále chybělo. Nevěděl, co to je, ale tušil, že klíč k té záhadě drží Clare.

Jakýmsi šestým smyslem, který nedokázal vysvětlit, Gareth cítil, že k sobě musí Clare připoutat všemi prostředky, které má k dispozici.

„Předpověděla smrt,“ ozvala se Clare do tmy.

Gareth se otočil na bok a kolébal ji v náručí. „Copak dnes vůbec neusnete?“

„Pevně doufám, že ano.“ Clare zívla. „Potřebuju si odpočinout. Na trhu budeme mít všichni spoustu práce.“

„Kdo předpovídal smrt? Beatrice?“

„Baže. Ale ona často předpovídala tragédie a katastrofy. Tentokrát měla bohužel pravdu.“ Clare se k němu otočila a propletla svou nohu s jeho. „Jak chcete najít vraha?“

„Udělám to, co umím nejlíp. Nastražím několik pastí.“

„Co máte na mysli?“

„Zdá se, že vrah neměl příležitost ukrást to, co potřeboval, ať už v knihovně hledal cokoli. Možná že to zkusí znovu. Pokud ano, pak na něj budeme připraveni.“

„Jak?“

Gareth pokrčil rameny. „V noci rozestavím kolem kláštera hlídky a přikážu jim, aby se držely ve stínu. Nebudou vidět a přitom budou moci sledovat, jestli se někdo nepokouší přelézt zeď kláštera nebo proklouznout bránou.“

„Vynikající plán, pane.“

Garetha pobavil nefalšovaný obdiv, který slyšel z jejího hlasu. Na některé lidi se dá udělat dojem mnohem snadněji než na jiné, pomyslel si. Očekávají od člověka tak málo, že je ohromí jakákoli známka životaschopnosti. „Děkuji.“

„Jste si jistý, že je vrahem muž?“

Gareth si vzpomněl na ošklivé podlitiny, které měla vědma na krku. „Baže. Možná ji mohla zabít mimořádně silná žena. Ale domnívám se, že žena by musela tělo zpátky do chýše táhnout. Beatrice někdo nesl.“

„Baže. Nebyly tam žádné stopy, že by ji někdo táhl přes záhony s květinami.“

„Nebo přes vyštěrkované cestičky. Každý kamínek byl na svém místě.“

„Jste dobrý pozorovatel, pane.“

„Chcete říct na natvrdlého rytíře, který má všude jen svaly?“

„Šššš.“ Zakryla mu ústa konečky prstů. „Vždyť jsem nikdy neřekla, že si něco takového myslím.“

„Prosím za prominutí. To je určitě moje chyba. Nevím, jak jsem mohl podobného dojmu nabýt.“

„Přestaňte si mě dobírat, pane. To už stačilo.“

„Baže, madam.“

Clare se na okamžik odmlčela a pak si povzdechla. „Nedokážu si představit, že někdo mohl zabít starou bezbrannou ženu, jako byla Beatrice.“

Gareth si znovu vzpomněl na doby, kdy chytal nebezpečné bandity. „Bohužel nejde o to představit si, že někdo mohl spáchat vraždu. Otázka je, proč to udělal.“

„Aby mohl ukrást nějakou knihu?“

„Knihy mají svou hodnotu, to je pravda, ale jen pro učence. Nevěřím, že by se našlo mnoho takových, kteří by kvůli knize zabíjeli. A i kdyby se člověk rozhodl nějakou knihu ukrást, musíte připustit, že tohle je velice odlehlý ostrov. Je pořádně z ruky na to, aby si sem někdo zajel jen proto, že chce ukrást vzácné pojednání.“

„Mnoho učenců se odvážilo vydat na nebezpečnou cestu do Španěl nebo do Itálie jen proto, aby získali určité spisy. V jistém smyslu můj otec zemřel kvůli neuhasitelné touze po tajemstvích, která se skrývala v arabských příručkách. Byl jimi posedlý.“

„Takhle jsem na to nepomyslel, ale máte pravdu. Sir Humphrey riskoval život, když hledal zajímavé knihy. Možná je někdo ochoten podstoupit totéž.“

„Ve chvílích, jako je tahle, si uvědomuju,“ pronesl truchlivým hlasem Nicholas ze Seabernu, „co všechno jsem ztratil, když jsem nedokázal získat ruku lady Clare. Doufám, že si svého štěstí vážíte, Dábelský pse.“

Gareth sledoval jeho pohled až k místu, kde uprostřed žlutobíle pruhovaného stanu stála Clare. Právě smlouvala s nějakým kupcem. Z několika slov, která zaslechl, bylo zřejmé, že jeho žena se snaží uzavřít co nejvýhodnější obchod. Zdálo se, že ji to nesmírně baví.

„Baže,“ přitakal Gareth. Při pohledu na Clare jí projela vlna vzrušení. Vyzařovala z ní energie a byla svěží jako jarní den. Oči jí hořely vzrušením, a když zdůrazňovala něco důležitého, půvabně šermovala rukama ve vzduchu. Z uzlu tmavých vlasů jí vyklouzlo

několik pramínků. „Nepatřím k lidem, kteří považují štěstí za samozřejmost.“

„Dneska díky ní vyděláte pěknou sumičku.“ Nicholas se zhluboka napil z číše, naplněné kořeněným vínem. „A to jsou před vámi ještě dva dny obchodování. Než trh skončí, budete bohatší než tamhleten kupec z Londýna.“

Gareth věděl, že kupec, o kterém je řeč, vážil dlouhou cestu z Londýna jen proto, aby nakoupil parfém vyroběný na ostrově. Byl to malý, zavalitý muž středního věku. V prohnaných očích mu jiskřilo radostí, že uzavírá obchod srovnocenným partnerem. Byl oblečen do pěkné, vyšíváné tuniky z vlněné látky. Čapku i plášť měl lemované kožešinou a sametem a na baculatých prstech se mu skvěly drahé prsteny.

Opodál před zelenobílým stanem stála Joanna. Právě jednala s dvěma dalšími kupci a byla zcela zabraná do práce. Prodávala půvabně vyšíváné pytlíčky s vonnými esencemi avoňavé polštářky. Zdálo se, že ji práce baví přinejmenším stejně jako Clare.

Ulrich a jeden z Garethových vojáků postávali mezi oběma stany a odpovídali. Žvýkali teplé pirohy a neustále sledovali stoly s vyloženým zbožím. Kapsáři a drobní zlodějíčci patřili k rušnému trhu stejně jako kramáři, kupci, žongléři nebo akrobati.

Gareth tam stál s rukou na rukojeti svého obávaného meče a pozoroval shluky barevných stanů a kramářských stánků, postavených před místní pevností.

Trh nepřilákal jen obyvatele Seabernu a ostrovany, ale i celou řadu lidí z širokého okolí. Vánek si pohrával s dlouhými trojúhelníkovými vlajkami. Mezi hlučícím davem procházeli hudebníci s loutnami a bubínky. Obchodníci nabízeli jídlo, aromatická vína a pivo. Byl to pestrobarevný, ruchem překypující mumraj a Gareth věděl, že na něm vydělají všechny zúčastněné strany.

„Mě ze svého neúspěchu neobviňujte,“ obrátil se na Nicholase. „Seabernu tento trh hodně prospěje. Všichni tu peníze vydělají a zase utratí.“

„Baže.“ Nicholas se ušklíbl. „Měl bych se na celou věc dívat z té lepší stránky. Řekněme, že mohu využít schopností vaší paní, aniž bych musel snášet její ostrý jazyk a čelit její chytrosti a vtípu.“

„Jsem rád, že nemáte v úmyslu zneužít mé štěstí proti mně.“

„Ne.“ Nicholas si opět lokl vína a nasadil zadumaný výraz. „Já jsem naopak rád, že se mě nesnažíte probodnout svým slavným mečem.“

„Jsem hluboce přesvědčený, že není nijak zvlášť nutné, abych vás zabil, Nicholasi.“

„Vždyť jsem vám to říkal.“ Nicholas poplácal Garetha po zádech. „Takže lady Clare byla nakonec přece jen panna, což? Přiznávám, že i mě napadlo, že ji Raymond de Coleville mohl svést, ale zároveň mě nepřekvapuje, že se mu to nepovedlo. Clare je hrdá jako královna.“

„Baže.“

„A podle mě je navíc studená jako psí čumák.“

„Na váš názor jsem se neptal.“

Nicholas si jeho poznámky nevšímal. „Bude jen ráda, až odjedete pryč. Ta žádného manžela nepotřebuje.“

„Třeba to ještě neví.“

Nicholas zahýkal smíchy a málem se přitom zakuckal vínem. „Proboha, člověče, to je výborný vtip. Netušil jsem, že máte smysl pro humor. No, když už jsme sousedé a oba jsme navíc zavázáni Thurstonovi z Landry, navrhuji, abychom se stali přáteli.“

„Zajímavý nápad.“

„Neuražte se, ale vaše paní by mi udělala ze života peklo na zemi.“ Nicholas potřásl hlavou. „Za všechno může vzdělání, kterého se jí v mládí dostalo. Kazí ženy, víte. Ona se dokonce chtěla provdat pouze za muže, který umí číst. Věřil byste tomu?“

„Neuvěřitelné.“

„Ptám se vás, k čemu je pořádnému rytíři, který umí vládnout ostrým mečem, čtení?“

„Vy číst neumíte?“ vyzvídal opatrně Gareth.

„Ne.“ Nicholas říhl. „Považuji to za zbytečné. Když budu potřebovat vyrovnat účty, mohu si najmout písaře nebo duchovního. Pro muže jako já je čtení ztráta času a plýtvání energií.“

Jednu osobu mohu ze seznamu podezřelých vyloučit, pomyslel si Gareth kysele. Nicholas ze Seabernu byl nepochybně schopen zabít každého, kdo mu stál v cestě, ale bylo celkem nepravděpodobné, že by podstoupil takové nebezpečí a uškrtil Beatrici kvůli knize, kterou by si ani neuměl sám přečíst.

„Můj pane.“ Clare zdvihla ruku, aby ho přivolala k zelenobílému stanu. „Mohl byste sem na chvilku přijít?“

„Musíte mě omluvit,“ pronesl Gareth k Nicholasovi. „Moje paní si mě žádá.“

„Baže,“ odpověděl Nicholas zachmuřeně. „Tohle je pravděpodobně teprve začátek. Pamatujte na moje slova. S přibývajícími lety to bude mnohem horší. Je zvyklá udílet rozkazy. Celé dny budete běhat sem a tam podle toho, jak bude pískat.“

„Myslíte?“

„Baže. Vidím to už teď. Bude si vás povolávat k sobě, nebo vás zase pošle pryč, a vy kolem ní budete skákat jako nějaký ubohý poskok.“

„Za všechno se platí.“ Gareth se vydal za Clare.

Když se k ní a ke kupci připojil, obdařila ho zdánlivě vlídným úsměvem. V očích se jí však varovně zablýsklo. „Pane, ráda bych vás seznámila s panem Edwardem Kingsgatem. Je to velice šikovný kupec a prodává mé parfémy zákazníkům v Londýně.“

Kingsgate smekl sametovou čapku a hluboce se Garethovi uklonil. „Je mi ctí, sire.“

„Pane.“ Gareth se podíval na Clare a čekal, co bude dál.

Clarin úsměv byl čím dál nervóznější. „Tady můj přítel Kingsgate právě uzavřel nesmírně výhodný obchod; je pro něj tak výhodný, že mně přinese jen nepatrný zisk.“

„Nikoli, madam,“ bránil se Kingsgate, „pro vás je mnohem výhodnější. Když odečtu výlohy na cestu, zůstane mi jen pár drobných.“

Clare bubnovala prsty o stůl. „Kingsgate se snaží stlačit cenu co nejniž, protože má strach z loupežníků, kteří by ho mohli na zpáteční cestě do Londýna přepadnout.“

„Budu si muset najmout ozbrojenou stráž,“ vysvětloval Kingsgate zdvořile. „Víte, jak to na silnicích chodí, pane. Je na nich velice nebezpečno. A já povezu velice cenný náklad. Musím ho zabezpečit.“

Gareth konečně pochopil, oč tu běží. „S výdaji na ozbrojenou stráž a na lodní přepravu si nemusíte dělat starosti. Pošlu tři ze svých nejlepších mužů, aby vás i vaše zboží do Londýna bezpečně dopravili.“

Kupec několikrát rychle zamrkal, protože mu postupně docházel význam Garethových slov. „Vaše vlastní muže, pane?“

„Baže.“ Gareth položil ruku na ocelově lesklý jílec svého slavného meče. Kingsgate jeho pohyb pozorně sledoval. „Ujišťuji vás, že jsou dobře cvičení a mají s hrdlořezy a zloději bohaté zkušenosti.“

„Ach. O tom nepochybuji. Vaše pověst svědčí o tom, že mluvíte pravdu,“ zamumlal Kingsgate.

„Tak vidíte,“ podotkla Clare rychle. „Ještě ušetříte peníze za ozbrojenou stráž a zároveň budete mít jistotu, že vaše zboží a samozřejmě také váš život je pod ochranou mužů, kteří jsou ve službách slavného Ďábelského psa. Co víc si může člověk jako záruku bezpečnosti přát?“

Kingsgate si odkašlal. „Jak říkáte, madam, co víc si člověk může přát? Dobrá tedy, pokud se postaráte o ozbrojený doprovod, jsme dohodnuti.“

„Výborně.“ Clare spokojeně zazářily oči. „Na podzim se svými těším na další obchod, Kingsgate.“

„Baže, madam. Přejí vám úspěšný den, pane.“ Kingsgate vysekl Clare a Garethovi další hlubokou poklonu a se spokojeným výrazem rychle odešel.

„Děkuji vám, pane,“ zašeptala Clare. „Zvládl jste to skvěle.“

„Snažím se být užitečný, madam.“

Odměření se na něj zadívala. Pak její pohled roztál. „Z nás ještě bude sehraný pár, pane, to vám přísahám.“

„Těší mě, že z toho máte radost.“

Gareth se chtěl právě zeptat, jestli může Clare, zatímco bude jednat se zákazníky, přinést něco k jídlu, když vtom spatřil Williama, jak běží směrem ke stanu.

William samou námahou sotva popadal dech. Když uviděl Garetha s Ulrichem, ulevilo se mu. Divoce na ně gestikuloval, aby upoutal jejich pozornost.

„Pane, můj pane,“ vydechl William, jakmile k nim doběhl a zastavil se. „Jeden z vás musí jít se mnou. Dallan se dostal do rvačky, pere se s jedním kapesním zlodějem. Ten zloděj má dýku a určitě Dallana probodne.“

Gareth pohlédl na Ulricha. „Podívám se, co se tam děje. Ty zůstaň tady a dohlížej na naše zboží.“

„Jak si přejete, pane.“ Ulrich se usmál. „Dejte pozor, abyste se nešťastnou náhodou nebodl o zlodějovu dýku. Je o vás známo, že jste v poslední době poněkud neobratný.“

Gareth okamžitě viděl, že Dallan je v beznadějně situaci. Zlodějíček byl sice kost a kůže a nebyl ani o mnoho starší než pěvec, avšak jeho profese ho otužila, vybavila ho základními znalostmi jak bojovat s dýkou a zároveň ho zbavila rytířskosti. Zdálo se, že mu vůbec nevadí, že jeho sok není ozbrojen.

Přestože byl Dallan ve značné nevýhodě, nějakým způsobem se mu podařilo zahnat zloděje za sládkův rozlehlý stan. Na Dallanově paži bylo vidět krev, ale pocházela většinou z jeho nosu, nikoli od zranění dýkou. Gareth děkoval pánubohu, že to takhle dopadlo. Nechtěl ani pomyslet, že by musel Clare vysvětlovat, jak se její milovaný pěvec pořežal.

Bylo zřejmé, že Dallan nahrazoval nedostatek obratnosti pevným, neochvějným odhodláním. Čelil zloději beze strachu, s bojovností mladíka, který se chystá skolit svého prvního kance.

Zlodějíček nebyl v podobných situacích zvyklý na tak přímočarý přístup a zdálo se, že ho houževnatý odpor jeho protivníka upřímně zmátl. Nelíbila se mu ani pozornost, kterou jejich potyčka začala vyvolávat.

Přiloudalo se k nim několik sládkových zákazníků a začali šarvátku sledovat. Oba mladíci kolem sebe nepřestávali kroužit a ve vzduchu se začaly ozývat hlasité výkřiky a povzbuzování. Bylo to poprvé, kdy sebou Dallan vyděšeně neškulbl.

Zloděj těkal nervózně očima ze strany na stranu. Očividně hledal příležitost, aby mohl proklouznout kolem Dallana a zmizet v davu.

Gareth přejel jedním pohledem kroužek přihlížejících mužů, aby objevil, co v Dallanovi vzbudilo tolik neohroženosti.

Nemusel hledat dlouho. Bylo to hezké děvče s blondatými vlnitými vlasy, modrýma očima a slušivým zeleným čepcem. Její nadšený výraz plný vzrušení a planoucí tváře mluvily za vše. Dallan si našel princeznu, která potřebovala ochránce.

„Hned toho nechte, oba dva.“

Gareth došel k rváčům a popadl každého mladíka zezadu za límec. Krátce, ale prudce oběma zatřásl. Pak je držel tak dlouho, dokud se nevzpamatovali a nepochopili, že do jejich boje zasáhl někdo třetí.

„Tahle rvačka skončila,“ oznámil jim.

„On si začal.“ Dallan si rukávem utřel krev z nosu. „Chtěl ukrást Alison peněženku.“

„Nechtěl. Von lže.“ Zlodějíček zlostně hleděl na Dallana. Dýka jakoby zázrakem zmizela v četných záhybech jeho ušmudlaného oblečení.

Gareth usoudil, že Alison zřejmě bude dívka postávající opodál. Podíval se na ni. „Máš ještě svou peněženku?“

Alison se nejprve zatvářila vyplašeně a rozpačitě, když zjistila, že ji oslovil samotný pán ostrova. Zčervenala jako pivoňka. „Baže, pane. Je v bezpečí.“ Poklepala na malý kožený váček, který jí visel u pasu. Podívala se na svého zastávce a oči se jí rozzářily typicky ženským obdivem. „Díky Dallanovi.“

„Pch, její peněženky sem se nikdá ani nedotknul.“ Primitivní bojovné zapálení ze zlodějova obličej ztmavlo. Vystřídala ho ostražitost. Vrhla na Garetha rychlý, zkoumavý pohled a zřejmě poznal, o koho jde. Jako profesionální zloděj se záhy naučil rozeznávat v davu muže ve významném postavení, a tak se vyhýbat nepříjemným omylům. Nešťastně zvolená oběť mohla pro lidi jeho druhu znamenat špatný konec. „Jsem nevinný, pane. Přísahám na hrob své matky.“

„Je to darebák a zloděj,“ trval na svém Dallan.

„Možná,“ poznamenal Gareth tiše. „Ale pro muže je důležité poznat nejen kdy má bitvu začít, ale také kdy ji má ukončit. Zachránil jsi Alison peněženku. Jeden rytířský čin denně stačí.“ Podíval se na zloděje. „A ty zmiz. A dej si pozor, aby ses podruhé mému budoucímu panoši nepřipletl do cesty.“

Zloděj na něj vykulil oči. „Vašemu panoši? Přísahám, pane, že sem nevěděl, že je to jeden z vašich mužů.“

„Tak teď už to víš,“ oznámil mu Gareth.

„Bylo to opravdu nedorozumění,“ fňukal zlodějíček. „Se může stát každému.“

„Ať už jsi pryč.“

Zloděj nepotřeboval dvakrát pobízet. Otočil se jako na obrtlíku a splynul s davem.

Zvědavci, zklamaní nezajímavým zakončením rvačky, se vrátili zpátky do sládkova stanu, aby si dolili džbánky s pivem.

Dallan pohlédl na krev na rukávu, pak zvedl hlavu ke Garethovi a zeptal se: „Myslel jste to vážně, pane? Že budu vašim panošem?“

„Byl bych rád, kdybych měl statečného muže ve svých službách.“ Gareth k němu natáhl ruce. „Přísaháš mi věrnost, Dallane z Touhy? Dobře si to rozmysli, než se rozhodneš složit mi slib věrnosti. Od mužů, kteří jsou v mých službách, vyžaduji naprostou věrnost a loajalitu.“

„Dallan z Touhy.“ Mladík opakoval Garethova slova, jako by to bylo kouzelné zaklínadlo. Položil své ruce na Garethovy, poklekl na kolena a sklonil hlavu. „Pane, přísahám, že dnešním dnem počínaje patřím k vašim nejoddanějším mužům.“

„Pak tedy platí.“ Gareth se podíval na Alison a Williama, kteří sledovali krátký obřad s posvátnou úctou ve tvářích. „Vy dva jste svědci. Tímto se tento mladý muž stává Dallanem z Touhy a je v mých službách. Má právo na mou ochranu a na oplátku mi přísahal svou oddanost.“

„Baže, pane,“ zašeptal William vzrušeně. „Už se nemůžu dočkat, až o tom budu vyprávět matce a lady Clare.“

Alison hleděla na Dallana, jako by se neohrožený pěvec nečekaně proměnil v bájného hrdinu z legendy. „Vy sloužíte Dábelskému psu z Wyckmeru,“ vydechla a očividně ji okouz-lilo, jak nečekaně se zlepšilo jeho společenské postavení.

Gareth musel přemáhat smích, když se Dallan nemotorně zvedal ze své uctivé pozice. „Jdi si smýt krev, můj budoucí panoši. Jinak vyděsíš dámy.“

„Jak poroučíte, pane.“ Dallan napřímil svá hubená ramínka.

„Já ti s tím mytím pomůžu,“ nadšeně se mu nabídl William.

„A já přinesu ručník,“ dodala Alison.

Gareth sledoval, jak Dallan odchází se svými obdivovateli. Vpěvcově chůzi bylo cosi nového; vykračoval si pyšně jako páv a z vyzývavého držení brady vyzařovala mužná hrdost.

Je úžasné, jak člověk najednou dokáže změnit pohled na svět i na sebe samého, když ví, že někam patří, pomyslel si Gareth.

„Konečně sami.“ Gareth se natáhl na široký čtvercový kus pestře pruhované látky, kterou Clare rozprostřela na trávě. Opřel se o loket

a pozoroval rušné tržiště. „Myslím, že se Dallana už nikdy nezbavím. Celé odpoledne je mi v patách.“

„Překvapuje mě, jak dychtivě se dal do vašich služeb.“ Clare podala Garethovi teplý piroh plněný mletým masem a ořechy, který před chvílí koupila v nedalekém stánku. „Nikdy by mě nenapadlo, že bude tak nadšený, když se stane vašim panošem.“

„Budoucím panošem,“ zamumlal Gareth.

„Je v tom nějaký rozdíl?“

„Baže. Mladý Dallan ještě musí ujít pořádný kus cesty, než získá všechny potřebné vlastnosti panoše. Zatím nerozezná jeden konec kopí od druhého.“

„Řekla bych, že dnes se s ním stala důležitá změna.“

„Takhle se změní muž, když se znenadání stane hrdinou.“

Clare se usmála. „Bylo od vás velice šlechetné, že jste z něho udělal hrdinu, pane.“

„K hrdinským činům vás nikdo nemůže nutit. To musí člověk dokázat sám. Dallan má odvahu.“ Gareth si ukousl pořádný kus pirohu. „Nerad to říkám, madam, ale ztratila jste jednoho ze svých obdivovatelů. Obávám se, že váš pěvec se rozhodl projevit oddanost jiné dámě.“

„Viděla jsem ji. Je mladší. A navíc má modré oči a plavé vlasy.“ Clare s chutí ukusovala piroh. Po hektickém dopoledni, kdy se domlouvaly ty nejvýhodnější obchody, jí značně vyhládlo. „Jak bych se jí mohla vyrovnat?“

„Máte to marné. Musíte se smířit se skutečností, že jste vdaná za poněkud nudného manžela, který neumí napsat jedinou baladu, natož něco zazpívat.“

Clare se usmála. V slunečním světle vypadal Gareth všelijak, ale rozhodně ne nudně. Pohodlně si hověl na trávě a vypadal jako divoká šelma, elegantně a nebezpečně.

Od chvíle, kdy sem přijeli, neměla moc času s ním hovořit. Od časného rána stavěli stany a připravovali se na rušný obchodní den. Ale věděla, že ji i Joannu čas od času pozoruje.

Jeden či dva z jeho mužů byli vždy někde nablízku a dávali pozor, aby drobní zlodějčící neutekli se zbožím.

„Vy i sir Ulrich máte na Dallana a Williama dobrý vliv, pane,“ pronesla Clare tiše. „Připouštím, že zpočátku jsme s Joannou některá vaše rozhodnutí týkající se jejich výchovy těžce nesly.“

Garethovi zazářily oči spokojeností. „Zrovna tak těžce jste nesla skutečnost, že budete mít manžela.“

„Baže.“ Clare dojedla poslední sousto a rukama si objala pokrčená kolena. „Ale zatím se zdá, že jde všechno jako po másle.“

„Samozřejmě že jde všechno jako po másle.“ Gareth zvedl ruku a vhodil si zbývající kus pirohu do úst. „A proč taky ne? Nevidím na manželství nic složitého. Je to všechno celkem jednoduché a jasné.“

„Opravdu, pane?“ Clare s ironickým úžasem zamrkala dlouhými řasami.

„Baže.“ Gareth si oprášil drobky z rukou. „V podstatě je to mužská záležitost. Muž převezme vládu v domácnosti a stanoví několik základních pravidel. Jakmile se s nimi všichni obeznámí, vše harmonicky probíhá podle určeného řádu.“

Clare uchopila mošnu, ve které přinesla deku a teplé pirohy, a výhrůžně ji zvedla. „Říkáte mužská záležitost, pane? Muž převezme vládu v domácnosti?“

Gareth zdvihl smířlivě ruku. „Samozřejmě ne každý muž. Jenom ti, kteří umějí číst.“

Clare mu zlehka hodila mošnu na hlavu. Gareth se skulil na záda a předstíral, že je smrtelně zraněn.

„Určitě existují manželé, které by tohle urazilo,“ pronesl dotčeným tónem.

„Ale vy mezi ně nepatříte, pane. Vy nejste obyčejný manžel.“

Vy vůbec nejste obyčejný muž, pomyslela si Clare. Vy jste muž, kterého miluji.

„Obyčejný manžel by vás nepochybně nudil, madam.“

„Baže.“ Clare zavřela oči a zhluboka se nadechla. Trávit s Garethem společně odpoledne jí dělalo dobře.

Svým jemným čichem byla schopná rozlišovat jednotlivé vůně na tržišti. Ze stánků, kde se prodávalo koření, cítila saturejku, rozpoznala zemitý pach ovcí a koz, cítila i vůni čerstvé trávy, na které rozprostřela pokrývku.

Ze všeho nejvíc ale vnímala vůni muže vedle sebe a podvědomě tušila, že jeho vůně je ta pravá.

Gareth několik okamžiků vyčkával, jako by od ní čekal ještě nějakou další reakci. Když mlčela, zvedl koženou mošnu, kterou po něm hodila. „Uvnitř ještě něco zbylo.“

„Baže.“

„Že by tam bylo ještě něco k snědku?“

Odklopil kožené víko brašny a nahlédl dovnitř. „Dal bych si ještě jeden piroh.“

„Ne, pane. To nejsou pirohy.“ Clare se zhluboka nadechla a snažila se, aby její slova vyzněla nenuceně. „Je to dárek pro vás.“

„Dárek?“ Gareth, překvapený její odpovědí, rychle vzhlédl. Jeho bezstarostnost zmizela. „Pro mě?“

„Baže, pane.“ Odpočívala, bradu opřenou o kolena, a pozorovala ho.

Gareth si ji prohlížel, v očích velice zvláštní výraz. Bylo to poprvé, kdy ho Clare viděla tak nejistého.

„Děkuji vám,“ zamumlal nakonec.

„Neděkujte mi. Zatím jste neviděl, co to je. Možná že o to nebudete stát.“

Gareth zašátral v mošně a vyndal z ní pevně uzavřenou lahvičku elegantního tvaru. Prohlížel si ji se zjevným zalíbením. „Parfém? Pro mě?“

Clare se začervenala. „Tu recepturu jsem vymyslela jen pro vás, pane. Doufám, že se vám bude líbit.“

Gareth opatrně vytáhl zátku a sklonil hlavu, aby si přivoněl.

„Počkejte.“

Gareth tázavě vzhlédl.

„Málem jsem se vás zapomněla zeptat, pane, jestli vám nevadí pelyněk, máta, hřebíček nebo některá jiná přísada.“

Gareth zavrtěl hlavou. „Ne. Proč se ptáte?“

Clare si oddechla. „Jen proto, že vím, že někdo může mít například na pelyněk velice silnou reakci.“

„Mně vůně pelyňku připadá příjemná.“ Gareth se zhluboka as požitkem nadechl. „Ta směs voní ohromně, ohromně příjemně, madam.“

„Opravdu se vám líbí?“

„Baže.“ Znovu si čichl. „Připomíná mi spoustu věcí, které mám rád, voní jako svěží mořský vzduch za rozbřesku. Dám si ji do prádelníku.“

„Jsem ráda, že se vám líbí.“ Clare se lehce usmála. „Ne každý muž stojí o příjemně provoněné tuniky a prádlo.“

„Ve svém předchozím povolání jsem se setkal s různými pachy, na které bych nejraději zapomenul,“ přiznal se Gareth. „V duchu je nahradím tímto parfémem.“

Clare si upravila vlasy. „Jaké druhy pachů jste musel snášet, když jste pronásledoval bandity?“

Gareth si prohlížel dokonale tvarovanou lahvičku s parfémem. „Když si vzpomenu na svou minulost, vybaví se mi odpudivý zápach spálených domů, zabitých mužů a plačících žen. Kdykoli jsem ucítil něco podobného, věděl jsem, že jedu pozdě. Zbývalo mi jen jediné, začít pronásledovat muže, kteří ten odporný puch způsobili.“

Clare se otrásla hrůzou. „To muselo být hrozné, Gareth. Není divu, že jste zatoužil po vlastním sídle.“

„Pokaždé když ucítím vůni tohoto parfému, vzpomenu si na vás,“ zašeptal Gareth.

„A na ostrov, na váš nový domov.“

„Baže. Určitě si vzpomenu také na ostrov.“ Jejich pohledy se setkaly. „Dala jste mi dárek z nějakého zvláštního důvodu?“

„Ne, pane,“ odpověděla Clare vesele. „Jen tak. Pro nic za nic.“

„Pro nic za nic? Co to znamená?“

„Jako výraz mé úcty k vám.“

„Úcty?“

„Baže. Z jakého jiného důvodu dává manželka svému manželovi dárky?“

„Dobrá otázka, madam.“

„Dallane, pomoz Ranulfovi sbalit stan.“

Dallan sebou trhl, jako kdyby dostal žihadlo. „Jistě, pane.“

Gareth se zamračil a sledoval, jak pěvec pospíchá, aby Ranulfovi pomohl s balením žlutobíle pruhovaného stanu.

Dnes s ním něco nebylo v pořádku.

Gareth si všiml Dallanovy změny krátce po poledni, když už se poslední den trhu chýlil ke konci. Pryč bylo chlapcovo furiantství, hrdost i nadšení z nového postavení budoucího panaše. Vše zmizelo během několika hodin jako mávnutím kouzelného proutku. Místo toho nastoupila trudnomyslnost a podrážděné chování.

Vypadalo to, že se Dallan v duchu zabývá něčím, co ho ve-lice tíží. Jakmile na něj někdo promluvil, vyskočil jako vyděšený zajíc. Nepřestal vykonávat příkazy, které mu Gareth dal, ale nadšení, jež

jeho chování provázelo od chvíle, kdy svému novému pánovi přísahal věrnost, se kamsi vytratilo.

Gareth se domníval, že ví, v čem spočívá podstata chlapcova problému. Méně jistý si byl tím, co má dělat. O zamilovanosti toho moc nevěděl.

Čekal, až budou lodě naložené a připravené ke zpáteční cestě na ostrov, a pak si zavolal Dallana stranou.

„Dallane.“

„Ano, pane?“ Dallan si nervózně otřel ruce do tuniky. „Udělal jsem něco špatně?“

„Ne. Pojď se se mnou na chvíli projít. Rád bych s tebou mluvil.“

„Jak si přejete, pane.“ Dallan se na Garetha znepokojeně podíval, ale poslušně s ním srovnal krok.

Gareth sepal ruce za zády a snažil se přijít na vhodný způsob, jak choulostivé téma otevřít. „Zpíval jsi mnoho milostných písní, pěvče, ale možná že o lásce toho příliš nevíš.“

„Myslím, že vám nerozumím, pane.“

Gareth si odkašlal. „Když muž poprvé zjistí, co je to láska, vyvede ho to z míry stejně, jako když poprvé zjistí, co je to válka. Obojí na něj mocně zapůsobí a obojí dočasně změní jeho pohled na okolní svět i na sebe samotného.“

Dallan se tvářil zdvořile, ale naprosto nechápavě.

Gareth si povzdechl a zkusil to znovu. „Já vím, že si myslíš, že jsi beznadějně zamilovaný do té hezké dívky jménem Alison. Určitě tě rmoutí, že od ní musíš odjet.“

Dallan se zamračil. „Bude se mi po ní stýskat.“

„Baže. To je pochopitelné. Nicméně –“

„Ale já ji nemiluji.“

Gareth se na něj zamyšleně podíval. „Nemiluješ ji?“

„Ne. Bylo nám spolu hezky, ale já jsem jí řekl, že ještě nemůžu žádnou ženu milovat. Nejprve to musím v životě někam dotáhnout, teprve potom můžu myslet na podobné věci.“

„Aha.“ Garethovi se ulevilo. „To je na muže tvého věku velmi moudré rozhodnutí. Máš rozum, a to na mě udělalo velký dojem. Viděl jsem muže, kteří byli dvakrát tak staří jako ty, a přesto ze sebe nechali udělat blázna kvůli ženě. Nebyl to veselý pohled.“

Dallan se na něj tázavě podíval. „To je všechno, co jste mi chtěl říct, pane?“

„Baže. Teď běž a pomáhej s balením stanů.“

„Jak poroučíte, pane.“

Gareth sledoval Dallana, jak běží zpátky a připojuje se k ostatním. Byl by rád věděl, jestli si Dallanovu náladu nevykládal špatně. Je možné, že mladík pouze trpěl náladovostí. Byla to nemoc, která mohla mít i smrtelné následky. Gareth znal muže, jenž tak silně podléhal svým špatným náladám, až jednoho dne spáchal sebevraždu.

Předsevzal si, že na svého budoucího panaše bude dohlížet.

Tři dny po jejich návratu z trhu seděla Clare za psacím stolem a okusovala psací brk. Přemýšlela o receptuře na svůj nejnovější parfém. Bylo nesmírně obtížné popsat přesně jednotlivé kroky, které bylo nutné udělat, aby se dosáhlo kýženého výsledku. Clare si četla, co právě napsala:

Dejte do hrnce trochu vody a hrnec zahřívejte nad ohněm. Když se hrnec rozpálí do červena a voda se začne mírně vařit, vezměte přiměřené množství těch nejlepších růžových lístků a přidejte je do hrnce.

Spojení přiměřené množství se jí nezdálo dostatečně výstižné. Abatyše Helena jí totiž poradila, aby byla při psaní receptur co nejpřesnější.

Clare přeškrtnula „přiměřené množství“ a nahradila je slovy „dvě vrchovaté hrsti“.

Náhle se bez jakéhokoli varování ozvalo jedno důrazné klepnutí na dveře, a když se otevřely, do místnosti vkrácel Gareth. V ruce držel otevřenou knihu, kterou napsal její otec. Soustředěně přemítal nad jednou pasáží.

„Clare, máme nějakou síru?“

„Baže, pane. Můj otec měl síru a ještě další látky ve skladu. V arabských knihách jsou receptury, ve kterých se síra běžně používá. Otec se často zmiňoval o tom, že by chtěl se sírou dělat jisté pokusy. Mě osobně tahle látka nezajímá. Její vůně mě neláká.“

„Výborně! Výborně! Musím se podívat, jestli ji najdu.“ Gareth se ještě chvíli kabonil nad tím, co právě četl. „Dřevěné uhlí nebude problém. Dá se poměrně snadno vyrobit.“

„Objevil jste snad nějakou mimořádně zajímavou recepturu?“

„V tomhle díle váš otec popisuje některé velice zajímavé receptury z Východu.“

„Receptury, které využívají síru?“

„Baže. Prozkoumám je později.“ Sklapl tlustý svazek a schoval ho pod paží. „Co děláte?“

„Pracuji na své vlastní knize.“

„Ach ano. Vaše kniha receptur na výrobu parfémů.“ Gareth si prohlížel svazky, které stály na policích. „Vaše knihovna je téměř stejně rozsáhlá jako ta v klášteře.“

„Jsem na ni velmi pyšná. Mnohé tyto knihy samozřejmě nashromáždil můj otec, ale i já jsem získala několik svazků. Obzvlášť velkou radost mám z knihy abatyše Heleny z Ainsley. Je to velice poučná kniha o bylinách, ve které si často hledám.“

„Abatyše Helena z Ainsley?“ opakoval Gareth podivně nezúčastněným hlasem.

„Baže.“ Clare se pyšně usmála. „Byla tak laskavá, že si se mnou začala psát.“

„Vy si dopisujete s abatyší?“

„Celkem pravidelně. Její rady ohledně vlastností bylinek považuji za neocenitelné. Brzy přijede na návštěvu, jak už to má občas ve zvyku.“

„Skutečně?“ Gareth vypadal překvapeně.

Clare spokojeně přikývla. „Moc se na ni těším. Ctihodná matka představená se o tom zmínila dnes ráno. Říkala, že abatyši Helenu mohou očekávat každým dnem. Určitě budete mít příležitost ji poznat, pane.“

„To zní velmi zajímavě.“

„Baže. Nepochybně se ubytuje tady na hradě. Alespoň to tak udělala při své poslední návštěvě. Je to pro nás velká čest.“

„Hmm.“ Gareth se posadil na stoličku u okna. „No, ještě tu není. Teď bych s vámi chtěl mluvit o Dallanovi.“

„Co je s Dallanem?“ Clare se zamračila. „Myslela jsem, že je se svým novým postavením budoucího panoše velmi spokojen. Jestli má nějaké potíže nebo neslouží dobře, zapřísahám vás, mějte s ním trpělivost. Potřebuje čas, pane.“

„Snaží se plnit své úkoly ze všech sil. V tom problém nevidím. Starosti mi dělá jeho narůstající trudnomyslnost.“

„Vím, co máte na mysli.“ Clare odložila pero. „Je to velmi znepokojivé. Teď je to s ním téměř stejně tak špatné, jako když se na

ostrově objevil. Nějaký čas se jeho stav znatelně zlepšil. Ale od té doby, co skončil trh, se zdá být stále úzkostlivější.“

„Co víte o minulosti mladého Dallana?“

Clare se na něj zamyšleně podívala. „Jen málo. Je levoboček, jak víte. Tvrdí, že byl vychováván v domě urozeného muže. O tom, že s ním asi špatně zacházeli, jsme spolu už hovořili.“

„To je všechno?“

Clare přikývla. „Baže. Alespoň pokud vím. Nikdy o své minulosti nemluví.“

„Ani o muži, u něhož vyrůstal?“

„Ne. Mám dojem, že by na oboje nejraději zapomněl.“

„Možná že nedokáže zapomenout, přestože se snaží.“

„Baže. Na některé věci nelze lehce zapomenout.“

„Pravda. Ale člověk, který nedokáže zapomenout, se musí naučit se zlem, jež ho souží, vyrovnávat.“

„Dejte mu čas, pane. Je u nás teprve krátce.“

„Dělá mi starosti nečekanost, s níž propadl novému záchvatu melancholie. Až do posledního dne trhu byl spokojený a veselý. Původně jsem si myslel, že je zamilovaný.“

Clare se usmála. „Do mladé Alison?“

„Baže. O té záležitosti jsem s ním mluvil, ale tvrdí, že nic podobného ho netrápí.“ Gareth se ušklíbl. „Díkybohu. Nemám nejmenší tušení, jak takovou chorobu rychle vyléčit, a neznám ani žádného doktora, kterému by se to s úspěchem podařilo.“

„Myslím, že jste mi jednou řekl, že vy osobně jste nebyl zamilovaný už léta,“ poznamenala odměřeně Clare.

„Nebyl.“ Gareth pokrčil rameny. „Láska je jen pro básníky a blázny.“

„Samozřejmě.“

„Muž v mém postavení si nemůže dovolit, aby podléhal citům.“

„Proč ne, prosím vás? Jak mu to může uškodit?“

„Jak to může uškodit?“ Gareth se zamračil. „Následky jsou očividné. Je to stejně nebezpečné jako horečka. Ztratíte zdravý rozum a střízlivý úsudek.“

„Samozřejmě. Nevím, proč mě napadlo klást tak pošetilou otázku. Nu, zpátky k Dallanovi. Co navrhuje?“

Gareth chvíli uvažoval. „Nepochybně nejlepší by bylo zavdat mu nějakou příčinu k přemýšlení, aby pustil z hlavy to, co ho trápí – ať už je to cokoli.“

„Vynikající nápad, pane. Všimla jsem si, že muži mají úžasnou schopnost přehlížet závažné problémy a místo nich se bavit úplně jinými věcmi.“

Gareth zvedl obočí. „Řekl jsem snad něco, co vás rozzlobilo, madam?“

„Vůbec ne,“ ujistila ho Clare s naprostým klidem. „Co myslíte, že by dokázalo úspěšně odvést Dallanovu pozornost od toho, co mu kazí náladu a způsobuje jeho trudnomyslnost?“

Gareth pohlédl na knihu, kterou držel v podpaží. „Možná ho požádám, aby mi pomáhal provádět pokusy se sírou a dřevěným uhlím.“

„Jsem přesvědčená, že mu to bude připadat velice zajímavé.“ Clare to samotnou překvapilo. „Dejte mi vědět, až budete mít nějaké výsledky své práce, pane. Ráda bych je viděla na vlastní oči, přestože mě vůně síry příliš nezajímá.“

„Řeknu vám, až budu s pokusy hotov.“ Gareth vstal ze sto-ličky u okna, lehce Clare políbil na ústa a zamířil ke dveřím.

Clare sledovala, jak odchází. Když si vybavila jejich rozhovor, přepadla trudnomyslnost i ji. Láska je jen pro básníky a blázny.

Nebyla ani básník, ani blázen, ale měla značnou obavu, že se zamilovala.

Nechtěla zůstat takhle postižená sama.

Nikde přece není psáno, že Gareth není schopen něžného citu, pomyslela si. Byly tu jisté povzbudivé stopy. Například se neustále voněl novým parfémem, který mu darovala.

Ao jeho vášnivosti také nemůže být pochyb, uvažovala dál. Netajil se tím, že po ní touží, a zdálo se, že ho její vstřícný postoj k milování těšil. Po pravdě řečeno, dokonce od ní vstřícnost vyžadoval.

Pokud šlo o parfémy, věděla, že si váží jejich znalostí, šikovnosti a obratnosti, ale to ještě nic neznamenalo. Dokonce i Nicholas projevil dostatek soudnosti a ocenil její talent na vydělávání peněz.

Jistou nadějí jí dávala skutečnost, že v poslední době se s ní Gareth, než udělal nějaké rozhodnutí – zrovna jako před chvílí – stále častěji radil.

Jejich manželství fungovalo přesně tak, jak si to představovala, když sepsovala požadavky na svého budoucího manžela. Oba se s Garethem naučili dělit o povinnosti a o zodpovědnost. A naučili se i jeden druhému důvěřovat.

V mnoha ohledech získala přesně takového manžela, po jakém toužila, i když byl poněkud mohutnější, než si přála.

Ale jí to nestačilo.

Chtěla, aby ji miloval.

Pokud však šlo o Garetha, láska byla podle něho pouze pro básníky a blázny.

Odva dny později seděla Clare opět u svého psacího stolu, když vtom se nádvořím rozlehlo hlasité zahřmění.

Clare vyděšeně vstala a přešla k oknu. Když zjistila, že na obloze není vidět jediný mráček, zamračila se.

Celá zmatená pohlédla dolů na nádvoří. Rachot se stupňoval. Jedna služebná vykřikla. Kameníci přerušili práci na nové zdi. Muži vyděšeně vyběhli ze stájí. Ozvalo se vyplašené řehotání a podupávání koní. Několik slepic zděšeně zakdákalo a prudce se rozběhlo přes nádvoří.

Pak se z oken dílny Clařina otce začaly valit husté oblaky kouře. Nato Clare spatřila, jak se dveře prudce rozlétly a ven na světlo se vypotácely dvě postavy. Gareth s Dallanem byli pokryti vrstvou šedivého prachu.

Clare se otočila a vyrazila z pokoje. Utíkala ke schodům ve věži a rychle po nich seběhla dolů.

„Garethe. Jste v pořádku, můj pane?“ volala, když letěla po hlavním schodišti z hradu na nádvoří. Zírala na postavy pokryté popelem. Do nosu ji udeřil štiplavý pach síry.

Dallan se mdle usmíval. Vypadal omámeně, ale zdálo se, že není nijak zraněn. Garethovi se ve špinavém obličejí zablýskly zuby ve vítězoslavném úsměvu. „Funguje to.“

„U noční košile svaté Hermíny,“ vydechla Clare, když k ní Gareth doběhl a popadl ji do náručí. „Co funguje?“

„Jedna receptura vašeho otce, ve které je použita síra.“ Gareth se s ní zatočil kolem dokola. Jeho smích se rozléhal po celém nádvoří. „Funguje to, Clare. Skutečně to funguje.“

„To vidím. Ale k čemu se dá tahle sirná směs využít?“

„Zatím nemám tušení. Důležité je, že ta receptura funguje.“

Clare se podívala na jeho začouzený, rozzářený obličej a usmála se, protože jeho euforii náhle pochopila. Garetha zachvátilo nadšení ze vzrušujícího objevu. Sama ten pocit zažila už několikrát, třebaže ho neprožívala tak dramaticky.

„Baže, pane. Vaše receptura zřejmě funguje. Možná máte před sebou alchymistickou kariéru.“

„Zcela určitě je zajímavější než moje předchozí zaměstnání, kdy jsem pronásledoval bandity.“

Clare zavřela oči a snažila se nevnímat výkřiky řemeslníků a hluk, který způsobovalo klepání a cinkání kamenického náradí. Venku kolem hradu pokračovala rychlým tempem výstavba nové kamenné zdi. Díky ní se po celý den ozýval neustávající lomoz.

Teprve večer, když kameníci ze Seabernu odjeli domů, se všude rozhostilo požehnané ticho. Clare doufala, že stavba bude brzy hotová.

Sáhla do nádoby, která stála na lavici vedle ní, nabrala plnou hrst nové směsi sušených bylinek a květů a přidržela si je u nosu. Špetka pelyňku černobýlu jí z nějakého důvodu připomněla Raymonda de Coleville. Začal z něho vždy neovladatelně slzet a kýchat a lapal po dechu.

Vzpomněla si, jak ho jednou překvapila sáčkem na vonné látky, který kromě různého jiného koření a květů obsahoval také pelyněk. Tehdy poprvé a naposledy viděla Raymonda zuřit.

„Proboha, dejte ten sáček pryč,“ vztekal se. „Určitě je v něm pelyněk. O co se to snažíte? Chcete mě zabít?“

Clare se vyděsila. Ani ve snu ji nenapadlo, že by mu mohl pelyněk vadit. Velice se mu omlouvala a voňavý sáček okamžitě zahodila. Raymond se brzy vzpamatoval, opět byl šarmantní, a tím celá záležitost skončila.

Clare se zamračila a dumala, proč jí tato vzpomínka prolétla hlavou právě dnes. Od té doby, co na ostrov přijel Gareth, příliš často na Raymonda nemyslela.

Vlastně nyní ani nedokázala myslet na jiného muže než na vlastního manžela. Gareth byl tak veliký, všude ho bylo plno, anavíc byl příliš zajímavý na to, aby jí v hlavě zbylo místo ještě pro někoho jiného. Ve srovnání s ním se ostatní muži, obzvlášť ten, který ji – jak si matně vzpomínala – kdysi obelhal, zdáli být malí a obyčejní.

„Clare?“ V otevřených dveřích dílny se objevila Joanna. Nahlédla do místnosti ponořené v šeru. „Jsi tu?“

„Baže jsem, Joanno.“ Clare vhodila vrchovatou hrst sušených rostlinek zpátky do nádoby. „Děje se něco?“

„Ne, jen jsem ti přinesla ukázat svůj poslední návrh na vyšívání. Myslím, že se bude pěkně vyjímat na větších polštářích.“ Joanna rozvinula velký čtverec látky, na kterém byl v hrubých obrysech nakreslen rytíř, jak klečí před dámou. Oba byli lemováni besídkou z listí.

„To je nádherné, Joanno. Romantické výjevy jako tenhle se vždycky velice dobře prodávají. A kdo je ta postava v pozadí?“

„Jednorožec.“ Joanna s uspokojením složila látku. „Londýnské dámy jednorožce milují. Nuže, jestli souhlasíš, řeknu jeptiškám a ženám ve vesnici, aby na nových polštářových motivech začaly bez meškání pracovat.“

„Výborně.“

„Měli bychom jich mít dostatek, abychom je do slunovratu stačili naplnit sušenými bylinami.“

„Alespoň tenhle náklad s jistotou dorazí na místo určení. Lord Gareth na to dohlédne.“ Clare přidala ke směsi v nádobě dvě vrchovaté hrsti růžových květů.

„Baže. Dábský pes bude přece jen k něčemu dobrý, za to ti ručím.“ Joanna se na Clare zamyšleně podívala. „Zajímalo by mě, jestli u nás zůstane přes zimu.“

„Cože?“ otočila se Clare. „Samozřejmě že u nás zůstane. Tady je teď jeho domov. Proč by odjížděl?“

Joanna netrpělivě mlaskla. „Muži vždycky odjíždějí pryč, když si zabezpečí svoje území a dostane se jim dědice. Teď když jsi vdaná, ostrovu od Nicholase ani od jiných dobyvatelů nebezpečí nehrozí.“

„Baže, ale co loupežníci, kteří neustále ohrožují naše lodě?“ Clare zůstala stát jako omráčená. Srdce se jí sevřelo úzkostí.

„Předpokládám, že pro lorda Garetha nebude problém zařídit, aby několik jeho vojáků na ostrově zůstalo a dohlédlo na bezpečnost lodních zásilek.“ Joanna si vzdychla. „Předpokládám, že sir Ulrich bude lorda Garetha na jeho cestě doprovázet. Škoda. William ho má moc rád. Myslím, že to cvičení má na mého syna dobrý vliv, přesně jak pan Gareth předpovídal.“

„Mladý William není jediný, kdo si sira Ulricha oblíbil, že?“ zeptala se Clare jemně.

Joanna se začervenala. „Copak je to na mně tolik vidět?“

„Baže. A zdá se, že stejně tak se líbíš ty jemu.“

Joanna studovala nádobu se sušenými rostlinami. „Tvrdí, že mě miluje.“

Joanna má štěstí, pomyslela si Clare. Gareth jí nic podobného nikdy neřekl. „Kvůli tobě jsem ráda, Joanno.“

„Včera večer mě políbil.“ Joanna se na Clare po očku podívala. „Poprvé v životě jsem pochopila, že milování může být pro ženu stejně příjemné jako pro muže.“

„Baže. Ale mám vážné podezření, že k tomu musíš mít toho správného muže.“

Joanna se ztěžka posadila na stoličku a složila ruce do klína. „Bude tu smutno, až odjedou, že?“

„Lord Gareth mi o odjezdu nic neříkal.“

„Muži s ženami jen málokdy hovoří o svých plánech. Vždyť to dobře víš. Tvůj bratr se také neobtěžoval informovat tě o tom, co má v úmyslu, dokud nebyl jednou nohou ze dveří!“

„Neobtěžoval, ale lord Gareth je jiný. Všechny důležité věci se mnou projednává.“

„Tvůj manžel stále ještě prožívá období, kdy ho baví být ke své ženě shovívavý. To se brzy změní,“ proročila Joanna smutně. „Tak je to vždycky.“

Clare se sevřel žaludek. Nedokázala si představit, že by měl Gareth odjet, alespoň ne teď, když se konečně vzájemně trochu poznali a začali si rozumět. Hovořit spolu.

Ne teď, když začínala doufat, že ho dokáže přimět, aby se do ní zamiloval.

„Uvidíme.“ Clare se vydala ke dveřím.

„Kam jdeš?“

„Najít svého manžela. Chtěla bych s ním mluvit.“

Joanna se zamračila. „Teď nemá čas.“

„Stačí mi chvilka.“

Clare vyšla ze dveří. Na vzdálenější straně nádvoří stál větrný mlýn. Netočil se. Několik mužů včetně Garetha a Ulricha se shromáždilo kolem něj. Podle toho, jak vážně se tvářeli, by si člověk mýsl, že stojí nad čerstvým hrobem.

Zajímalo ji, jestli muži dělají z obyčejné poruchy větrných lopatek tak důležitou záležitost proto, aby učinili jeden na druhého dojem, nebo proto, že jsou skutečně vyděšeni tím, že by mlýn měli opravit.

„Pane.“ Zastavila se několik kroků od skupiny mužů. „Ráda bych s vámi mluvila.“

„Mám teď velmi důležitou práci.“ Clare si uvědomovala, že všichni muži stojící kolem je s nefalšovaným zájmem poslouchají. „Nezdržím vás dlouho.“

Gareth zvedl obočí, protože si uvědomil naléhavost jejího tónu. „Dobrá, pokud je to tak nutné...“ Kývl na Ulricha. „Pokračujte dál. Za okamžik budu zpátky.“

„Jak si přejete, pane.“ Ulrich se se špatně skrývaným úsměvem otočil zpátky k pokleslým plachtám mlýna.

Gareth odkráčel k místu, kde stála Clare. Podíval se na ni a širokými rameny jí zastínil výhled na mlýn. „Tak copak, Clare? Co máte tak naléhavého, že to nesnese odkladu?“

Clare si najednou připadala směšně. Ale musela se ho na to zeptat. „Jen bych si přála vědět, jestli máte v blízké budoucnosti v úmyslu odjet z ostrova.“

„Odjet?“

„Baže.“ Zlostně se na něj mračila. „Někteří lidé se domnívají, že jakmile zajistíte bezpečnost svého území a zplodíte se mnou dítě, budete chtít pryč. Chtěla jsem vědět, jestli je to pravda.“

Gareth na ni překvapeně zíral. „Vy čekáte dítě?“

„Ehm, ne.“ Clare si odkašlala. „Alespoň se domnívám, že ne. Garethe, to není podstatné. Ptám se vás, jestli máte v úmyslu odjet z ostrova.“

Garethovi se zvlnila ústa do úsměvu. „K čertu, teď není vhodná doba na projednávání podobných věcí. Pokouším se opravit ten zatracený větrný mlýn.“

„Je větrný mlýn důležitější než vaše plány do budoucnosti, pane?“

Pročísl si rukou vlasy. „Co vás to k sakru napadlo, abyste mě právě teď vyhledala a kladla mi takovou otázku?“

„To je jedno, pane. Jenom mi odpovězte. Chystáte se v dohledné době odjet?“

„Vy chcete, abych odjel?“

„Ne, pane.“ Clare se dívala na jeho širokou hrud'. „Po pravdě řečeno, zjišťuji, že je mimořádně užitečné mít vás po ruce, a zneklidnilo by mě, kdybyste měl odjet.“

„Užitečné?“

„Baže, pane. Užitečné.“

„Jak jsem užitečný?“

„Nu, odvedl jste skvělou práci, když se vám podařilo opravit stroj na lisování oleje z růží a skořice,“ shrnula jeho zásluhy Clare a zářivě se usmála. „Teď běží bez chyby.“

„Děkuji,“ procedil Gareth mezi zuby. „Jsem rád, že jste s mými službami spokojená.“

Clare si uvědomila, že se na ni zlobí. Sama už také ztrácela trpělivost. „Jen chci znát vaše plány, abych se podle nich mohla zařídit. Chci toho po vás snad příliš?“

Vrhl na ni chladný, nepřítomný pohled. „Nemám v úmyslu odjet z ostrova, pokud si mě k sobě nepovolá můj otec. Jsem poddaný Thurstona z Landry, a jestli mě o to požádá, jsem mu jako jeho vazal povinován odsloužit každý rok jistý počet dní. Víte to stejně dobře jako já.“

Clare se zamračila. „Nejsem hloupá. Tohle plně chápu, pane. Nemluvila jsem o povinnosti, která vás váže k lordu Thurstonovi. Hovořila jsem o vašich vlastních plánech.“

„Právě teď mám v úmyslu co nejrychleji opravit ten zatracený mlýn. Potom hodlám zkontrolovat, jak pokročili kameníci v práci. Až skončím, vrátím se do dílny a budu pokračovat ve svých pokusech. Je to postačující odpověď na vaši otázku?“

„Opravdu neplánujete odjezd z ostrova?“

„Ne.“

„Přísaháte?“

„Baže.“

Clare se ulevilo. Snažila se nedat najevo, že jí spadl kámen ze srdce. „Dobrá. Pak je to vše, co jsem chtěla vědět.“

Gareth si dal ruce v bok. „Jestli jste spokojená, madam, mohu se vrátit ke své práci a pokračovat v opravě větrného mlýna?“

„Samozřejmě. Omlouvám se, že jsem vás vyrušila od práce.“ Clare se měla k odchodu. „Clare.“

„Ano?“ Zaváhala.

Gareth ji zamyšleně pozoroval. „Bylo mi řečeno, že vám vesničané za používání mlýna nic neplatí.“

„To je pravda. Víím, že mnoho lidí musí svým pánům platit za to, aby si mohli umlít mouku, ale já myslím, že je to zbytečné. Vesničané zásobují podle potřeby hrad moukou, takže jde podle mého názoru o oboustranně výhodný obchod.“

„Ach tak.“

Znepokojeně ho sledovala. „Doufám, že nemáte v úmyslu začít od našich lidí vybírat poplatek za mletí mouky, pane?“

„Ne, madam. V této rodině máte obchodní nadání vy. Pokud si myslíte, že je to takhle spravedlivé, tak proč bych se měl s vámi pít?“

„Obchodní nadání, baže. To mi říkali odjakživa.“ Kysele se na něj usmála. „Zdá se, že každý z nás dvou je užitečný po svém, pane.“

Garethovi se zablýsklo v očích. „Žádný muž nemá ženu, která je užitečnější než vy, madam. Ted' mě prosím omluvte. Je nejvyšší čas, abych se vrátil ke svým povinnostem.“ Obrátil se a odkráčel zpátky ke skupince mužů, která postávala okolo mlýna.

Clare se za ním chvíli zadumaně dívala. Užitečná.

Vždycky byla užitečná, pomyslela si v duchu. Byla užitečná pro svou matku, která musela nést těžké břemeno a řídit celý hrad, zatímco její manžel jezdil po světě a věnoval se svým nevšedním koníčkům.

Byla užitečná pro svého roztržitého učeného otce, který před povinnostmi manžela, otce a vládce ostrova dával přednost studiu v Paříži a ve Španělech.

Byla užitečná pro svého bratra, který toužil víc po vzrušení a slávě rytířských turnajů než po půdě, kterou měl zdědit.

Byla užitečná pro Raymonda de Coleville, který se chtěl během studií u jejího otce pobavit a zalaškovat si.

Nicholas ze Seabernu si myslel, že by pro něj byla užitečnou nevěstou, protože mu pomůže naplnit kapsy.

Byla užitečná pro Thurstona z Landry, který si cenil příjmu, jenž z ostrova plynul.

A teď to vypadalo, že ji považuje za užitečnou i Dábelský pes.

Nebyla to příliš povzbuzující myšlenka, ale Clare se obávala, že existuje ještě horší osud než být užitečný.

Například když se člověk zamiluje do muže, který nepovažuje za příliš užitečnou lásku.

Ten den odpoledne si Clare konečně našla čas a vyšplhala po schodech do své pracovny ve věži. Když nahoře spěšně zahrnula za roh, srazila se přímo s Dallanem.

„Och.“ Clare o krok ucouvla, zavrávorala a natáhla ruku, aby vyrovnala rovnováhu.

„Lady Clare. Prosím za prominutí.“ Dallan neměl v očích jen překvapení, bylo v nich něco víc, něco jako strach.

Chlácholivě se usmála. „Co tady nahoře děláš, Dallane? Myslela jsem, že pomáháš panu Garethovi s jeho pokusy.“

„Odpusťte, paní.“ Nervózně se podíval nejprve dolů a pak na ni. „Neslyšel jsem vás jít po schodech.“

„Jdu do své pracovny.“

„Ach tak.“ Dallan si otřel dlaně o tuniku. „Jste v pořádku?“

„Nedělej si starosti. Nic se nestalo.“ Clare se zamračila. „Děje se něco, Dallane?“

„Ne, madam.“

„Víš to určitě? Zdá se mi, že od jarního trhu jsi čím dál sklíčenější. Jsi si jistý, že se netrápíš kvůli Alison?“

„Alison?“ Dallan se zatvářil poněkud zmateně. „Ne, paní. Netrápím se.“

„Opravdu?“

„Baže, madam. Jsem si naprosto jistý.“

„Možná ti leží na srdci něco jiného?“

„Ne, madam.“ Dallan zaváhal a pak se napřimil. V očích měl smutný, téměř zoufalý výraz. „Lady Clare, nikdy jsem vám nepoděkoval za to, že jste ke mně tak laskavá. Rád bych to udělal alespoň nyní.“

Clare se usmála. „To já bych ti měla poděkovat, Dallane. Svými básněmi a krásnou hudbou nám na ostrově zpříjemňuješ život. A také vím, že je lord Gareth rád, když mu v jeho dílně pomáháš s pokusy.“

„Lord Gareth je velice chytrý muž,“ odpověděl tiše Dallan. „Stejně jako vy, paní. Je mi ctí, že vám mohu sloužit.“

„Tak tedy děkuji, Dallane.“

„Prosím, omluvte mě, madam,“ hlesl Dallan. „Musím už jít. Váš manžel na mě bude čekat.“

„Nuže, běž. Uvidíme se u večeře.“

„Sbohem, paní. A ještě jednou vám děkuji za všechnu vaši laskavost. Nezasloužím si ji.“

Clare otevřela dveře pracovny a vešla dovnitř. Něco ji přimělo, že zaváhala. Otočila se a ohlédla se. Dallan ji sledoval s neuvěřitelně melancholickým pohledem v očích. Ještě jednou se na něj

povzbudivě usmála, pak vstoupila do pracovny azavřela za sebou dveře.

Došla k psacímu stolu, posadila se a podepřela si bradu rukama. Dlouho přemýšlela o způsobu, jakým jí Dallan děkoval za její laskavé chování.

„Byl to prazvláštní způsob, Gareth,“ vyprávěla večer Clare manželovi, když spolu osaměli v ložnici. „Bylo to, jako by mi dával sbohem.“

„Kdo vám dával sbohem?“ Gareth ani nezvedl oči od tlustého svazku, který právě studoval.

Sir Humphrey udělal pěkný kus práce, když tohle přeložil z arabštiny do latiny, pomyslel si Gareth, ale neměl právě úhledný rukopis. Rozluštit jednotlivá slova eseje o chemických prvcích vyžadovalo téměř nadlidské úsilí. Gareth se snažil stat' rozluštit.

Přestože bylo přes den teplo, ten večer se nezvykle ochladilo. V krbu ložnice vesele hořel oheň. Venku bylo slyšet hvízdání větru, které slibovalo, že ještě před úsvitem přijde bouře.

„Dallan. Pane, posloucháte mě?“

„Samozřejmě že vás poslouchám. Vždycky když mi něco říkáte, vás poslouchám. Nepřerušil jsem snad dnes opravu větrného mlýna, jen abych vás vyslechl?“ Gareth se zamračil nad nečitelně napsaným slovem. Nemohl rozluštit, jestli to jsou výpary, nebo významy. Určitě to byly výpary, rozhodl se nakonec. Významy vkontextu nedávaly smysl. Díky stálé teplotě se kapalina vaří a uvolňují se z ní výpary, které, samy zkapalnělé...

„Tak vy mě vždycky posloucháte, že?“ Clare si jako pravá dáma lehce odfrkla, což mělo vyjadřovat hluboké pohrdání. „Co jsem tedy právě řikala?“

Gareth se soustředil na složitý rozbor vlastností ohně, země, vody a vzduchu. „Říkala jste něco o tom, že vám Dallan dával sbohem.“

„Vypadalo to, jako by mi dával sbohem. Připadalo mi, jako by měl v úmyslu ostrov opustit.“

„Povídal jsem vám přece, že z ostrova nikam odjet nechci.“

„Ne vy, pane. Dallan. Vidíte? Věděla jsem, že mě neposloucháte.“

Gareth se přestal pokoušet číst arabské pojednání. Natáhl nohy ke krbu, opřel se o opěradlo a podíval se na Clare.

Pohled na ni, jak tam seděla s knihou na klíně, inteligentní rysy napjaté hlubokým soustředěním, mu na chvíli dal na esej o

základních živlech zapomenout. Moje žena, pomyslel si s úžasem. Stále ještě nemohl uvěřit, že je jeho.

Plameny jí házely odlesky na hedvábné tmavé vlasy a propůjčovaly její pokožce smetanovou barvu. Pozorovala ho vážnýma očima, které se jí třpytily jako diamanty. Přemítal, jakým způsobem by v ní mohl rozdmýchat vášeň, a zalila ho přitom vlna vzrušení. Tak tomu bylo pokaždé, když si začal představovat, že ji drží nahou v náruči.

„V čem se domníváte, že je problém?“ zeptal se.

„Obávám se, že Dallana sužují nějaké strašlivé starosti. Je sklíčenější než kdy předtím. Jeho trudnomyslnost se nezlepšuje.“

„Baže.“ Gareth pohlédl do ohně. „Zvláštní mladík. Ulrich si o něj také dělá starosti. Když dnes odpoledne vycházel Dallan z jedné komnaty, náhodou se mu do cesty připlel mladý William. Tvrdil pak, že Dallan měl slzy v očích.“

„Plakal? Ale proč?“

„William Ulrichovi říkal, že mu položil tu samou otázku. Dallan mu odpověděl, že mu do toho nic není.“

„To je strašné. Dallan odmítá mluvit o všem, co se ho nějak týká,“ povzddechla si Clare. „Co bychom podle vás měli dělat, pane?“

„Nemůžeme dělat nic, jen na Dallana dávat pozor. Ulrich se toho ujme.“

„Dávat na Dallana pozor?“ Clare se rozšířily oči údivem. „Myslíte, že je to nutné? Bojíte se snad, že by si mohl ublížit?“

„Není to vyloučené. Melancholie je zvláštní stav a někdy může být nebezpečná.“

„To je velmi znepokojivá představa, pane.“

„Vy sama si dnes večer už nemusíte dělat starosti. Jak jsem řekl, Ulrich na chlapce dohlédne.“ Gareth se vrátil ke knize. „Clare, máme nějakou rtuť?“

„Baže, pane,“ přikývla nepřítomně. „Otec ji tady skladoval. Pokud jde o to, kdo zabil Beatrici, napadlo vás něco nového?“

„Ne.“

„Stále ještě si myslíte, že příčinou byla krádež knihy?“

Gareth sklouzl pohledem k alchymistické receptuře, kterou právě studoval. Vzpomínal na mocný výbuch, který uskutečnil pomocí síry a dřevěného uhlí. „V poslední době si stále silněji uvědomuju, že

starobylé knihy, které váš otec překládal, skrývají obrovská tajemství.“

„To je nepochybně pravda, ale knihy v klášterní knihovně nepocházejí z Východu. Jsou to většinou anglické herbáře akostelní kroniky. Ani jedna z nich v sobě neukrývá tajemství, které by stálo za vraždu.“

„Ale co když zloděj nevěděl, jaké knihy tam najde?“ Gareth přejel po nepravděpodobných okrajích pergamenových stránek knihy, kterou držel. „Co když byl přesvědčený, že v těch knihách najde něco cenného?“

„Jaké tajemství máte na mysli?“

„Možná elixír, který změní kov ve zlato.“

„Ach tak. Alchymisté se snaží objevit podobnou recepturu již léta,“ ušklíbla se Clare. „Můj otec vždycky tvrdil, že nic takového neexistuje.“

Krátce před úsvitem se ozvalo zaklepání na dveře ložnice. Vytrhlo Garetha z temného, znepokojivého snu, v němž nechyběla krev a otevřená kniha.

V tom snu se Gareth pokoušel vyluštit alchymistickou recepturu, zapsanou v knize. Ale než se mu podařilo slova přečíst, stránka se zalila krví.

Když pokojem zaznělo klepání, Gareth se probudil jako obvykle, rychle a úplně. Síla zvyku ho přiměla sáhnout vedle postele. V ruce sevřel jílec svého pověstného, hrůzu nahánějícího meče.

„Kdo je to?“ zeptala se Clare ospalým hlasem. „Děje se něco?“

„Někdo je za dveřmi.“ Gareth odhrnul závěsy u postele a opatrně našlapoval po podlaze, meč v ruce.

„Kdo je tam?“

„Ulrich, pane.“

Gareth otevřel dveře. Ulrich stál na chodbě, v ruce svíčku. Byl úplně oblečený. Podíval se na Garetha, který na sobě neměl nic kromě meče. „Nerad vás ruším.“

„Stalo se něco?“

„Pěvec utekl z hradu, přesně tak jak jste říkal.“

„Dallan?“ Clare vystrčila hlavu zpoza těžkého závěsu, zataženého kolem postele. „Říkáte, že je pryč?“

Gareth si jí nevšímal. „Odnesl si něco s sebou?“

„Nevím. Nicméně dveře do pracovny lady Clare jsou otevřené.“

„Takže ten mladík se nakonec zaobíral zradou,“ pronesl tiše Gareth.

„Varoval jsem vás, že by mohl být nebezpečný,“ připomněl mu potichu Ulrich.

„Baže.“ Gareth, který viděl, jak divně se Dallan v posledních dnech chová, si pomyslel, že se něco takového dalo čekat. Nicméně ho pěvcův čin jistým způsobem, který nedokázal zcela vysvětlit, zarmoutil. Je to zklamání, které člověk pociťuje, když ho oklame přítel, usoudil nakonec.

Gareth byl přesvědčený, že se mezi ním a Dallanem vytvořilo pouto, které vzniklo na základě toho, že oba museli nést břemeno svého původu a že oba našli zálibu v provádění pokusů. Očividně se mýlil.

„Říkal jste, že pokud se něco podobného přihodí, budete to chtít vyřešit sám.“ Ulrich se ani jednou nepodíval směrem k posteli.

„Baže. Obléknu se. Připravte mi koně.“

„Pojeď s vámi,“ ozvala se Clare.

„Před chvilkou vypukla bouřka, pane.“ Ulrich se ze zdvořilosti díval pouze na Garetha. „Venku se všichni čerti žení.“

„Pojeď sám,“ rozhodl Gareth.

„Ne, pane.“ Clare odhrnula závěs. Přehodila nohy přes okraj vysoké postele, až se jí noční košile vyhrnula nad kolena. „Pojeď s vámi.“

Gareth se ohlédl přes rameno a zamračil se. „Ihned se vraťte do postele, madam.“ Otočil se k Ulrichovi. „Připrav koně. Za okamžik jsem dole.“

„Jak si přejete, pane.“ Ulrich rychle vycouval do chodby.

Gareth zavřel dveře. Třemi svižnými kroky přešel ložnici a vytáhl šaty z truhly.

„Gareth, já chci jet s vámi.“ Clare vstala z postele a spěchala k truhle, ve které měla své tuniky a ostatní oblečení. „Musíte na mě počkat.“

„Ne. S tímhle si poradím sám.“ Gareth si ještě upravil oděv a přes boky volně zapnul pás. Popadl meč s pochvou a zamířil ke dveřím.

Clare se snažila přetáhnout šaty přes hlavu. „Proč myslíte, že Dallan takhle tajně utekl?“

„Možná proto, že našel knihu, kterou sem přijel ukrást,“ odpověděl Gareth mezi dveřmi.

„Cože?“ Clare si stáhla šaty dolů. Nevěřicně zírala na Garetha a v očích měla ustaraný výraz. „Nevěřím, že by něco takového udělal.“

„Pak možná utíká proto, že nechce být vyslýchán kvůli vraždě vědmy Beatrice,“ pokračoval Gareth.

Pečlivě zavřel dveře, aby unikl jejímu vyděšenému pohledu.

Kůň již čekal na nádvoří. Venku skučel víchr, blesky se klikatily po obloze a zvíře neklidně přešlapovalo. Nervózně tančilo po kamenném dláždění a vzpínalo se na zadní, dokud se Gareth nevyšvihl do sedla. Jakmile kůň ucítil na otěžích pevnou ruku, uklidnil se.

„Otevřete bránu,“ poručil Gareth.

„Hned, pane.“ Ranulf se rozběhl ke strážnímu domku.

Ulrich se podíval na Garetha. „Jste si jistý, že nepotřebujete doprovod?“

„Já si s tím mladíkem poradím. Jak je to dlouho, co opustil hrad?“

„Ne víc než půl hodiny. Přikázal jsem strážím, aby jeho ložnici kontrolovaly jednou za půl hodiny, přesně jak jste přikázal. Když objevily, že je prázdná, okamžitě mi to nahlásily a já šel rovnou za vámi.“

„Předpokládám, že neutekl branou, protože to by ho strážě musely vidět.“

„Baže. Bude zajímavé zjistit, jak se mu podařilo dostat se z hradu, aniž ho kdokoli spatřil.“

„Na to se podíváme, až ho přivedu zpátky.“

Gareth pobídl koně. Statný oř vyrazil směrem k otevřeným vratům.

Na ostrově pomalu začínalo svítat a Gareth pádil v bouři po cestě směrem k vesnici. Mířil do přístavu. Jediný způsob, jak se dostat z ostrova, byla loď. Všechny lodě, které připadaly v úvahu, byly zakotveny u přístavní hráze ve vsi.

Kopyta Garethova koně duněla na cestě, která se vinula mezi poli a sem tam roztroušenými domky. V slabém světle rozbřesku mohl Gareth vidět lány květin, ohýbajících se ve větru.

Když projížděl kolem kláštera, všiml si, že vstupní brána je zamčená. Všichni ještě spali, na ulici a na tržišti nebylo ani živáčka.

Jakmile Gareth dorazil do přístavu, okamžitě na molu zpozoroval osamělou postavu. Dallan zápasil s lany malé loďky kolem útlého těla mu divoce povlával plášť. V rozbouraných vodách přístavu se

lod' pravidelně zvedala a klesala. Na kamenné hrázi ležela velká kožená mošna.

„Počkej, pěvče!“ zvolal hlasitě Gareth ve skučícím větru. „Jako tvůj pán ti prikazuji, abys zůstal stát.“

Dallan se otočil, ve tváři vyděšený výraz. „Ne, nechte mě jít, pane, prosím vás. On ji zabije, jestli mu tu knihu nepřinesu.“

Gareth seskočil z koně, omotal otěže kolem kůlu a vykročil směrem k Dallanovi. „Udělej, co ti prikazuji, Dallane z Touhy, jinak hned na místě uvidíš, jak nakládám se zloději a vrahy!“

„Ne.“ Dallanovi se rozšířily oči hrůzou. Popadl koženou mošnu a seskočil z hráze do nízké, pohupující se lod'ky.

Nedopadl doprostřed a lod' se povážlivě vychýlila na jednu stranu.

Dallan vyděšeně vykřikl a upustil koženou brašnu na dno lodi. Zběsile mával rukama, aby znovu získal rovnováhu.

Lod'ka se ještě jednou zakymácela. Vtom se Dallan naklonil ke straně a přepadl do zpěněné vody.

Gareth se dal do běhu. Na cestě se ještě ozývala ozvěna jeho kroků, když se zastavil na konci mola. Ohlédl se přes rameno a spatřil Clare, jak se k němu rítí na svém jezdeckém koni. Vítr jí strhl z hlavy kapuci pláště. Vlasy jí šlehalo do tváře.

„Gareth, co chcete dělat?“ volala.

„Chci vašeho oblíbeného pěvce vytáhnout z moře a pak ho naučím, jak se platí za zradu.“

„Můj pane, nesmíte mu ublížit. Jsem přesvědčená, že pro jeho chování existuje nějaké vysvětlení.“

„Baže,“ zamumlal Gareth. „Vsadím se, že existuje. A hodlám si je vyslechnout, dřív než ho pověším.“

„Ne, nesmíte ho pověsit!“ křičela Clare.

„Proč ne? Je to obvyklý způsob, jakým trestám zloděje.“

Dallan znovu vykřikl. Gareth se podíval dolů a uviděl, že se chlapec bezmocně zmítá ve zvířené vodě. Bylo zřejmé, že neumí plavat.

Gareth si rozepnul dlouhý kožený opasek. Jeden konec si dvakrát obtočil kolem zápěstí a pak se nahnul dolů přes okraj kamenné hráze. „Chyt' se pásku, Dallane.“

„Bude lepší, když se utopím.“

„Možná, ale ty se neutopíš. Mám s tebou jiné plány, vazale. Chyt' se toho pásku.“

Dallan se po něm natáhl.

16

Tíživé ticho v pokoji, osvětlovaném ohněm v krbu, Clare znepokojovalo. Věděla, že Dallan je mnohem víc než znepokojený. Byl k smrti vyděšený. Oba dva seděli na židlích a čekali, až Gareth promluví.

Clare se na Dallana povzbudivě usmála. Dallan úsměv neopětoval.

Gareth se nijak nesnažil napjatou atmosféru uvolnit. Clare ho začala podezřívát, že se ji snaží ještě prohloubit. Hověl si v křesle u krbu a zachmuřeným, zamyšleným pohledem, který nevěstil nic dobrého, zíral do plamenů. Lokty měl položené na vyřezávaných dubových opěrátkách.

Ke Clařinu překvapení nakonec přece jenom promluvil.

„Jak se jmenuje tvůj druhý pán, kterému sloužíš, Dallane zTouhy?“

Dallan sebou trhl. Clare si všimla, že nervózně otevřel a zase zavřel ústa. Ruce v klíně si tiskl k sobě. „Pane, prosím vás, neptejte se mě na jeho jméno. Kdybych ho prozradil, znamenalo by to pro tento ostrov zkázu.“

„Má snad takovou moc?“ Garethův hlas zněl mírně.

„Baže.“

„Je to udatný rytíř?“

„Baže.“

„Jednou jsi mi prozradil, že se zúčastnil křížové výpravy.“

„Baže.“

„Bojíš se ho víc, než se bojíš mě?“

Dallan se podíval na své ruce. „Vy mi neuděláte nic horšího, než že mě pověsíte, pane. Můj pán umí být mnohem krutější.“

„Co může být horší než být pověšen, pěvče?“

Dallan vrhl pohled na Clare a olízl si rty. „Slíbil, že zabije mou paní, jestli ho zradím.“

Gareth při jeho slovech ztuhl hrůzou. „Tohle že řekl? Hrozil konkrétně tím, že zabije lady Clare?“

Dallan se třásl, přestože se už dávno usušil a ohřál. „Přisahal, že zabije každého, koho mám jen trochu rád. A také tvrdil, že mě zničí

tím nejstrašlivějším možným způsobem. Neuražte se, pane, ale raději budu viset, než abych umřel následkem kouzel a čar.“

Clare na něj překvapeně zírala. „Kouzel a čar?“

Dallan stiskl rty, jako by se lekl, že toho prozradil příliš mnoho.

„Kouzla a čáry.“ Gareth se zaujetím ta slova opakoval, jako by se jim snažil přijít na kloub. „Tvůj pán, kterého se tolik bojíš, je tedy velký kouzelník?“

Dallan se opět podíval na svoje zaťaté pěsti. „Baže. Je to mistr černé magie. Umí procházet zamčenými dveřmi. Umí nechat zmizet různé předměty. Zná starobylá tajemství.“

Gareth zvedl obočí. „Ten velký mág, který umí procházet zamčenými dveřmi a nechává mizet předměty, musel poslat šestnáctiletého chlapce, aby ukradl dámě knihu? Proč se jednoduše nepřenesl do pracovny mé ženy a sám si nevybral, co potřebuje? Potom mohl jako blesk zmizet a nikdo by z toho nebyl moudrý.“

„Můj pane, nepopírám, že jeho důvody nechápu,“ přiznal se zoufalý Dallan. „Nikdy se se svými plány nesvěřoval ani mně, ani nikomu jinému. To není jeho zvykem. Má svého poradce.“

„Co přesně jsi měl udělat, až tady budeš?“ zeptal se Gareth.

„Přikázal mi, abych přijel na ostrov a jako pěvec se dostal na hrad. Řekl, že se mám seznámit se vším a se všemi, kteří tu žijí. Poručil mi, že mám čekat na jeho znamení.“

Clare se zamračila. „On věděl, že pěvce ráda přijmu?“

„Baže. Můj pán –“ Dallan se odmlčel a vrhl rychlý, stísněný pohled na Garetha. „Chci říct, můj bývalý pán říkal –“

„Co říkal?“ pobídla ho Clare jemně.

Dallan polkl několik slz. „Říkal, že moje pošetilá poezie vás potěší, paní. Říkal, že ji uvítáte s radostí, protože máte slabost pro romantické nesmysly.“

„V téhle věci měl pravdu,“ pronesla Clare. „Jsi tu vítán, Dallane.“

„Byl tu vítán,“ opravil ji tiše Gareth. „Dokud nezradil tento hrad a mě.“

„Musel jsem to udělat,“ zašeptal Dallan. „Musel jsem ukrást tu knihu. Poručil mi to.“

Gareth se na něj ostře podíval. „Kdy ti dal ten příkaz?“

„Poslední den se objevil na jarním trhu. Našel mě v davu a popsal mi knihu, kterou chtěl. Prohlásil, že když mu ji do týdne nepřinesu, zničí váš hrad i všechno, co je v něm.“

„Na jarním trhu?“ Gareth stáhl obočí. „On byl v Seabernu?“

„Baže.“ Dallan znovu popotáhl. „Objevil se tam v převleku za podomního obchodníka.“

„Tak proto se tvoje nálada poslední den trhu tak náhle změnila,“ poznamenala Clare.

„Už jsem začínal věřit, že na mě zapomněl,“ zašeptal Dallan. „Po pravdě řečeno, během posledních dvou měsíců jsem získal pocit, že už mě možná nepotřebuje a že jsem volný.“

„Proto jsi mi přísahal věrnost, Dallane z Touhy?“ zeptal se Gareth. „Protože ses domníval, že tě mág zbavil přísahy věrnosti a uvolnil tě ze svých služeb?“

„Nikdy po mně nechtěl, abych mu přísahal věrnost, pane.“ Dallan se zoufale zadíval na podlahu. „Pro něj jsem nikdy nebyl víc než sluha. Člověk nežádá sluhu, aby mu skládal přísahu věrnosti.“

Clare pohlédla na knihu, která ležela na stole. „Jak jsi poznal, kterou z otcových knih máš pro mága ukrást?“

„Když mě vyhledal na trhu, popsál mi ji.“ Dallan zvedl zrak ke knize na stole. „Řekl, že je to tlustý svazek, který obsahuje mnoho podivných receptur, psaných špatně čitelným rukopisem. Povádal, že určitě bude mezi věcmi, které sir Humphrey poslal domů těsně předtím, než zemřel.“

„Věděl jsi, že právě takový svazek jsem v poslední době četl, protože jsi mi pomáhal s některými pokusy,“ konstatoval Gareth.

„Baže, pane.“

Gareth zklamaně stáhl ústa. „Měl jsem dojem, že máš na experimentování nevídaný talent. Vsadím se, že ti to šlo proto, že jsi čas od času pomáhal svému mágovi.“

„Baže.“ Dallan ztěžka polkl. „Naučil mě některé věci, abych mu mohl pomáhat při jeho bádání. Můj pane, potřebuju něco vědět: Chystáte se mě pověsit ještě dnes v noci?“

„Proč se ptáš?“

„Nechci umřít bez rozhrěšení. Uvědomuju si, že nemám právo žádat od vás žádnou laskavost, ale byl bych vám velice vděčen, kdybyste předtím, než mě pověsíte, zavolal kněze.“

„U milosrdného srdce svaté Hermíny, lord Gareth dnes v noci nikoho všet nebude,“ poznamenala rychle Clare. „Nemám pravdu, můj pane?“

Gareth mlčel. Dál upíral zrak do ohně.

Dallan si skousl rty a podíval se na své třesoucí se prsty. „Modlím se, abyste mi mohla jednoho dne odpustit, lady Clare.“

Clare vrhla na Garetha nasupený pohled, ale potom se obrátila zpátky k Dallanovi. „Lorda Garetha si nevšímej. Má špatnou náladu. Nepověší tě, Dallane.“

Dallan se na ni podíval, jako by nebyla při smyslech.

„Pane, řeknete laskavě Dallanovi, že ho nepověšíte?“ sykla Clare netrpělivě.

„Stále ještě o té situaci přemýšlím,“ zamumlal Gareth.

„Pane, velice dobře víte, že svého budoucího panoše nepověšíte.“ Clare se na Dallana usmála. „Dallane, pochopila jsem, žeš tu knihu ukradl proto, abys mě chránil. Lord Gareth to jistě také chápe.“

Dallan nevypadal přesvědčený o tom, že Gareth jeho jednání chápe. „Pane, já vím, že považujete můj čin za zradu. Ale z hloubi srdce si přeji, abych mohl i nadále sloužit jako váš budoucí panoš. Vy sám jste mi jednou řekl, že člověk musí učinit vše, co je třeba, aby ochránil své blízké. A já musel chránit lady Clare.“

„Člověk nemůže sloužit dvěma pánům, Dallane z Touhy.“

„Ne, pane. Víím to. Ale když jsem vám přísahal, opravdu jsem věřil, že jsem svobodný a že budu sloužit pouze vám. Víte, pro mága jsem byl nula. Byl jsem jen chlapec, kterého koupil za pár šestáků. Poté co jsem tady na ostrově strávil nějakou dobu, nebylo těžké uvěřit, že na mě buď zapomněl, nebo že mě už víc nepotřebuje. Říkal jsem si, že už pro mě nepřijde.“

Garethovy oči měly barvu šedého kouře. „Chci slyšet mágovo jméno, Dallane.“

Dallan měl výraz štvané zvěře. „Strašně se ho bojím prozradit. Kdybych to udělal, všichni byste se ocitli ve vážném nebezpečí, obzvláště lady Clare.“

„Lady Clare už v nebezpečí je,“ naléhal Gareth. „Jediný způsob, jakým mohu ochránit ji, její hrad i všechny ostatní, je, že získám o tvém pánovi co nejvíc informací.“

„Ale on není obyčejný rytíř, pane. Je to kouzelník,“ zaúpěl Dallan.

„K čertu. Podle toho, co vyprávíš, je to alchymista. Obyčejný smrtelník, který se naučil pár východních triků. Nic víc. Chci znát jeho jméno.“

Clare se dotkla Dallanovy paže. „Prozrad' nám jeho jméno, Dallane. Tak to bude lepší. Lord Gareth pak celý problém vyřeší. V takových věcech se moc dobře vyzná.“

Dallan nervózně těkal očima z Garethovy neoblomné, tvrdé tváře ke Clařině povzbudivému úsměvu. „Odpusťte mi. Vím, že jste udatný rytíř, pane, ale ani vy se nedokážete bránit proti kouzelníkově černé magii.“

„Nesmysl,“ namítla Clare. „Lord Gareth si s nějakým obyčejným kouzelníkem určitě poradí.“

Gareth krátce spočinul svým neproniknutelným pohledem na Clařině obličeji. „Děkuji za projevenou důvěru, madam.“

Clare se při jeho odměřeném konstatování začervenala. „O tom, že dokážete ubránit tento hrad, nemám nejmenších pochyb, pane.“

„Pokud mě můj budoucí panoš poctí stejným dílem důvěry,“ pronesl Gareth rozvážně, „mohl bych začít s plněním svého úkolu.“

Dallanův obličej se na chvilku rozjasnil, ale pak na něm znovu převládl výraz čirého zoufalství. „Už nejsem váš budoucí panoš, pane. To oba dva víme.“

„Tvrdíš, že jsi nikdy mágovi neskládal přísahu věrnosti?“

„Neskládal, pane.“

„Ale mně jsi přísahal věrnost před očitými svědky.“

„Baže.“

„Cožpak jsem tvou přísahu nepřijal a nedal ti na oplátku svou?“

„Baže.“

„Co jsem ti slíbil na oplátku za tvé věrné služby, Dallane zTouhy?“

„Svou ochranu, pane.“

„Nikdy jsem nepřísahal křivě, pěvče. Přísaha byla jediná věc, kterou jsem kdy mohl nazývat svou. Já nepřísahám hned tak každému. Ale když už jednou přísahu složím, vždy ji dodržím.“

„Rozumím, pane.“ Dallan sevřel ruce v pěst. „Ale já už nemám právo žádat vaši ochranu.“

„Máš, pokud jsi nepřísahal křivě,“ poznamenal Gareth jemně.

Dallan prudce vzhlédl. „Ale já přísahal křivě. Alespoň vy jste o tom přesvědčen.“

„Já jsem přesvědčen o tom,“ pronesl Gareth zamyšleně, „že se moc bojíš toho alchymisty, a proto jsi udělal to, co ti přikázal.“

„Baže.“

„Ale zároveň věřím, že jsi ho poslechl, protože jsi chtěl ochránit lady Clare.“

„To je pravda,“ zašeptal Dallan. „Přisahám.“

„Pak jsi mě nezahlásil,“ prohlásil Gareth. „Tvé činy byly špatné a pošestilé, ale křivě jsi nepřisahal. Stále jsi mým budoucím panošem a já jsem tvůj lenní pán.“

Dallan zavřel oči a zhluboka, přerývaně se nadechl. „Jste velmi velkorysý, pane. Nezasloužím si vaši laskavost.“

„To jméno, Dallane.“ Garethovy ruce na opěradle se sevřely v pěst. „Chci znát mágovo jméno.“

„Lucretius, pane.“ Dallan se ani nepohnul. Oči měl stále pevně zavřené, jako kdyby čekal, že do něj na místě udeří blesk. Když se nic nedělo, opatrně otevřel víčka. Jeho hlas zněl odhodlaně. „Jmenuje se Lucretius de Valemont.“

„Lucretius de Valemont,“ opakoval Gareth pomalu. „Nikdy jsem o něm neslyšel.“

„Ani já ne,“ přidala se Clare.

Dallan si schoval hlavu do dlaní. „Bůh nás ochraňuj, bojím se, že nás všechny povraždí.“

„Jak se Dallan dostal ze dvora, aniž by si ho stráž všimla?“ Ulrich studoval mapu na pergamenovém papíře, kterou rozložil před sebou na stole; pleš se mu přitom leskla.

„Počkal, až stráž půjde na pravidelnou obhlídku.“ Gareth jel prstem po pobřeží a hledal ta dvě místa, kde by mohla přistát malá loďka. „Potom si za stájemí přistavil žebřík. A když vylezl nahoru na ochrannou zeď, spustil se po provaze dolů na opačnou stranu.“

„Na pěvce celkem chytré, že?“

„Baže.“ Gareth vyhlédl z okna do nového dne. Bouřka se už přehnala, ale venku bylo dusno. „Jestliže se někdo může dostat tak snadno ven, jiný se může stejně lehce dostat dovnitř. Ulrichu, postav jednu stráž přímo sem na nádvoří hradu.“

„Aby tady mohl někdo hlídat, budu muset odvolat jednoho muže z kláštera.“

„Myslím, že klášteru teď žádné nebezpečí nehrozí. Alchymista ví, že kniha je tady na hradě.“ Gareth našel úsek, kde čára znázorňující pobřeží nepatrně ustupovala. „Zároveň chci, abyste střežili tyto dvě zátoky a také vesnický přístav. Kromě toho po každém přílivu zkontrolujte ty malé jeskyně pod útesy.“

„Ostrov jsme schopni pokrýt hlídkami jen velmi řídce, pane. Tři muži, které jste vyslal s tím londýnským obchodníkem, aby střežili prodané parfémy, se ještě nevrátili. Máme málo vojáků.“

„My dva budeme držet stráž také a můj panoš může rovněž hlídkovat.“

Ulrich vzhlédl a v očích se mu objevil tázavý pohled. „Vy věříte Dallanovi natolik, že ho pověříte hlídkou?“

„Dallan patří k mým mužům. Bojí se svého bývalého pána, ale neslouží mu. Slouží mně.“

Ulrich zaváhal a potom přikývl. „Dobrá. Vždycky jste dokázal lidi dobře odhadnout. Necháme ho hlídkovat poblíž kláštera.“

„Já zůstanu zde na hradě,“ pokračoval Gareth. „Ty a ještě dva další muži si vezmete na starosti přístav.“

„Jak si přejete, pane. Myslíte si, že Lucretius de Valemont se pokusí se svými muži přistát na ostrově?“

„Nevím. Ale určitě je mu jasné, že bude velmi obtížné vylodit se na pobřeží se skupinou ozbrojených mužů, aniž by byli spatřeni.“

„V tuhle chvíli ještě netuší, že o něm a o jeho úmyslech víte.“

„Brzy se dovtipí.“ Gareth studoval mapu. „Mám tušení, že když mu Dallan jeho knihu nepřinese, přijede si ji vzít sám. Už jednou si našel příležitost a vstoupil na náš ostrov.“

Ulrich se zamračil a tázavě vzhlédl. „Kdy to bylo?“

„Tu noc, kdy přijel prohledat knihovnu v klášteře.“

„Vy si myslíte, že Beatrici zavraždil on?“

„Baže.“

„Ach ano. Náš tajemný duch, který umí procházet zamčenými dveřmi,“ pronesl Ulrich zamyšleně.

„S největší pravděpodobností muž v mnišské kápi, který dovede otvírat zámky. Podezřívám ho, že připlul a zase odplul na malé loďce, kterou schoval na pobřeží v jedné z těch dvou zátok.“ Gareth zapíchl prst do místa, kde byly na mapě zakresleny malé jeskyně.

Ulrich se usmál, tentokrát však bez svého obvyklého pobaveného výrazu. „Jestli mág připluje podruhé, dostaneme ho.“

„Baže. Je to jenom člověk, třebaže tomu Dallan nevěří.“

„Kde vlastně je mladý Dallan?“

„Clare ho vzala do kuchyně, aby se najedl. Ted' když se vzpamatoval ze svého dobrodružství a přestal se bát, že bude viset, dostal najednou ukrutný hlad.“

Ulrich se zamyšleně mračil. „Chtěl bych mít o tom jeho mágovi nějaké podrobnější informace.“

„Já také. Ale Dallan se ho tolik bojí, že o něm nedokáže ani hovořit. Clare tvrdí, že až se Dallan nají, rozváže se mu jazyk.“

„Vy jste dovolil, aby chlapce vyslýchala vaše paní?“

„To byl její nápad,“ přiznal se Gareth.

„On je mág?“ Joanna překvapením otevřela ústa. „Jsi si tím jistá?“

„Alespoň Dallan to tvrdí.“ Clare se podívala na Dallana. „Není to snad pravda?“

„Je, má paní.“ Dallan seděl u stolu v kuchyni. Před sebou měl obrovský kus zbylého pečeného kuřete, který hltal hladově jako člověk, jenž několik týdnů nejedl. Naproti němu seděl William a uždiboval kousky sýra.

„Sir Ulrich říká, že kouzla ani nic podobného neexistuje,“ ozval se William. „Říká, že Lucretius de Valemont je s největší pravděpodobností alchymista, ne opravdový kouzelník.“

„Lucretius de Valemont umí procházet zamčenými dveřmi,“ trval na svém Dallan.

„Fakt je to pravda?“ zeptal se William, celý popletený.

„Já jsem ho viděl, jak vešel do zamčené místnosti a nepoužil k tomu klíč,“ prohlásil Dallan s ústy plnými kuřete. „Také jsem byl svědkem, jak nechal věci zmizet a pak je zase vyčaroval. Já vím, že mi lord Gareth nevěří, ale je to pravda.“

„Vsadím se ale, že není tak udatný jako lord Gareth a sir Ulrich,“ prohlásil William s přesvědčením.

Dallan přestal žvýkat. V očích se mu objevil strach. „Říkal jsem ti, že Lucretius de Valemont byl na křížácké výpravě. Je to obávaný rytíř, přestože tvrdí, že jen blázni používají meč, když mohou místo něho použít magii.“

William si ukousl další sousto sýra. „Je stejně velký a silný jako lord Gareth nebo sir Ulrich?“

„Ne.“ Dallan hned vypadal veseleji. „Není tak velký jako můj pán.“ Znovu posmutněl. „Ale umí velice obratně zacházet s mečem. A je neobyčejně chytrý. Říká, že velké muže není těžké porazit, protože se spoléhají jenom na svoje svaly, místo aby používali také rozum.“

„Ten mág se s lordem Garethem určitě ještě nikdy nesetkal, že?“ Clare se posadila na lavici vedle Williama a podívala se přes stůl na Dallana.

„Ne.“ Zdálo se, že se Dallan při této myšlence poněkud uvolnil. „Lord Gareth je také velice chytrý, že? Možná je dokonce ještě chytřejší než mág.“

„Řekla bych, že ano.“ Clare si vzala plátek teplého chleba. „Je mág ženatý?“

„Ne. Ale ženám se líbí. Snaží se předcházet si ho. Často jsem vídal, jak spolu soupeří o jeho přízeň. Ale on tvrdí, že ho ženy nezajímají.“

Joanna postavila na stůl mísu s pudinkem. Vyměnila si pohled s Clare. „Dává tedy přednost společnosti mužů?“ zeptala se opatrně.

Dallan pokrčil rameny. „To ne.“

„Možná mladých chlapců?“ navrhla Joanna tiše.

Clare zadržela dech, když jí došlo, kam Joanna svojí otázkou míří. Ale zdálo se, že Dallana její poznámka nevyvedla z míry.

Zavrtěl hlavou a pustil se do pudinku. „Ne. Upřímně řečeno, kouzelník nedává přednost nikomu. Zajímá ho jen studium černé magie. Ale viděl jsem, že k dámám dokáže být velice zdvořilý, když od nich něco potřebuje.“

Clare se zarazila. „Jak to myslíš?“

„Když je chce přesvědčit, aby mu prokázaly nějakou službu, dává jim třeba romantické dárky.“

„Jaké dárky?“

„Například jednu sytě rudou růži. Někdy jim skládá básně, přestože si myslí, že jsou hloupé.“ Dallan se ušklíbl. „Na dámy jeho dárky vždy zapůsobí. Ony netuší, že k nim nic necítí.“

„Jednu sytě rudou růži.“ Clare nervózně bubnovala prsty o stůl. „Pověz mi, Dallane, používá mág parfém nebo voňavá mýdla?“

„Ne. Nestojí ani o parfémy, ani o jiné vůně. Tvrdí, že jsou pro ženy. Ale abych řekl pravdu, myslím si, že je nemá rád, protože z některých kýchá.“

Clare si vyměnila s Joannou pohled. „Jakou má mág barvu vlasů?“

„Je plavovlasý.“ Dallan se na ni zvědavě podíval. „Proč se ptáte?“

„Má zlatohnědé oči?“

„Baže.“ Dallan se zamračil. „Jak to víte?“

Clare zachytila Joannin znepokojený pohled. „Podle ostatních věcí, které jsi mi o něm prozradil.“

Na Williama udělal její odhad zjevně dojem. „Ale jak jste dokázala uhádnout barvu jeho očí, lady Clare?“

„Myslím, že toho kouzelníka známe, Williame.“

„My jsme se s ním už někde setkali?“ William na ni nevěřícně zíral.

„Baže.“

„Ale to není možné,“ namítl.

„Panebože,“ zašeptala Joanna. S hrůzou v očích pohlédla na Clare.

„Přece si nemyslíš –“

„Baže, myslím.“ Clare sevřela ústa. „Přemýšlej, Joanno. Má zvyk dávat dámám jednu sytě rudou růži. Skládá jim básně. Je to zdvořilý rytíř, který se zabývá studiem arabských textů. Má středně velkou postavu a posmívá se statným mužům, kteří spoléhají na svou sílu. A nestojí a parfémy, protože některé vůně u něho vyvolávají kýčání.“

„A navíc,“ dodal tiše Gareth ode dveří, „toho ví spousta o zdejších ostrovech i o hradu. Tolik, aby sem poslal Dallana s jasnými příkazy, jak se vetřít do vaší domácnosti.“

„Můj pane.“ Dallan vyskočil na nohy. „Neslyšel jsem vás přijít.“

William se zamračil. „Já tomu nerozumím. Kdo je ten mág?“

Clare se podívala na Garetha, jehož šedé oči měly stejnou barvu jako obloha za ním. Upřeně ji pozoroval a čekal, co odpoví.

„My ho známe jako Raymonda de Coleville,“ odhodlala se konečně Clare.

„U všech svatých,“ zašeptala Joanna. „Tvůj milovaný Raymond!“

„Baže.“ Clare nepřestávala sledovat Garethův zachmuřený obličej.

„No, to je úleva, že?“

„Proč by to měla být úleva?“ chtěl vědět Dallan.

„Protože znám velmi dobře jak sira Raymonda, tak lorda Garetha.“

Clare vstala a rozhlédla se po netrpělivých obličejích kolem sebe. Klidně se usmála. „A mohu vás ujistit, že žádný mág nesahá našemu Dábelskému psu ani po kotníky.“

Gareth stál u okna Clafiny pracovny a vyhlížel na moře. Nad ocelově zbarvenými vlnami se převalovala těžká mračna. Vypadala spíš jako hustá mlha, která by mohla každou chvíli zahalit celý ostrov.

„Byl pro vás ideálem rytíře, vzor vši galantnosti, z něhož jste vycházela při sepisování svých požadavků na manžela,“ konstatoval Gareth bezbarvým hlasem.

„To je pravda, použila jsem Raymonda de Coleville jako vzor.“ Clare seděla vzpřímeně na židli, ruce sepnuté na desce psacího stolu. „Koneckonců, žena potřebuje nějaký základ, z něhož by mohla vycházet.“

„Skutečně?“

Clare si povzdechla. „Nepoznala jsem mnoho rytířů, můj pane. Těch několik, s nimiž jsem se seznámila, na mě neudělalo příliš dobrý dojem. Většinou mi připomínali sira Nicholase nebo mého bratra. Můj otec byl také rytíř a já si ho velice vážila, ale naprosto jistě jsem věděla, že nechci za manžela muže, který se bude svým povinností vyhýbat stejně jako on.“

„A vtom se na vašem ostrově objevil mág a uhranul vás svým kouzlem.“

Clare nakrčila nos. „Myslím, že takto bych to neformulovala.“

„Stále ho milujete?“

Clare ztuhla. „Ne. Nemiluju Raymonda de Coleville ani Lucretia, nebo jak si říká.“

Gareth se k ní otočil. Čelisti měl pevně sevřené. „Jste si tím jistá? Je totiž velmi pravděpodobné, že ho budu muset zabít, Clare.“

Otřásla se. „Byla bych raději, kdybyste nikoho nezabíjel.“

„Já také. Ale tenhle mág je vrah.“

„Beatrice?“

„Musel to být on, kdo ji uškrtil.“

„Baže, asi máte pravdu, ačkoli je těžké představit si Raymonda jako vraha.“

„Musíte také vzít v úvahu možnost, že zabil vašeho otce.“

„Mého otce?“ Clare byla jako omráčená. „Ale mého otce zabili loupežníci ve Španělsku.“

„Vlastnil váš otec něco, kvůli čemu by stálo za to ho zabít?“ zeptal se Gareth pomalu. „Přemýšlejte o tom, Clare.“

„Knihu přeložených alchymistických receptur,“ zašeptala. „Přesně to, co hledá mág.“

„Baže. Dokonce víme, že mág kvůli té knize jednou zabíjel. Možná že zabil dvakrát.“

Clare zdrceně zavřela oči. „Dá se to těžko pochopit. Je mi velice líto, že se na ostrově dějí takové nepřístojnosti, můj pane. Jak vím, doufal jste, že tu povedete klidný a mírumilovný život.“

„Za všechno se platí. Dokonce i za život v klidu a míru. A já jsem ochoten zaplatit za to, co chci.“

Clare otevřela oči a zkoumala výraz v jeho obličejí. „Baže. Já vím. Jenom se modlím, abyste jednoho dne to, co hledáte, skutečně našel.“

„V to doufám.“ Gareth sklopil víčka, aby mu neviděla do očí. „Jste si jistá, že mága nemilujete?“

„Jsem si naprosto jistá, můj pane. Už dávno jsem přišla na to, že jeho bych nikdy milovat nemohla.“

„Jak jste –“ Gareth se zarazil, jako kdyby hledal vhodná slova. „Co vás přimělo k tomu, že jste ho přestala milovat? A jak víte, že už do něho nejste zamilovaná?“

„Ze dvou důvodů. Ten první asi nepochopíte.“

„Co je to?“

Clare pokrčila rameny. „Nikdy mi správně nevoněl.“

Gareth zamrkal. „Prosím? Copak se pravidelně nekoupal?“

„Ach, to ne. Byl až úzkostlivě čistotný.“ Clare se chabě usmála. „Ale nějak mi nevoněl, jestli víte, co tím myslím.“

„Ne, nevím, co tím myslíte, ale s tím se nedá nic dělat.“ Gareth se krátce odmlčel. „A váš druhý důvod, díky kterému jste přesvědčená, že ho nemilujete?“

Clare se zhluboka nadechla. „Myslím, že nemohu milovat mága, pane, protože jsem zamilovaná do vás.“

„Do mě?“ Gareth na ni nevěřičně zíral.

„Baže. Vy mi voníte správně. Víím to od chvíle, kdy jste mě sundal z klášterní zdi a posadil před sebe na koně. Myslím, že přesně v tu chvíli jsem se do vás zamilovala.“

Gareth sledoval něžný úsměv, který Clare pohrával na rtech, a cítil, jak mu krev tuhne v žilách. „Nehrajte si se mnou.“ Několika svižnými kroky překonal místnost, obešel psací stůl a natáhl obě ruce po Clare. „O tomhle se nežertuje.“

„Co to děláte, pane?“ Clare zmizel úsměv z tváře a rozbušilo se jí srdce. Pokusila se mu vyklouznout.

Gareth ji však chytil za paže a zvedl nahoru. Držel ji ve vzduchu, takže se mu dívala přímo do očí.

„Už jsem vás varoval, že mi vykutálené vtípky a dvojnásobná slova, kterým se druzí smějí, nepřipadají zábavné.“

„U palce svaté Hermíny, já si z vás legraci nedělám, můj pane.“ Clare mu položila ruce na ramena a zamračila se na něj. „Hned mě postavte na zem. Přesně tenhle druh namyšleného chování mi u většiny mužů vadí.“

Gareth si jejího rozkazu nevšímal. „Řekněte to ještě jednou.“

„Povídám, že tenhle druh namyšleného chování –“

„Nemyslím tenhle nesmysl.“ Díval se jí přímo do očí. „Ten druhý.“

„Ten druhý nesmysl?“ opakovala chabě.

„Sakra, madam, na tohle nemám náladu.“

Kolem jejích rtů se objevil roztoužený úsměv. „Miluji vás.“

„Protože vám pěkně voním?“

„Vždycky nevoníte pěkně,“ zaváhala. „Ale vždycky voníte správně.“

„Správně? Správně?“

„Já vím, že se vám to asi bude zdát divné, pane, ale já jsem člověk, který často soudí podle čichu.“

„I muže?“

Clare se zarděla. „Asi budete považovat moje vysvětlení za povrchní.“

„To je nejen povrchní. Je to holá lež, nic víc. Když jsem vás stáhl z té zdi a posadil před sebe, měl jsem za sebou čtyři dny namáhavé

jízdy na koni. Po celou dobu jsem se nekoupal, jen jsem si párkrát opláchl ruce a obličej. Byl jsem cítit koňmi, potem a prachem z cest.“

„Baže. Ale kromě toho v tom bylo ještě něco jiného. Něco, co mě hned udeřilo do nosu.“

„Nevoním jako milenec.“

Zkoumavě si ho prohlížela. „Jak voní milenec, můj pane?“

„Nevím. Po růžích, levanduli, možná po hřebíčku. Určitě z něho nejsou cítit koně, pot a prach.“

„Možná máte pravdu, že tak voní ostatní milenci, pane. To nevím.“ Clare uchopila jeho obličej do dlaní. „Vím jen, jak voníte vy. Tu vůni jsem poznala hned první den, i když jsem netušila, že má něco společného s láskou. Jen jsem věděla, že je to ta pravá.“

„Jak tedy voním?“

„Voníte jako bouře ve větru, jako moře za úsvitu. Je to silná, vzrušující vůně, která mi dokáže omámit smysly a rozproudit krev.“

„Clare.“ Pomalu ji spouštěl podél těla na zem, dokud se špičkami nedotkla podlahy. „Clare.“ Přitiskl rty na její ústa.

Pravděpodobně si spletla vášeň s láskou, pomyslel si Gareth. Ještě stále to pro ni bylo něco nového. Možná jen projevila svůj přirozený sklon poskytovat přístřeší lidem bez domova.

Nebo možná –

Baže, je možné, že ho skutečně miluje.

Tomu druhému nechtěl uvěřit, ale nedokázal odmítnout, co mu nabízela.

Clare ovinula Garethovi ruce kolem krku a pootevřela ústa. Gareth ucítil ve vlasech její prsty. Zachvěl se touhou.

Narůstala v něm zoufalá žádost, jako ostatně pokaždé když ji držel v náruči. Zároveň v něm rostla neméně naléhavá potřeba ochraňovat ji. Musí zajistit, aby byla v bezpečí. Clare pro něj byla na světě to nejdůležitější.

Přitiskl ji ještě těsněji k sobě. Naléhavost, kterou v sobě pociťoval, nebyla pouze sexuální povahy. Bylo to něco mnohem silnějšího. Gareth cítil, že musí svírat Clare mnohem pevněji a rozhodněji, než byl kdy zvyklý držet meč.

Jeho široko daleko obávaná zbraň byla, koneckonců, jen nástroj smrti.

Clare znamenala život.

„Zatracená mlha,“ zamumlal Ranulf. „Je teď tak hustá, že neuvidíme, jestli nám stráže, které hlídají podél útesů, nedávají světelné signály.“

„Baže.“ Gareth se oběma rukama chytil zábradlí staré strážní věže a vyhlížel do noci zahalené mlhou. „Je hustá jako polévka. Na druhou stranu – žádný soudný člověk by se dnes v noci nepokoušel přeplavit ze Seabernu sem na ostrov. Určitě by totiž v tak husté mlze zabloudil.“

„Soudný člověk ne,“ souhlasil Ranulf. „Ale možná že kouzelník by se o to pokusit mohl.“

Gareth se na něho podíval. „Neříkej, že jsi začal těm povídkám mého panoše věřit. My tady nehlídáme kvůli žádnému kouzelníkovi, Ranulfe. Pouze kvůli velice prohnanému muži, který se nezastaví před ničím, jen aby získal to, co chce.“

„Když myslíte, pane.“

„Máš strach, že si s Lucretiem de Valemont nedokážeme poradit?“

„Ne.“ Žhavé uhlíky, doutnající na nedaleké pánvi, ozářily Ranulfův obličej. „Jak říká naše paní, vám žádný mág nesahá ani po kotníky, pane.“

„Děkuji ti, Ranulfe.“

„Stejně se nemohu zbavit pocitu, že by bylo pro všechny lepší, kdyby tu s námi byli ještě ti vojáci, kteří odjeli do Londýna.“

„Nedostatek mužů je skutečnost, která mě vede k přesvědčení, že mág brzy zkusí své štěstí,“ prohlásil Gareth.

Ranulf se zamračil. „Vy myslíte, že o naší nedobré situaci ví?“

„Baže.“

Ranulf na něj vykulil oči. „Vy věříte, že umí využít černou magii, aby takové informace získal?“

„Ne.“ Gareth se nepatrně usmál. „Umí je získat obvyklým způsobem – pozorováním. Mág byl na trhu v Seabernu. Nebylo těžké dozvědět se, že máme v úmyslu poslat s kupcem do Londýna ozbrojenou eskortu. Pak si mohl lehce spočítat, kolik mužů nám zbude.“

„Samozřejmě.“ Ranulfovi se očividně ulevilo. „Odpusťte, pane. Možná přikládám Dallanovu vyprávění příliš velký význam, ale podle toho, co povídal, se mág umí objevit a zase zmizet jen silou vůle.“

Kroky na dřevěných schodech strážní věže Garetha přiměly, aby otočil hlavu. Nahore se objevila Clare, v každé ruce džbáněk, ze kterého se kouřilo. Kapuci zeleného pláště měla staženou dozadu, přesto že bylo chladno. Plápolající uhlíky jí ozářily klidnou, vyrovnanou tvář.

„Myslela jsem, že by vám přišlo vhod něco teplého k pití,“ pronesla.

„Vřelé díky.“ Gareth vzal od Clare jeden ze džbáneků a dotkl se přitom prsty její ruky. Setkal se s jejím pohledem, a když spatřil, že jí v očích tančí hřejivé plamínky, hned mu bylo tepleji.

„Děkuji, paní.“ Ranulf si vzal druhý džbáněk. „Zdá se, že víte, jak zbavit hlídkující stráž chladu.“

Clare přešla k zábradlí a zadívala se do černé mlhy. „Za několik hodin začne svítat, ale i když vyjde slunce, v téhle mlze stejně nebude nic vidět. Jak chcete zahlédnout světelné signály?“

„Neuvidíme je.“ Gareth usrkával hustý zeleninový vývar. „Jestliže se začne něco dít, vyšlou sem posla, který nám předá zprávu.“

„Baže, to zní rozumně,“ přikývla Clare. „Něco tak jednoduchého mě nenapadlo.“

„Nepatří k vašim povinnostem, abyste myslela na podobné záležitosti,“ namítl Gareth. „Jednoduché věci přenechte mně. Dokážu si s nimi lehce poradit.“

Ranulf se zakuckal nad horkou polévkou. Gareth na něj vrhl chladný, nesouhlasný pohled. Mladý muž rychle nasadil vážný výraz.

Zdálo se, že Clare si té němohry nevšimla. Ovinula si paže kolem těla a třela si je dlaněmi, aby se trochu zahřála. „Nezdá se vám, že mlha nějak nepříjemně páchne?“

„Ne.“ Gareth položil ruku na jílec svého obávaného meče. „Je cítit jako každá jiná mlha. Vlhkem a nocí.“

Clare zkusmo nasála vzduch. „Myslím, že je v ní cítit ještě něco jiného.“

„A co, paní?“ zeptal se Ranulf.

„Nedokážu poznat, co to je,“ odpověděla Clare. „Ale to je jedno.“

Z dálky zaslechli dusot koňských kopyt. Ve vířící mlze zazářilo světlo pochodně.

„Otevřete bránu,“ zavolal známý hlas na cestě. „Přináším zprávu.“

Ranulf se naklonil přes zábradlí a pátravě pohlédl dolů na jezdce na koni, který se vynořil z mlhy. „To je Malden Comstock, pane.“

„Otevřete bránu,“ poručil Gareth. Pozoroval jezdce, jak kluše branou dovnitř na loučemi osvětlené nádvoří. „Jakou zprávu neseš, Maldene?“

„Pane, ukrytá pod rouškou mlhy připlula do přístavu loď s pěti ozbrojenými muži na palubě. Dva jsme zabili, ale ostatní se stáhli zpátky na loď.“

„Tak máš si přece jen proklestil cestu mlhou,“ zamumlal Ranulf. „Možná opravdu ovládá černou magii.“

Gareth si ho nevšímal. „Proč jste ostatní tři muže nezajali, Maldene?“

„Jsou zruční lukostřelci, pane. Doposud se jim pokaždé podařilo naše muže odrazit. Sir Ulrich nám přikázal, abychom počkali, dokud nevystřílí všechny šípy. Říká, že pak je brzy dostaneme.“

„Baže. Podle toho, co říkáš, má pravdu. Hned jsem dole.“ Gareth se obrátil na Ranulfa. „Jedu do přístavu. Ty zůstaň tady na věži.“

„Jak poroučíte, pane.“ Ranulf vypadal zklamaně, ale neodporoval. „Myslíte, že jeden z těch mužů, které sir Ulrich s ostatními dostal, je mág?“

„To ještě nevím. Když má člověk co do činění s alchymistou, nemůže si být ničím jistý.“

Ve stínu se pohnula Clare. „Pane, dávejte na sebe pozor, prosím vás. Nelíbí se mi to.“

Gareth k ní o krok přistoupil. Uchopil ji za bradu. „Skončí to dřív, než se rozední.“ Rychle ji políbil. „Vraťte se do hradu azavřete dveře na závoru. Dokud se nevrátím, v žádném případě nevycházejte ven. Rozumíte?“

Něžně mu přejela prsty po tváři. „Baže, můj pane.“

Najednou jí toho chtěl tolik říct, ale nebyla na to vhodná doba ani místo. Na několik vteřin se jí zadíval do očí. „Později. Promluvíme si později.“ Pustil její bradu a zamířil ze schodů dolů.

Na nádvoří na něj čekal kůň, kterého poručil předem osedlat a připravit. William držel zvíře za uzdu.

„Mohu jet s vámi, pane?“

„Ne.“ Gareth se vyšvihl na koňský hřbet a vzal do rukou otěže. „Ty tu zůstaň s Clare, matkou a služebnictvem. Budeš hlídat hrad zevnitř, zatímco Ranulf bude držet stráž venku. Je to jasné?“

William se napřímil. „Baže, pane.“

Gareth pobídl koně a cvalem zmizel v mlze. Malden Comstock zvedl pochodeň, otočil svého oře a následoval Garetha.

Sluha za nimi pevně zavřel bránu.

Když Gareth s Maldenem Comstockem dorazili do přístavu, Ulrich právě dokončil svůj úkol. Plápolající louče děsivým světlem ozařovaly mrtvá těla dvou vetřelců. Zbývající tři muži stáli v ponurém tichu, ruce svázané za zády.

Několik vesničanů vyšlo z chalup a přihlíželo rušnému dění.

Gareth sesedl z koně a podal otěže Maldenovi. „Dobrá práce, Ulrichu.“

„Jsou všichni,“ oznámil Ulrich. „Nebylo s nimi příliš práce.“

Gareth se podíval na tři zbývající lukostřelce. „Který z vás je Lucretius de Valemont?“

Zajatci na něj mlčky zírali. Jeden zavrtěl hlavou.

Gareth si muže zamyšleně prohlížel. „Je mnoho způsobů, jak můžete zemřít. Ne všechny jsou stejně rychlé. Odpovězte mi, na co se ptám.“

Jeden z lukostřelců, muž středního věku se širokými rameny, se na Garetha upřeně zadíval. „Vaši muži vám říkají Dábelskéj pes z Wyckmeru. Je to pravda?“

„Baže,“ přikývl Gareth.

„Povídá se, že na váš slib je stejný spolehnutí jako na váš meč.“

„Baže.“

„Jestli řekneme pravdu, dáte nám své slovo, že zemřeme co nejrychleji?“

„Baže.“ Za celou dobu, co honil vrahy a loupežníky, Gareth nikdy nikoho nemučil. Ale ti tři to nemusejí vědět, pomyslel si.

Lukostřelci chvilku zvažovali situaci. „Potíž je v tom, pane, že žádnýho Lucretia de Valemont neznáme. To je pravda. Přísahám.“

„Kdo vás najal?“

Muž pokrčil rameny. „Svobodnej rytíř. Říká si sir Raymond. Dobře nám zaplatil, abysme dneska v noci dopádlou-li s lodí na ostrov. Tvrdil, že ví, jak proplujeme mlhou.“

„Proč chtěl, abyste připluli na ostrov?“

„Povídal, že tady ve vesnici najdeme snadnej lup. Ale přísahám, že neřekl ani slovo o tom, že ostrov hlídají muži Dábelského psa z Wyckmeru.“

„Jak vás tou mlhou provedl?“

Lukostřelci si vyměnili znepokojené pohledy. Ten, který mluvil za všechny, se podíval na Garetha. „Sir Raymond jel s námi. Vždycky předtím, než udal směr, zkontroloval nějaký kouzelný nástroj, který měl schované pod pláštěm.“

„Čáry.“ Jeden ze zajatců si znechuceně odplivl na zem. „Říkal jsem vám, že si s tím chlapem nemáme nic začínat. Nikdy se mi to nelíbilo, ani když nám ten zrádce sliboval, že z kláštera bude kořist jako z potopený lodi.“

Třetí muž se na něj rozzlobeně zamračil. „Vždyť jsi byl ze začátku tak nadšený, že jsi Brocka, Daggeta i nás ostatní přemluvil, ať do toho jdeme. Říkáš, že začneme nově život. Místo toho teď budeme kvůli tobě viset.“

Gareth položil ruku na jílec svého meče, čímž hádku účinně ukončil. „Kde je sir Raymond?“

„Jak řekl Brock, pane, my to nevíme,“ odpověděl jeden z lukostřelců.

Jejich mluvčí se neklidně zavrtěl. „Vystoupil z lodi něko-lik yardů od pobřeží. Nasedl do menší loďky, kterou jsme vezli s sebou a do které jsme chtěli naložit lup. Řekl, že na nás počká před branou do kláštera. Pak se odrazil a zmizel v mlze.“

Gareth ztuhl. „A vás pět pokračovalo do přístavu?“

„Baže. Dyt' jsme stejně neměli jinou možnost. Bez tý zatracený kouzelný věcičky, kterou měl sir Raymond, bysme se v tý mlze stejně nedokázali do Seabernu vrátit.“ Lukostřelec odevzdaně pokrčil rameny. „Vaši muži na nás čekali v přístavu, a tím to celý skončilo.“

„Máma mi vždycky říkala, že jednou skončím na oprátce,“ poznamenal jiný.

Ulrich pohlédl na Garetha. „Ti muži mohou klidně lhát, pane.“

„Baže.“ Gareth zkoumal tváře lukostřelců. V jejich očích však neviděl nic než hloupost a tupou odevzdanost. Podíval se na dvě mrtvá těla, která ležela na přístavní hrázi. „Přiveďte Dallana.“

„Baže, pane. Připojil se k nám už dřív.“ Ulrich se obrátil k mužům, kteří se shlukli nedaleko nich. „Dallane, pojď sem, chlapče. Potřebujeme tvou pomoc.“

Neozvala se žádná odpověď.

„Není tady, pane,“ podivil se jeden z vojáků. Zmateně se rozhlédl kolem sebe. „Možná ho některý z těch lukostřelců zasáhl šípem.“

„Zeptám se vesničanů,“ nabídl se Malden. Namířil si to ke skupince přihlížejících zvědavců.

Když se za okamžik vrátil, v očích měl vážný výraz.

„Nuže?“ vybídl ho Gareth.

„Zdá se, že Dallan zmizel, pane.“

Ulrich se tvářil zamyšleně. „Já jsem vás varoval, že ten mladík může být proradný, můj pane. Možná že vám celou dobu lhal.“

Clare prohrábla pánev s doutnajícími uhlíky, která zahřívala pokoj, v němž s Joannou a Williamem seděla. „Nezdá se ti, Joanno, že je dnes v noci obzvlášť chladno?“

„Brzy už přijde jaro.“ Joanna si ve světle lampy zkoumavě prohlížela své vyšívání.

William stál u okna a nespouštěl oči z nádvoří osvětleného loučemi. „Zajímalo by mě, jestli už mága chytili. Myslíte, že jeden z těch mužů, které dopadli v přístavu, je opravdu Lucretius de Valemont?“

Clare se zamračila. „Sir Raymond nikdy nemluvil o tom, že by uměl střílet z luku. To není dovednost, kterou se obvykle rytíři učí.“

Joanna se na ni podívala. „Čistá pravda. Rytíři s podobnými zbraněmi necvičí. Luky jsou pro obyčejné zbrojnoše.“

William nepřestával vyhlížet z okna. „Lord Gareth říká, že tohle si může myslet jen pošetilec. Podle něho člověk, který chce přežít, musí umět zacházet s nejrůznějšími druhy zbraní včetně luku. Dallan i já jsme se učili umění lukostřelby s Ranulfem a s ostatními.“

„Opravdu?“ Joanna vypadala vyděšeně. „To jsem nevěděla. Nemyslím, že by lukostřelba byla nějak zvlášť užitečné cvičení.“

Clare se rychle snažila změnit téma hovoru. „Možná že jeden z těch zabitých mužů je Lucretius de Valemont.“

„To není příliš pravděpodobné,“ ozval se William. „Dallan by ho určitě poznal a poslal by po Maldenu Comstockovi zprávu.“

„Hmmm. Máš pravdu,“ souhlasila Clare. „Mág musí být jeden z těch mužů, co se ukryli na lodi.“

„Baže.“ William spokojeně přikývl. „Sir Ulrich s ostatními je určitě zajmou, dřív než tam lord Gareth dorazí.“

„Modlím se, aby už to bylo za námi,“ zašeptala Clare.

„Brzy se dočkáš.“ Joanna udělala další steh. „Lord Gareth se sirem Ulrichem se o to postarají.“

„Já nevím. Asi to tak jednoduché nebude.“ Clare si zkřížila ruce na prsou. Nedokázala zahnat mrazivé chvění, kterého se celý večer nemohla zbavit.

Joanna prudce vzhlédla. „Proč to říkáš?“

„Asi proto, že po všech těch komplikacích, které Raymond – chci říci Lucretius – způsobil, nevěřím, že by se nechal tak snadno zastavit.“ William sevřel na okenní římse ruku v pěst. „Sir Ulrich tvrdí, že mág pravděpodobně zabil sira Humphreyho.“

Clare se zachvěla. „To všechno kvůli knize alchymistických receptur. Raymond či Lucretius, nebo jak se vlastně jmenuje, musí být blázen.“

Joanna zabodla jehlu do látky. „Nikdy jsem tomu člověku nevěřila.“

Clare s Williamem si vyměnili rychlý pohled. Ani jeden z nich Joanně nepřipomněl, že kdysi Raymonda de Coleville vychvalovala až do nebe.

Clare přešla k oknu. Spolu s Williamem hleděla do noci a čekala, až se na cestě jako znamení objeví zapálená pochodeň.

„Kéž bychom věděli, co se děje v přístavu,“ povzdechl si William.

Clare se po chvilce neklidně zavrtěla a pohlédla na strážní věž, která se rýsovala ve tmě. „Williame, nezdá se ti, že pochodeň na strážní věži už dohořívá?“

William zaostřil pohled na věž. „Baže. Možná že Ranulf už nemá ani jednu louč navíc. Nemám se jít podívat, jestli nepotřebuje novou?“

„Ne, půjdu dolů a poohlédnu se po Eadgarovi. Může s novou loučí poslat do strážní věže sluhu.“

Clare, vděčná, že má něco na práci, se otočila a zamířila ke dveřím.

„Poprosíte Eadgara, aby nám přinesl něco k jídlu?“ zeptal se William s nadějí v hlase. „Na mou duši, mám hlad jako vlk.“

Clare se usmála. „Dobrá.“ Natáhla ruku a chtěla otevřít dveře.

„Lady Clare, pojďte rychle sem.“ Williamovi přiskočil hlas úzkostí.

Clare se otočila. Viděla, že William má obě ruce na okenní římse. Vyděšeně zíral dolů na nádvoří.

„Co se děje?“ zeptala se. „Stalo se něco?“

„Pojďte se podívat. Na nádvoří jsou nějací muži. Ale brána je stále zavřená.“

„U jehly svaté Hermíny.“ Clare pospíchala napříč pokojem. „O čem to mluvíš? Lord Gareth se už vrátil?“

„To není lord Gareth a jeho muži. To jsou nějací cizinci.“ William se k ní otočil, obličej plný zděšení. „Před chvílíkou tam nebyli. Oba dva jsme viděli, že nádvoří bylo prázdné. A bránu nikdo neotvíral. To je opravdu záhada.“

Joanna odložila vyšívání. Tvář měla strnulou strachem. „Mág.“

Clare doběhla k oknu a zadívala se na nádvoří osvětlené loučemi. Nemohla uvěřit vlastním očím. Půl tuctu mužů, vyzbrojených meči a oblečených v černých pláštích s kapucí, rázovalo směrem k hlavnímu schodišti, které vedlo do hradu.

Někteří muži měli okraj pláště hozený přes rameno. Od jejich brnění se odrážela světla pochodní.

Vůdce celé skupiny před sebou držel povědomou postavu, dýku na jejím hrdle.

„To je Dallan,“ zašeptal William. „On zabil Dallana.“

„Panebože.“ Joanně se zlomil hlas.

Muž, který vedl Dallana, dal znamení ostatním. Jakási osoba zahalená v plášti vyběhla po schodech nahoru a zabušila jílcem meče na hlavní vchod.

„Otevřete ve jménu urozeného pána z Řádu hvězdného kamene! Otevřete, neb vás smrt nemine!“

Clare se třesoucími se prsty zachytila okraje okenní římsy. Vyklonila se ven. „Kdo to k nám přichází?“

Muž, který držel Dallanovi dýku pod krkem, zvedl hlavu k otevřenému oknu. Odhrnul si kapuci a usmál se.

Clare zjistila, že hledí na muže, jehož kdysi znala pod jménem Raymond de Coleville.

„Přeji vám dobrý večer, lady Clare,“ Lucretiův zdvořilý hlas a zářivý úsměv byly jako vždy okouzlující.

Clare na něj zírala dolů a nemohla v tu chvíli uvěřit, že se mu skutečně nějakým způsobem podařilo překonat ochrannou zeď.

Ale nemohla zavírat oči před pravdou.

Světla planoucích pochodní vrhala na Lucretiovy hezké, ostře řezané rysy zlověstnou záři. Byl to štíhlý a ztepilý, neuvěřitelně pohledný muž s dlouhými, úzkými prsty, přesně takový, jakého si ho

pamatovala, Černý plášť kolem něho vířil jako ebenová křídla nějakého velkého dravce.

„Jak jste se dostal přes ochrannou zeď?“ zeptala se Clare.

„Jak pošetilá otázka. Jsem kouzelník.“ Lucretius se zářivě usmál. „Otevřete dveře, madam. Chci knihu, kterou mi tento pošetilý chlapec nedokázal přinést.“

„Nedělejte to, lady Clare,“ vykřikl Dallan. „Nepouštějte ho dovnitř.“ Zmlkl a rozkašlal se, protože mu Lucretius přitiskl dýku na hrdlo.

Clare zkoumavě pozorovala Lucretiovu tvář. „Jestli jste skutečně kouzelník, pane, proč se jednoduše nezhmotníte uvnitř hradu a knihu si nevezmete?“

Lucretius se nepřestával usmívat. „Zhmotňování se a mizení jsou namáhavé činnosti dokonce i pro tak nadaného mága, jako jsem já, madam. Dal bych přednost jednoduššímu řešení.“

„Jste snad blázen?“

„Vy mi přinesete knihu receptur vašeho otce, nebo Dallana na místě zabiju.“ Dýka v Lucretiově ruce se jasně zablýskla. „Pak proniknu do hradu a před vašimi očima začnu vraždit všechny lidi, pěkně jednoho po druhém, dokud si to nerozmyslíte a knihu mi nepřinesete.“

„Ať mě klidně zabije, lady Clare,“ úpěnlivě žadonil Dallan. „Prosím vás, nechte ho, ať mě zabije. Hlavně mu neotvírejte dveře.“

Lucretius se chladně usmál. „Blahopřeji vám, Clare. Nevěřil jsem, že si tak snadno dokážete získat Dallanovy služby, ale zřejmě je vám bezmezně oddaný. Myslel jsem si, že ten chlapec je natolik chytrý, aby nešel proti mně, ale zdá se, že mu rozum chybí.“

„Nedávejte mu tu knihu!“ křičel Dallan. „Je mi jedno, jest-li mě zabije.“

Lucretius nespustil z Clare oči. „Ty svoji paní moc dobře neznáš, chlapče. Má příliš měkké srdce. Nikdy nedovolí, abys přišel o život kvůli pouhé knize. Nemám pravdu, Clare? Žádná kniha nestojí za život někoho, na kom vám záleží, že?“

„Ne,“ přitakala Clare rychle. „Přinesu vám tu knihu, když slíbíte, že Dallana necháte jít.“

„Jakmile budu mít knihu sira Humphreyho, dostanete svého pěvce zpět. Stejně mi téměř k ničemu nebyl, nešika.“

„Dobrá. Hodím vám knihu z okna,“ oznámila mu Clare.

„Ne, madam. Vy mi ji přinesete. Vás chci spolu s tou knihou.“

„Mě? Proč chcete mě?“

„Jsem velice prozíravý muž. Abych si zajistil bezpečný ústup, potřebuji cennějšího zajatce, než je Dallan. Budete mě doprovázet, dokud se nedostanu z ostrova.“

„Ale proč?“ zeptala se zoufale Clare.

„Něco mi našeptává, že o váš život bude Ďábelský pes vyjednávat s větším zájmem než o Dallanův. Jste přece pro sira Garetha velice důležitá, nebo snad ne? Koneckonců, jste zdrojem zdejšího bohatství.“

„Přinesu vám tu knihu.“ Clare se otočila od okna a běžela ke dveřím.

„Clare, nesmíš mu otevřít vstupní dveře,“ naléhala Joanna. „Riskovala bys naše životy.“

William měl oči doširoka otevřené hrůzou. „Možná je opravdu kouzelník. Jestli je to tak, jsme ztraceni.“

„To je směšné. Není žádný kouzelník. Žádná opravdová kouzla neexistují. Lord Gareth měl pravdu. Lucretius je jenom chytrý alchymista.“ Clare otevřela dveře a spěchala chodbou do své pracovny.

Joanna s Williamem jí byli v patách.

„Williame, přines mi velkou mošnu s příklápěcím víkem,“ přikázala Clare.

„Baže.“ William vyrazil opačným směrem.

Clare vtrhla do pracovny a popadla z police těžkou knihu vázanou v kůži. Odklopila její přezku a sáhla po nejbližší nádobě se směsí sušených květin.

Joanna ji překvapeně sledovala. „Co to děláš?“

„Tahle směs obsahuje velké množství pelyňku.“ Clare několikrát za sebou nabrala plnou hrst sušené směsi a nasypala ji mezi těžké desky knihy. „Mág pelyněk nesnáší. Nepřetržitě po něm kýchá.“

Ve dveřích se objevil William. „Tady je mošna, lady Clare.“

„Podej mi ji.“ Clare vzala od Williama mošnu a vysypala do ní zbývající obsah nádoby. Pak přiklopila víko a přehodila si koženou mošnu přes rameno. Oběma rukama uchopila knihu. „Než uložím knihu do mošny, Lucretius ji bude chtít vidět, aby si byl jistý, že jsem ho nepodvedla.“

„Clare, snažně tě prosím, nedělej to, zapřísahám tě,“ zašeptala Joanna. „Je to strašně nebezpečné.“

Clare se na ni podívala. „Vyjdu ven sama. Jakmile vstoupím na schodiště, zavřete za mnou dveře na petlici. Neotvírejte, dokud nebude Lucretius se svými muži pryč.“

„Ale co ty?“ zanaříkala Joanna.

„Lord Gareth brzy zjistí, co se stalo, a vrátí se na hrad. Pak si pro mě přijede.“ Clare se zasněně usmála. „Mág má pravdu. Mám pro Ďábelského psa jistou cenu. Jeho zem by beze mě zdaleka tak dobře neprosperovala.“

Rychle prošla kolem Joanny s Williamem. Když běžela ke schodům ve věži, nebylo její kožené boty na kamenné podlaze chodby skoro slyšet.

Dole ve velké síni našla Eadgara a ostatní služebnictvo, jak se tísní kolem ohniště. Obličeje měli bledé strachem. „Otevřete závoru, Eadgare,“ přikázala Clare. „Ale paní –“

„Prosím, udělejte, co říkám.“

„Jak si přejete, paní.“ Eadgar přikývl a zamířil ke dveřím. Eunice s Agnes zalomily rukama. Eadgar zvedl těžkou železnou závoru, která zajišťovala hlavní vchod. Clare vyšla do noci. „Zavřete dveře, Eadgare. Pospěšte si.“ Dveře se za ní okamžitě zaklaply. Slyšela, jak petlice zapadla zpátky na své místo. Nikdy v životě se necítila tak opuštěná. „Máte knihu?“ zeptal se Lucretius. „Baže.“ Clare zvedla svazek tak, aby jej viděl. „A mošnu, ve které si ji můžete odnést.“ Odklopila víko a spustila knihu dovnitř, kde přistála uprostřed pelyňkové směsi. „Ted' propust'te Dallana.“

„Pojd'te ke mně, Clare,“ poručil jí Lucretius.

„Ne,“ žadonil Dallan.

Clare vykročila po schodech dolů.

V tu chvíli se na nádvoří sneslo krupobití hořících šípů.

Rytíři v černých pláštích, celí zmatení, varovně vykřikli. „Co to k čertu je?“ Lucretius se otočil, aby zjistil, co se děje, a široký plášť se kolem něho rozvlnil. Na střeše dílen se objevil Gareth se svými muži. Tři z nich drželi luky. „Gareth,“ zašeptala s úlevou Clare. „Zatracený Ďábelský pes,“ zamumlal Lucretius. Odmrští Dallana stranou. „Chopte se jich,“ vykřikl. „Rytířům Řádu hvězdného

kamene nesahají ani po kotníky. Příkazují vám, okamžitě se jich chopte.“

Rytíři v černých pláštích tasili meče a opatrně se začali přibližovat k dílnám.

Než stačili udělat pár kroků, zapálené šípy, které dopadly na nádvoří nedaleko od nich, začaly s hromovým rachotem vybuchovat.

„Co je tohle za kouzlo?“ vykřikl jeden z rytířů.

Vzduch zaplavil neproniknutelný kouř, hustější než jakáko-li mlha, a zahalil scénu osvětlenou loučemi do naprosté tmy.

Ozval se výkřik.

Dallan vyběhl po schodech a zastavil se vedle Clare. Nadšeně ji pozoroval. „Má paní, to je receptura lorda Garetha, ve které použil síru a dřevěné uhlí. Říkali jsme vám přece, že funguje.“

„Baže,“ přitakala Clare. „To jste mi říkali. Ale nezmínili jste se, že jste pro ni našli využití.“

Nádvořím otřásla další vlna výbuchů. Mezi černě oděnými rytíři vypukla panika. Jejich výkřiky se nesly nad rachotem explodujících šípů jako ozvěna.

„To Ďábelský pes je skutečným mágem,“ zvolal jeden rytíř. „Utečte, je-li vám život milý.“

Přes nádvoří se valil další kouř. Z něho se najednou vynořil Lucretius. Energicky zamířil k hradnímu schodišti a natáhl paži, aby se chopil Clare.

„Neopovažujte se jí dotknout.“ Dallan chytil Clare za ruku a táhl ji z Lucretiova dosahu.

„Baže. Dbej na jeho slova, kouzelníku.“ Garethův hlas se ozval jako temný, nehmotný rozkaz, který jako by vycházel ze samého pekla. „Neopovažuj se vztáhnout ruku na moji ženu.“

Ve světle louče Clare viděla, jak ve vzduchu víří oblaka kouře a pomalu se rozestupují. Ke schodišti přicházel Gareth; kráčel dlouhými kroky šedivou mlhou a vypadal přesně tak, jak mu jeho muži přezdívali – jako Ďábelský pes.

Lucretius na něj nevěřicně zíral. „Co je tohle za podivnou alchymii? Jaká tajemství jste se z té knihy dozvěděl, vy bastarde? Co jste to tady vyráběl?“

Garethovi se zablyškly zuby v úsměvu, za který by se nemusel stydět ani sám Lucifer. „Čemu se divíte, mágu? Myslel jste si, že jste jediný rytíř, který umí číst?“

Všechno by dobře dopadlo, kdyby v tu chvíli nevyběhl na hradní schodiště William. Joanna utíkala těsně za ním.

„Williame, pojd' zpátky!“ křičela hystericky.

„Clare, Clare, jste v pořádku?“ volal William.

Dříve než mohl Gareth zasáhnout, William vběhl Lucretiovi přímo do náruče.

Mág ihned předvedl, jak – alespoň zčásti – získal svou hrůzostrašnou pověst. Jediným hbitým pohybem se Williama zmocnil.

„Tenhle štít poslouží stejně dobře jako kterýkoli jiný.“ Lucretius si jednou rukou přitáhl vzpouzející se oběť před sebe. Druhou rukou vytasil z pochvy meč. „Všichni zůstanou na svých místech, Dáblský pse.“

Joanna vykřikla a v mdlobách se zhroutila mezi dveřmi. Nikdo jí však nevěnoval pozornost. Gareth zahlédl koutkem oka Clare, která se impulzivně vydala směrem k Lucretiovi.

„Dělejte, co říká,“ přikázal Gareth. „Zůstaňte, kde jste.“

Clare se zastavila a se zoufalým výrazem v očích na něj pohlédla. „Gareth –“

Gareth si Lucretia výhrůžně změřil. „Lucretie, v tuhle chvíli můžete nanejvýš doufat, že se vám podaří s touhle zatracenou knihou uprchnout z ostrova.“

Lucretius se zlověstně usmál. „Tu knihu jsem chtěl ze všeho nejvíc. Dallane, ty podlý, malý mizero, hod' mi tu mošnu.“

Dallan se podíval na Garetha.

„Udělej to,“ přikývl Gareth.

Dallan vzal mošnu a hodil ji směrem k Lucretiovi, kterému se ji podařilo zachytit, aniž by pustil Williama ze svých spárů.

Pak si provlékl dlouhý popruh křížem přes rameno, aby měl mošnu pevně zavěšenou na těle. „Tak. Mám vše, co potřebuji. Teď už mi zbývá jenom zmizet.“

„Tajným vchodem, který vám udělali kameníci v ochranné zdi?“ zeptal se pomalu Gareth.

„Takže jste na to přišel, co?“ Lucretius se uchechtl. „Ten člověk mi dlužil laskavost. Svůj život, abych byl přesný. Tím, že vybudoval ve zdi tajný vchod, zaplatil cenu, kterou jsem žádal za jeho další existenci.“

„Velmi chytré, kouzelníku. Ale uděláte nejlíp, když si pospíšíte. Moji muži již téměř zdolali posledního z vašich rytířů. Váš ústup může krýt už jediné mlha a dým.“

Lucretius jedním pohledem zhodnotil situaci na kouřem zahaleném nádvoří. Nebylo příliš vidět, co se děje, ale bylo zřejmé, že řinčení mečů rychle slábne. V mlze bylo slyšet Ulrichův hlas, který útočníkům prikazoval, aby se vzdali.

Lucretius pohlédl na Clare. „Raději bych měl bezpečnější štít. Pojd'te sem, Clare. Vyměním vás za mladého Williama.“

„Ne,“ odmítl Gareth. „Nepotřebujete ji. Máte mé slovo, že vám nebudu bránit v odchodu z tohoto nádvoří.“

„Odpusťte mi, ale nevěřím, že vám na tomhle chlapci příliš záleží,“ nevzdával se Lucretius. „Vím však, že v žádném případě nebudete riskovat život vaší paní. Clare je, koneckonců, nejdůležitější člověk zdejšího panství, že? Bez ní květiny na celém ostrově ztrácejí cenu. Clare, okamžitě pojd'te ke mně!“

„Ne, Clare!“ poručil jí Gareth drsně. Cítil, jak se mu svírá žaludek strachem.

„Bude to jen pro dobro věci, můj pane,“ pronesla Clare. „Věřte mi.“

Strnule sešla po schodech dolů.

Lucretius neváhal. Pustil Williama, popadl Clare a obtočil jí paži kolem krku.

Potom začal rychle couvat do mlhy, která zahalovala celé nádvoří.

„Tvá duše přijde do pekla, kouzelníku.“ Garethem projela vlna prudkého, nelítostného vzteku. Pohnul se, aby se pustil za Clare a jejím únoscem.

„Počkejte, pane.“ William chytil Garetha za paži.

„Vrať se do hradu.“ Ten zatracený mág už skoro zmizel v mlze, uvědomil si Gareth.

„Než začnete mága pronásledovat, musím vám něco říct,“ zašeptal naléhavě William. „Clare mu dala do mošny pelyněk. Sir Lucretius začne brzy nepřetržitě kýchat a slzet, takže bude úplně bezmocný.“

Gareth se podíval na Williama. „Jsi si tím jistý?“

„Baže, pane. Je na pelyněk citlivý. Viděl jsem, co se stalo, když mu jednou Clare darovala vonný sáček s pelyňkem. Začal ji obviňovat, že se ho pokouší otrávit.“

„Vrať se do hradu a počkej, až ti sir Ulrich přikáže, abys otevřel dveře.“

„Dobře, pane.“ William zaváhal. „Přivedete Clare zpátky, vidíte?“

„Baže.“ Gareth se podíval na Dallana. „Pojď se mnou, panoši.“

Dallan k němu obrátil vyděšenou tvář. „On ji zabije, pane.“

„Nezabije. Zachráníme ji. Jediný, kdo nepřežije dnešní noc, bude mág.“

Gareth zamířil ráznými kroky k bráně a zavolal na jednoho ze zbrojnošů, aby mu otevřel.

Z dýmu se ozval Ulrich. „Máme všechny mágovy rytíře, pane.“

„Vsadte je do žaláře a počkejte, až se vrátím.“

„Ale kam jdete?“

„Chytit mága.“

Jakmile se Gareth ocitl za hradní bránou, zjistil, že se po celém ostrově rozprostírá tajemné ticho. V časném mrazivém ránu mlha výrazně zhoustla.

Šedým oparem probleskovala bledá záře svítání. Jeho perleťový odlesk naneštěstí halil krajinu do ještě nepropustnějšího závoje. Garetha napadlo, že snaha prohlédnout mlhu je stejně marná jako pokus vidět skrz lesklý, kouřově zbarvený křišťál v hrušce jeho meče. Bylo světlo, ale šálo zrak a pohlcovalo stíny.

„Co budeme dělat?“ zeptal se Dallan šepem.

„Myslím, že zamíří k jedné z těch malých zátok. Bude hledat loďku, kterou tam ukryl.“

Dallan se užasle podíval na Garetha. „Vy jste našel v jedné z těch jeskyní loďku?“

„Baže. Dal jsem mužům příkaz, aby jeskyně vždy po několika hodinách prohledali. Jeden z nich tam pak objevil plavidlo.“

„Mágovu loď?“

„Nepochybně. Lukostřelci měli jen odvést naši pozornost. Nikdy neměl v úmyslu se s nimi znovu sejít ani nehodlal opustit ostrov z přístavu.“ Gareth se kolem sebe rozhlédl a pokoušel se v mlze rozeznat známé orientační body. V mlžném oparu zahlédl jedno z hospodářských stavení. „Tudy. A teď už mlč. Snaž se pohybovat co nejtišeji.“

Dallan přikývl.

Gareth se vydal přes mlhou zahalené pole jako první. Když hospodářská stavení zmizela v hustém bílém závoji, řídil se podle ozvěny vln.

Neušli s Dallanem víc než dvacet kroků, když náhle zaslechli mohutné kýchnutí. Ozývalo se zleva před nimi.

Dallan si uvědomil, koho mají před sebou, a s vykulenýma očima se podíval na Garetha.

Gareth se usmál. Moje sladká, drahá Clare. Chytila jste mi mága do pasti. Mně teď nezbývá než jen počkat na vhodný okamžik a zabít ho.

Druhé kýchnutí doprovodilo vzteklé zaklení.

„Zatracený ostrov i ty vaše přišerné parfémy. Clare, tady někde blízko musí být pole s pelyňkem.“

„Pusťte mě, pane,“ žadonila Clare. „Už mě nepotřebujete.“

„Pssst. Nemluvte. Ten zatracený Ďábelský pes nás určitě sleduje.“ Lucretius začal nezadržitelně kýchat.

Gareth toho zvuku využil, aby se přiblížil ke své kořisti. Naznačil Dallanovi, aby se držel za ním.

Nyní už byli téměř na kraji útesů. Gareth slyšel ozvěnu vln v zátoce. Zaslechl, jak Clare o něco klopýtla a tiše vykřikla.

„Dole v jeskyni pod námi je schovaná loďka,“ zavrčel Lucretius. „Půjďte přede mnou dolů po pěšince mezi útesy. Nemáte kam utéct, takže se o to ani nepokoušejte. Jděte. Půjdu hned za vámi –“

Mágova slova přerušila série rychlých, hlasitých kýchnutí. Opět divoce zaklel. A znovu kýchl.

Následovaly zvuky doprovázející tahanici.

„Ne,“ bránila se Clare. „Já s vámi nepůjdu.“

„Vraťte se, děvko jedna hloupá. Zabiju vás pomocí svých kouzel, jestli se ke mně nevrátíte.“ Lucretia přepadl další záchvat kýchání. „Co je zas tohle?“ zahuhlal. „Co jste to provedla? Zatraceně, to ta kniha!“

Něco těžkého dopadlo na zem. Gareth tušil, že je to kožená mošna, kterou měl Lucretius křížem přes hrud'. Mág ji ve vzteku shodil dolů na zem.

„Vy jste se mě pokusila otrávit,“ zaječel Lucretius. „Za tohle vás zabiju, stejně jako jsem zabil vašeho otce.“

„Odejděte!“ křičela Clare. „Zmizte, dokud to jde, kouzelníku! Jestli vás najde můj manžel, bude to zcela jistě váš konec.“

Gareth zahlédl v mlze Clařiny šaty. Znovu ho přepadl strach. Uvědomil si, že Clare nevidí o nic lépe než on. Kdyby ztratila rovnováhu, mohla by spadnout do moře.

„Clare, tudy!“ zvolal. „Neutíkejte směrem k útesům. Pobězte ke mně.“

Na vlhké zemi se ozvaly tiché kroky. Clare se vyhoupla z mlhy. Utíkala naslepo za jeho hlasem. Pak ho konečně spatřila.

„Garethe.“

„Zůstaňte u Dallana.“ Gareth vytáhl meč z pochvy a prošel kolem ní.

Málem zakopl o koženou mošnu, která ležela na zemi. Kniha vypadla ven. Všude kolem se povalovaly rozsypané sušené bylinky. Ve vzduchu byla cítit silná, důvěrně známá vůně pelyňku.

Další mohutné kýchnutí Garetha přimělo, aby se otočil doleva. V oparu šedivé mlhy stál Lucretius. Černý plášť měl shrnutý dozadu na ramena a pod ním se mu leskla drátěná košile brnění.

„Tak vy si myslíte, že jste lepší kouzelník než já, Dábelský pse?“

Gareth neodpověděl a zamířil k Lucretiovi.

„Zůstaňte, kde jste.“ Lucretius třímal v jedné ruce meč, připravený k boji. Druhou rukou vytáhl ze záhybů pláště jakýsi předmět o velikosti čajového šálku. „Obsah této lahvičky dohodím dál, než kam dosáhnete svým mečem, Dábelský pse.“

Gareth se podíval na lahvičku. Byla naplněná zeleně zbarveným jedem, který neznal. „Myslíte si, že mám strach z toho, co v té lahvičce máte?“

„Měl byste se bát.“ Lucretius se divoce zasmál. „Je to žíravina, která rozleptá vše, čeho se dotkne, včetně vaší kůže a očí, Dábelský pse.“

„Má pravdu, můj pane.“ Dallan ustoupil o krok zpátky. Zíral na lahvičku, kterou držel Lucretius v ruce. „Je to elixír, který objevil, když se pokoušel přeměnit kovy ve zlato. Pálí jako oheň.“

Lucretius se domýšlivě zasmál. „Poslechni toho chlapce, Dábelský pse. Nebo riskuješ svůj zrak. K čemu bude slepý pes?“

„Garethe, myslím, že mluví pravdu,“ ozvala se Clare. „Nepřibližujte se k němu.“

„Určitě mluví pravdu,“ trval na svém Dallan. „Buďte opatrný, pane.“

Clare nespouštěla ze svého únosce oči. „Proč jste zabil Beatrici?“

Lucretius pokrčil rameny. „Ta bláznivá ženská mě viděla. Byla sice přesvědčená o tom, že jsem duch bratra Bartoloměje a že jsem přišel hledat ztracenou sestru Maud. Ale z nějakého důvodu měla potřebu to dokázat.“

„Sledovala vás do klášterní knihovny a vy jste ji zabil,“ zašeptala Clare.

„Než jsem se obtěžoval hledat ve vašem hradu, chtěl jsem se ujistit, že jste neuložila otcovy knihy do knihovny v klášteře. Bylo by to mnohem snazší, kdybyste je svěřila jeptiškám, Clare.“

„Nezajímaly se o ně,“ odpověděla Clare. „Tak jsem si je nechala.“

„Hlupačky.“ Lucretius pohlédl na knihu, která ležela vedle otevřené mošny. „V tom svazku se skrývají největší tajemství starověku. Váš otec na ně narazil, když překládal arabská pojednání. Možná je tam obsaženo i tajemství nesmrtelnosti.“

„Jste ochotný opustit ostrov bez této cenné knihy, kouzelníku?“ Gareth odsunul knihu špičkou boty.

„Zdá se, že dnes budu nucen odjet bez ní, ale spolehněte se, že se pro ni vrátím.“ Lucretius vyčaroval na tváři jeden ze svých chladných a přitom okouzlujících úsměvů. „A nikdy nebudete tušit, kdy nebo kde se příště objevím. To vědomí vám určitě nedá spát, že, Dábelský pse?“

„Překazil jsem vám plány tentokrát, a když bude třeba, udělám to znovu, z toho strach nemám.“

„Pch! Tentokrát jste měl štěstí, toť vše. Příště bude všechno jinak.“

„Odejděte, dokud je čas! Seberte si svůj elixír a zmizte z našeho ostrova!“

„Jak poroučíte, Dábelský pse. Ale nejprve vám tu nechám něco, co mě bude vám navždy připomínat.“ Lucretius mrštil lahvičku Garethovi přímo do obličeje.

„Ne,“ vykřikl Dallan. Natáhl se dopředu a holýma rukama se pokusil lahvičku zachytit.

„Dallane,“ vyděsila se Clare.

Gareth si svou reakci ani neuvědomil. Učinil spontánní, rychlý pohyb, který mu už bezpočtukrát zachránil život.

Jednou rukou chytil Dallana a odstrčil ho na stranu. Druhou rukou vmžiku tasil meč. Nastavil ho naplocho, aby lahvičku odrazil.

Ani na okamžik nezaváhal a odmrští nebezpečnou nádobku daleko od nich. Dopadla na skálu a rozbila se. Ozvalo se tiché syčení.

„Panebože,“ vydechla Clare. „Rozleptá to i skálu.“

„Máte z pekla štěstí, Ďábelský pse.“ Lucretius spěchal k pěšince, která vedla dolů mezi útesy. „Ale nevydrží vám na věky.“

„Dole v zátoce na vás žádná loďka nečeká, kouzelníku,“ protáhl Gareth pomalu. „Před malým okamžikem ji našli moji muži.“

„Ne. To není možné.“ Lucretius se zastavil na kraji pěšiny a přitáhl si rozevlátý plášť těsně k tělu. „Lžete. To já jsem objevil jeskyně mezi útesy. Nikdo jiný o nich nemá ani tušení.“

Gareth se usmál. „O malých chlapcích toho mnoho nevíte. Jsou neuvěřitelně zvědaví. William našel ty jeskyně už dávno před vámi.“

„Jděte k čertu, Ďábelský pse!“ vykřikl Lucretius a se zdviženým mečem zaútočil na Garetha.

Gareth ho lehce odrazil. Zařinčela ocel. Lucretius uskočil z dosahu, znovu se pokusil o výpad a znovu se stáhl.

Jde mu to dobře, připustil v duchu Gareth, zatímco kolem sebe kroužili. Byl rychlý a chytrý zároveň. Možná že Lucretius pohrdal bojovým uměním a dával přednost magii, ale určitě měl k šermování velký talent.

Gareth, který si uvědomoval, že útesy prudce klesají dolů, se vždy pokoušel zaujmout takovou pozici, aby nestál zády ke srázu on, ale Lucretius.

Mág se nečekaně rozmáchl, Gareth uskočil a ocitl se v situaci, které se snažil vyvarovat. Stál k útesům zády.

Lucretius znovu přešel do útoku a meč se mu v šedavém světle matně zablýskl. Gareth cítil, jak se půda pod jeho levou botou sesouvá. Okraj útesu se pod ním začal nebezpečně dro-lit. Dole až příliš hlasitě šuměly vlny.

Prudce vyrazil dopředu, hlavou napřed, a pokusil se proklouznout pod ostrou hranou protivníkovy meče.

Lucretius byl již nachystán ke smrtícímu úderu. Když Gareth prolul těsně pod jeho ostrím, dopadl ramenem na zem a odkutálel se do bezpečí, obličej se mu zkřivil vzteky.

„Zemřeš, Dábelský pse.“ Zatímco se Gareth snažil vyskočit zpátky na nohy, Lucretius se k němu obrátil. „Zemřeš, ty proklatý Dábelský pse.“

Gareth spatřil šanci a s připraveným mečem na něj zaútočil. Lucretius nestačil dostatečně rychle nastavit své ostří a výpad odrazit.

Ale ještě než ho stačil Gareth zasáhnout, Lucretius vykřikl a upustil meč na zem. Divoce sebou zmítal, zatímco mu ujížděla půda pod nohama.

„Ne!“ křičel. „Takhle to nemůže skončit. Jsem přece mág.“

Gareth se zarazil a rychle couvl od drolicího se okraje útesu.

Lucretius se řítit do šedé prázdnoty, která čekala pod ním. Jeho křik zněl vzduchem ještě několik nekonečně dlouhých vteřin a pak náhle ustal.

V hrobovém tichu, které následovalo, se Gareth setkal s Clařiným pohledem.

„Gareth.“ Rozběhla se k němu a zastavila se až v jeho náruči. Pevně ho objala. „Už jste v bezpečí.“

„Baže.“ Gareth se přes její hlavu podíval na Dallana, který zíral na místo, kde před okamžikem zmizel Lucretius.

„Myslíte, že je opravdu mrtvý, pane?“ zeptal se Dallan přiškrceným hlasem.

„Baže. My dva spolu sejdemě dolů do zátoky. Můžeš se spolehnout, že jeho tělo najdemě ležet na skále. Koneckonců, byl to jenom člověk.“

„Strašlivý člověk,“ ozval se z Garethova náručí Clařin jasný hlas. „Určitě to nebyl dobrý vzor pro manžela.“

Celý den nestačil Clare na to, aby se dokázala vzpamatovat ze šoku, který nedávno prožila.

Na první pohled se všechno vrátilo do normálních kolejí. Ranulfa našli ve strážní věži živého, i když v bezvědomí. Z rány na hlavě se brzy vzpamatoval, ale Clare se obávala, že než se zahojí jeho hrdoš, bude to trvat mnohem déle.

Lucretiovo tělo odnesli ze zátoky, aby ho jak se patří pohřbili. Čtyři rytíři v černých pláštích, kteří šarvátku přežili, a tři nešťastní lukostřelci byli bezpečně zamčeni v hradním sklepení.

Joannu přešly mdloby; nejprve dlouze objímala Williama, až ji musel snažně prosit, aby ho pustila, a pak se vrhla do náručí Ulrichovi.

Ve vesnici to vřelo jako v úle, jak si lidé o tom dobrodružství povídali. S každým novým vyprávěním se hrdinské činy Ďábelského psa stávaly stále smělejší a smělejší. Clare věděla, že lidé líčí jeho hrdinství se značnou pýchou, protože svědčilo o tom, že jejich pán je mnohem mocnější než jakýkoli kouzelník.

Při večeři ovládly Garethovy muže veselí a jásot. Kuchař vystrojil na oslavu uplynulých událostí náramnou hostinu. Služebnictvo si povídalo s vojáky a žertovalo s nimi.

Dallan přispěl k slavnostní náladě tím, že zazpíval napínavou baladu o záchraně jejich ostrova. Složil ji ani ne za dvě hodiny a každý nesmírně obdivoval jeho talent.

Clare se podařilo zachovávat klidnou tvář po celou dobu, co se uklízelo nádvoří a vše dávalo opět do pořádku. Ale byla to jen maska. Ve skutečnosti nebyla u večeře schopná pozřít ani jediné sousto.

Konečně se odebrali do ložnice, aby si po náročném dni odpočinuli.

„Jste v pořádku, Clare?“ zeptal se jí tiše Gareth. Stál před hořícím krbem a stahoval si tuniku a boty.

„Baže. Jen je mi trochu zima.“ Clare sevřela okraj přikrývky a sledovala Garetha, jak se svléká.

Gareth si omotával kožený pás kolem ruky. „Dnes večer jste se chovala zvláště.“

„Inu, byl to poněkud zvláštní den, můj pane.“

Gareth zvedl obočí a položil svinutý pás na víko vyřezávané truhly. „Rozumím.“

„Opravdu, Gareth?“

„Baže. Tady na ostrově nejste zvyklí na násilí.“

„To je pravda.“

„Nuže, myslím, že nyní můžete být klidná, madam.“ Gareth zívá.

„Není příliš pravděpodobné, že se ještě někdy ocitneme v podobné situaci. Hradu žádné nebezpečí nehrozí. Ostrovu žádné nebezpečí nehrozí. Našemu lidu žádné nebezpečí nehrozí.“

„Díky vám, můj pane.“

Pokrčil širokými rameny a zamířil přes pokoj k posteli. „Mág nebyl nic jiného než dobře oblečený zloděj. A já si se zloději umím poradit, madam. Možná si ještě vzpomínáte, že v tom mám značnou praxi.“

Jeho lhostejný přístup k bouřlivým událostem, které se ten den udály, byl pro Clare příliš. Zpříma se na posteli posadila a třesoucími se prsty vytáhla přikrývku k bradě. „U očí svaté Hermíny, jak můžete být tak lhostejný, pane?“

Zastavil se, očividně překvapený jejím nečekaným výbuchem hněvu. Starostlivě se zamračil. „Clare? Není vám nic? Nechcete se napít něčeho pro zahřátí, aby se vám lépe usínalo? Dnes jste měla rušný den.“

„To máte pravdu.“ Clare se vztyčila a stála rozkročená uprostřed postele. Ruce zaťaté v pěst si dala v bok a rozzlobeně ho pozorovala. „Dnes jste se málem nechal zabít, Dáblský pse.“

Tázavě na ni pohlédl. „Ta možnost byla velice malá.“

„Ta možnost tady existovala. Viděla jsem váš souboj s mágem na vlastní oči. Klidně jste to mohl být vy, kdo nakonec spadl přes okraj útesu.“

Gareth opět zív. „Ale nebyl jsem to já.“

„Nesnažte se celou záležitost zlehčovat, pane. Co bych si počala, kdyby odnášeli ze zátoky vaše tělo?“

„Clare –“

Oči se jí naplnily slzami strachu a úzkosti. „Nemusela bych to přežít.“

„Clare, všechno je v pořádku, přísahám. Uklidněte se, madam.“

„Nejednejte se mnou, jako kdybych byla umíněné dítě. Málem jsem vás dnes ztratila.“

Gareth se na ni nepatrně usmál. „Jsem přesvědčen, že byste za mě bez potíží našla náhradu, madam. Potulných rytířů bez domova rozhodně není v Anglii nedostatek. Možná že byste dokonce našla takového, který by splňoval vaše požadavky víc než já.“

„Nežertujte se mnou, pane. Nemám na to náladu. Už jsem vám přece řekla, že vás miluji. Dokážete pochopit, co to znamená?“

„Myslím, že ano.“

„Pch, vy nemáte ani tušení, co je to láska, nebo snad ano? Kdyby vás dnes zabili, měla bych nadosmrti zlomené srdce. Znamená to pro vás něco?“

„Znamená to pro mě všechno,“ odpověděl Gareth prostě.

„Ach Gareth.“ Clare se mu vrhla do náručí. „Vy jste ze všech mužů, jež jsem kdy poznala, jediný, který ve mně dokázal vzbudit pocit, že jsem něco víc než jen užitečná.“

Gareth kolem ní ovinul své paže. „Já mám ve vaší společnosti úplně stejný dojem, madam. Pomalu začínám věřit, že sem na ostrov patřím.“

„Patříte. Je to váš domov, Gareth. Nesmíte na to nikdy ani na chvíli zapomenout. Už nikdy víc nesmíte tak pošetile riskovat.“

„Pusťte to konečně z hlavy, drahá Clare. Oba jsme v bezpečí a já se postarám o to, aby tomu tak bylo vždycky.“

„Měla jsem tak strašný strach, že vás ztratím,“ šeptala s ob-ličejem na jeho rameni.

Zabořil jí prsty do vlasů. „Jak myslíte, že bylo mně, když jsem přijel na hrad a uviděl vás stát na schodech a konverzovat s Lucretiem de Valemont?“

Clare potlačila vzlyknutí. „Já jsem s ním nekonverzovala, my jsme uzavírali obchod. Já umím přece uzavírat dobré obchody.“

„Baže, umíte.“ Gareth ji jemně hladil palcem a ukazováčkem po šíji. „Uchystala jste na mága velice chytrou léčku.“

„Věděla jsem, že z pelyňku bude bez přestání kýchat. Doufala jsem, že jeho kýchání umožní Dallanovi utéct.“

„Místo něho jste té šance musela využít vy.“ Gareth se významně odmlčel. „Takovou šanci byste vůbec nepotřebovala, kdybyste zůstala uvnitř v bezpečí, jak jsem vám přikázal.“

„Musela jsem něco udělat. Hrozil, že Dallana zabije.“

„Tak jste se ho vydala zachránit.“ Gareth rezignovaně zaúpěl. „Myslím, že nemá smysl, abych vám vaši pošetilost vyčítal.“

„Neměla jsem na výběr.“

Gareth uchopil její obličej do dlaní. „Nebudeme se hádat. Už je to za námi. Jste v bezpečí, což je ze všeho nejdůležitější.“

Usmála se a spolkla poslední slzu. „Ach Gareth.“ Objala ho kolem krku a přitiskla se k němu.

Hlubokým, ochraptělým hlasem něco zabručel, uchopil ji do náruče a uložil na voňavá prostěradla. Dohasínající oheň v krbu poskytoval Clare dostatek světla, aby viděla, jak Garethovi jasně září oči. Ten den ji nedokázalo zahřát nic než ty dva žhnoucí plamínky.

„Ach moje sladká Clare.“ Gareth ji přikryl vlastním tělem a vtiskl ji do podušek. „Nejste jediná, kdo dnes cítil příšerný strach. Už mi to nikdy nedělejte.“

„Ne, můj pane.“ Clare si přitáhla jeho ústa ke svým a políbila ho s takovou naléhavostí, že se ji ani nepokoušela zastírat.

Jeho reakce jako vždy předčila všechna její očekávání.

O hodnou chvíli později se Clare, celá malátná, stulila k jeho tělu. Ani jeden z nich se dosud neobtěžoval zatáhnout závěsy kolem postele. Žhavé uhlíky vrhaly na pomačkaná prostěradla měkké světlo.

Clare se ještě hlouběji zavrtala do manžellovy teplé náruče a nasála vůni jeho uvolněného, spokojeného těla. Jakmile zavřela ospalé oči, bleskla jí hlavou myšlenka.

„Garethe?“

„Hmmm?“ Garethův hlas zněl jako vzdálené zabrumlání hromu v oblacích.

„Málem jsem zapomněla. Eadgar chtěl vědět, jak dlouho budeme muset ty vězně žít. Říkal, že pokud budou bydlet ve sklepě delší dobu, bude potřeba zajistit větší dodávky potravin.“

„Bude se o ně starat jeden, nanejvýš několik dní. Brzy se jich zbavíme.“

„To je dobře. Takle zpráva ho potěší.“ Clare potlačila malé zívnutí a přitulila se k němu blíž. „Má z toho těžkou hlavu. Na ostrově jsme nikdy žádné vězně neměli.“

„Mmmmm.“ Vypadalo to, že Gareth už téměř spí.

Clare zamyšleně pozorovala žhnoucí uhlíky v krbu. „Kam myslíte, že ti muži půjdou, když je teď jejich pán mrtev?“

„Mmmmm?“

„Zajímá mě, co bude s těmi čtyřmi rytíři, kteří byli ve službách sira Lucretia. A s těmi třemi lukostřelci, které jste zajal. Ubožáci. Musí být hrozné nemít ani domov, ani hodného pána, kterému by mohli sloužit.“

„Clare, ti nebudou mít s hledáním domova problémy.“

Otočila hlavu na polštáři. „Jak to, že ne?“

„Protože je nechám všechny pověsit, proto.“

„Cože?“ Clare se prudce posadila. „To nemůžete udělat, Garethe.“

Gareth otevřel jedno oko a podíval se na ni, jako by se právě zbláznila. „Je to obvyklý postup, jakým se s podobnými muži nakládá.“

„To nepřichází v úvahu. To v žádném případě nepřichází v úvahu. Nemůžete na ostrově pověsit sedm mužů, pane. To prostě nejde, u prstenu svaté Hermíny.“ Clare si v duchu představila sedm těl, houpajících se na šibenici. „Já to přísně zakazuji.“

Gareth otevřel i druhé oko a bezvýrazně ji pozoroval. „Vy to zakazujete?“

„Baže, k tomu nesmí v žádném případě dojít. Na ostrově jsme ještě nikdy neměli oběšence. Můj otec nikdy nepovažoval za nutné někoho věšet. Nehodlám na tom zvyku nic měnit.“

„Clare,“ pronesl Gareth s nebezpečnou trpělivostí, „ti muži dole ve sklepech nemají pána. Jsou to zloději. Odpadlíci. Zrádci. S největší pravděpodobností vrazi, a možná ještě něco horšího.“

„Tady nikoho nezabili.“

„Nedostali příležitost.“

„Vedl je zlosyn, který je teď mrtvý.“

„Baže, a když je propustím, brzy si najdou podobného pána, kterému budou sloužit. Mají to v povaze.“

Clare ho sledovala, otřesená neúprosným výrazem v jeho tváři. „Pane, nesnesu pomýšlení, že na ostrově bude strašlivým způsobem usmrceno tolik osob. To nemůžete udělat.“

Gareth zaváhal. „Myslím, že bych je mohl poslat do Seabernu. Siru Nicholasovi by určitě nevadilo, kdyby se měl o celou záležitost postarat.“

Gareth se jako obvykle snažil být trpělivý. „Dohodli jsme se, že jako pán a paní tohoto panství máme každý určitou oblast zájmů, do které si nebudeme zasahovat.“

„Baže, ale –“

„Nesmíte mi bránit vykonávat mé povinnosti, madam.“

„Vždyť je nemusíte věšet. Jsou i jiné možnosti,“ zkusila to Clare jinak.

„Jaké možnosti?“

„Můžete je vyhnat,“ navrhla pohotově. „Donutit je, aby přísahali, že na toto území již nikdy nevkočí. Neodváží se vrátit.“

„Clare –“

„Bojí se vás, pane. Věří, že máte větší moc než Lucretius de Valemont.“

„Možná by nám v budoucnu žádné problémy nedělali,“ připustil Gareth, „ale kdybych je poslal pryč a stali se z nich vyhnanci, působili by problémy zase někomu jinému.“

„Garethe, na ostrově se nebude ve větru pohupovat sedm mrtvých těl, to je moje poslední slovo.“

„Ne, madam. V téhle záležitosti mám poslední slovo já.“

„To se ještě uvidí.“ Clare popadla přikrývku a zabalila se do ní. Pak vyklouzla z postele.

„Kam, k sakru, máte namířeno, madam?“

„Pane, dokud mi neprokážete laskavost, o kterou jsem vás požádala, budu spát v převlékárně.“

Clare se otočila na patě a s pokrývkou, kterou měla kolem sebe omotanou jako nějaký příliš dlouhý plášť, odkráčela přes celou ložnici do převlékárny.

„Sakra, všichni jsou tak mladí,“ zamumlal Gareth. „Ani jednomu z nich není víc než devatenáct let.“ Prohlížel si tváře čtyř zajatých Lucretiových rytířů, které právě přiváděli do hlavní síně k výslechu. „Proč si ten zatracený mág musel pro své plány vybrat tak mladé chlapce?“

„Už to nejsou chlapci, jsou to muži,“ pokrčil rameny Ulrich. „A vy na tu otázku znáte odpověď stejně tak dobře jako já.“

„Baže.“ Gareth si opřel loket o postranní opěradlo masivní dubové židle a dal si bradu do dlaně. Ještě nikdy neměl příležitost zažít podobnou záležitost z této stránky. „V tomto věku se mladíci lépe ovládají, než když jsou starší, a je jednodušší udělat na ně dojem. Nezpochybňují příkazy. Ani kouzelnické triky.“

„Aby je de Valemont nalákal do svých služeb, nepochybně použil metodu cukru a biče – střídal násilí s přísliby rytířského titulu a bohatství. To je starý a osvědčený způsob, jak získávat mladé muže.“

„Moje drahá žena si přeje, abych jim udělil milost.“ Gareth se rozladěně podíval na vězně. „Požádala mě, abych je propustil.“

„Slyšel jsem o tom. Na mou věru, pane, celý hrad se toho, ehm, požadavku lady Clare obává.“

„Tušil jsem, že se ta záležitost neudrží v tajnosti.“

„Myslím, že se o tom začalo šuškat, když dnes ráno našla služebná spát lady Clare v převlékárně.“

Gareth si poklepával prsty na tvář, ústa měl pevně sevřená a mlčel.

Ulrich si zdvořile odkašlal. „Možná vaše jemnocitná paní pocítuje nad těmito muži lítost, protože nejsou o mnoho starší než Dallan. Nicméně mě udivuje, že stejnou shovívavost projevuje k těm třem zlodějům, které jsme chytili v přístavu. Nelze popřít, že jsou to protřelí lumpové.“

„Chce po mně, abych je všechny vyhnal a popřál jim v jejich dalším snažení hodně štěstí.“

„Ženy obvykle milují příliš měkké srdce, obzvlášť když se dosud nesetkaly s násilím.“

„Ona nechce, aby abatyše Helena přijela na ostrov a našla na něm sedm mrtvých těl, jak se pohupují v mořské bríze.“

„Něco mi napovídá, že naše abatyše už ve svém životě viděla horší věci,“ prohlásil Ulrich tiše.

„Pravda. V každém případě, pokud celou věc včas vyřídíme, můžeme se zbavit mrtvých těl dřív, než abatyše přijede.“ Gareth sledoval, jak se všichni čtyři muži zastavili před jeho křeslem.

Nejenže byli mladí, byli také vyděšení, i když se všemožně snažili svůj strach ukrýt pod maskou lhostejnosti a vzdoru. Gareth kývl na strážce, aby o krok ustoupily. Pak se zpřímá podíval na nejstaršího mladíka.

„Ty. Jak se jmenuješ?“

„Sir Robert.“

„Kde se nachází tvůj hrad?“

Robert zaváhal a potom pokrčil rameny. „Teď když je pan Lucretius mrtev, nemám žádný hrad.“

„Ani rodinu nemáš?“

„Ne, pane.“

„Rodiče?“

Robert byl průběhem výsledku zmaten. „Svého otce jsem nikdy nepoznal. Matka zemřela při porodu.“

Gareth pohlédl na dalšího mladého rytíře. „A ty? Jak se jmenuješ ty? Kde je sídlo tvé rodiny?“

„Jmenuji se John.“ Johnovi se nepatrně třásl hlas. Zhluboka se nadechl, aby se ovládl. „Byl jsem oddaný mágovi. Když je teď mág mrtev, nemám žádný domov.“

„Myslím, že je to stále stejné,“ poznamenal Ulrich tiše.

„Baže.“ Gareth se podíval na zbývající dva rytíře. „Má některý z vás rodinu? Nějaké sídlo?“

Oba záporně zavrtěli hlavami.

„Jestli vás to potěší, pane,“ Robert udělal krok dopředu.

Gareth na něj pohlédl. „A co?“

„Ani jeden z nás nemá příbuzné nebo přátele, kteří by za nás zaplatili výkupné. Vše, co vlastníme, jsme dostali od mága. Naše výstroj a meče jsou jediné cenné věci, které máme.“ Robert stáhl ústa do úzké, zachmuřené čárky. V očích mu plála hrdost a zároveň v nich měl strach. „A o ty jste nás už připravil. Klidně nás můžete pověsit.“

„Je dost času, sire Roberte, je dost času. Smrt většinou přichází moc brzy.“ Gareth pokynul strážím, aby odvedly rytíře zpátky do jejich prozatímního vězení.

Ulrich sepal ruce za zády a čekal, dokud se síň opět nevyprázdní. Pak se podíval na Garetha. „Přejete si vyslechnout lukostřelce, které jsme chytili v přístavu, pane?“

„Ne. Nic nového bych se od nich nedozvěděl. Jsou typickou ukázkou lidí svého druhu. Piráti, kteří se nechali mágem najmout pod příslibem snadného lupu.“

„Osamocení lidé.“

„Baže.“ Gareth vstal. „Muži bez domova, bez rodiny.“

„Takoví muži bývají nebezpeční. Je lepší je rychle pověsit a zbavit se jich.“

„Baže.“ Gareth přešel ke stolu, stojícímu opodál. Byly na něm rozložené různé předměty, které s Dallanem našli v Lucretiově plášti. „Viděl už jsi tohle, Ulrichu?“

„Ne.“ Ulrich popošel ke stolu. Podíval se na hrst kovových úlomků, které plavaly v nádobě naplněné vodou. „Co je to?“

„Dallan mi prozradil, že jim de Valemont říkal železné rybky. Sleduj je.“ Gareth ponořil prst do nádoby a krouživým pohybem malé železné úlomky zamíchal. Když se voda uklidnila, ustálily se i železné rybky. „Všimni si, že ukazují stejným směrem jako předtím, než jsem vodu zamíchal.“

Ulrich se zamračil. „A co z toho?“

„Ukazují na sever, příteli. Vždycky jen na sever. To je ten tajemný předmět, který mág použil, aby dokázal vyvést zloděje z mlhy. A byl by ho použil i ke svému ústupu.“

„Železné rybky?“

„Před několika lety jsem slyšel o něčem podobném,“ pokračoval Gareth. „Také jsem o nich četl v knize sira Humphreyho. Ale tohle je poprvé, kdy ten přístroj vidím. Neuvěřitelné, že?“

„Baže.“ Ulrich namočil prst do vody a zčěl vodní hladinu. Se zaujetím pozoroval, jak se úlomky shlukují jedním směrem. „Velice zajímavé.“

„V knize sira Humphreyho se píše, že tento objev pochází z Číny. Stejně jako receptura na výrobu prachu ze síry a dřevěného uhlí, kterou jsme použili, když jsme potřebovali rozpráshit de Valemontovy muže.“

„A co ty další předměty?“ Ulrich zvedl kulatou, naleštěnou kouli.

„Zrcadlo. Dallan říká, že ho de Valemont občas používal, aby mohl svým mužům signalizovat zprávy.“ Gareth uchopil kroužek se zvláště tvarovanými klíči. „Tyhle klíče používal na otvírání zámků všeho druhu.“

„Ach. Tak se tedy dostal přes klášterní bránu až do knihovny.“

„Baže.“ Gareth položil klíče zpátky na stůl. „A stejným způsobem se mu podařilo zamknout Beatricinu světnici, poté co její tělo přenesl zpátky do chýše.“

„To všechno je velice zajímavé, pane, a jak vás znám, mágova kouzla vás vydrží nějakou dobu zaměstnávat. Ale co budu zatím dělat s vězni? Nemám je nechat bez průtahů sprovodit ze světa?“

„Ne. Ještě nějaký čas vydrž. Možná že mě napadnou nějaké další otázky, které jim budu chtít položit.“

Když Gareth vycházel ze síně, cítil na sobě Ulrichův pobavený pohled. Jako obvykle jeho žert nepochopil.

Mlha, která v posledních dvou dnech zahalovala ostrov, se konečně rozplynula. Na nádvoří to bzučelo jako v úle.

William s Dallanem pobíhali sem a tam, plnili Eadgarovy pokyny a pomáhali služebnictvu. Gareth právě kráčel po schodech dolů, když spatřil dva své muže, jak vcházejí otevřenou bránou na nádvoří. Nesli plnou náruč čerstvého kvítí. Pohled na statečné bojovníky, kteří se ztráceli v záplavě květín, vyvolal na Garethově tváři letmý úsměv.

Ještě než došel k dílnám, jeho pobavení však zmizelo.

Samozřejmě že ji mohl včera večer přinutit, aby se vrátila k němu do postele. Byl mnohem větší a o hodně silnější než ona. Nebylo by nic těžkého odnést ji z převlékárny. Ale na to, aby se tak zachoval, byl příliš rozzloben. Řekl si, že jedna noc strávená v přikrývce na tvrdé podlaze dá Clare za vyučenou.

Naneštěstí komorná přišla ten den do oblékárny mnohem dříve než obvykle. Clare ještě tvrdě spala.

Nicméně Gareth byl již vzhůru. Ke své nelibosti toho v noci příliš nenaspal. Třikrát se šel podívat do šatny, aby se ujistil, zda je Clare dostatečně přikrytá.

Jedna věc byla nechat ji spát na tvrdé kamenné podlaze, druhá nechat ji nasydnout. Nechtěl, aby riskovala zdravím jen proto, že se

pohádali. Jako manžel byl povinen dohlédnout na to, aby kvůli svému pošetilemu chování neonemocněla.

Na to, že mu více méně otevřeně vyhlásila válku, byla druhý den ráno překvapivě klidná. Tvářila se, jako by už měla vyhráno a jen čekala, až přízná porážku.

Gareth dumal, jestli si uvědomila, že on se ještě nikdy nikomu v životě nevzdal.

Došel k první místnosti v dlouhé řadě dílen a vstoupil do otevřených dveří. Do nosu ho udeřila vůně květin, vanilky a máty, jako by po něm někdo hodil měkký polštář.

„Clare?“

„Tady jsem, pane,“ zavolala Clare z přilehlé místnosti.

Gareth prošel dílnou, kde se vytvářely směsi, do sušárny. Uviděl ji, jak stojí u jednoho z širokých stolů. Vnitřnosti se mu sevřely touhou.

Včera ji málem ztratil. Znovu se s ní pohádat bylo to poslední, co si dnes přál. Povzdychl si. Znal příjemnější věci než přiznávat slabost.

Clare si přidržela u nosu hrst sušených květů. Měla zavřené oči a soustředila se na vůni. Oknem za jejími zády pronikalo do místnosti slunce a vytvářelo kolem jejího půvabného těla zlaté kruhy.

Je to nejdražší, co na světě mám, pomyslel si Gareth. Poskytla mu domov.

Seťrál ze sebe podivnou směs citů, kterým plně nerozuměl, a přistoupil k ní.

„Co děláte?“ zeptal se spíš proto, aby řeč nestála, než z opravdové zvědavosti.

„Míchám pro abatyši zvláštní vonnou směs.“ Clare otevřela oči. „Podle velmi složité receptury, určené jen pro ni. Myslíte, že to ocení?“

„Jsem přesvědčený, že ano.“ Gareth zaváhal. „Celý dům je vzhůru nohama.“

„Může se objevit každým dnem. Možná že přijede už dnes odpoledne.“

„Ehm, Clare, vím, že vám na její návštěvě velmi záleží.“

„Baže, velice. Abatyše Helena je ke mně ve svých dopisech velice laskavá. Nesmírně ráda bych jí její laskavost oplatila.“

„Možná bych vám měl říct –“

„Propustil jste už vězně, pane?“

„Ne.“

„Vím, že než den skončí, rozhodnete se učinit správnou věc.“

„Sakra, ženská, správné rozhodnutí znamená pověsit je.“

„V tomto případě ne. Viděl jste Lucretiovy rytíře zblízka? Nejsou o mnoho starší než Dallon.“

„Dobrá, a co ti opravdoví zloději, které Ulrich zajal v přístavu?“ namítl Gareth. „Ty jejich mládí neomlouváš. Jednomu je nejméně čtyřicet. Celý život nedělá nic jiného, než okrádá lidi.“

„Baže, ale když propustíme ostatní, můžeme propustit i jeho. Nechci, aby se nad mými krásnými květinami houpalo byt' jen jediné mrtvé tělo.“

„Clare, jste žena a na ostrově jste dosud vedla celkem bezpečný život. Kdybyste –“ Gareth se odmlčel, protože se venku ozvaly hlasy.

„Lady Clare, lady Clare, vaši hosté už přijeli,“ volal sluha. „Lady Joanna mi přikázala, abych vám vyřídil, že máte rychle přijít.“

„Abatyše Helena je tady.“ Clare otevřela dlaň a nechala sušené květy sklouznout zpátky do nádoby.

„Clare, počkejte.“ Když procházela kolem něj, Gareth se po ní natáhl. Minul.

Clare spěchala ke dveřím a ven na nádvoří. „Joanno? Kde je abatyše? Možná se nejprve zastaví v klášteře, aby se pozdravila s matkou představenou. U podvazků svaté Hermíny, vždyť ještě nemáme všechno připravené. Chtěla jsem, aby tu bylo všechno v naprostém pořádku, až sem abatyše přijede.“

Gareth pomalu vyšel ze sušárny a spatřil Ulricha, jak stojí opodál. Společně pozorovali okolní ruch.

„Abatyše už je tady?“ zeptal se Gareth.

„Baže. Před chvílkou připlula s ozbrojeným doprovodem ze Seabernu. Právě tu zprávu přinesl posel z vesnice.“

„S ozbrojeným doprovodem?“ Gareth udiveně vytáhl obočí.

„Vypadá to, že Thurston z Landry a ještě tři jeho rytíři mě-li náhodou cestu stejným směrem jako abatyše. Nabídli jí a členům její družiny ochranu. Celá skupina musí každou chvíli dorazit.“

„Právě to jsem potřeboval,“ ucedil Gareth mezi zuby.

Nad zmatkem na nádvoří se ozývaly zděšené výkřiky. Gareth pohlédl na Clare, která zběsile mávala rukama.

„Co tím chcete říci? Že Thurston z Landry je na cestě sem?“ Clare se obrátila na Joannu. „To není možné! Sem nemůže!“

„Uklidni se, Clare, to zvládneme,“ ujišťovala ji Joanna.

Clare se nahněvaně zamračila. „Jak se lord Thurston opovažuje provést mi něco takového. Copak nemá rozum? Dnes večer musím bavit abatyši; nemám čas zdržovat se nějakým hloupým baronem.“

„Zvládneme to,“ uklidňovala ji Joanna znovu.

„Ne, to zkrátka nejde. Všechno pokazí. Jak se mám věnovat tchánovi, když budu bavit velkou abatyši?“

„Správná otázka,“ poznamenal Gareth směrem k Ulrichovi.

„Vy se smějete, pane. Víte, že jsem celý nesvůj, když se smějete.“ Ulrich zaváhal. „A co vězni?“

„Bude lepší, když je ještě den či dva necháte ve sklepě. Momentálně je tu příliš velký zmatek. Kdybychom tu navíc věšeli bandu zlodějů, nepochybně by to způsobilo ještě větší chaos.“

„Už jsou tu!“ zvolal někdo. „Abatyše a Thurston z Landry právě projíždějí branou.“

Clare zamířila ke Garethovi. „To je vážně příliš. Váš otec mohl poslat alespoň krátký vzkaz, že má v úmyslu nás navštívit.“

„Podezřívám ho, že se rozhodl až v okamžiku, kdy zjistil, že je abatyše na cestě na náš ostrov.“

„Ale proč by to dělal? Nedává mi to smysl.“ Clare zmlkla, protože se v bráně ozval klapot okovaných kopyt.

Sluhové se v šíleném zmatku vrhli k jezdcům, aby převzali jejich koně.

„Pojďte, Clare. Musíme pozdravit hosty.“ Gareth ji uchopil v podpaží a vykročil dopředu.

„Ta dáma na jezdeckém koni je abatyše.“ Clařino rozladění zmizelo a znovu sršela nadšením. „Zdá se, že se těší výbornému zdraví.“

„Baže, jako obyčejně.“

„Co tím míníte?“

„Ale nic.“ Gareth pozoroval Thurstona, jak sesedá z koně agalantně nabízí pomoc abatyši. Oba dva se otočili, aby se mohli pozdravit s pánem a paní domu.

„Drahá abatyše.“ Clare spěchala políbit prsten vysoké, pohledné ženě v benediktinském hábitu. „Vítejte na našem ostrově. Je nám ctí.“

„Jsem ráda, že vás opět vidím, lady Clare.“ Abatyše Helena se usmála. „Návštěva u vás je pro mě vždy potěšením. Ani nedokážu slovy vyjádřit, jakou radost mi přináší naše dopisování.“

„Jste příliš laskavá.“ Clare se s očividnou neochotou obrátila k Thurstonovi. „Pane, je mi ctí, že jste nás přijel navštívit.“

Zdálo se, že chlad čišící z jejího hlasu Thurstona pobavil. „Lady Clare, po všech těch letech jsem se skutečně těšil, až se s vámi zase setkám.“

„Škoda že jste neposlal vzkaz; byli bychom vám připravili řádné přijetí,“ zamumlala Clare.

Thurston jí políbil ruku s lehkou elegancí, kterou projevoval vždy, když byl ve společnosti nějaké ženy. „Omlouvám se. Z mé strany šlo o nečekané rozhodnutí. Jak jsem se právě s potěšením dozvěděl, můj syn vyhověl vašim požadavkům a stal se vašim manželem.“

„Baže, sice jsem si zprvu nebyla jistá, jestli je ten pravý, ale zdá se, že se pro tuto roli velmi dobře hodí.“

„Doufal jsem, že to takhle dopadne.“

Gareth spokojeně sledoval, jak se Clare netrpělivě snaží vyprostit ruku ze sevření jeho otce. Jen málo žen dokázalo šarmu Thurstona z Landry odolat. Zdálo se však, že na Clare nemá naprosto žádný vliv.

Clare nakrčila obočí a hluboce se zamračila. „Pane, nerada bych byla nezdvořilá, ale musím vás upozornit, že jestli jste přijel proto, abyste za nějakým účelem odvolal lorda Garetha z ostrova, jenom marníte čas.“

„Opravdu?“

„Baže, nemůže s vámi odjet. Je nutné, aby zůstal tady, doma. Poslal jste ho ke mně a já trvám na tom, aby mi bylo umožněno si ho ponechat. Má tu spoustu práce. Tenhle ostrov neměl pořádného pána již léta.“

„Aha.“ Thurston se po straně na Garetha pobaveně podíval.

„Pokud si přejete, aby toto panství i nadále přinášelo zisk...“ Clare se významně odmlčela, „možná dokonce i vyšší, pak nám tu budete muset lorda Garetha nechat.“

Thurstonovi se objevil na rtech úsměv. „Ujišťuji vás, madam, že váš rostoucí zisk nehodlám v žádném případě snižovat.“

„Pak jsme tedy domluveni.“ Clare vypadala, že se jí ulevilo. „Myslím, že se tu najde pokoj pro vás i pro vaše muže.“

„Děkuji, madam. To je od vás velice laskavé.“

Gareth si vzpomněl na slova, která mu na jarním trhu řekl Nicholas ze Seabernu. Bude vděčná, když odjedete. Nemá pro manžela uplatnění.

Nicholas se spletl, pomyslel si Gareth. Clare chce, aby zůstal na ostrově. A nejenom proto, že je pro ni užitečný. Milovala ho. Garethem projelo radostné vzrušení.

Clare se s nadšením obrátila zpátky k abatysi Heleně. „Zajisté si budete chtít po tak dlouhé cestě odpočinout, má paní. Vaše pokoje jsou připraveny.“

„Děkuji vám.“ Abatyše Helena měla hluboký, chraplavý hlas. Vyzářovala z něho tichá síla.

Clare se zamračeně podívala na Garetha. „Ještě jste naši drahou abatysi řádně neuvítal, pane.“

„Pravda.“ Gareth se chopil ruky, kterou mu abatyše nabídla, a zahleděl se jí do šedých očí, jež měly úplně stejnou barvu jako jeho. „Vítejte na ostrově, matko.“

Zatímco se ji Eunice pokoušela obléct, Clare rozčileně přecházela po pokoji sem a tam.

„Jeho matka. Já tomu nemohu uvěřit, Joanno. Taková ostuda. Jak mi něco takového mohl provést?“

„Myslím, že lord Gareth nechtěl, abys o jeho vztahu k abatysi věděla předem.“ Joanna sledovala Eunice, která se překvapivě rychle přiblížila ke Clare a přehodila jí přes hlavu šafránově žluté šaty.

„A proč proboha ne?“ Clare se snažila uvolnit hlavu z chumlu látky. Upravila si šaty, tak jak patřily. Eunice využila příležitosti, popadla stuhu a pustila se do práce.

„Možná proto, že věděl, jak moc si jí vážíš. Nepochybně si chtěl tvou náklonnost získat vlastními zásluhami.“

Clare na ni překvapeně zírala. „To mě nenapadlo. Myslíš, že to bylo proto?“

„Je to jedna možnost.“ Joanna vstala ze stoličky a zamířila ke dveřím. „S večerní hostinou si nedělej starosti. Všechno je hotové.“ Odmlčela se s jednou rukou na knoflíku dveří. „Mimochodem, Dallan pro tuto příležitost napsal několik dalších veršů nové balady.“

Clare, přestože měla špatnou náladu, se usmála. „Další verše, oslavující statečného, smělého a neohroženého lorda Garetha?“

„Asi ano. Těší se, že své dílo přednese společnosti.“

Eunice musela Clare zatahat za vlasy, aby ji přiměla zůstat klidně stát. Clare své dlouholeté služebné s protesty dovolila, aby jí stočila vlasy do uzlu a protkala je zlatými nitkami.

„Nenaznačil sir Ulrich, kdy budou vězni propuštěni?“ zeptala se.

Joanna vzdychla. „Ne, nenaznačil. Clare, nečekej, že lord Gareth ty muže osvobodí. Moc dobře víš, že takhle se podobné záležitosti neřeší. A pokud jde o mě, myslím si, že ti mizerové si viset zaslouží.“

„Baže, to je jisté,“ přizvukovala tiše Eunice.

„Když si jen pomyslíš, co by se tobě a Williamovi mohlo stát,“ pokračovala Joanna, „znovu na mě jdou mdloby.“ Vyšla ze dveří a tiše je za sebou zavřela.

„Lady Joanna má pravdu.“ Eunice upravovala kolem Clařiných boků oranžovomodrý pás. „O lordu Garethovi se říká, že si umí spolehlivě poradit s bandity i zloději. Neudělí přece milost ničemům. Jestli chcete slyšet můj názor, já si myslím, že by je pouštět neměl.“

„Nikdo se tě na něj neptal, Eunice.“

„Vy doufáte, že to kvůli vám udělá, že, paní? Jste přesvědčená, že o vás stojí tolik, aby vám tuhle laskavost neodmítl.“ Eunice se na ni útrpně podívala a připevňovala na zářivý uzel vlasů čelenku. „Musím vás varovat, to by bylo příliš pro každého muže, natož pro Dábelského psa.“

„Možná přesvědčím jeho otce, aby mu domluvil.“

„No to se vám povedlo.“ Eunice se nahlas zasmála. „Thurston z Landry spíš pomůže synovi stavět šibenice.“

„Pak by snad mohla uplatnit svůj vliv abatyše Helena,“ zadoufala Clare s nadějí v hlase.

„Pochybují, madam. To by nedělalo dobrotu. Jí se to vůbec netýká, a tak bude nejspíš souhlasit, že nejlepším řešením je ty muže pověsit.“

Clare na chvíli zavřela oči a tiše se modlila. Vypadalo to, že jediná osoba na ostrově, která si myslí, že pověsit sedm mužů nad zdejšími květinovými lány není moudré rozhodnutí, je ona.

Cožpak nikdo jiný nevidí, že bylo toho násilí už dost? Cožpak nikdo nechápe, že ti zajaří rytíři jsou jen mladí chlapci, kteří nemají vlastní domov a kteří se dali k mágovi do služby jen proto, že byl jediný, kdo jim službu nabídl?

A pokud jde o ubohé lukostřelce, jsou to osamělí lidé, kterým se lepila smůla na paty a kteří byli ke svým činům dohnáni, protože neměli možnost vydělávat si na živobytí jiným způsobem.

Představila si tu příšernou scénu, jak sedm mužů visí nad záhonem růží, a sevřel se jí žaludek.

O něco později uvedla Clare abatyši Helenu do své pracovny.

„Je to pro mě tak vzrušující událost, drahá abatyše. Vždy se na vaše vzácné návštěvy velice těším. Ale jen stěží dokážu vyjádřit svůj zármutek nad tím, že jsem netušila, že jste matka mého manžela. Přisahám, že se mi o tom nikdy nezmínil.“

„Můj syn je poměrně výjimečný muž, který má sklon nechávat si spoustu věcí pro sebe.“ Helena elegantním pohybem přejela police s knihami. Šat měla střížený a ušitý stejně dokonale jako tu nejdražší róbu. Čepec si upravila tak, aby elegantně rámoval její půvabnou tvář a průzračné oči. „Nerad dává druhým nahlédnout do své duše.“

Clare se usmála. „Baže, to máte nepochybně pravdu.“

Helena její úsměv opětovala. „Clare, ráda bych vám řekla, že jsem tímto svazkem velmi potěšena.“

„Já také.“ Clare přešla k oknu a zůstala tam stát. „Víte lépe než jiní, že jsem po vdávání netoužila.“

„Baže. Obě víme, že vám to přikazovala vaše povinnost. V téhle záležitosti jste neměla na vybranou.“

„To vy jste pro mě vašeho syna vybrala, že? Byl to váš nápad, není-liž pravda?“

„Baže. Napsala jsem lordu Thurstonovi a navrhla mu, že by to mohlo být dobré manželství.“

„Je mi ctí, že jste se domnívala, že bych mohla být vašemu synovi dobrou manželkou,“ zašeptala Clare.

„Jste jediná žena, kterou znám, která mohla dát Garethovi to, po čem nejvíc toužil.“

Clare na ni pohlédla. „Co je to?“

„Vlastní domov.“

„Ach.“

Helena se na ni zamyšleně podívala. „Slyšela jsem, že se dokonce naučil i smát.“

„Váš syn má poněkud zvláštní představu o tom, co je směšné, ale rozhodně se smát umí.“

„Vy jste se do něho zamilovala, že?“

„Baže.“

„Řekla jste mu to?“

„Baže.“

„A co on na to?“

Clare pokrčila rameny. „Nic. Zdálo se, že ho to potěšilo.“

„Ale neřekl vám, že vás má také rád?“

„Ne.“

Helena si povzdechla. „Jak už jsem povídala, Gareth není z těch, kteří by se se svými city svěřovali druhým. Nevím, jestli toho někdy bude schopen. Pokud ho chcete dobře poznat, musíte se naučit dívat pod povrch.“

„Myslím, že ho znám, madam. Ale jsou jisté věci, které by se měly vyjadřovat slovy.“ Otočila se a podívala se Heleně zpříma do tváře. „Možná také víte o tom, že Gareth a já vedeme něco, co by se dalo nazvat válkou.“

Helena se zatvářila pobaveně. „Slyšela jsem. Jsem zvědavá, jak vaše bitva dopadne. Můj syn nikdy neuměl prohrávat.“

„Tvá matka je jako vždy okouzlující.“ Thurston si prohlížel mágovy přístroje, které Gareth rozložil na stole v pokoji.

„HmMMM.“ Gareth se soustředěně mračil nad jednou stránkou v knize sira Humphreyho. „Co vás napadá při poznámce o stroji, který je poháněn stejným mechanismem, jenž uvádí do chodu vodní hodiny?“

„Vůbec nic.“ Thurston bez zvláštního zájmu pohlédl na stránku. „Víš, to celé byl její nápad.“

„Co byl její nápad?“

„Aby ses oženil s lady Clare.“

„Napadlo mě to, když jsem zjistil, že matka a Clare si spolu dopisují.“

„Zdá se, že jsi v manželství spokojený.“

„Baže.“ Gareth otočil list.

„Clare má zřejmě v úmyslu držet tě doma u rodinného krbu.“

„Baže.“

„Ty, ehm, pomluvy, že vinou sira Nicholase přišla o panenství, byly nešťastné.“

„Ne že by vám do toho něco bylo, pane, ale prokázalo se, že ty řeči nebyly pravdivé.“

„Ach tak. Víš, pověst lady Clare mi starosti nedělala.“

„Vím, co vám dělalo starosti, pane.“ Gareth se sklonil ke knize a pozorně si prohlížel podrobný nákres. „Bál jste se, že budu cítit jako svou povinnost zabít sira Nicholase, a tím vás připravím o jeho služby.“

„Baže. Jsem rád, že k tomu nedošlo. Nicholas možná není typ udatného rytíře, o kterém se každé ženě sní, ale umí dobře zacházet s mečem a je na něj spolehnutí. Takových mužů není mnoho.“

„Baže.“

„Donesly se ke mně ještě jiné zvěsti,“ pokračoval Thurston.

„Skutečně?“

„Slyšel jsem, že ty a tvoje paní se nemůžete shodnout, jest-li ti muži, které jsi zajal při obraně hradu, mají být pověšeni, či nikoli.“

„Chce po mně, abych je propustil. Clare má příliš měkké srdce. Není zvyklá na násilí. A jeho následky.“

„Ženy.“ Thurston si povzdychl. „Ony zkrátka podobným věcem nerozumějí.“

Gareth viděl, že se jeho otec tváří pobaveně. „V tom se shodneme, pane.“

A tak se otevřely pekelné brány a do nich padl mág i se svými čáry. Napříště ať se všichni zloději bojí mocné síly a zloby páně Garethovy.

Gareth sebou cukl. Naklonil se v přeplněné hodovní síni ke Clare, která spolu se všemi ostatními nadšeně obdivovala poslední sloku Dallanovy nové písně.

„Páně Garethovy?“ opakoval suše.

„Já myslím, že je to hezký rým.“ Clare se pyšně usmála na Dallana, který se rděl radostí z úspěchu. „Jediné, co se mi na té písni nezdá, je poslední sloka. Nelíbí se mi verš o tom, že sedm mužů bude viset.“

Abatyše Helena se zakousla do fíku plněného mandlemi. „Jakému konci byste dala přednost vy, Clare?“

Clare vrhla na Garetha výmluvný pohled. „Myslím, že mocný sir Gareth by mohl těm zajatcům udělit milost. Povězte mi, madam, církev takové jednání nepodporuje?“

„To záleží na okolnostech,“ zamumlala Helena. „Církev je v těchto záležitostech pozoruhodně praktická. Navíc učí, že je třeba prosazovat spravedlnost.“

„Baže, ale –“

„Dost.“ Gareth uhodil pěstí do stolu tak silně, až číše s řinčením nadskočily.

Každý obličej v hodovní síni se okamžitě obrátil směrem k hlavnímu stolu.

Clare také nadskočila. Hodila lžici zpátky do misky před sebou. „Garethe, toto opravdu není vhodná doba ani místo –“

„Nesouhlasím.“ Gareth se nad ní hrozivě vztyčil. „Ted’ je zaručeně ta nejvhodnější doba i nejvhodnější místo, drahá Clare. Dnes večer tu záležitost vyřešíme. Už mám toho nekonečného hašteření plné zuby, madam.“

Clare se na něj zamračila. Gareth nikdy nevypadal malý nebo v lepším případě středně velký, ale když tu nad ní tak stál, vypadal jako úplný obr. „Já se s vámi nehašteřím, pane. Já se nikdy nehašteřím.“

„Naopak, pokud jde o danou záležitost, jste jako trn v patě a já už to nebudu déle snášet.“

Clare se jen stěží ovládla, aby na něj nevyhlila svoji porci zeleninové polévky. Rychle přejela pohledem tváře vzácných hostů a s hrůzou zjistila, že lord Thurston i lady Helena se dobře baví.

„Pane, před zraky celé společnosti mě uvádíte do rozpaků,“ procedila Clare mezi zuby. „Laskavě se posaďte a chovejte se jak se patří.“

Gareth si zkřížil ruce na široké hrudi. „Až vyřídíme tenhle nesmysl. Každý tady v síni ví, že propuštění těch sedmi mužů je nesmyslný nápad. Uved’te mi jediný rozumný důvod, proč bych to měl udělat.“

Clare rychle ztrácela trpělivost. „Byl by to milosrdný a záslužný čin.“

„To není dostatečný důvod.“

„Bylo by to velkorysé gesto, kterým bychom uctili výročí narození svaté Hermíny.“

„Madam, než jsem vkročil na tenhle ostrov, o svaté Hermíně jsem nikdy neslyšel. Rozhodně nehodlám ty muže propustit jen proto, abych jí vzdal hold. Uved’te jiný důvod.“

„U příležitosti návštěvy vašich rodičů?“ zkusila zoufale další možnost.

„Ne, to taky není dostatečný důvod.“

Clare už to nemohla déle vydržet a vstala. „Žádám vás o laskavost, pane. Myslím, že jestli ve vašem srdci dříme alespoň nepatrná jiskřička náklonnosti k mé osobě, udělíte těm mužům milost.“

Z Garethova pohledu se nedalo nic vyčíst. „Řekla jste nepatrná jiskřička náklonnosti?“

„Baže,“ odsekla, vzteky bez sebe. „Jestli mi chcete alespoň trochu oplatit lásku, kterou k vám chovám, pane, nebude pro vás problém, abyste mi tu laskavost prokázal.“

Jakmile ta slova vyřkla, zatoužila zmizet, rozplynout se jako obláček dýmu. Nemohla uvěřit, že byla tak pošetilá.

V síni se nikdo nepohnul. Dokonce i služebnictvo stálo jako zkamenělé.

„Dovolte mi, abych se ujistil, že vám dobře rozumím, madam,“ pronesl pomalu Gareth. „Chcete říct, že jestliže vás miluji, propustím těch sedm mužů?“

Jsem hloupá, hloupá, hloupá. Clare zapochybovala, jestli tohle ponížení vůbec přežije. Ale vzít svá slova zpátky už nemohla. Zvedla bradu a podívala se Garethovi zpříma do očí šedých jako kouř.

„Baže, pane. Tohle přesně jsem chtěla říct.“

„Ať se tak tedy stane.“

Clare zalapala po vzduchu. Nechápavě na něj zírala. „Prosím?“

Gareth se usmál. „Řekl jsem, ať se tak stane. Ti muži ve sklepe budou zítra ráno dopraveni na pobřeží. Už nikdy se nesmějí na ostrově, v Seabernu a jeho blízkém okolí ukázat.“

Clare nevěřila svým uším. „Vy to opravdu uděláte? Vy je osvobodíte? Kvůli mně?“

„Na důkaz své lásky.“

„Ach, Garethe.“ Clare se mu vrhla do náručí. „Dokázete být tak velkorysý. Děkuji vám, pane.“

Gareth ji objal a hlučně se rozesmál. Jeho mohutný, halasný smích naplnil hodovní síň a odrážel se od klenutého stropu. Hosté se usmívali jeden na druhého.

„Vy mě opravdu milujete?“ zamumlala Clare Garethovi na prsou.

Gareth se přestal smát. Podíval se na ni a jeho oči byly najednou tak průzračné, že Clare mohla nahlédnout až na samotné dno jeho duše. Tam se skrývala pravda.

„Jak bych vás mohl nemilovat, Clare? Mé srdce i můj budoucí osud jsou ve vašich rukou.“

Ďábelský pes se sklonil ke své ženě, aby ji políbil, a hodovní síní se rozezněl bouřlivý potlesk.

Clare koutkem oka zahlédla, jak se Helena lehce naklonila k Thurstonovi. Abatyše mu něco šeptala. Thurston přikývl a spokojeně se usmál.

Clare, opojená nádherným okamžikem, cítila, jak se v ní rozlévá pocit nesmírného štěstí. Její smysly zaplavila jedinečná, neodolatelná vůně a Clare pochopila, že takhle voní láska.